வந்துவிட்டார்! திகம்பர சாமியார்

சௌந்தர கோகிலம்

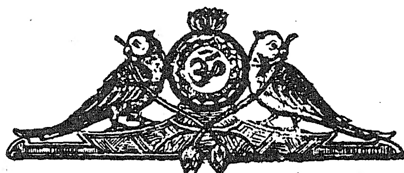
3

வடுவூர் கே.துரைசாமி ஐயங்கார்

சௌந்தர கோகிலம்

மூன்றாம் பாகம்

வடுவூர் K. துரைசாமி ஐயங்கார், B.A.,

ஜெனரல் பப்ளிஷர்ஸ்
244, (ப. எண்.) ராமகிருஷ்ணா மடம் சாலை,
மயிலாப்பூர், சென்னை – 600 004.

உரிமை பதிப்பு
முதற் பதிப்பு - 2004

விலை: ரூ.115/-

Laser Typeset by - **Print Point Graphics,** Chennai - 20.
Printed by - M/s. Jai Ganesh Offset Printers, Chennai - 600 004.

சௌந்தர கோகிலம்

11—வது அதிகாரம் தொடர்ச்சி

பேதையே போதியோ பித்தனாய் விடுத்தெனை

திருவிடமருதூருக்குப் போய்த் தமது மனிதரைக் காண எத்தனித்தது தம்மை வெட்டக் கொண்டு போவதுபோல அவரால் சகிக்க இயலாத வேதனையான செய்கையாய் இருந்தது. ஆயினும் தாம் முக்கியமான ஒரு விஷயத்தில் உண்மை இன்னது என்று அறிந்து கொள்வதைக் கருதி நிரபராதிகளான தகப்பனார், ராஜாபகதூர் முதலியோரது மனத்தைப் புண்படுத்தி மூன்று மாதகாலமாய் துயரக்கடலில் ஆழ்த்திக்கொண்டிருப்பதால், தாம் தமது மன உணர்ச்சிகளை எவ்விதமாகிலும் அடக்கிக்கொண்டு, உண்மையை உடனே கண்டுபிடிப்பது அத்தியாவசியமான காரியம் என்று தீர்மானித்துக் கொண்ட திவான் சாமியார் அரும்பாடுபட்டுத் தமது மனத்தைச் சாந்தப் படுத்திக்கொண்டு ஒருநாள் காலைவேளையில் திருவிடமருதூரை அடைந்தார். அடைந்தவர் அந்த ஊர்க் குளத்திற்குப் போய் நீராடித் தமது நியமம் நிஷ்டைகளை முடித்துக் கோயிலுக்குப் போய் அர்ச்சனை தீபாராதனை முதலியவற்றை நிறைவேற்றி மிகுந்த பக்திப் பெருக்கோடு சுவாமி தரிசனம் செய்துகொண்டபின் ஊருக்குள்ளிருந்த ஒரு போஜன சாலையை அடைந்து தமது ஆகாரத்தை ஒருவாறு முடித்தபிறகு தமது மாளிகை இருந்த இடத்திற்குப் போய்ச் சேர்ந்தார். அவ்வாறு போனபோதே அவரது மனம் பொங்கியெழுந்து கட்டிலடங்காமல் பதறித் துடிக்க ஆரம்பித்தது. இன்பப் பெருக்கோ துன்பப் பெருக்கோ என்பதே தெரியாதபடி பலவித உணர்ச்சிகள் ஒரே காலத்தில் ஒன்றுகூடி அவரது மனத்தை அமர்க்களப்படுத்த ஆரம்பித்தன. தமது தந்தையைத் தாம் காணப்போகிறோம் என்ற ஆநந்தம் ஒருபுறம் எழுந்தது. ஆனாலும் அவர் எவ்விதமான நிலைமையில் காணப்படுகிறாரோ என்ற அச்சம் ஒரு புறத்தில் தோன்றி அபாரமான கவலையை உண்டாக்கியது. தமது மனையாளான

காந்திமதியம்மாளும் அருங்குணப்புதல்வனும் தமது கண்ணில் படுவார்களோ, அல்லது கண்ணில் படாமல் வீட்டிற்குள்ளேயே இருப்பார்களோ என்ற சந்தேகமும் கவலையும் தோன்றின. விவரிக்க இயலாத மகா துன்பகரமான அத்தகைய மன நிலைமையில் திவான் சாமியார் வாய் ஓயாமல் இருமிக்கொண்டு தளர் நடை நடந்து சென்று தமது மாளிகையின் வாசலையடைந்தார். அடையவே, அவ்விடம் அவர் எதிர்பார்க்காத விதமாய்த் தோன்றியது. மாளிகையின் வாசலில் ஒரு பெருத்த கலியாணப் பந்தல் காணப்பட்டது. வாழை மரங்கள், தோரணங்கள், தேர்ச்சீலைகள் முதலிய அலங்காரங்கள் மேற்படி பந்தலில் நிறைந்திருந்தன. பந்தலுக்குள் ஏராளமான ஜனங்களுக்கெதிரில் மேளக் கச்சேரி நிரம்பவும் இன்பகரமாக நடந்துகொண்டிருந்தது. அந்த மாளிகையில் அப்போது கலியாணம் நடக்கிறதென்பது சந்தேகமறத் தெரிந்தது. ஒருக்கால் ராஜாபகதூருக்கு தக்க பிரபு எவரேனும் பெண் கொடுப்பதாக முன் வந்தால், தமது தந்தை அந்தக் கலியாயத்தை நடத்துகிறாரோ என்ற எண்ணம் உண்டானது. ஆனாலும் அவன் பன்னிரண்டு வயதேயடைந்த குழந்தையாதலாலும், அவன் தனது தகப்பனாரைப் பறிகொடுத்து மூன்றே மாதகாலமானதாலும், அவ்வளவு துரிதத்தில் அவர்கள் அந்தக் கலியாணத்தை ஏற்பாடு செய்திருக்கமாட்டார்களென்று திவான் சாமியார் தீர்மானித்துக் கொண்டதன்றி, அந்த மாளிகை நிரம்பவும், வசதியாகவும் விசாலமாகவும் இருப்பதைக் கருதி வேறே எவரேனும் தமது தந்தையிடம் அதை இரவலாகப் பெற்று, அவ்விடத்தில், தமது கலியாணத்தை நடத்தலாம் என்று ஒருவாறு நிச்சயித்துக்கொண்டு அந்த மாளிகைக்கு எதிரிலிருந்த ஒரு வீட்டின் திண்ணையையடைந்து உட்கார்ந்து, "சங்கரா! சம்போ! மகாதேவா!" என்று கூறிக்கொண்டு அலுத்துச் சுவரில் சாய்ந்து கொண்டார். அவ்வாறு சாய்ந்தவர் எதிரிலிருந்த மாளிகையைப் பார்த்தபடியே சிறிது நேரம் இருக்க, பந்தலுக்குள் போய் வந்துகொண்டிருந்த மனிதர்களைக் கவனித்து நோக்குவதும் அவ்விடத்தில் நடந்த மேளக் கச்சேரியைக் கேட்பதுமாய் இருந்தார். அங்கு காணப்பட்ட மனிதர்களுள் ஒருவராகிலும் தமக்குத் தெரிந்த மனிதராக இல்லாமல் புது மனிதராக இருந்ததை உணர்ந்ததன்றி, தமது தந்தையாவது,

அவரது தவசிப்பிள்ளைகளையாவது, ராஜாபகதூரையாவது காணவில்லை. ஆகவே அவர் தமது சொந்த ஜனங்கள் எவ்வித நிலையிலிருக்கிறார்கள் என்பதையும், அவர்களுக்கும் அந்தக் கலியாணத்தை நடத்துவோருக்கும் என்ன சம்பந்தம் என்பதையும் நிச்சயிக்க மாட்டாதவராய் அப்படியே சிறிதுநேரம் சாய்ந்துகொண்டிருக்க, அவரிருந்த வீட்டிற்குள்ளிருந்த ஒரு ஸ்திரீ வெளியில் வந்தாள். வந்தவள் திண்ணையில் உட்கார்ந்திருந்த நமது சாமியாரைக் கண்டாள். கண்டவள் அவரது பெருந் தன்மையான தோற்றத்தைப் பார்த்து அவர் யாரோ மகான் என்றும், வெயிலுக்காக உட்கார்ந்திருக்கிறார் என்றும் நினைத்து அவருடன் பேச்சுக் கொடுக்காமல் மரியாதையாகவும் வணக்கமாகவும் ஒரு பக்கமாய் விலகி தூர இருந்தபடி, எதிர்த்த மாளிகையின் கலியாணப் பந்தலில் தனது பார்வையைச் செலுத்தியவண்ணம் நின்றாள்.

உடனே நமது சாமியார் தமது ஆவலை அடக்க இயலாதவராய் நிரம்பவும் மிருதுவாகவும், வணக்கமாகவும், அன்பாகவும் அந்த ஸ்திரீயை நோக்கி, “அம்மா! நீங்கள் இந்த வீட்டில் இருப்பவர்கள் தானே?” என்றார்.

அதைக் கேட்ட ஸ்திரீ நிரம்பவும் விநயமாகவும் பணிவாகவும் அவரது பக்கம் திரும்பி, “ஆம், சுவாமி! நான் இந்த வீட்டிலிருப்பவள்தான்” என்றாள்.

உடனே திவான் சாமியார், “ஏனம்மா! எதிர்த்த வீட்டில் என்ன விசேஷம்? பந்தல் போட்டு மேளம் வாசிக்கிறார்களே!” என்றார்.

உடனே அந்த ஸ்திரீ, “கலியாணம் நடத்துகிறார்கள்” என்றாள்.

உடனே சாமியார், “அந்த வீட்டில் ஒரு பெரியவர் இருந்தாரே, அவருடைய மகனுக்கா கலியாணம்?” என்று எதையும் அறியாதவர் போலக் கபடமாக வினவினார்.

உடனே அந்த ஸ்திரீயினது முகம் மாறுபட்டுப் போயிற்று, உண்மையான வரலாற்றைச் சொல்வதற்கு வெட்கினவள் போல அவள் நாணிக்கோணித் தயங்கி ஏளனமான புன்னகை செய்து, “கிழவருடைய பிள்ளை எங்கே இருக்கிறார்! அவர் போன

இடத்தில் புல் முளைத்துப் போய்விட்டது. கிழவர்தான் இப்போது குமரராயிருக்கிறார்'' என்று தணிவான குரலில் புரளியாகக் கூறினாள்.

அதைக் கேட்ட சாமியார் வியப்படைந்தவராய் மிகவும் நயமாகவும் மரியாதையாகவும் அந்த அம்மாளை நோக்கி, ''என்ன தாயே! ஒரு மாதிரியாகச் சொல்லுகிறீர்களே? நீங்கள் சொல்வது எனக்கு விளங்கவில்லையே! கிழவர் குமரராகி இருக்கிறாரென்று எதனால் சொல்லுகிறீர்கள்?'' என்றார்.

அவரது விநயமான சொற்களால் வசீகரிக்கப்பட்டவளாய் அந்த ஸ்திரீ அவரிடம் ஒருவித அபிமானமும் பணிவும் தோற்றுவித்து, ''நான் பொய் சொல்லவில்லை; நிஜத்தையே சொல்லுகிறேன். கிழவருடைய குடும்ப சங்கதி இந்த ஜில்லா முழுதும் பரவி இருக்கிறதே; அது உங்கள் வரையில் எட்ட வில்லையா?'' என்றாள்.

உடனே திவான் மிகுந்த கலக்கமும் கவலையும் கொண்டு, ''அம்மணீ! நான் ஊரூராய் அலையும் பரதேசி. நான் சுமார் ஒருவருஷ காலத்துக்கு முன்பு இந்த ஊருக்கு வந்து எதிர்த்த வீட்டுத் திண்ணையில் தங்கி இருந்தேன். அந்த வீட்டின் சொந்தக்காரரான பெரியவர் என்னிடம் அன்பாகப் பேசி அன்னமளித்து என்னை அனுப்பி வைத்தார். அவர் மாத்திரம் இந்த ஊரில் தனிமையில் இருப்பதாகவும், அவருடைய பிள்ளை வேறே எந்த ஊரிலோ பெரிய உத்தியோகத்தில் இருப்பதாகவும் நான் கேள்வியுற்றேன். இப்போது கலியாணப் பந்தலைப் பார்த்தவுடன், ஒருவேளை அவருடைய பிள்ளைக்குத்தான் கலியாணமோவென்று நினைத்துக் கேட்டேன். நீங்கள் சொல்வதைப் பார்த்தால், இடையில் ஏதேதோ மாறுதல்கள் நேர்ந்திருப்பதாக எண்ணவேண்டியிருக்கிறது. பெரியவரும் அவருடைய பிள்ளை முதலியாரும் க்ஷேமமாய் இருக்கிறார்கள் அல்லவா?'' என்றார்.

அதைக் கேட்ட அந்த ஸ்திரீ, ''சுவாமியார் ஐயா! இந்தக் குடும்பத்தின் சீர்குலைவை நான் என்னவென்று சொல்லப் போகிறேன்! பெரியவர் இதுவரையில் இந்த ஊரில் தனியாகத் தான் இருந்தார். இவருடைய குமாரர் திருவனந்தபுரத்தில் மாசம்

ஐயாயிரம் ரூபாய் சம்பளத்தில் திவான் வேலையாக இருந்தார். அவருக்குக் கலியாணம் ஆகி அநேக வருஷகாலம் ஆகிறது. அவருக்கு 10, 12—வயசில் ஓர் ஆண் குழந்தைகூட இருந்தது'' என்றாள்.

உடனே திவான் மிகுந்த கலக்கமும் அடைந்து, ''குழந்தைகூட இருந்தான் என்கிறீர்களே! அந்தக் குழந்தை இப்போது இல்லையா?'' என்றார்.

அந்த அம்மாள், ''அந்தக் குழந்தை உயிரோடுதான் இருக்கிறான்; ஆனாலும், அவன் இப்போது இன்ன இடத்தில் இருக்கிறான் என்பது மாத்திரம் தெரியவில்லை'' என்றாள்.

சாமியார், ''அந்தப் பையனுடைய தகப்பனார் திருவனந்த புரத்தில் திவான் வேலையில் இருப்பதாகச் சொன்னீர்களே! அவருடைய பையன் அங்கே இருந்து எங்கேயாவது போய் விட்டானா? அவர்களுடைய வரலாற்றை நன்றாகச் சொல்லுங்கள்'' என்றார்.

அந்த ஸ்திரீ, ''சுமார் மூன்று மாச காலத்துக்குமுன் இந்த ஊர்க் கோவிலில் திருவிழா நடந்தது. அதற்காக வந்து விட்டுப் போகும்படி பெரியவர் தம்முடைய பிள்ளைக்குக் கடிதம் எழுதி, தவசிப்பிள்ளையையும் திருவனந்தபுரத்துக்கு அனுப்பினாராம். அவருடைய பிள்ளை வேலையைவிட்டு வரமுடியவில்லையாம். அவர் தம்முடைய சம்சாரத்தையும், பிள்ளையையும் வேலைக் காரர்களோடு முன்னால் அனுப்பிவிட்டு, தாம் பின்னால் தேரன்றைக்கு முதல்நாள் இங்கே வருவதாகச் சொல்லி அனுப்பினாராம். வேலைக்காரர்களோடு திவானுடைய பெண்ஜாதியும் பிள்ளையும் இங்கே வந்து சேர்ந்தார்கள்; அவர்கள் காலையில் வந்தார்கள். அன்று பகல் முழுவதும் பெரியவரோடு இருந்தார்கள். இரவில் எல்லோரும் சாப்பிட்டு விட்டுப் படுத்துக்கொண்டு தூங்கினார்கள். மறுநாள் பொழுது விடிந்தவுடன் கிழவர் பார்க்கிறார். மருமகள், பேரன் ஆகிய இருவரும் போன இடம் தெரியவில்லை; இருவரும் மாயமாய் மறைந்து போய்விட்டார்கள். கிழவர் நிரம்பவும் பயந்து திகிலடைந்து ஊர் முழுவதும் தேடிப் பார்த்தார்; ஆள்களை விட்டு கிணறு குளம் முதலிய சகலமான இடங்களையும்

ஒன்றுகூட பாக்கிவிடாமல் சோதனை போட்டுப் பார்த்து விட்டார். அவர்கள் இருவரும் காணாமலேயே போய் விட்டார்கள்'' என்றார்.

அதைக் கேட்ட திவான் தமது செவிகளையே நம்பாமல் பேரிடியினால் திடீரென்று தாக்கப்பட்டவர் போலப் பொறிக் கலக்கமடைந்து திக்பிரமைகொண்டு தத்தளித்து அந்த ஸ்திரீயை நோக்கி, "நீங்கள் சொல்வது ஆச்சரியமாக இருக்கிறதே! இரவில் வீட்டில் தூங்கிக் கொண்டிருந்தவர்களான இருவரும் எப்படித் தான் மறைந்து போயிருப்பார்கள்! இவர்களுக்கு விரோதிகள் யாராவது உண்டா? அவர்கள் இரண்டு பேரையும் தூக்கிக் கொண்டு போய் விரோதிகள் எங்கேயாவது மறைத்திருப் பார்களா?'' என்றார்.

அந்த ஸ்திரீ, "இவர்களுக்கு விரோதி யாரும் இல்லவே இல்லை. அப்படிச் செய்தது விரோதியாக இருந்தால், அவர்கள் கிழவரை மாத்திரம் உயிரோடு விட்டுப் போவார்களா? அந்தப் பெண்ணே தன்னுடைய பிள்ளையை அழைத்துக் கொண்டு எவருடனாவது அக்கரைச் சீமைக்குப் போயிருப்பாளோ என்றே ஊரில் எல்லோரும் சந்தேகங்கொள்ளுகிறார்கள்'' என்றாள்.

திவான், "அதைப்பற்றி பெரியவர் தம்முடைய பிள்ளைக்கு எழுதவில்லையா?'' என்றார்.

அந்த ஸ்திரீ, "தாம் உடனே அப்படி எழுதினால், பிள்ளைக்கு அது நிரம்பவும் கஷ்டமாக இருக்குமென்று நினைத்து மேலும் இரண்டொரு நாள்கள் வரையில் நன்றாகத் தேடிப் பார்த்து, ஒரு வேளை அந்தப் பெண் புருஷனிடமே திரும்பிப்போயிருப்பாளோ என்பதைத் தெரிந்து கொண்டு வர ஓர் ஆளையே திருவனந்தபுரத்துக்கு அனுப்பலாமென்றிருந்தார். மூன்றாவதுநாள் திருவனந்தபுரத்திலிருந்து கிழவருக்கே ஒரு தந்தி வந்தது. அதைக் கண்டவுடன் தம்முடைய மருமகளும் பேரனும் அந்த ஊருக்குத் திரும்பி வந்து விட்டார்கள் என்றுதான் அந்தத் தந்தியில் செய்தி எழுதப்பட்டிருக்குமென்று கிழவரும் மற்றவர் களும் நினைத்து நிரம்பவும் சந்தோஷமடைந்தனர்; ஆனால் தந்தியைப் பிரித்துப் பார்த்தவுடன் அவர்கள் எல்லோருடைய சந்தோஷமும் அழுகையாய் மாறிவிட்டது. அதிலிருந்த சங்கதி

இந்த ஊரில் நடந்ததைவிடப் பதினாயிரம் பங்கு அதிக துக்கத்தை உண்டுபண்ணிவிட்டது. திவான் எங்கேயோ கிராமத்தில் முகாம் போட்டிருந்தபோது, வெளியில் எங்கேயோ போன சமயத்தில், அவரைப் புலி தூக்கிக்கொண்டுபோய்த் தின்றுவிட்டதென்றும், உடனே கிழவர் புறப்பட்டுவந்து அவருடைய சொத்துக்களை ஒப்புக்கொள்ள வேண்டுமென்றும் அந்தத் தந்தியில் செய்தி எழுதப்பட்டிருந்தது. அதைக் கேட்டவுடனே கிழவர் அப்படியே மூர்ச்சித்து வேரற்ற மரம்போலக் கீழே சாய்ந்து விட்டார். பக்கத்திலிருந்தவர்களும் அதுபோலவே விசனக் கடலில் ஆழ்ந்து போனார்கள். ஆனாலும், கிழவரைக் கவனித்து அவருக்கு ஆகவேண்டிய உபசரணைகளைச் செய்து அவருடைய மூர்ச்சையைத் தெளியச் செய்தனர்; உடனே கிழவர் வாயிலும் வயிற்றிலும் அடித்துக்கொண்டு கதறி விழுந்து புரண்டழுது புலம்பி அளவிட முடியாத விசனக் கடலில் ஆழ்ந்து போனார். காணாமல் போன மருமகளையும் பேரனையும் பற்றிக் கவலைப்பட்டு வருந்துவதா, அகால மரணமாய் இறந்து போன தமது குமாரரைப்பற்றி அழுவதா, கிழவர் என்ன செய்வார் பாவம்! அவர் பைத்தியங் கொண்டவர்போல மாறி அப்படியே இடிந்து உட்கார்ந்து போய்விட்டார். பக்கத்தில் இருந்தவர்கள் அவருக்குப் பலவிதமான ஆறுதல்கள் கூறி யாரோ விரோதிகள் மருமகளையும் பேரனையும் கொண்டு போனதன்றி, அந்த மாதிரி பொய்த் தந்தி கொடுத்திருப்பார்களென்று சொல்லிப் பெரியவரைப் பலவாறு தேற்றி, மறுநாள் அவரையும் தவசிப்பிள்ளையையும் திருவனந்தபுரத்துக்கு அனுப்பினார்கள். அவர்கள் இருவரும் அந்த ஊருக்குப் போய்ப் பார்த்ததில், காந்திமதியம்மாளும் அவளுடைய பிள்ளையும் அந்த ஊரிலும் காணப்படவில்லை. ஆனால் திவானைப் புலி அடித்துத் தின்றுவிட்டதென்ற செய்தி மாத்திரம் உண்மையானதென்பது தெரியவந்தது. அந்த ஊரிலிருந்த மகாராஜன் முதலிய எல்லோரும் கிழவருக்கு நிரம்பவும் மரியாதை செய்து, ஆறுதல் சொல்லித் தேற்றி, திவானுடைய குழந்தையைப் பத்திரமாகக் காப்பாற்றி முன்னுக்குக் கொண்டுவரும்படி சொல்லி அனுப்பினார்களாம். அங்கே இருந்து கிழவர் சுமார் இரண்டு லக்ஷம் ரூபாய் பெறுமானமுடைய சொத்துக்களை எடுத்துக்

கொண்டு நாலைந்து தினங்களில் இங்கே வந்து சேர்ந்தார். ஏற்கனவே, இந்த ஊரில் அவருடைய வசத்தில் ஒரு லக்ஷம் ரூபாய் பெறுமானமுடைய சொத்து இருந்தது. ஆகமொத்தம் மூன்று லக்ஷம் ரூபாய் பெறுமானமுடைய சொத்து அவரிடம் இருந்தது. ஆனாலும், திடீரென்று தம்முடைய குமாரரையும் மருமகளையும், பேரனையும் ஒரே காலத்தில் இழந்த துக்கம் சகிக்க முடியாததாகி விட்டது. அவர் உடனே நோயில் விழுந்து விட்டார். அவருடன் வெகுகாலமாக இருந்துவரும் இராமலிங்கம் என்ற தவசிப்பிள்ளை அவருடைய சுய ஜாதியைச் சேர்ந்த மனிதர். அவருக்குச் சம்சாரமும், பிறகு பதினாறு அல்லது பதினேழு வயசில் ஒரு பிள்ளையும், பதின்மூன்று வயசில் ஒரு பெண்ணும் இருக்கிறார்கள். கிழவர் நோயாய்ப் படுத்தவுடனே, அவரை ஓயாமல் கவனிக்கவும் அவருக்கு வேண்டிய சிகிச்சை களைச் செய்யவும் மனிதர்கள் வேண்டுமென்று, தவசிப்பிள்ளை தம்முடைய சம்சாரம், பிள்ளை பெண் ஆகிய எல்லோரையும் இந்த இடத்துக்கே அழைத்துக்கொண்டார். எல்லோரும் இரவு பகல் பாடுபட்டுக் கிழவருக்கு மருந்துகள் கொடுத்துப் பத்தியச் சாப்பாடு போட்டு அவருக்கு ஆறுதல் பல சொல்லி அவருடைய மனசையும் உடம்பையும் தேற்றினார்கள். ஒரு மாசகாலத்தில் கிழவருடைய விசனம் ஒருவிதமான சமனமடைந்தது. அவருடைய உடம்பும் கொஞ்சம் தேறியது. அதுவுமன்றி, இன்னொரு மாறுதலும் காணப்பட்டது. அந்தத் தவசிப் பிள்ளையும் அவருடைய குடும்பத்தாரும் கிழவரைத் தங்கள் சொந்த மனிதரைவிடப் பன்மடங்கு அதிக பிரியமாகவும் பட்சமாகவும் நடத்தினார்கள். அதுபோலவே, கிழவருக்கும் அவர்களிடம் ஒருவிதப் பற்றும் வாஞ்சையும் உண்டாகிவிட்டன. தம்முடைய நெருங்கிய பந்துக்கள் எல்லோரும் போய்விட்ட தனால், தாம் நிராதரவாக இருந்த சமயத்தில் அவர்கள் தம்முடைய பந்துக்களைவிட நூறு மடங்கு அதிகப் பற்றுதலாக வும், பிரியமாகவும், பணிவாகவும் இருந்ததைக் காணக் காண, அவர்களுடைய பாந்தவ்வியம் தமக்கு அத்தியாவசியமானது என்றும், அவர்கள் இல்லாவிட்டால் தாம் ஒரு நிமிஷங்கூட உயிரோடிருக்க முடியாதென்றும் கிழவர் எண்ணத் தொடங்கினார். தமக்குப் பிறகு, தம்முடைய மூன்று லக்ஷம்

பெறுமானமுடைய சொத்துக்கள் எவருக்குமில்லாமல் சர்க்காரைச் சேர்ந்துவிடுமே என்ற அச்சமும் கிழவருக்கும் மற்றவருக்கும் உண்டாகத் தொடங்கியது. தவசிப்பிள்ளை தங்களுக்குக் கிடைக்காது என்பதைக் கண்டு அதற்கு ஒரு யுக்தி தேட ஆரம்பித்தார். அவருடைய மகள் கமலவல்லி என்பவள் நல்ல ரூபவதி. அவள் பதின்மூன்றாவது வயசிலேயே பெரிய மனுஷியாகி இருந்தாள். அவளைத் தாம் மெதுவாகக் கிழவருக்குக் கட்டி விட்டால், தெய்வாநுகூலத்தால் அவர்களுக்கு ஒரு குழந்தை பிறந்து விடுமானால், எல்லாச் சொத்தும் அதைச் சேர்ந்துவிடுமென்றும், குழந்தை பிறக்காவிட்டாலும், தம்முடைய பெண்ணும் தாமும் எல்லாச் சொத்தையும் தம்முடைய பிரியப்படி செலவிடலாமென்றும் நினைத்த தவசிப் பிள்ளையும் அவருடைய சம்சாரமும் தம்முடைய பெண்ணுக்கு இரவு பகல் போதனை செய்து, அதன் புத்தியைத் திருப்பி, கிழவரைக் கட்டிக்கொள்வதற்கு அவள் சம்மதிக்கும்படிச் செய்து விட்டதன்றி, அந்தப் பெண் எப்போதும் அவருடன் கூடவே இருந்து, அவருக்கு ஆகவேண்டிய பணிவிடைகளையெல்லாம் செய்யும்படியும் அமர்த்திவிட்டனர். அந்தப் பெண்ணின் பிரியத்தையும் பணிவையும் உழைப்பையும் கண்ட கிழவருக்கு அவளிடத்தில் ஒருவித வாஞ்சையும் பாசமும் ஏற்பட்டுப் போயின. திவான் இறந்து இரண்டு மாசகாலம் ஆவதற்கு முன் தவசிப்பிள்ளையும் அவருடைய குடும்பத்தாரும் காட்டிய பிரியத்தினாலும் செய்த உபசரணைகளினாலும் கிழவருக்குத் தாம் இழந்த மனிதர்களைப் பற்றிய நினைவே அவ்வளவாக மனசில் உறைக்காமல் போயிற்று. இரவு பகல் தமக்கெதிரிலேயே இருந்து இன்பமயமாக விளங்கிய அந்த அழகிய பெண்ணின் மேலேயே அவருடைய கவனம் செல்ல ஆரம்பித்தது. அவருக்கு எந்தக் காரியம் ஆகவேண்டுமானாலும், அது கமலவல்லி இல்லாவிட்டால் முடியாது. ஒரு நிமிஷம் கமலவல்லி எங்கேயாவது போய்விட்டால், அவருக்கு இருக்கை கொள்ளாது. அடிக்கடி அவர் கமலவல்லி கமலவல்லியென்று எதற்காகவாவது கூப்பிட்டுக்கொண்டே இருப்பார். அந்தப் பெண் அவரை அதற்குமுன் தாத்தா, தாத்தாவென்று கூப்பிட்டுக்கொண்டே இருக்கும். ஒரு நாள் அந்தப் பெண் அவரைப் பார்த்து, "தாத்தா!

ஒரு நிமிஷங்கூட உங்களுக்குக் கமலவல்லி இல்லாமல் காரியப ஆகமாட்டேனென்கிறதே. மாயூரத்திலிருந்து யாரோ சில பெண் கேட்க வந்து, என் தாயார் தகப்பனாருடன் அடிக்கடி பேசிவிட்டுப் போகிறார்கள். என்னை இவர்கள் மாயூரத்தில் கட்டிக்கொடுத்துவிட்டால், அதற்குப்பிறகு நீங்கள் எந்தக் கமலவல்லியைக் கூப்பிடுவீர்கள்?" என்று நிரம்பவும் பிரியமாக வும் வாஞ்சையாகவும் உருக்கமாகவும் சொன்னாளாம். அதைக் கேட்ட கிழவருடைய முகம் உடனே வாடிப் போய்விட்டதாம். அவருடைய மனசில் ஒருவித ஏக்கம் உண்டாய் விட்டதாம். அவர் அதிக விசனமடைந்து கொஞ்சநேரம் மௌனமாக இருந்தாராம். உடனே பெண் "தாத்தா! என்னை நீங்களே கட்டிக் கொண்டுவிடுங்கள். எனக்கும் உங்களை விட்டுப் பிரிந்துபோக மனமே இல்லை. நான் வேறே இடத்துக்குப் போனாலும் எப்போதும் உங்கள் நினைவாகவேதான் இருப்பேன்" என்றாளாம்.

அதைக்கேட்ட கிழவர் அதற்கு எவ்வித மறுமொழியும் சொல்லாமல் அப்போது பேசாமல் இருந்துவிட்டாராம். ஆனாலும், அந்த விஷயம் அவருடைய மனசில் அது முதல் பதிந்து போகவே, அவர் பல தினங்கள் வரையில் அதைப்பற்றி தீர்க்காலோசனை செய்தாராம். கடைசியில் எப்படியோ, கிழவருக்கும் கமலவல்லிக்கும் நிச்சயமாகிவிட்டது. காரியம் இவ்விதம் முடிவாகி இருக்கின்றதென்ற சங்கதி ஊராருக்குத் தெரிந்தால், ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொருவிதமான அபிப் பிராயத்தை வெளியிடுவார்கள். ஆகையால், அதனால் கிழவருடைய எண்ணம் மாறினாலும் மாறலாமென்று நினைத்து, இதைக் கடைசிவரையில் வெளியிடாமல் வைத்திருந்து, நாள் வைத்து பந்தல் போட்டு, சகலமான முஸ்தீபுகளையும் செய்து கொண்டு நேற்றுதான் இவர்கள் இந்த விஷயத்தைப் பகிரங்கப் படுத்தினார்கள். இன்று காலையில் முகூர்த்தம் நிறைவேறியது. பிறகு பந்திபோஜனம் நடந்தது. இப்போது மேளக் கச்சேரி நடக்கிறது" என்றாள்.

அந்த வரலாற்றை நிரம்பவும் பொறுமையாகக் கேட்டுக் கொண்டே இருந்த திவான் சாமியார், "ஓகோ! அப்படியா! சரிதான். நல்ல காரியம். தள்ளாத கிழவருக்கு இவர்களுடைய

உதவியாவது ஏற்படும்படி கடவுள் செய்தாரே! அதுவும் முன் ஜென்ம பூஜாபலன்தான். கலியாணப் பெண்ணின் தாயாரும் தகப்பனாரும் நல்ல குணமுடைய மனிதர்கள் தானே!'' என்றார்.

அதைக் கேட்ட அந்த ஸ்திரீ, ''இதுவரையில் அவர்கள் ஏழ்மை நிலையிலிருந்தார்கள்; நல்லவர்களாக இராமல் வேறு மாதிரியாயிருக்க அவர்களுக்குச் சந்தர்ப்பம் ஏற்படவில்லை. இப்போது திடீரென்று புதுப்பணம் படைத்தவர்கள் ஆய்விட்டார்களே. இனி எப்படி மாறுவார்களோ! பணம் மனிதரை எப்படி வேண்டுமானாலும் செய்துவிடும். என்னவோ பார்க்கலாம். எல்லாம் காலக்கிரமத்தில்தான் தெரியும்'' என்றாள்.

திவான் சாமியார், ''கலியாணப் பெண்ணின் மாதிரி எப்படி?'' என்று நயமாக வினவினார்.

அந்த ஸ்திரீ, ''அதையெல்லாம் இப்போது நாம் எப்படிக் கண்டுபிடித்துச் சொல்லமுடியும்? மனிதர் தமக்கு அதிகாரம் கிடைக்கிறவரையில் அடக்கமாகவும் நயமாகவும்தான் நடந்து கொள்ளுவார்கள். தம்முடைய ஸ்தானம் நிலைத்துப் போய் விட்டது, இனி மற்றவர் தம்மை அசைக்கமுடியாது என்று கண்டு கொண்டால், பிறகு அவர்கள் புதுமாதிரியாகத்தான் நடந்து கொள்ளுவார்கள். இது எல்லா இடத்திலும் பிரத்தியக்ஷமாக நடக்கும் சங்கதிதானே'' என்றாள்.

திவான் சாமியார், ''ஆம்; அம்மா! நீங்கள் சொல்வது சரியான வார்த்தை. ஆனாலும் நான் பயந்து உங்களிடம் இன்னம் ஒரே ஒரு சங்கதி கேட்கிறேன். கோபித்துக் கொள்ளாமல் அதை மாத்திரம் சொல்லிவிடுங்கள். இந்தப் பெரியவர் திருவனந்தபுரத்திலிருந்து வந்த பிறகு நோயாய்ப் படுத்திருந்து தேறினாரல்லவா? அதன்பிறகு இவர்களுக்குள் ரகஸியமாக நடந்த விஷயங்களையெல்லாம் நீங்கள் சொன்னீர்களே, அவைகளையெல்லாம் நீங்கள் எப்படித் தெரிந்து கொண்டீர்கள்? யூகத்தின் மேல்தானே?'' என்று விநயமாக வினவினார்.

அதைக்கேட்ட அந்த ஸ்திரீ, ''எனக்கு அந்தத் தவசிப் பிள்ளையின் சம்சாரம் பழக்கமானவள். அடிக்கடி அந்த அம்மாள் என்னிடம் வந்து தங்கள் குடும்ப ரகஸியங்களை

எல்லாம் சொல்லிவிட்டுப் போவாள். இந்த விஷயங்களை எல்லாம் அந்த அம்மாள் சொல்லத்தான் நான் தெரிந்து கொண்டேன். இல்லாவிட்டால், வேறு எப்படித் தெரியப் போகிறது'' என்றாள்.

திவான் சாமியார், "சரி; கிழவர் தம்முடைய வித்தாப்பிய தசையில் துயரத்துக்கு ஆளாய் முற்றிலும் அநாதரவான நிலைமையில் இருக்கிறார். இவர் அவரையும் போஷித்துக் காப்பாற்றித் தாங்களும் க்ஷேமப்பட்டு நல்ல நிலைமையில் இருக்கவேண்டும். சரி; கிணற்றுத் தவளைக்கு நாட்டு வளப்பம் எதற்காக? உலகைத் துறந்த பரதேசியான எனக்கு இந்த விசாரணையெல்லாம் எதற்கு? சாப்பிட்டவுடன் கொஞ்சம் அலுப்பாக இருந்தது. அதைப்பற்றி நான் கொஞ்சநேரம் திண்ணையில் உட்கார்ந்துகொண்டேன். நான் போய்விட்டு வருகிறேனம்மா!'' என்று கூறியவண்ணம் தமது மூட்டையை யும் செம்பையும் தண்டத்தையும் எடுத்துக்கொண்டு அவ் விடத்தை விட்டுத் தெருவிற்குப் போய்க் கலியாண வீட்டின் பக்கம் தமது முகத்தையும் திருப்பாமல் விரைவாக நடந்து அந்தத் தெருவைவிட்டு அப்பால் சென்று மாயூரத்திற்குப் போகும் ரஸ்தாவோடு பிரயாணப்பட்டுவிட்டார்.

அவரது மனத்தின் அப்போதைய நிலைமை இன்னவிதம் இருந்தது என்பதை வாசகர்கள் யூகித்துக்கொள்வதே எளிதன்றி, விவரித்து உரைப்பது சாத்தியமற்ற காரியமென்றே கூற வேண்டும். அந்த நிமிஷம் வரையில் தாம் பிரத்தியக்ஷ தெய்வமாக மதித்திருக்கும் தமது தந்தை ஒரு பெண்ணை மணந்து வைபவமாய்க் கலியாணம் நடத்துகையில் தாம் கூட இருந்து அந்த சந்தோஷத்தைத் தாமும் அடையக் கொடுத்து வைக்கவில்லையே என்ற பெருத்த விசனமும் மனக்கொதிப்பும் அவரது மனத்தில் முக்கியமாகப் பொங்கி எழத் தொடங்கின. அவர் கலியாணம் செய்துகொள்வதைப்பற்றி உண்மையில் அருவருப்பைக் கொண்டுள்ள ஊர் ஜனங்களின் வெளிப் பார்வைக்கு அதை மறந்து, அதைப்பற்றித் தாம் சந்தோஷப் படுவதாய்க் காட்டி, அந்தச் சடங்கை நடத்திவைத்து விருந்துண்டு மேளக் கச்சேரியைக் குதூகலமாய்க் கேட்டுக் கொண்டிருக்க, அதைப்பற்றி உண்மையிலேயே அபாரமான

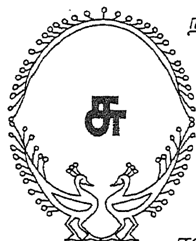
களிப்பும் ஆநந்தமும் அடையும் தாம் அந்த மாளிகையைப் பார்க்கவும் கொடுத்து வைக்காமல் உடனே புறப்பட்டு அந்த ஊரை விட்டே ஓட நேர்ந்ததே, ஈசுவரா! என்ன கொடுமை இது! திவான் சகிக்க இயலாத பெருத்த ஏக்கமும் வேதனையும் துயரமும் அடைந்தார். தமது மனைவியும், ராஜா பகதூரும் எங்கேதான் போயிருப்பார்களென்று அவர் தம்மாலான வரையில் யூகித்து யூகித்துப் பார்த்து தமது மூளையை வதைத்துக்கொண்டதெல்லாம் வீணாகவே முடிந்தது. அந்த விஷயத்தில் அவர் ருஜுவான அபிப்பிராயம் எதையும் கொள்ள இயலவில்லை. ஆனாலும், தனக்குப் பாஷாணமிட முயன்ற முத்துசாமி கூறிய வரலாறு ஒருவேளை நிஜமாய்த்தான் இருக்குமோ என்ற சந்தேகம் நிவர்த்தியாக வழியில்லாமல் இருந்ததன்றி, தாம் திருவடமருதூரில் கேள்வியுற்ற விபரீதச் செய்தி அந்தச் சந்தேகத்தை அநேகமாய் ஊர்ஜிதப்படுத்தியது. திருவனந்தபுரத்திலிருந்து புறப்பட்டு மாமனார் வீட்டிற்கு வந்த காந்திமதியம்மாள் அதே இரவில் எங்கே போயிருப்பாள்! அவள் திரும்பித் திருவனந்தபுரத்திற்கும் போகவில்லை. வேறு எவ்விடத்திலும் காணப்படவில்லை; அவள்தான் போனாள் என்றால், அவளுடைய சொற்படி ராஜாபகதூர் நடந்துகொள்ள எப்படி இணங்கினான்? ஒருக்கால் அவர்கள் இருவருக்கும் எதிர்பாராத அபாயம் ஏதேனும் நேர்ந்திருக்குமா! அவர்கள் இருவரும் ஆற்றில், கிணற்றில் தவறி விழுந்து தற்செலயாய் இறந்து போயிருப்பார்களா! அப்படியிருந்தால் அவர்களுடைய சவம்கூட வெளிப்படாமல் போக ஏதுவில்லையே! பிறகு எப்படித்தான் அவர்கள் மாயமாய் மறைந்து போயிருப்பார்கள்? காந்திமதியம்மாள் தானாக இணங்கியே ரகஸியமாய்ப் புறப் பட்டு இரவோடிரவாய் எங்கேயாவது போயிருந்தாலன்றி இப்படி யாதொரு கேடுமின்றி திடீரென்று மறைந்துபோக சாத்தியப்பட்டிருக்காது. அவள் போவதற்கு முன்னாகவே, ராஜாபகதூரையும் அவள் சரிப்படுத்தி, அவன் தனது விருப்பத்திற்கு இணங்கும்படி செய்திருந்தாலன்றி, அவனும் இவ்வாறு திடீரென்று மறைந்து போயிருப்பதும் சாத்தியமற்ற விஷயம். ஆகவே, காந்திமதியம்மாளைப்பற்றி முத்துசாமி கூறிய தகவல் உண்மையாகவே இருக்கவேண்டும். அவள் தனது

குமாரனையும் அதற்கு இணங்கச் செய்து தன்னுடன் அழைத்துக் கொண்டு போயிருக்கவேண்டும் என்ற நினைவுகள் நமது திவான் சாமியாரது மனத்தில் தோன்றி, பெருத்த போர் விளைக்கத் தொடங்கின. தம்மிடம் அத்தனை வருஷ காலம் மகா உத்தமியாக நடந்து கொண்டவளான தமது காந்திமதியம்மாளா அப்படித் தன்னிடம் துரோக சிந்தையாக நடந்து கொண்டிருப்பாளென்றும், தாம் கண்டதும், கேட்டதும் கனவோ நினைவோவென்றும் திவான் எண்ண எண்ண, அவரது அறிவு சிதறிப்போக ஆரம்பித்தது. அவர் முற்றிலும் பிரமித்துப் போய்விட்டார். வேறே எவனாகிலும் ஏதேனும் அநுகூலத்தைக் கருதித் தம்மைக் கொல்ல உத்தேசித்தானோவென்று தாம் எதிர்பார்த்ததை ஊர்ஜிதப்படுத்த எவ்வித ஏதுவுமில்லையென்ற நிச்சயம் ஏற்பட்டது. ஆகவே, தாம் சந்நியாசம் வாங்கிக் கொண்டது தமக்குச் சரியான நிலைமை என்ற முடிவையும் அவர் அடைந்தார். பர்தாவுக்கேற்ற பதிவிரதை உண்டானால் எத்தாலும் மனிதர் வாழலாம்; அவள் ஏறுமாறாக நடப்பாளானால் கூறாமல் சந்நியாசம் கொள் என்று முன்னோர் கூறிய விலை மதிப்பற்ற அருள்மொழி தமது விஷயத்தில் தானாகவே பலித்துவிட்டது என்று திவான் சாமியார் நினைத்துக்கொண்டார். எவ்வளவுதான் தமது மனைவியும், குமாரனும் தமக்கு உதவாமல் போய் விட்டாலும், தாம் உலகையும் பெருத்த பதவியையும் துறந்து காஷாயம் வாங்கிக்கொண்டு யாத்திரை சென்றாலும், தமக்கு எவ்விதக் குற்றமும் புரியாத தமது தந்தையைத் தாம் விசனக் கடலில் ஆழ்த்தியதும், அவரைப் பார்க்காமல் போவதும் பெருத்த குற்றமென்று திவான் உணர்ந்தார். ஆயினும், தமது தந்தை தாம் இறந்துபோய்விட்டதாக நினைத்து, விசனக் கடலில் ஆழ்ந்து செயலற்று அநாதரவாய் இருந்து, பிறருடைய உதவியையே எதிர்பார்த்து, கடைசியில் தமது மிகுதிக் காலத்தையும் அமைதியாகக் கடத்துவதற்கு அநுகுணமாக ஒரு பெண்ணை மணந்து கொண்டிருக்க, அந்தச் சமயத்தில், தாம் இன்னார் என்று அவரிடம் வெளியிட்டால், கிழவர் அந்த அபாரமான அதிர்ச்சியைத் தாங்கமாட்டாமல் இறந்து போனாலும் போய்விடுவார். இறந்துபோன புத்திரனை மறுபடி காண்பதான அமிதமான பேரானந்தம் ஒருபுறமிருக்க, இவ்வளவு

விருத்தாப்பிய தசையில் தாம் கலியாணம் செய்துகொண்ட விஷயத்தைப் பற்றியும் காந்திமதியம்மாள் ராஜாபகதூர் ஆகிய இருவரையும் வரவழைத்த சமயத்தில் அவர்கள் காணாமல் போய்விட்டதைப் பற்றியும் தமது தந்தை சகிக்கவொண்ணாத கிலேசமும் சங்கடமும் அடைந்து தமது முகத்தில் விழிக்கவே விரும்பாமல் ஒருவேளை தமது உயிருக்கே ஹானி தேடிக் கொள்வாரோ என்று திவான் நினைத்தார். அவ்வாறு தமது தந்தையின் உயிருக்குத் தாம் ஹானி தேடுவதாவது, அவர் அந்தப் பெண்ணினிடம் எதிர்பார்த்த இல்லற வாழ்க்கையைத் தாம் கெடுப்பதாவது பரமபாதகமான செய்கைகள் என்று திவான் நினைத்தார். அதுவுமன்றி, அவரது பரிதாபகரமான நிலைமையைக் கருதியோ, அவரது அபாரமான செல்வத்தைக் கருதியோ, தமது யெளவனப் பெண்ணை அவருக்கு மணம் புரிவித்தவர்களுக்கும், அந்தப் பெண்ணுக்கும் தாம் விசனம் உண்டாக்குவதும் பாவகரமான செய்கையென்று திவான் எண்ணினார். ஆகவே, தாம் இறந்து போனதாகவே தமது தந்தை நினைத்து அந்தப் பெண்ணோடு சந்தோஷமாக இருந்து, மிஞ்சியுள்ள தமது ஆயுட்காலத்தைக் கடத்தும்படி தாம் விட்டு விடுவதே தாம் செய்யத்தக்க காரியமன்றி, ஒருவாறு அமைதி அடைந்துள்ள தமது தந்தையின் மனம் மறுபடி சஞ்சலமடைந்து புண்படும்படிச் செய்வது முற்றிலும் தகாத செய்கையென்று தீர்மானித்துக் கொண்டார். ஆயினும், தாம் தமது தந்தையின் திருவுருவத்தைத் தூரத்தில் இருந்தாகிலும் ஒரு தடவை மனங்குளிரப் பார்க்கவேண்டுமென்ற ஆசை அவரைத் தூண்டியது. ஆனாலும், அவராகிலும், தம்மோடு அதற்குமுன் பழகிய வேறு மனிதர் எவராகிலும் தம்மைப் பார்த்துத் தமது அடையாளத்தைக் கண்டு கொண்டால், அந்தக் கலியாணச் சந்தோஷம் உடனே சீர்குலைந்து போகுமென்று நினைத்தே திவான் அந்த இடத்தையும் ஊரையும் விட்டு உடனே அவசரமாய் வேறு ஊருக்குப் பிரயாணமாகிவிட்டார். தாம் காசி முதலிய க்ஷேத்திரங்களுக்குப் போய்விட்டு மறுபடி திரும்பிவந்து தமது தந்தையைப் பார்த்து ஆநந்திக்கலாம் என்று திவான் முடிவாகத் தீர்மானித்துக் கொண்டார். இப்போது தாம் தமது தந்தையைப் பார்த்தால், அது தமக்கு மாத்திரம் சந்தோஷமாக

இருக்குமன்றி, அவருக்கு அது பெருத்த பொல்லாங்காக முடியுமாதலால், தமது ஆசையைத் தாம் இப்போது அடக்கிக் கொண்டுபோய், சிறிது காலங்கழித்து மறுபடி வருவதே உசிதமான செய்கையென்று நினைத்த திவான், தமது மனைவி யின் நினைவையே தாம் சீக்கிரத்தில் மறந்துவிடவேண்டுமென்ற உறுதியான தீர்மானத்தோடும், கால்நடையாகவே தாம் நடந்து நேராகக் காசி யாத்திரை போவதென்று முடிவு செய்து கொண்டு வடக்குத் திக்கில் செல்லலானார்.

12—வது அதிகாரம்
மோக முஷ்கரம்

சுந்தரமூர்த்தி முதலியார் பீட்டன் வண்டியில் மினியனையும் தமது வேலைக்காரனையும் உட்காரவைத்துக்கொண்டு, மிகுந்த பதை பதைப்பும் ஆத்திரமும் தோற்றுவித்தவராய்க் குதிரையை விரைவாக விடுத்துக்கொண்டு கடற்கரையோரமாகத் தெற்குத் திக்கில் போன ரஸ்தாவில் சென்றார். அவ்வாறு சென்றபொழுது வண்டியிலிருந்த மூவரும் தங்களது பார்வையை இரண்டு பக்கங்களிலும், முன் பக்கத்திலும் செலுத்தி, எவ்விடத்திலாகிலும் கோகிலாம்பாள் இருக்கிறாளோவென்று ஆராய்ச்சி செய்து கொண்டே சென்றனர். அப்பொழுது இளைய ஜெமீந்தார் மினியனை நோக்கி, "ஏனப்பா மினியா! நீ போலீஸ் இன்ஸ் பெக்டருடைய வீட்டு வாசலில் பெட்டிவண்டியண்டை காத்திருந்தாயே. அம்மாள் உள்ளே இருந்து வெளியில் வந்து உன்னைக் கண்டு, எதிர்பாராத விதமாய் நீ வந்திருந்ததைப் பற்றி ஆச்சரியமடைந்து உன்னிடம் ஏதாவது கேள்வி கேட்டார்களா?" என்று வினவினார்.

மினியன், "ஆமாஞ் சாமீ! கேய்வி கேட்டாங்க. நாம் தீர்மானம் சேஞ்சிக்கின மாதிரியே நானு சொல்லிப்புட்டேனுங்க. அத்தெ சரிதான்னு அவுங்க நம்பிப்புட்டாங்க" என்றான்.

சுந்தரமூர்த்தி முதலியார், "நானும் நீயும் அவர்களுக்குப் பின்னால் தொடர்ந்து வந்தோமென்ற சங்கதியையாவது, நான் இதில் சம்பந்தப்பட்டிருக்கிறேனென்ற சங்கதியையாவது நீ அம்மாளிடம் சொல்லவில்லையே?" என்றார்.

மினியன், "அதெல்லாம் நானு சொல்லுவேனுங்களா? ஒரு நாளுமில்லீங்க" என்றான்.

சுந்தரமூர்த்தி முதலியார், "சரி; நல்ல காரியம், நீ முதலில் ஒரு மாதிரியாய்ச் சொல்லி விட்டபடியால், இனி அதை வேறு விதமாய் மாற்றுவது தப்பு. ஆகையால், இனி அந்த அம்மாள் கேட்டாலும், வேறே யார் கேட்டாலும் நீ முன் சொன்னது போலவே சொல்லவேண்டும். தெரிகிறதா?" என்றார்.

மினியன், "அப்படியே ஆவட்டுங்க எசமான்" என்றான்.

சுந்தரமூர்த்தி முதலியார், "அது இருக்கட்டும். நீ வண்டியை இவ்வளவு தூரம் தெற்குத் திக்கில் ஓட்டிக்கொண்டு வந்ததை அம்மாள் கவனித்து ஏதாவது கேள்வி கேட்டார்களா?" என்றார்.

மினியன், "இல்லீங்க. ரஸ்தாவெ ரிப்பேரு செய்யறாங்கன்னு சொல்லிக்கினே நானு தெக்கே சானாதூரம் வந்துட்டேனுங்க. சன்னலுக் கதவெல்லாம் மூடி இருந்திச்சுங்க. அம்மா என்னமோ ஒரு மாதிரியா வெசனமா குந்திக்கினு என்னாத்தையோ நெனச்சுக்கினு இருந்தாங்க; நானு இம்பிட்டுத் தூரம் தெற்கே வந்தத்தே அவுங்க கவுனிக்கவே இல்லீங்க; தோப்புக்குள்ளற வந்தவொடனே நானு வண்டியே நிறுத்திப்புட்டு எறங்கி ஓடியாந்துட்டேனுங்க" என்றான்.

சுந்தரமூர்த்தி முதலியார், "சரி; நல்ல காரியம் செய்தாய், இனி அவர்கள் ஆயிரம் தடவை கேட்டாலும் முன்னுக்குப்பின் விரோதமில்லாமல் இதேமாதிரி நீ சொல்லிவிட வேண்டும்; இல்லாவிட்டால், நீ அகப்பட்டுக்கொள்வாய். அதுவுமில்லாமல், நீ இன்னொரு சங்கதியையும் மறக்காதே. நான் பாலத்தின் மேலே இருந்து உன்னைக் கூப்பிட்டபோது, நீ ஒரு சங்கதி சொல்லிக்கொண்டே மேலே வந்தாயல்லவா; அதுபோலவே, உனக்கு மயக்கம் வந்துவிட்டதென்றும், வண்டி இன்ன இடத்திற்குப் போகிறதென்பதே தெரியாமல் போய்விட்டது என்றும் நீ சொல்லிவிடவேண்டும். அப்படிச் சொல்லாவிட்டால், நீ ஏதோ கெட்ட எண்ணத்தோடு வேண்டுமென்றே இந்த அம்மாளைத் தெற்குத் திக்கில் இவ்வளவு தூரம் கொண்டுவந்தாய் என்று உன்மேல் குற்றம் சுமத்துவதோடு, அந்த அம்மாளுக்குத் தற்செயலாய் இப்போது ஏதாவது அபாயம் நேர்ந்திருந்தாலும், அதற்காகத்தான் நீ அழைத்துக்கொண்டு வந்திருப்பாயென்று

உன்மேல் சம்சயம்கொள்ளுவார்கள். நான் சொல்வது தெரிகிறதா?'' என்றார்.

உடனே மினியன், ''ஆமாஞ்சாமீ! அதுக்காவத்தான் நானே அப்பிடிச் சொன்னேன்! இந்த ஓசனெயெல்லாம் எனக்கு இல்லேன்னு பார்த்துக்கினீங்களா! நானு இன்னெ நேத்தே மனிசனா, நானு அம்பது வருசத்தெ முளுங்கி கொட்டையும் போட்டுப் பயமும் துன்ன மனிசனல்லவா எசமானே!'' என்றான்.

அதைக்கேட்ட இளைய ஜெமீந்தார் அவனைப் பார்த்து வேடிக்கையாகப் புன்னகை செய்து, ''நீ கெட்டிக்காரன் தான். ஆனால், பட்டப் பகலில்தான் கோட்டை விட்டுவிட்டாய்! இவ்வளவு தூரம் சாமர்த்தியம் செய்து, பெண்ணைப் பாலம் வரையில் கொண்டுவந்து நீ பக்கத்தில் இருந்தபோதே எவனோ வண்டியை ஓட்டிக்கொண்டு போயிருக்கிறானே. அதைக் கவனிக்காமல் நீ ஏமாறிப் போய்விட்டாயே. பெண் இப்போது எவர் வசத்தில் எவ்வளவு தூரம் இருக்கிறதோ என்னவோ தெரிய வில்லையே! பெண்ணுக்கு ஏதாவது அபாயம் நேர்ந்துவிடும் பக்ஷத்தில் வண்டியை ஓட்டிக்கொண்டு வந்தவனான உன்னைத் தானே எல்லோரும் ஜெவாப்தாரியாக்குவார்கள்'' என்றார்.

அதைக் கேட்ட மினியன் மிகுந்த திகிலும் நடுக்கமும் அடைந்து, ''ஆமாஞ்சாமி, எசமாஞ் சொல்றது மெய்யான பேச்சுதானுங்க. என்னமோ எசமானுக்காவ நான் இம்பிட்டு தூரம் பித்தலாட்டம் சேஞ்சுப்புட்டேனுங்க. எனக்கு எந்தத் தொந்தரையும் வராமே எசமாந்தான் பார்த்துக்கணுங்க'' என்று நிரம்பவும் பணிவாகவும் நயமாக இறைஞ்சியும் கூறினான்.

சுந்தரமூர்த்தி முதலியார், ''சரி; இருக்கட்டும். உனக்கு எவ்வித உபத்திரவமும் இல்லாமல் நான் பார்த்துக்கொள்ளுகிறேன். நீ மாத்திரம் முன்னே சொன்னதுபோலவே எப்போதும் சொல்லி விடு. உனக்கு எவ்விதமான கெடுதலும் உண்டாகாமல் பார்த்துக்கொள்ள நானாயிற்று. அவர்கள் உன்னை வேலையிலிருந்து நீக்கினால், ஏற்கனவே நான் வாக்குறுதி செய்து கொடுத்திருப்பது போல, இப்போது உனக்குக் கிடைப்பதைவிட இரட்டிப்புச் சம்பளம் கொடுத்து உன்னை நானே வைத்துக்

கொள்ளுகிறேன். நீ இன்னொரு விஷயத்தையும் கொஞ்சம் மாற்றிச் சொல்லவேண்டும். நான் இப்போது இங்கே வந்து உன்னைக் கண்டு அழைத்துக்கொண்டு வந்ததாக நீ சொல்ல வேண்டாம். நீ பாலத்தின் அடியில் கொஞ்சநேரம் இருந்துவிட்டு உடனே மேலே வந்து பார்த்ததாகவும், வண்டி காணாமல் போகவே நிரம்பவும் கவலைப்பட்டுத் தேட ஆரம்பித்ததாகவும், வடக்குத் திசையிலிருந்து உனக்குப் பழக்கமான மனிதர் ஒருவர் வந்ததாகவும், வண்டி வடக்குத் திக்கில் போகவில்லை என்று அவர் சொன்னதாகவும், பிறகு நீ தேடிக்கொண்டே தெற்குத் திக்கில் ஓடி வந்ததாகவும், ஒருக்கால் அந்த அம்மாள் என்னுடைய பங்களாவுக்கு வந்திருக்கலாமோ என்று நினைத்து நீ என் பங்களாவுக்கு வந்து என்னைக் கண்டு சங்கதியை எல்லாம் சொன்னதாகவும், அதைக் கேட்டவுடன் நான் வண்டியில் உன்னையும் என் ஆளையும் வைத்துக்கொண்டு தேடப் புறப்பட்டதாகவும் நீ சொல்லவேண்டும். அவ்வளவு தான். வேறு அதிகமாய் எதையும் நீ சொல்லவேண்டாம். நான் பெரிய பதவியில் இருப்பவன். பெண்ணும் அதுபோலவே தக்க பெரிய மனிதர் வீட்டுப்பெண். அவர்களுடைய வீட்டில் நான் பெண் கொள்ளப் போகிறேன். அந்தப் பெண்ணை இவ்வளவு தூரம் தெற்கே கொண்டுவந்த விஷயத்தில் நானும் ஒருவேளை சம்பந்தப்பட்டிருப்பேனோ என்ற சந்தேகமே எவருக்கும் உண்டாகக் கூடாது. தெரிகிறதா?'' என்றார்.

மினியன், ''அப்படியே ஆவட்டும்!'' என்றான்.

உடனே சுந்தரமூர்த்தி முதலியார் மிகுந்த கவலையும் விசனமும் கொண்டவர்போலக் காட்டிக்கொண்டு, ''பிள்ளையார் பிடிக்க, அது குரங்காய் முடிந்த கதையாய், நாம் ஏதோ ஒரு காரியம் செய்ய எண்ணினோம். அது வேறொன்றாய் முடிந்து போய்விட்டது. இந்தப் பெண்ணுடன் தனிமையில் இருந்து இரண்டொரு வார்த்தைகள் சொல்லவேண்டுமென்று நான் நினைத்து வண்டியை இப்படி ஓட்டிக்கொண்டு வரும்படிச் சொன்னால், அது இப்படிப்பட்ட எதிர்பார்க்காத துன்பமாய் முடிந்திருக்கிறது. எப்படியாவது தெய்வச் செயலால் பெண் நம்முடைய கண்ணில் பட்டுவிடுமானால், அதுவே போதுமானது.

உடனே அதை நாம் பத்திரமாய் அதனுடைய ஜாகையில் கொண்டுபோய்ச் சேர்த்துவிட்டு மறுவேலை பார்ப்போம்" என்று கூறினார்.

அதைக் கேட்ட மினியன் ஆழ்ந்த கவலையும் மனக்கலக்கமும் காட்டி, "என்னமோ ஆண்டவந்தாங்க காப்பாத்தணும். நாம்ப யாருக்கும் ஒரு கெடுதலும் எண்ணலே. அந்தக் கொயந்திக்கி நல்லது செய்யவே பார்த்தோம். நம்புளுக்கு ஆண்டவன் கெடுதலு செய்யமாட்டானுங்க" என்றான்.

அவ்வாறு அவர்கள் இருவரும் சம்பாஷித்துக்கொண்டே இருக்க, வண்டி மயிலாப்பூரை அடைந்தது. அந்த ரஸ்தா கடற்கரை ஓரமாகவே மயிலாப்பூருக்கு அப்பாலும் செல்கிறது. ஆயினும், அந்த இடத்தில் ஊருக்குள் போவதற்கு ஒரு கிளை ரஸ்தா பிரிந்துபோகிறது. அந்த இடத்தண்டை அவர்களது வண்டி சென்ற காலத்தில், சுந்தரமூர்த்தி முதலியார் மினியனைப் பார்த்து, "அடே! மினியா! இந்த இடத்தில்தான் நாம் என்ன செய்வது என்பது தெரியவில்லை. இந்தக் கிளை ரஸ்தாவின் வழியாக அவளுடைய வண்டி மயிலாப்பூருக்குள் போயிருக்குமோ, அல்லது, நேராகவே இந்தப் பெரிய ரஸ்தாவில் கடற்கரை ஓரமாகத் தெற்குத் திசையில் எங்கேயாவது போயிருக்குமா என்பதை நாம் எப்படி நிச்சயிக்கிறது?" என்று குழம்பிய மனத்தோடு கூறினார்.

அதைக் கேட்ட மினியனும் மனக் குழப்பமடைந்து அவர் கூறிய சந்தேகத்தை எப்படி நிச்சயப்படுவது என்பதை அறியாமல் தத்தளிக்கலானான். அவ்வாறு அவர்கள் சென்ற கிளை ரஸ்தாவை அடைந்த காலத்தில், அவ்விடத்தில் ஒரு மனிதர் காணப் பட்டார். அவர் சுந்தரமூர்த்தி முதலியாருக்கு அறிமுகமான மனிதராயிருக்க, அதை உணர்ந்த இளைய ஜெமீந்தார் மிகுந்த மகிழ்ச்சியும் முகமலர்ச்சியும் காட்டித் தமது கைகளைத் தட்டி, "ஐயா! பொன்னுசாமி நாயக்ரே! இங்கே நீங்கள் எவ்வளவு நாழிகையாய் நிற்கிறீர்கள்?" என்றார்.

பொன்னுசாமி நாயகர், "நான் இங்கெ அரை நாழிகை நேரமாய் நிற்கிறேன். நானும் இன்னொரு மனிதரும்

செம்படவர் குப்பத்துக்குப்போய் மீனுக்காக அச்சாரப் பணம் கொடுக்கவேண்டுமென்று இவ்வளவு தூரம் வந்தோம். அவர் பணம் எடுத்துக் கொண்டுவர மறந்துபோய் விட்டார். இங்கே வந்தபொழுதுதான் அவருக்கு அந்த நினைவு உண்டாயிற்று, என்னை இங்கே நிறுத்திவிட்டு அவர் பணம் எடுத்துக்கொண்டு வருவதற்காக ஓடி இருக்கிறார். அதனால் தான் நான் இங்கே நின்றுகொண்டிருக்கிறேன்'' என்றார்.

உடனே சுந்தரமூர்த்தி முதலியார், ''ஓகோ! அப்படியா சங்கதி! சரி, அதிருக்கட்டும். இந்த வழியாகக் கொஞ்ச நேரத்துக்குமுன் ஒரு பெட்டி வண்டி வந்ததா? வெள்ளைக் குதிரை பூட்டப்பட்டு இருக்கும். இரண்டு பக்கங்களிலும் ஜன்னல்கள் மூடப்பட்டு இருக்கும். உள்ளே ஒரே ஓர் அம்மாள் இருந்தார்கள். அந்த வண்டியை யாராவது ஓட்டிக்கொண்டு இந்தப் பக்கம் வந்ததை நீங்கள் பார்த்தீர்களா?'' என்றார்.

அதைக் கேட்டவுடனே பொன்னுசாமி நாயகர் மிகுந்த ஊக்கமும் மகிழ்ச்சியும் தோற்றுவித்து, ''ஆம்! ஆம்! பார்த்தேன். அது வெள்ளைக்குதிரை பூட்டப்பட்ட ஒரு பெட்டி வண்டிதான். யாரோ ஒரு காசாரி தனியாக இருந்து அதை வேகமாய் ஓட்டிக் கொண்டு கால்நாழிகை நேரத்திற்கு முன் வடக்கே இருந்து வந்தான். ஆனால், அந்த வண்டிக்குப் பின்னால் இன்னொரு பீட்டன் வண்டியும் வந்தது. அதில் யாரோ நாலைந்து மனிதர்கள் இருந்தார்கள்'' என்றார்.

அதைக் கேட்ட இளைய ஜெமீந்தார் கட்டிலடங்கா மகிழ்ச்சியும் ஆவேசமும் பதைபதைப்பும் அடைந்து, ''வெள்ளைக் குதிரை பூட்டப் பட்ட வண்டியை அதன் காசாரி எந்தப் பக்கமாய் ஓட்டிக் கொண்டு போனான்?'' என்றார்.

உடனே பொன்னுசாமி நாயகர், ''அவன் வண்டியை நேராகத் தெற்குத் திக்கில் விட்டுக்கொண்டுபோன மாதிரியாக இருக்கிறது. ஏன், என்ன விசேஷம்? அவன் யாரை அழைத்துக் கொண்டு போகிறான்?'' என்றார்.

சுந்தரமூர்த்தி முதலியார், ''ஆகா! அப்படியா! தெற்குத் திக்கிலா போனான். சரி; நாயகர் ஐயா! நான் இப்போது

அவசரமாய்ப் போகவேண்டும். மறுபடி நாம் சந்திக்கும்போது சங்கதியை யெல்லாம் விவரமாகச் சொல்லுகிறேன்" என்று கூறியவண்ணம் சவுக்கை எடுத்து நன்றாக வீசிக் குதிரைக்கு ஓர் அடி கொடுக்க, அது நாற்கால் பாய்ச்சலில் பிடுங்கிக்கொண்டு தெற்குத் திக்கில் ஓட ஆரம்பித்தது. மயிலாப்பூரைச் சேர்ந்தவையும், அந்த ரஸ்தாவின் ஓரமாக இருந்தவையுமான சில பங்களாக்களை யும் தெருக்களையும் கடந்து சுந்தரமூர்த்தி முதலியார் தமது பீட்டன் வண்டியை அமிதமான விசையோடு விடுத்துக்கொண்டு சென்று பத்து நிமிஷத்தில் மயிலாப்பூர் எல்லையைக் கடந்து அதற்கப்பால் கால் மைல் தூரம் சென்றார், அந்த ரஸ்தா கடற்கரையோடு மேன்மேலும் சென்று கொண்டே இருந்தது. எங்கும் தோப்புகளும், பிரம்மாண்டமான தனி மரங்களுமே மயமாய் நிறைந்திருந்தன. கடற்பக்கத்தில் விஸ்தாரமாகப் பரவிய வெண் மணல் பரப்பும், ஆகாயத்தையளாவிய அடர்ந்த பெரிய பெரிய தாழைப் புதர்களும் நிறைந்து கிடந்தன. எவ்விடத்திலும் மனிதர்கள் மறைந்திருந்து எத்தகைய அட்டூழியச் செய்கைகளை யும் கூசாமல் நடத்துவதற்கு அநுகூலமான அடர்ந்த சப்பாத்திப் புதர்களும் காணப்பட்டன. அவர்கள் சென்ற காலத்தில் ரஸ்தாவில் இரண்டு பக்கங்களிலும் வெகுதூரம் வரையில் மனிதர் காணப்படவில்லை. ஆதலால், அந்த இடம் அப்போது நிர்மானுஷ்யமானதாகவும் பயங்கரமானதாகவும் காணப் பட்டது.

அத்தகைய தனிமையான இடத்தின் வழியாகத் தமது வண்டியை விடுத்துக்கொண்டு சென்ற சுந்தரமூர்த்தி முதலியார் இரண்டு பக்கங்களிலும், எதிரிலும் இருந்த மறைவான இடங்களையெல்லாம் கூர்மையாகவும் கவனமாகவும் பார்த்து ஆராய்ச்சி செய்து கொண்டே செல்ல, சிறிது தூரத்திற்கெதிரில் ரஸ்தாவின் ஓரமாக நிறுத்தப்பட்டிருந்த இரண்டு வண்டிகளின் பின்புறம் தெரியவே, அதைக் கண்ட மினியன், "நம்ப வண்டி அதோ இருக்குது எசமானே! அதுக்குப் பக்கத்துலே ஒரு பீட்டன்கூட இருக்குதே!" என்று கூறிக்கொண்டு கட்டிலடங்கா ஆத்திரத்தோடும் ஆவேசத்தோடும் துள்ளிக் குதித்தான். உடனே சுந்தரமூர்த்தி முதலியாரும் மட்டிலடங்காக் களிப்பும்

வீராவேசமும் மனக்கொதிப்பும் காட்டி, "ஆமாடா! பெட்டி வண்டி அதுதானடா!" என்று கூறி ஆர்ப்பரித்த வண்ணம் குதிரைக்கு இன்னம் இரண்டு மூன்று அடிகள் கொடுத்துத் தமது பீட்டனை நிரம்பவும் விசையாக ஓட்டி வண்டிகள் இருந்த இடத்தண்டை நெருங்கினார். பீட்டன் வண்டியிலிருந்த மூவரது அங்கங்களும் மனமும் பதறிப் பறந்தன. பெட்டி வண்டிக்குள் கோகிலாம்பாள் இருக்கிறாளோவென்று மூவரும் உற்று நோக்கினர். அதற்குள் யாரும் இருந்ததாகத் தோன்றவில்லை. அதற்குச் சமீபத்திலும் வேறு மனிதர் காணப்படவில்லை. உடனே சுந்தமூர்த்தி முதலியார், "என்னடா மினியா! வண்டி காலியாக இருக்கிறதே! மனிதரே காணப்படவில்லையே!" என்றார். உடனே மினியன், "ஆமாஞ் சாமீ! வண்டியிலெ இருந்தவங்க எங்கனே போனாங்களோ தெரியலியே?" என்று ஆத்திரத்தோடு மறுமொழி கூறினான்.

உடனே இளைய ஜெமீந்தார், "இந்தப் பீட்டன் வண்டியில் வந்தவர்கள் ஒருவேளை பெண்ணைப் பலாத்காரமாய்க் கட்டித் தூக்கிக் கொண்டு, பக்கத்தில் தாழைப் புதருக்கப்பாலுள்ள மணல் பரப்புக்குக் கொண்டுபோய் ஏதாவது உபத்திரவம் செய்கிறார்களோ என்னவோ தெரியவில்லையே!" என்றார்.

அவ்வாறு அவர்கள் சம்பாஷித்த சமயத்தில் "ஐயோ! ஐயோ! அக்கிரமம் செய்கிறார்களே! இதைத் தடுக்க இங்கே யாரும் இல்லையா" என்று கோகிலாம்பாள் நிரம்பவும் பயங்கரமாகக் கூச்சலிட்ட ஓசை உண்டாகவே, அதைக் கேட்ட சுந்தரமூர்த்தி முதலியாரும், மினியனும், வேலைக்காரனும் சடக்கென்று வண்டியை விட்டுக் கீழே குதித்தார்கள். அந்த ஒரு நொடியில் அவர்களது தேகங்கள் பறந்து போயின. அவர்கள் முற்றிலும் மெய்ம்மறந்து வீராவேசங்கொண்டு எந்தத் திக்கிலிருந்து ஓசை உண்டாயிற்றோ அந்தத் திசையில் ஒரே பாய்ச்சலாகப் பாய்ந்து ஓடத் தலைப்பட்டனர். சுந்தரமூர்த்தி முதலியார் தமது பீட்டன் வண்டியை விட்டுக் குதித்துமுன், எப்போதும் அவர் தமது பாது காப்பிற்காக வைத்திருந்த ஏழு குழாய்ப் பிஸ்டல் என்ற சிறிய கைத் துப்பாக்கியை எடுத்துத் தமது கையில் வைத்துக்கொண்டு முன்னால் பாய்ந்து ஓடினார். அவர் முன்னும் மற்றவர்

பின்னுமாய் அவர்கள் மூவரும் பறந்து சென்று பக்கத்திலிருந்த தாழைப் புதரைச் சுற்றிக் கொண்டு அப்பால் செல்ல, அவ்விடத்தில் நிரம்பவும் விசாலமாகவும் அடர்த்தியாகவும் காணப்பட்ட தாழைச் செடிகளின் இடையிடையில் வழிகளும், மணல் மேடுகளும் காணப்பட்டன. அவைகளுக்குள் நுழைந்த அவர்கள் மூவரும் சிறிது தூரம் புதருக்குள் செல்ல, நாற்புறங்களிலும் புதர்களால் சூழப்பட்டுத் தீவுபோலக் காணப்பட்ட ஒரு மண் திட்டின்மேல் ஐந்து முரட்டு மனிதர்கள் காணப்பட்டனர். அவர்களுள் நால்வர் இராணுவ இலாகாவைச் சேர்ந்த இந்திய சிப்பாயிகள் போல உடை தரித்திருந்தனர். ஐந்தாவது மனிதன் வண்டியோட்டும் காசாரிபோல நிஜார் சட்டை தலைப்பாகை முதலியவற்றை அணிந்தவனாய் நின்றான். அவர்கள் ஐவரும் கோகிலாம்பாளைப் பிடித்துக் கைகளையும் கால்களையும் கட்டவும், அவளது வாயில் துணிப்பந்தைச் சொருகவும் முயன்றுகொண்டிருந்தனர். ஆனால் கோகிலாம்பாள் அவர்களது கட்டிலடங்காமல் துள்ளிக் குதித்துத் தத்தளித்து அவர்கள் தன்னைத் தொடுவதற்கு இடங்கொடாமல் தன்னால் இயன்ற வரையில் தடுத்துக்கொண்டும் கூச்சலிட முயன்றுகொண்டும் இருந்தாள். பார்வைக்கு முரடர்களாக இருந்த அந்த நான்கு சிப்பாயிகளும் காசாரியும் நன்றாய்க் குடித்து வெறிகொண்டு இருந்தவர் போலக் காணப்பட்டமையால், அவர்களது உடம்பும், கைகளும், கால்களும் அவர்களது கட்டுக்கடங்காமல் தாறுமாறாய்ச் சென்றன. ஆகவே, கோகிலாம்பாள் நிரம்பவும் பலமாகத் திமிறி அவர்களது துராகிருதச் செய்கைக்கு வசப்படாமல் அதுவரையில் தப்பி இருந்தாள். அந்தச் சமயத்தில் அவ்விடத்தை அடைந்த சுந்தரமூர்த்தி முதலியார், ''அடே மினியா! ஆள்கள் அதோ இருக்கிறார்கள்; எல்லோரையும் இவ்விடத்திலேயே சுட்டுத் தள்ளிவிடுகிறேன்'' என்று கூச்சலிட்டுக் கூறி தமது கையிலிருந்த பிஸ்டலின் விசையை அழுத்தி ஆகாயத்தைப் பார்த்து ஒரு வெடிபோட, உடனே துப்பாக்கி படாரென்று வெடித்து பெருத்த ஓசையையும் புகைப் படலத்தையும் உண்டாக்கியது. அதைக் கண்டு திடுக்கிட்டு மருண்டு நடுநடுங்கிப்போன அந்த முரடர்கள் ஐவரும், ''அடே! ஆள்கள் வருகிறார்களடா! அவர்களிடம் துப்பாக்கிக்கூட

இருக்கிறதடா! வாருங்கள் ஓடிப் போவோம்'' என்று தமக்குள் அவசரமாகக் கூறிக்கொண்டனர். உடனே ஐவரும் திக்காளுக் கொருவராய் விழுந்து மறைந்து ஓடத் தலைப்பட்டனர். அதைக் கண்ட சுந்தரமூர்த்தி முதலியார், "விடாதே விடாதே பிடி பிடி'' என்று ஓங்கிக் கூச்சலிட்டுக் கொண்டு அவர்களைப் பின் தொடர்ந்து மேலும் இரண்டு மூன்று வெடிகள் போட்டுக் கொண்டு தாழைப் புதருக்கு அப்பால் சிறிது தூரம் ஓடினார். அவரைத் தொடர்ந்து மினியனும் அவரது வேலைக்காரனும் ஓடினார்கள். ஆனால், அந்த முரட்டு மனிதர்களுள் எவனும் பிடிபடாமல் ஒரு க்ஷணநேரத்தில் எங்கேயோ போய் மாயமாய் மறைந்து போய்விட்டனர். நம்மவர் மூவரும் மேலும் இரண்டு மூன்று நிமிஷம் வரையில் அங்குமிங்கும் ஓடித் தேடிப் பார்த்து விட்டு, அதற்குமேல் எங்கும் போகமாட்டாதவராய்த் திரும்பிக் கோகிலாம்பாள் இருந்த இடத்திற்கு ஓடிவந்தனர்.

கோகிலாம்பாளின் கால்களும் கைகளும் சொற்பமாய்க் கட்டப்பட்டிருந்தன. வாயில் துணி அடைக்கப்பட்டிருந்தது. அதனால் அவள் மிகுந்த வேதனை அடைந்து கொண்டிருந்தாள். ஆனாலும், மினியனும் சுந்தரமூர்த்தி முதலியாரும் இன்னொரு வனும் தனக்கு உதவிக்கு வந்ததையும், அவர்கள் துப்பாக்கியால் சுட்டதைக்கண்டு சிப்பாயிகள் ஓடிப் போனதையும் காண அவளுக்கு ஓரளவு உயிர் திரும்பியது. ஆயினும், தான் எதிர்பாரா வகையில் அந்த அசந்தர்ப்பமான நிலைமையில் சுந்தரமூர்த்தி முதலியார் வந்து தன்னைக் கண்டது அவளால் பொறுக்க இயலாத மன வேதனையையும் வெட்கத்தையும் உண்டாக்கி விட்டது. தான் அந்த இடத்திற்கு வந்த வரலாற்றையெல்லாம் அவர் ஒருக்கால் மினியனிடம் கேட்டுத் தெரிந்து கொண்டிருப் பாரோ என்ற கிலேசமும், பீதியும் எழுந்து அவளது உயிரைப் பருகத் தொடங்கின. தனது நிச்சயதார்த்த சமயத்தில் திடீரென்று கண்ணபிரான் கைதி செய்யப்பட்டது, அதன் பிறகு சாயப்புவினால் கற்பகவல்லியம்மாள் அவமானப்பட்டது, பிறகு அந்த அம்மாள் தற்கொலை செய்துகொள்வதாக எழுதி வைத்துப்போனது முதலிய சம்பவங்களால் முற்றிலும் புண்பட்டு முறிந்து போயிருந்த மனநிலைமையில், அவளுக்கு இன்ஸ்பெக்ட

ரால் பெருத்த அபாயம் நேரிட, அதையும் தெய்வாநுக் கிரகத்தினால் தான் பரிகரித்துக் கொண்டு முற்றிலும் சோர்ந்து தளர்ந்து வாடித் துவண்டு மெலிந்து வந்த சமயத்தில் எதிர்பாரா விதமாய்த் திடீரென்று சிப்பாயிகளிடம் தான் அகப்பட்டுத் தனது கற்பைக் காப்பாற்றிக் கொள்ளும் பொருட்டுத் தனது உயிரையே கொடுத்துவிட எத்தனித்த சமயத்தில் திடீரென்று சுந்தரமூர்த்தி முதலியார் வந்து தன் உயிரையும் மானத்தையும் காத்ததனால் ஏற்பட்ட மன எழுச்சியும், அத்தகைய பரம விகாரமான நிலையில் இருந்த தான் அவரது முகத்தில் எப்படி விழிக்கிறது என்ற அபாரமான கிலேசமும் காட்டாற்று வெள்ளம்போலத் திடீரென்று பொங்கி எழுந்து, அவள் சகிக்கத் தக்க வரம்பை மீறிப் பெருகிப் போனமையால், அந்த மடக் கொடி தனது கண்களைமூடிக் கொண்டு அப்படியே மயங்கி மணலில் சாய்ந்துவிட்டாள்.

அவளது விபரீத நிலைமையைக் கண்ட சுந்தரமூர்த்தி முதலியார் பதறிப்போய் ஓட்டோடியும் சென்று அவளண்டை நெருங்கி அவளது வாயிலிருந்த துணிப்பந்தை எடுத்துக் கீழே போட்டுக் கை கால்கள் முதலியவற்றின் கட்டுகளையும் ஒரே நொடியில் விலக்கிய வண்ணம் மிகுந்த வாஞ்சையையும் பிரேமையும் த்வனித்த நயமான குரலில், "கோகிலா! கோகிலா! உடம்பு என்ன செய்கிறது? எழுந்து வருகிறாயா! வண்டி வரையில் நீ நடந்து வரமுடியுமா?" என்றார்.

கோகிலாம்பாள் பேசாமல் அசைவற்றுப் படுத்திருந்தாள். ஆனால், மூச்சு மாத்திரம் வந்து கொண்டிருந்தது. அவள் மூர்ச்சித்து மயங்கிப் படுத்திருக்கிறாளென்று உணர்ந்த சுந்தரமூர்த்தி முதலியார் மினியனைப் பார்த்து, "மினியா! அம்மாள் பயத்தினால் மயங்கிப் படுத்திருக்கிறார்கள். ஆனாலும் பயமில்லை. கொஞ்ச நேரத்தில் தெளிவடைந்து எழுந்திருப் பார்கள். இந்தச் சிப்பாயிகள் பொல்லாதவர்கள். இவர்கள் போய் துணைக்கு இன்னம் பலரை அழைத்துக் கொண்டு திரும்பி வந்தாலும் வருவார்கள். நாம் இப்போது ஒரு நிமிஷம் கூட இங்கே அம்மாளை வைத்துக்கொண்டு இருப்பது சரியல்ல. அம்மாளைத் தூக்கிக்கொண்டு போய் வண்டியில் படுக்க

வைத்துக் கொண்டு நம்முடைய பங்களாவுக்குப் போய் விடுவோம். பிறகு நமக்குப் பயமே இல்லை. நாம் உடனே தண்ணீர் முதலியவை கொடுத்து விசிறி அம்மாளுடைய மயக்கத்தைத் தெளிய வைக்கலாம்'' என்றார்.

அதைக் கேட்ட மினியன், ''ஆமாஞ் சாமீ! அப்பிடித்தாஞ் செய்யணுமுங்க'' என்று துடியாக மறுமொழி கூறினான்.

உடனே சுந்தரமூர்த்தி முதலியார் தமது கையிலிருந்த ஏழு குழாய்ப் பிஸ்டலைத் தமது வேலைக்காரனிடம் கொடுத்து விட்டுத் தமது பலம் முழுதையும் வெளிப்படுத்தி கோகிலாம்பாளை ஒரு குழந்தையை எடுப்பதுபோலத் தூக்கி எடுத்துத் தமது மார்பின்மீது போட்டு அவளது சிரத்தைத் தமது இடது புஜத்தின்மீது சார்த்திக்கொண்டு அவ்விடத்தை விட்டு விசையாக ஓட ஆரம்பித்தார். ஆரம்பித்தவர் தமது வேலைக் காரனைப் பார்த்து, ''அடே! ஜாக்கிரதையாய் நான்கு பக்கங்களையும் பார்த்துக்கொண்டு வா. சிப்பாயிகள் மறுபடி வந்தாலும் வரலாம். பிஸ்டலில் இன்னும் மூன்று தோட்டாக்கள் வெடிபடாமல் இருக்கின்றன. அவர்கள் கிட்டவந்தால், தாக்ஷிணியம் பாராமல் சுட்டுத் தள்ளிவிடு'' என்று கூறிய வண்ணம், கள்வர் ஆட்டைத் தூக்கிக்கொண்டு ஓடுவதுபோல நிரம்பவும் துரிதமாகவும் வீராவேசத்தோடும் பாய்ந்து ஓடி இரண்டு நிமிஷத்தில் ரஸ்தாவை அடைந்து, மற்றவரைக் கொண்டு பெட்டி வண்டியின் கதவைத் திறக்கச் செய்து, அதற்குள்ளிருந்த பலகையின்மீது கோகிலாம்பாளை மெதுவாகப் படுக்க வைத்துவிட்டுத் தாமும் அதற்கெதிரில் இருந்த பலகையில் உட்கார்ந்து, அவள் கீழே விழுந்துவிடாமல் தடுத்துக்கொண்டு, மினியன் அதை ஓட்டவும், தமது வேலைக்காரன் தம்முடைய பீட்டன் வண்டியை ஓட்டிக்கொண்டு வரவும் ஏற்பாடு செய்தார். உடனே பெட்டி வண்டியின் ஜன்னல்கள் மூடப் பட்டன. சிப்பாயிகள் கொணர்ந்திருந்த அவர்களுடைய பீட்டன் வண்டியை அசட்டையாக விட்டுவிட்டனர். மற்ற வண்டிகள் இரண்டும் அடுத்த நிமிஷம் புறப்பட்டு மயிலாப்பூரை நோக்கி விசையாய்ச் செல்லத் தொடங்கி கால் நாழிகை நேரத்தில் சுந்தரமூர்த்தி முதலியாரது பங்களாவை அடைந்தன. மூவரும்

கீழே இறங்கினார்கள். சுந்தரமூர்த்தி முதலியார் உடனே உள்ளே சென்று அங்கிருந்த இரண்டு வேலைக்காரிகளையும் நான்கு வேலைக்காரர்களையும் அழைத்துக் கொண்டு விரைவாக வண்டியண்டை வந்தார். வேலைக்காரர்கள் ஒரு பெரிய ஸோபாவை எடுத்துக் கொண்டு வந்தனர். பெண்பிள்ளைகள் பெட்டி வண்டிக்குள் ஏறி, அப்போதும் மயங்கிப் படுத்திருந்த கோகிலாம்பாளை மெதுவாகத் தூக்கி வெளியில் கொணர்ந்து பக்கத்தில் அணைத்து வைக்கப்பட்டிருந்த ஸோபாவில் விட, உடனே வேலைக்காரர்கள் ஸோபாவோடு நமது கோகிலாம்பாளைத் தூக்கி எடுத்துக்கொண்டு பங்களாக் கட்டிடத்திற்குள் சென்று வசதியான ஓர் அறையில் ஸோபாவோடு அவளை வைத்தனர். உடனே ஸ்திரீகள் இருவரும் அங்குமிங்கும் ஓடி அவளது மயக்கத்தைப் போக்குவதற்குரிய பொருள்களைக் கொணர்ந்து பல வகையில் சிகிச்சைகள் செய்யத் தொடங்கினர். சுந்தரமூர்த்தி முதலியார் தாம் மாத்திரம் ஸ்திரீகளோடு அந்த அறையில் இருந்துகொண்டு மற்ற ஆண்மக்கள் எல்லோரையும் வெளியில் அனுப்பிவிட்டார். வேலைக்காரிகள் இருவரும் நமது கோகிலாம்பாளுக்குத் தண்ணீர் கொடுத்து விசிறியால் சிறிது நேரம் வீசிக்கொண்டே இருக்க, அப்போதே தூங்கி விழிப்பவள் போல அந்த மின்னற்கொடியாள் தனது கண்களைத் திறந்து பார்த்து மருளமருள விழித்தாள். கடற்கரையில் மணற்பரப்பில் சிப்பாயிகளிடையில் இருந்த காலத்தில் சுந்தரமூர்த்தி முதலியாரும் மற்றும் சிலரும் திடீரென்று தோன்றி துப்பாக்கிப் பிரயோகம் செய்து, அவர்களை விரட்ட எத்தனித்ததோடு அவளது உணர்வு போய்விட்டது. ஆகையால் அவள் தனது கண்களைத் திறந்து பார்த்தவுடன், அதே நினைவு அவளுக்குத் தோன்றியது. தான் அப்போதும் மணல் பரப்பில் பயங்கரமான நிலைமையில் இருப்பதாகவே அவள் எண்ணிக்கொண்டு மிகுந்த திகிலும் நடுக்கமும் அடைந்து இரண்டொரு தரம் தனது கண்களை மூடிமூடித் திறந்து பார்த்தாள். இடையில் தான் தனது அபாயத்திலிருந்து தப்பிப் பத்திரமான வேறு இடத்தில் வந்திருப்பதை உணராமல் அவள் அஞ்சி நடுங்குகிறாளென்று யூகித்துக்கொண்ட சுந்தரமூர்த்தி முதலியார் சிறிது தூரத்தில் மரியாதையாக நின்ற வண்ணம் மிகுந்த வாத்ஸல்யமும் மதிப்பும்

உருக்கமும் காட்டி, "கோகிலம்! பயப்படாதே! முரடர்கள் எல்லோரையும் நாங்கள் அடித்துத் துரத்தி விட்டோம். நீ இப்போது சமுத்திரக் கரையில் இல்லை. இது என்னுடைய சொந்த பங்களா. இனி பயம் ஒன்றுமில்லை. உன்னுடைய சொந்த பங்களாவில் இருப்பது போலவே நீ எண்ணிக் கொள்ளலாம். இதோ இருப்பவர்கள் என்னுடைய வேலைக் காரிகள்; எல்லோரும் நம்முடைய ஜாதியர்கள். உனக்கு என்னென்ன சௌகரியங்கள் வேண்டுமோ அவைகளை இவர்கள் உடனே செய்து கொடுப்பார்கள். வேண்டியதைச் செய்துகொள்" என்று கூறினார்.

அவரது சொற்களைக் கேட்கவே, கோகிலாம்பாளின் திகில் விலகியது. அவளது உடம்பில் நடுக்கமும் குறைந்தது. எதிர் பாராமல் தனக்கு நேர்ந்த பெரிய அபாயம் விலகியது என்ற எண்ணம் உண்டாகவே, அவளது மனம் தனது இயற்கையான திடத்தை அடைந்தது. அவளது மயக்கமும் சோர்வும் நீங்க ஆரம்பித்தன. அவள் நன்றாகத் தனது கண்களைத் திறந்து கொண்டு பார்த்தாள். தனது தங்கையை மணக்கப்போகிறவரான சுந்தரமூர்த்தி முதலியாரது பங்களாவில் தான் இருந்ததையும், அவருக்கெதிரில் தான் படுத்திருந்ததையும் உணரவே அவளது மனத்தில் சகிக்கவொண்ணாத கிலேசமும் நாணமும் எழுந்து வதைக்கலாயின. தனக்கு அன்று காலையிலிருந்து அதுவரையில் நேர்ந்த சம்பவங்களில் அவர் எவ்வளவு தூரம் தெரிந்து கொண்டிருப்பாரோ என்ற எண்ணமும், அவர் தன்னைப் பற்றி எவ்விதமான அபிப்பிராயம் கொண்டிருக்கிறாரோ என்ற எண்ணமும் எழுந்து அவளை அபாரமாக வருத்த ஆரம்பித்தன. அவர் தனக்கெதிரில் நிற்கையில் தான் படுத்திருந்தது ஒழுக்கத் தவறென்று நினைத்த பெண்மணி உடனே சரேலென்று எழுந்து உட்கார்ந்து ஸோபாவை விட்டுக் கீழே இறங்கவும் எத்தனித்தாள்.

அதைக் கண்ட வேலைக்காரிகள், "அம்மா! ஏன் எழுந்திருக் கிறீர்கள்? இப்படியே இன்னம் கொஞ்ச நேரம் சாய்ந்து கொண்டிருங்கள். இதோ திண்டு போடுகிறோம். அதில் மெதுவாய்ச் சாய்ந்து கொண்டிருங்கள். உடம்பு சரியான நிலைமைக்கு வந்தவுடனே எழுந்திருக்கலாம்" என்று மிகுந்த

அன்பும் வணக்கமும் காட்டி மொழிந்ததன்றி, சிறிது தூரத்தில் கிடந்த ஒரு திண்டை எடுத்து ஸோபாவின் ஒரு பக்கத்தில் வைத்து நமது கோகிலாம்பாளை மிருதுவாகப் பிடித்து அதில் சார்த்த முயன்றனர். அவள் தம்மைக் கண்டு நாணமடைந்து எழுந்திருக்க முயன்றதையறிந்த சுந்தரமூர்த்தி முதலியார், "பெண்ணே! கோகிலா! எழுந்திருக்காதே; எழுந்திருக்காதே. விழுந்துவிடப் போகிறாய். வேண்டுமானால் நான் அப்பால் போகிறேன்" என்று அன்பொழுக மொழிந்தவண்ணம் அவளுக்கு எதிரில் நிற்காமல் சிறிது தூரம் விலகி ஒரு பக்கமாக மறைந்து கொண்டு வேலைக்காரிகளை நோக்கி ஏதோ சைகை செய்தார்.

கோகிலாம்பாளின் தேகம் அப்போதும் தனது பழைய நிலைமையை அடையாமல் முற்றிலும் கேவலமான ஸ்திதியில் இருந்தமையாலும், சுந்தரமூர்த்தி முதலியார் எதிரில் நிற்காமல் மறைந்து போனமையாலும், அவள் வேலைக்காரிகளின் வேண்டுகோளுக்கு இணங்கி அப்படியே திண்டின்மேல் சாய்ந்து கொண்டாள்.

அவளுக்கருகில் இருந்த வேலைக்காரிகள் இருவரும் ஒரு தாய் குழந்தைக்கு லாலனபாலனம் செய்வதுபோலக் கோகிலாம்பாளின் மனத்திற்கு நிரம்பவும் ஹிதமாகவும் இன்பகர மாகவும் நடந்து, அவளுக்குக் காப்பி முதலிய பானங்களைக் கொடுத்து அடிக்கடி விசிறி இரண்டொரு நாழிகை காலத்தில் அவள் நன்றாகத் தெளிவடையும்படிச் செய்தனர். அதன்பிறகு கோகிலாம்பாள் எழுந்து சாதாரணமாக உட்கார்ந்து கொண்டாள். அதுகாறும் மறைவில் இருந்த சுந்தரமூர்த்தி முதலியார் அங்கிருந்தபடியே பேசத் தொடங்கி, "பெண்ணே கோகிலம்! உடம்பு இப்போது எப்படி இருக்கிறது! வேலைக்கார மினியன் சொன்ன வரலாற்றைக் கேட்டதில், நீ இன்று காலைமுதல் இன்னும் ஆகாரமே சாப்பிடவில்லையெனத் தெரிகிறது. ஆகையால், முதலில் கொஞ்சம் ஆகாரம் சாப்பிட்டால்தான், உன் களைப்பெல்லாம் நன்றாகத் தெளியும். எழுந்து சமையல் கட்டுக்குப் போய்ச் சாப்பிட முடியுமானால், அங்கேயாவது அழைத்துக்கொண்டு போகச் சொல்லுகிறேன்; அல்லது, இவ்விடத்திற்கு ஆகாரத்தைக் கொண்டுவரச் சொன்னாலும்,

இவர்கள் அப்படியே செய்வார்கள்'' என்று மிகுந்த மன நெகிழ்வோடு நயந்து கூறினார்.

அவரது குழைவான சொற்களைக் கேட்ட பெண்மணி அவளற்ற நாணமும் கிலேசமும் அடைந்தாள். தான் உடனே அவ்விடத்தைவிட்டுப் புறப்பட்டுத் தனது பங்களாவிற்குப் போய்விடவேண்டுமென்ற எண்ணமும் பதைப்பும் அவளது மனத்தில் எழுந்து தூண்டின. ஆனாலும், தனது மானமும் பிராணனும் போகக்கூடிய நிலைமையில் தோன்றித் தன்னைக் காப்பாற்றி அழைத்து வந்து தனது விஷயத்தில் மிகுந்த பிரியமும் பாசமும் கொண்டு நிரம்பவும் மரியாதையாகவும் அருமையாகவும் தன்னை உபசரிப்பவரான சுந்தரமூர்த்தி முதலியாரது மனம் வருந்தும்படி, தான் நடந்துகொள்வது தகாத செய்கையென்று நினைத்ததன்றி, அவர் தன் விஷயத்தில் செய்த பேருதவியைத் தான் உணர்ந்ததை இரண்டொரு வார்த்தையில் வெளியிட வேண்டுமென்றும் நினைத்துத் தனக்கருகில் இருந்த வேலைக் காரிகளை நோக்கி, ''எனக்கு இன்றைய தினம் நேர்ந்த பிரமாதமான அபாய சமயத்தில் ஐயா வந்திராவிட்டால், இந் நேரம் நான் எமன் உலகத்துக்குப் போய்ச் சேர்ந்திருப்பேன். ஐயா தான் இன்று தெய்வம்போல வந்து என்னைக் காப்பாற்றினார்கள். எனக்கு இப்போது உடம்பில் கெடுதல் ஒன்றுமில்லை; உடம்பு நல்ல மாதிரியாகவே இருக்கிறது. நான் காலையில் எங்கள் பங்களாவை விட்டுப் புறப்பட்டு வெகு நேரமாகிறது. நான் திரும்பி வீட்டுக்கு வரவில்லையே என்று நினைத்து என் தாயார் நிரம்பவும் கவலைப்பட்டுக் கொண்டிருப் பார்கள். என்னை ஒரு வண்டியில் வைத்து மெதுவாகப் புரசைப்பாக்கத்தில் கொண்டுபோய் விட்டுவிட்டால் பெருத்த உபகாரமாய் இருக்கும் என்று ஐயாவிடம் சொல்லுங்கள்'' என்று நிரம்பவும் பணிவாகவும் மிருதுவாகவும் கூறினாள். அவள் வேலைக்காரிகளைப் பார்த்துப் பேசினாலும், அவளது சொற்கள் முதலியாரது செவிக்கும் எட்டின. வீணாகானம் போலவிருந்த அவளது இனிய குரலொலியைக் கேட்டு ஆநந்தபரவசம் அடைந்தவராய் இளைய ஜெமீந்தார் முன்னிலும் பன்மடங்கு அதிக உருக்கமாகவும் வாஞ்சையாகவும் பேசத் தொடங்கி,

''கோகிலம்! உங்கள் பங்களாவுக்குப் போகவேண்டுமென்று நீ ஏன் இவ்வளவு அவசரப்படுகிறாய்? இது யாருடைய பங்களா என்று நினைத்துக்கொண்டாய்! இதையும் நீ உன்னுடைய சொந்த பங்களாவாய் ஏன் நினைத்துக் கொள்ளக்கூடாது? நீ சாதாரணமாக அங்கே இருந்தால் நான் லக்ஷம் தடவை வந்து அழைத்தாலும், நீ இங்கே வரக்கூடியவளா? ஏதோ கடவுள் செயலால் நீ இங்கே வந்திருக்கிறாய். நீ இங்கே வருவதற்குமுன், உனக்கு நேர்ந்த அபாயத்தைக் குறித்து நான் நிரம்பவும் விசனம் கொள்ளுகிறேன். ஆனாலும், அந்த முகாந்திரத்தினால், நீ இங்கே வந்ததை நான் எங்களுக்கு எந்த ஜென்மத்திலும் கிடைக்காத பெருத்த பாக்கியமாக மதித்து, நான் அடைந்து கொண்டிருக்கும் ஆநந்தத்திற்கும் குதூகலத்திற்கும் அளவே சொல்லி முடியாது. சந்தோஷத்தினால் என் மனம் அப்படியே பொங்கிக் கூத்தாடு கிறது. என் தங்கச்சி புஷ்பாவதி இந்தச் சமயத்தில் இங்கே இல்லை என்ற குறைதான் என் மனசைப் புண்படுத்துகிறது. அவள் மாத்திரம் இப்போது இங்கே இருந்தால், நீ இங்கே வந்திருப்பதைப்பற்றி, அவள் அப்படியே குதித்து ஆநந்தக் கூத்தாடுவாள். என் தங்கச்சியை நான் இதுவரையில் வேறே யாருடைய வீட்டிலும் ஒரு நிமிஷம் கூட விட்டுவைத்ததில்லை. அவள் கலியாணமாகாத பெண். அவளை வீட்டை விட்டு வெளியில் அனுப்பியது மற்றவருக்குத் தெரிந்தால், எங்களைப் பற்றி எல்லோரும் தூஷணையாகப் பேசுவார்கள். நான் அவளை உங்கள் பங்களாவில் இந்த இரண்டு தினங்களாய் விட்டுவைக்க வில்லையா? யாரைப்பற்றி நான் அவளை அங்கே விட்டிருக் கிறேன்? உங்களிடம் எங்கள் மனசில் ஏற்பட்டுப் போயிருக்கும் அளவிட முடியாத பிரியத்தினாலும், மதிப்பினாலும் எங்களை மறந்து நாங்கள் உங்கள் பொருட்டு எந்தக் காரியத்தையும் செய்யத் தயாராக இருக்கிறோம். உங்கள் பொருட்டு நாங்கள் எங்கள் உயிரைக்கூடக் கொடுத்துவிடுவோம். கொஞ்ச நேரத்துக்குமுன் மினியன் ஓடிவந்து, வண்டியோடு ரஸ்தாவில் இருந்த உன்னைக் காணோமென்று சொல்லி, என்னை உதவிக்கு அழைத்தவுடன், என் உயிர் அப்படியே துடித்துப் போய்விட்டது. உடனே நான் பறந்துகொண்டு வந்தேன். கடற்கரையில் உன்னை அவமானப்படுத்த எத்தனித்த முரட்டுச் சிப்பாயிகளைக்

கண்டால், வேறே யாரும் துணிந்து அவர்களிடம் நெருங்கவும் மாட்டார்கள்; அவர்களை எதிர்க்கவும் துணிய மாட்டார்கள். வேறே யாருக்காவது இப்பேர்ப்பட்ட அபாயம் நேர்ந்திருக்கு மானால், நான்கூட அசட்டையாக விட்டுத் தலைமறைவாகப் போய் அப்பால் நழுவி இருப்பேன். இந்த உலகத்தில் என்னுடைய மனமார்ந்த பிரியத்தையும் வாஞ்சையையும் கவர்ந்துகொண்டவர்கள் நீ, உன் தாயார், உன் தங்கை ஆகிய மூவருமே. உங்கள் மூவரில் உன்னையே நான் ஹிருதய கமலத்தில் உச்ச ஸ்தானத்தில் வைத்திருக்கிறேன்; அதுபற்றியே நான் இந்த அபாயத்தில் என் உயிரையும் பாராமல் வந்து விழுந்து உன்னைத் தப்ப வைத்து மீட்டுக்கொண்டு வந்தேன். ஐந்து சிப்பாயிகளுக்குமுன் நான் ஒருவன் தனியாக நின்று அவர்களை ஜெயித்தது அரிதினும் அரிதான காரியம். அந்தத் தனிமையான இடத்தில், வேறே யாரும் துணிந்து அவர்களை எதிர்க்கமாட்டார்கள். வந்தது வரட்டுமென்று துணிந்து விழுந்து நான் உன்னைக் கொண்டுவந்தேன். இல்லாவிட்டால், இந்நேரம், நீ சொல்லுகிறது போல, உன் மானமும் போயிருக்கும், உன் பிராணனும் போயிருக்கும். அப்பேர்ப்பட்ட மகா பயங்கரமான நிலைமையிலிருந்து தப்பி வந்தவளான நீ இன்று முழுதும் இவ்விடத்திலேயே நிம்மதியாகப் படுத்திருந்து விட்டுப் போவதே சரியான காரியம். அதை விட்டு நீ உடனே வீட்டுக்குப் போக வேண்டுமென்று அவசரப்படுகிறாயே! அதைக் கேட்க என் மனம் எவ்வளவு அதிகமாய்ச் சங்கடப்படும் என்பதைக் கூட நீ எண்ண வில்லையே! இதோ என் பங்களாவில் டெலிபோன் எந்திரம் இருக்கிறது. உங்கள் பங்களாவிலும் டெலிபோன் இருக்கிறது. நான் இதன் மூலமாய் உங்கள் பங்களாவிலிருக்கும் என் தங்கையோடு பேசி, நீ க்ஷேமமாய் இருக்கிறாயென்றும், இன்று மாலை வரையில் உன்னை இங்கே வைத்திருந்து கொண்டுவந்து விடுவதாகவும், மற்ற வரலாற்றையும் உன் தாயாரிடம் சொல்லி அவர்கள் கவலைப்படாமல் இருக்கச் சொல்லும்படியும் அவளிடம் கொஞ்சநேரத்துக்கு முன்புதான் சொன்னேன். உன் தாயார் உன்னைத் தேடிக்கொண்டு பட்டணத்திற்குப் போயிருப்பதாக வும், அவர்கள் திரும்பி வந்தவுடனே இந்த வரலாற்றைச்

சொல்லி அவர்களைச் சாந்தப்படுத்தி வைப்பதாகவும் அவள் மறுமொழி சொன்னாள். நீ இப்பொழுது போனால் கூட உன் தாயார் வீட்டில் இல்லை. ஆகையால், நீ அவர்களுடைய கவலையைப் போக்க முடியாது. அவர்கள் போய் உன்னைத் தேடக் கூடிய இடத்திலெல்லாம் தேடிவிட்டுத் திரும்பி வந்த பிறகு தான் நீயும் அவர்களைப் பார்க்க நேரும். அம்மாள் போகக் கூடிய இடம் இன்னதென்பதை உன் தங்கையிடம் கேட்டுத் தெரிந்து கொண்டு, அவ்விடத்திற்கு ஓர் ஆளை அனுப்பச் சொன்னேன். உன் தங்கை தனக்கும் எந்தத் தகவலும் தெரியாதென்று சொல்லிவிட்டாளாம்; அவர்கள் எந்த இடத்திற்குப் போயிருக்கக்கூடும் என்பதை நீ சொன்னால், நான் அந்தத் தகவலை டெலிபோன் மூலமாய் என் தங்கைச்சிக்குத் தெரிவிக்கிறேன். அவள் ஆளை அனுப்பட்டும். அல்லது, நானே இங்கே இருந்து ஓர் ஆளை அந்த இடத்திற்கு அனுப்பி, நீ இங்கே வந்திருக்கிறாய் என்ற விவரத்தை அவர்களுக்குத் தெரிவித்து அவர்கள் புரசைப்பாக்கம் பங்களாவுக்குப் போய்ச் சேரும்படிச் செய்கிறேன்; நீ இப்போது இங்கே சாப்பிட்டுவிட்டு எப்படியாவது இன்று மாலை வரையில் இங்கே இருந்து போனால் தான் அது எனக்குச் சந்தோஷமாயிருக்கும். என் தங்கைச்சி மாத்திரம் உங்கள் ஜாகையில் இரண்டு தினங்களாய் இருக்கலாம். நீ மாத்திரம் இன்று மாலை வரையில் இங்கே இருக்கக்கூடாதா? எங்கள் வீட்டில் நீ சாப்பிடும்படியான சந்தோஷத்தை நாங்கள் அடையக் கூடாதா?" என்று நிரம்பவும் கனிவாகவும் நயமாகவும் கூறினார்.

அதைக் கேட்ட பெண்மணி மிகுந்த கலக்கமும் சஞ்சலமும் அடைந்து, தான் அவருக்கு எவ்விதமான மறுமொழி கூறுவது என்பதை அறியாது சிறிதுநேரம் தத்தளித்து மௌனமாக இருந்தாள். தனது தாய் தன்னைக் காணாமல் கவலை கொண்டு தேடியலைகிறாள் என்ற செய்தி கோகிலாம்பாளின் மனத்தைப் புண்படுத்தி வதைத்தது. ஆனாலும், அவள் திரும்பி பங்களாவிற்கு வந்தவுடனே புஷ்பாவதி தனது வரலாற்றைக் கூறி அவளது திகிலையும் கவலையையும் போக்குவாள் என்ற நினைவு ஒருவித ஆறுதலை உண்டாக்கியது. மினியன் அவரது

பங்களாவிற்கு வந்து அவரை உதவிக்கு அழைத்து வந்தான் என்று அவர் கூறியதிலிருந்து, தான் இன்ஸ்பெக்டருடைய மாளிகைக்குப் போன வரலாறு அவருக்குத் தெரிந்திருக்காது என்ற நினைவும் கோகிலாம்பாளுக்கு மிகுந்த ஆறுதலை உண்டாக்கியது. அந்த இடத்தில் அதிக காலம் தங்கி இராமல் உடனே போய்விட வேண்டுமென்ற ஆவல் எழுந்து அவளைத் தூண்டியது. ஆனாலும், தம்மிடம் அளவற்ற வாஞ்சையும், மதிப்பும் வைத்துள்ளவரும், தமது தங்கையை அனுப்பியுள்ளவரும், கடைசியில் தனது மானத்தையும் உயிரையும் காப்பாற்றிய பேருபகாரியுமான அவரது மனம் புண்படும்படி, தான் தனது இச்சைப்படியே பிடிவாதமாய் நடந்துகொள்வது ஒழுங்கல்ல என்று தீர்மானித்துக்கொண்ட நமது அருங்குண அணங்கு முன்போல வேலைக்காரிகளை நோக்கி மிருதுவாகப் பேசத் தொடங்கி, "எங்கள் சொந்தக்காரர் இரண்டொருவர் வீட்டுக்குப் போய்த் திரும்பி விடும்படி என்னை என் தாயார் அனுப்பினார்கள்; அவர்கள் அங்கெல்லாம் போய் என்னைத் தேடிப் பார்த்து விட்டு, நான் திரும்பி வேறு வழியாகப் பங்களாவுக்கு வந்திருப்பேனென்று நினைத்துக் கொஞ்ச நேரத்தில் பங்களாவுக்கே வந்துவிடுவார்கள். உடனே புஷ்பாவதியம்மாள் விஷயத்தைச் சொன்னால், அவர்களுடைய கவலை நீங்கிப் போகும். ஆகையால், அங்கே இருந்தாவது இங்கே இருந்தாவது ஆளை அனுப்ப வேண்டிய அவசியமே இல்லை. தாங்களும், தங்கள் தங்கைச்சியாரும் எங்கள் விஷயத்தில் வைத்திருக்கும் பிரியத்தையும் மதிப்பையும் நான் அறியாதவளல்ல. அதுவுமன்றி, கடைசியாய்த் தாங்கள் இப்போது எனக்குச் செய்த இந்த உதவிக்கு நாங்கள் இந்த உலகத்தையே தங்களுக்குக் கொடுத்தாலும் அது தங்கள் உதவிக்கு ஈடாகாது. நான் காலையில் சாப்பிட்டுவிட்டே வீட்டிலிருந்து புறப்பட்டுப் போனேன். எனக்கு வயிற்றில் பசி இல்லை. ஆனாலும், தங்கள் சொல்லை மீறி நான் நடப்பது சரியல்ல. ஆகையால், நான் கொண்டமட்டும் சாப்பிட்டு இன்னும் இரண்டொரு நாழிகைக் காலம் இவ்விடத்தில் இருந்துவிட்டே போகிறேன்" என்று பணிவாகக் கூறினாள்.

அவ்வாறு அவரது மனம் கோணாதபடி கோகிலாம்பாள் அவருக்கு மறுமொழி கூறினாள். ஆனாலும், தனது அன்னை தன்னைத் தேடும் பொருட்டு பங்களாவைவிட்டுப் புறப்பட்டு வெளியில் போயிருக்கிறாள் என்ற செய்தி அவளது மனத்தில் மிகுந்த கலக்கத்தையும் கவலையையும் துன்பத்தையும் உண்டாக்கத் தொடங்கியது. போலீஸ் இன்ஸ்பெக்டர் வஞ்சகமாய்த் தன்னை அவரது மாளிகைக்குக் கொண்டுபோன வரலாற்றைத் தனது தாயார் தெரிந்துகொள்ள ஏதுவில்லை. ஆதலால், அவள் தன்னைத் தேடிக்கொண்டு போலீஸ் ஸ்டேஷன் முதலிய இடங்களுக்குப் போய்த் தன்னைக் காணாமல் எவ்விதம் தவித்துத் தடுமாறி வருந்துகிறாளோவென்று நமது பெண்ணரசியான கோகிலாம்பாள் நினைத்து நினைத்து அதை வெளியிட மாட்டாதவளாய்த் தனக்குத்தானே சஞ்சலமடைந்து தத்தளிக்கலானாள். அதுவுமன்றி, தனது ஆருயிர் மணாளரான கண்ணபிரான் போலீசாரின் வஞ்சகச் சூழ்ச்சியை அறியாது கடிதம் எழுதிக் கொடுத்தமையால், அவர் இருக்கும் இடத்திற்குத் தான் வரலாமென்று ஆவலோடு எதிர்பார்த்து ஏக்கமும் கலக்கமும் அடைந்து வருந்தி உழன்று கொண்டிருப்பாரோ என்ற நினைவும் அந்த அருங்குண நங்கையை வதைக்கலாயிற்று. அவ்வாறு அவள் சகிக்கவொண்ணாத மனவேதனைகளுக்கு இலக்காய் நெருப்பில் கிடந்து உருகும் சருகுபோலத் துன்புற்று வாடி வதங்கித் துவண்ட வண்ணம் இருந்தாள். ஆனாலும் தனக்கு நேரிட்ட கடைசி அபாயத்திலிருந்து தன்னைக் காப்பாற்றியவரும், தனது தங்கையை மணக்கப் போகிறவரும், தன்மீது அத்யந்த பிரியமும் பிரேமையும் கொண்டுள்ளவருமான சுந்தரமூர்த்தி முதலியாரது மனம் புண்படும்படி தான் நடந்துகொள்ளக் கூடாதென்ற எண்ணத்தினால், தான் தனது மனவேதனைகளைப் பொறுத்துக்கொண்டு எப்படியாகிலும் அவ்விடத்தில் இரண்டொரு நாழிகைக்காலம் இருந்துவிட்டுப் போகவேண்டும் என்ற தீர்மானத்தோடு பல்லைக் கடித்துக்கொண்டு அவ்விடத்தில் இருந்தாள்.

அவளுக்கும் சுந்தரமூர்த்தி முதலியாருக்கும் நடந்த சம்பாஷணையைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்த வேலைக்காரிகளுள்

ஒருத்தி அவளை நோக்கி, "ஏன் அம்மா! எழுந்து சமையல் அறைக்கே வருகிறீர்களா? அல்லது, இங்கேயே சாப்பிடுகிறீர் களா?" என்று பணிவாகவும் அன்பாகவும் வினவினாள். தான் தனது கைகால்களைச் சுத்தம் செய்துகொள்ளாமல் போஜனம் செய்வதும், அந்த இடத்தில் போஜனம் செய்வதும் கோகிலாம் பாளுக்கு நிரம்பவும் அருவருப்பாகவும் அசுசியாகவும் இருந்தமையால், சமையலறைக்கே தான் வருவதாய் அந்த மடந்தை ஒப்புக்கொள்ள, வேலைக்காரிகள் இருவரும் அவளுக்குக் கைலாகு கொடுத்துத் தூக்கி மெதுவாக நடத்தி அழைத்துக் கொண்டு போயினர். அவ்விடத்தில் கோகிலாம்பாள் சகிக்கவொண்ணாத தனது மனவேதனையின் இடையில் தனது தேகத்தை ஒருவாறு சுத்தி செய்துகொண்டு வேண்டா வெறுப்பாய்த் தனது போஜனத்தை முடித்துக்கொண்டு வேலைக் காரிகளின் உதவியால் முன்னிருந்த அறைக்கு வந்து அதே ஸோபாவின்மேல் உட்கார்ந்து கொண்டாள். வேலைக்காரிகள் அவளுக்குப் பலவகையில் உபசரணை செய்து தாம்பூலம் போட விட்டு, சற்றுப் படுத்துத் துயிலும்படி வேண்டிக்கொள்ள, அந்தப் பெண்மணி அவ்விடத்தில் இருக்கை கொள்ளாமல் தவித்த நிலைமையில் திண்டில் சாய்ந்தபடி ஒரு நாழிகைக் காலம் அப்படியே உறங்கியபின், சிறிதளவு தெளிவடைந்து எழுந்து உட்கார்ந்துகொண்டாள். வேலைக்காரிகள் அவளைவிட்டு அகலாமல் பக்கத்திலேயே இருந்து, அவள் உறங்கி விழித்தவுடன் அவளை அன்பாக வற்புறுத்தி அவளுக்குச் சிற்றுண்டி காப்பி முதலியவைகளை வழங்கி உற்சாகமும் மகிழ்ச்சியும் உண்டாக்க யத்தனித்தனர். அதற்குள் சுந்தரமூர்த்தி முதலியார் வெளியில் சென்று மினியனுக்குத் திருப்திகரமாகச் சாப்பாடு போடச் செய்து, குடித்து அவனுடைய இஷ்டப்படி கொள்ளும்படி சொல்லி அனுப்பிவிட்டு, உள்ளே சென்று தமது போஜனத்தை முடித்துக் கொண்டு, டெலிபோன் மூலமாய்ப் புஷ்பாவதியுடன் பேசிவிட்டு கோகிலாம்பாள் இருந்த அறையண்டை வந்து அதற்கு முன் மறைந்து நின்று அவளுடன் பேசிய இடத்தை அடைந்து வேலைக்காரிகளின் பெயர்களைச் சொல்லி அழைத்து, "அம்மாளுக்கு உடம்பு இப்போது எப்படி இருக்கிறது?

இப்போது தூங்குகிறார்களா விழித்துக்கொண்டிருக்கிறார்களா?'' என்று நிரம்பவும் பட்சமாகவும் உருக்கமாகவும் தணிவான குரலிலும் வினவினார்.

உடனே ஒரு வேலைக்காரி, ''அம்மாள் விழித்துக்கொண்டு தான் இருக்கிறார்கள். உடம்பு இப்பொழுது கொஞ்சம் குணப் பட்டிருக்கிற மாதிரியாயிருக்கிறது'' என்று பணிவாக மறுமொழி கூறினாள்.

உடனே சுந்தரமூர்த்தி முதலியார், ''பலகாரம் காப்பி எல்லாம் கொண்டுவந்து கொடுத்தீர்களா?'' என்று நிரம்பவும் பரிவாக வினவினார். வேலைக்காரி, ''ஆம், கொடுத்தேன். அம்மாள் மனம் பிடித்து எதையும் சாப்பிடவில்லை; எதையும் தொட்டுத் தொட்டுப் பார்த்துவிட்டு, சாப்பிட்டாய் விட்ட தென்று பெயர் பண்ணி விட்டார்கள்'' என்றாள்.

அதைக் கேட்ட சுந்தரமூர்த்தி முதலியார் சந்தோஷமாக நகைத்து, ''ஓகோ! அவர்களுடைய பங்களாவில் நாம் அவர்களைக் கொண்டுபோய் விடவில்லையேயென்று நம்முடைய பேரில் அம்மாளுக்குக் கோபம் போலிருக்கிறது! என்ன கோகிலம்! அப்படித்தானே?'' என்று நிரம்பவும் விநயமாகவும் உருக்கமாகவும் கூறினார்.

அதைக் கேட்ட பெண்மணி ஒரு விதமான கிலேசமடைந்து நாணித் தவித்து வேலைக்காரிகளை நோக்கி மிருதுவாகப் பேசத் தொடங்கி, ''நன்றாயிருக்கிறது! எனக்குக் கோபமாவது வருகிறதாவது! இத்தனை பேரும் என்னை ஒரு பொருட்டாக மதித்து, பிரியத்தை மழையாகப் பெய்து வருந்தி உபசரிக்கிறதாவது! அதைக் கண்டு நான் கோபமடைகிறதென்றால், என்னைப் போல நன்றி விசுவாசம் அற்றவர்கள் வேறே யார் இருக்கப் போகிறார்கள்? கொஞ்ச நேரத்துக்கு முன் என் மானத்தையும் உயிரையும் காப்பாற்றியதற்கும், அதன் பிறகு எனக்கு நடக்கும் உபசரணைகளுக்கும் பதிலாக நான் உங்களெல்லோர் மேலும் கோபம் கொள்வதே சரியான மரியாதை. வாஸ்தவம்தான். நான் கோபத்தினால் எதையும் சாப்பிடவில்லை'' என்று நயமாகவும் அடக்கிய மகிழ்ச்சியோடும் மறுமொழி கூறினாள்.

உடனே சுந்தரமூர்த்தி முதலியார் குதூகலமாய்ப் பேசத் தொடங்கி, "சரி, ஒருவர்மேல் நாம் அபாரமான பிரியம் வைத்து விட்டால், அவர்கள் நம்மைக் கோபித்துக்கொள்வதும் நமக்கு இன்பமாகத்தான் இருக்கிறது. அவர்களுடைய கையால் அடிபடுவதுங்கூட மனசுக்கு ஆநந்தமாகத்தான் இருக்கும். ஆகையால், நீ என்மேல் எவ்வளவு வேண்டுமானாலும் கோபித்துக் கொள்ளலாம். கோகிலம்! அதையெல்லாம் நான் புஷ்பவருஷம் போலச் சந்தோஷமாக ஏற்றுக்கொள்ளத் தயார். ஆனால், நீ எதையும் சாப்பிடாமல் இப்படிப் பட்டினி இருப்பதுதான் எங்கள் மனசுக்குச் சங்கடமாக இருக்கிறது. ஏன் கோகிலா! என்னை நீ இன்னமும் அந்நிய மனிதனென்று எண்ணுகிறாயா?" என்றார்.

அவ்வாறு அவர் மேன்மேலும் சம்பாஷிக்க எத்தனித்ததைக் கண்ட வேலைக்காரிகளுள் ஒருத்தி கோகிலாம்பாள் கவனிக்காத படி மெதுவாய் நழுவி ஏதோ முக்கியமான காரியத்தை உத்தேசித்து எங்கேயோ போகிறவள் போல அந்த அறையை விட்டு வெளியில் போய்விட்டாள்.

கோகிலாம்பாள் அதன் மர்மத்தை அப்போது உணரா தவளாய் அவள் போனதைப் பொருட்படுத்தாமல் சுந்தரமூர்த்தி முதலியார் கடைசியாகக் கூறிய சொற்களைக் கேட்டு ஒருவித இன்பமும் துன்பமும் நாணமும் அடைந்தவளாய் அவருக்குத் தான் எவ்விதமான மறுமொழி கூறுவது என்பதை அறியாது சிறிதுநேரம் தத்தளித்த பின் மிருதுவாகப் பேசத்தொடங்கி, "அப்படியெல்லாம் நான் இந்த இடத்தைப் பற்றி வித்தியாசமாக எண்ணவும் இல்லை; அதனால் வேண்டுமென்று சாப்பிடாமல் இருக்கவும் இல்லை. எப்போதும் நான் நிரம்பவும் சொற்பமாகவே சாப்பிடுகிறது வழக்கம். தவிர இந்த இரண்டு தினங்களாய் நம்முடைய குடும்பத்துக்குக் கெடுதல்களே நேர்ந்து கொண்டிருப்பதால், அவைகளால் என் மனம் நொந்துபோய் இன்னதென்று சொல்ல முடியாதபடி வேதனைப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறது. அதுவுமன்றி, கொஞ்ச நேரத்துக்குமுன் சம்பவித்த பயங்கரமான விபத்து இப்போதுதான் நடப்பதுபோல என் கண்ணுக்குமுன் அப்படியே புதிதாகத் தோன்றிக்

கொண்டிருக்கிறது. இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் இருக்கும் எனக்கு ஆகாரம் வேப்பங்காய் போல இருக்கிறது. எங்கள் வீடாக இருந்தால் நான் இவ்வளவு ஆகாரங்கூடச் சாப்பிட்டிருக்க மாட்டேன். தங்கள் பேரில் நான் வைத்துள்ள அபாரமான மதிப்பினால், என் மன அருவருப்பை நான் வெளியில் காட்டாமல், தங்கள் மனம் வருந்தக்கூடாதென்று நினைத்து பிடித்த வரையில் சாப்பிட்டேன். நான் ஆகார விஷயத்தில் கபடமாக நடந்துகொண்டதாய் நினைப்பது சரியல்ல. தங்கள் பிரியப்படி நான் இங்கே இவ்வளவு நாழிகை நேரம் இருந்தாய் விட்டது. இதற்குள் இரண்டு தரம் விருந்து நடந்து போய் விட்டது. இடையில் ஒரு சின்னத் தூக்கமும் ஆய்விட்டது. இனியாவது நான் புறப்பட்டுப் போக அநுமதி கொடுக்கலாம் அல்லவா? மினியன் இருந்தால் வண்டி தயாரிக்கும் படிச் செய்தால், காலத்தில் நான் எங்கள் ஜாகைக்குப் போய்ச் சேரலாம். நான் இல்லாவிட்டால் எங்கள் வீட்டு விவகாரங்களெல்லாம் அப்படியப்படியே இருந்த இடத்தில் இருக்கும்'' என்று நயமாக வற்புறுத்திக் கூறினாள்.

அதைக் கேட்ட சுந்தரமூர்த்தி முதலியார், மிகுதி இருந்த இன்னொரு வேலைக்காரியின் பெயரைச் சொல்லிக் கூப்பிட்டு, ''கெங்கம்மா! உன்னை மாத்திரம் தனியாக விட்டுவிட்டு அவள் எங்கே போனாள்?'' என்றார்.

கெங்கம்மாள் நிரம்பவும் பணிவாகவும் வண்ண ஒடுக்கமாக வும் மறுமொழி கூறத் தொடங்கி, ''அவள் தாகத்திற்குச் சாப்பிடப் போயிருப்பாள் போலிருக்கிறது; இப்போது வந்துவிடுவாள்'' என்றாள்.

உடனே சுந்தரமூர்த்தி முதலியார், ''சரி; அப்படியானால், அவள் வந்து அம்மாளிடம் உட்கார்ந்திருக்கட்டும். நீ குதிரை லாயத்திற்குப் போய், இவர்களுடைய காசாரியைக் கூப்பிட்டு, அம்மாள் புறப்படப் போகிறார்கள் என்றும், பெட்டி வண்டியைத் தயாரித்து வைக்கும்படியும் சொல்லிவிட்டு வா'' என்றார்.

கெங்கம்மாள் அப்படியே செய்வதாக மறுமொழி கூறிய வண்ணம் உடனே எழுந்து வெளியில் போய்விட்டாள்.

சுந்தரமூர்த்தி முதலியார் மெதுவாய்க் கனைத்துக்கொண்டு, "கோகிலம்! எப்பேர்ப்பட்ட இடமாக இருந்தாலும் நீ தங்கக் கூடியவள் அல்லவென்பது எனக்கு நன்றாகத் தெரியும். இவ்வளவு நாழிகைக் காலம் பொறுமையோடு நீ இங்கே இருந்ததை நான் ஒரு பெரிய தவப் பயனாகக் கருதுகிறேன். இனிமேலும் நீ இவ்விடத்தில் இருக்க வேண்டுமென்று நான் உன்னிடம் கேட்டுக்கொள்வதாவது, அதைப்பற்றி உன்னை வற்புறுத்துவதாவது ஒழுங்கான காரியமல்ல. அப்படி நான் கேட்டுக்கொண்டாலும், நீ தாக்ஷிண்யத்திற்கு அதன்படி இருக்க லாம். ஆனால், உன் மனம் வேண்டா வெறுப்பாக இருப்பதாய் உணருமேயன்றி, கொஞ்சமாவது சந்தோஷமடையவே போகிற தில்லை. உங்கள் குடும்ப நிலைமையைக் கருதி, சந்தர்ப்பம் இப்போது சரியாக இல்லை என்பதையும் நான் ஒப்புக் கொள்ளுகிறேன். ஆகையால், உன் பிரியப்படியே வண்டியை ஆயத்தப்படுத்தும்படிச் சொல்லி அனுப்பிவிட்டேன். வேலைக்காரி திரும்பி வந்தவுடன் நீ புறப்பட்டுப் போகலாம். ஆனாலும் முக்கியமான விஷயத்தைப் பற்றி இரண்டொரு வார்த்தைகள் உன்னிடம் தனிமையில் சொல்லவேண்டுமென்று நான் பிரியப் படுகிறேன். அதைக் கருதியே நான் வேறே யாரையும் அந்த வேலைக்கு அனுப்பாமல் இந்த வேலைக்காரியை அனுப்பினேன். நான் உன்னிடம் இன்ன விஷயத்தைப்பற்றித் தான் பிரஸ்தாபம் செய்யப்போகிறேன் என்பதை நீயே அநேகமாய் யூகித்திருப்பாய் என்று நினைக்கிறேன்" என்று நயமாகவும் வாஞ்சையாகவும் உருக்கமாகவும் கூறினார்.

அவர் வேண்டுமென்றே வேலைக்காரியை அனுப்பிவிட்டுத் தன்னிடம் ஏதோ முக்கியமான விஷயத்தைப் பற்றிப் பேசப் போகிறார் என்பதை அவள் எதிர்பார்க்கவே இல்லை. ஆதலால், அதைக்கேட்டு அந்த மடந்தை திடுக்கிட்டுத் திகிலும் சஞ்சலமும் அடைந்து தவிக்கலானாள். அவர் எதைக் குறித்துத் தன்னிடம் பேசுவாரோ என்பது அவளுக்கு நிச்சயப் படாமையால் அவளது மனம் அந்த ஒரு நிமிஷத்திற்குள் எண்ணாததை யெல்லாம் எண்ணி அபாரமாகத் தவித்துப் போய்விட்டது. அவள் அவருடன் துணிந்து பேசுவதற்கு முற்றிலும் அஞ்சி மௌனமாக

இருந்தாள். அதைக் கண்ட சுந்தரமூர்த்தி முதலியார், "என்ன கோகிலம்! பேசா மடந்தை ஆய்விட்டாய்? நான் கேட்டதற்கு ஒன்றும் சொல்ல மாட்டேனென்கிறாயே! என்னோடு பேசக் கூடாதென்கிற எண்ணமா? என் மனசில் உள்ள விஷயத்தை நான் வெளியிடலாம் அல்லவா?" என்றார்.

கோகிலாம்பாள் முற்றிலும் தயக்கமாகவும் ஹீனஸ்வரத்திலும் பேசத் தொடங்கி, "என்ன விஷயம் அது? எனக்கு எதுவும் விளங்கவில்லையே" என்று பணிவாகக் கூறினாள்.

சுந்தரமூர்த்தி முதலியார், "நான் உன்னிடத்தில் வேறே எந்த விஷயத்தைப் பற்றிப் பேசப் போகிறேன்; ஆதியில் நான் என் தங்கை புஷ்பாவதியின் மூலமாய் உங்களுக்குச் சொல்லி அனுப்பிய சங்கதி ஞாபகமிருக்கும் என்று நினைக்கிறேன்" என்றார்.

கோகிலாம்பாள் திடுக்கிட்டுக் குழம்பிப்போய்த் தத்தளித்து, "தாங்கள் எதைக் குறித்துப் பேசுகிறீர்கள் என்பது விளங்க வில்லையே!" என்றாள்.

சு. முதலியார் : மகாயூகமான புத்தியுடையவளான உனக்கு அது இன்னதென்று படவில்லையா? நீ ஸ்திரீ, நான் புருஷன்; நான் உன்னிடத்தில் ஸ்திரீ புருஷர் விஷயத்தைப்பற்றிப் பேசலாமல், வேறே எதைப் பற்றிப் பேசப் போகிறேன்.

கோகிலாம்பாள் : என்னுடைய மனசு இப்போது நிரம்பவும் குழம்பிச் சஞ்சலப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறது. இந்த நிலைமை யில், எதுவும் எனக்கு அவ்வளவு நுட்பமாகத் தெரியவில்லை. தாங்கள் எந்த விஷயத்தைக் குறித்துப் பேசுகிறீர்கள் என்பது இப்போது எனக்குத் தெரியவில்லை. ஒரு மனிதர் ஒரு சமயம் தம் தாயாருடன் பேசுவார், இன்னொரு சமயம், சம்சாரத்தோடு பேசுவார், இன்னொரு சமயம், பெண்ணோடு பேசுவார், அடுத்த சமயம் வேலைக்காரியோடு பேசுவார். எல்லாம் ஸ்திரீ புருஷர் சம்பாஷணைதான். பொதுவாக ஸ்திரீ புருஷர் சம்பாஷணை என்றால், அதிலிருந்து எனக்கு ஒன்றும் அர்த்தமாகவில்லை. தாங்கள் தயைசெய்து விஷயத்தைக் குறிப்பாகச் சொல்ல வேண்டுகிறேன்.

சு. முதலியார் : (ஆநந்தமாக நகைத்து) பேஷ்! நன்றாகச் சொன்னாய்! மகா சூக்ஷுமமான புத்தியுடையவள் என்பதை ருஜுப்படுத்த இதைவிட வேறே அத்தாக்ஷி என்ன வேண்டும். இதைக் கண்டுதான் நான் ஆதியிலிருந்தே இந்த விஷயத்தில் ஒரே பிடிவாதமாக இருந்து வருகிறேன். நீ பேசும் ஒவ்வொரு வார்த்தையும் என் மனதை அபாரமாகக் கவர்ந்து என் தீர்மானத்தையே மேன்மேலும் பலப்படுத்துகிறதேயன்றி வேறல்ல. கோகிலம்! நான் ஸ்திரீகளை ஆராய்ந்து அவர்களுடைய குணதோஷங்களையும் மனக்குணக்குகளையும் கண்டுபிடிப்பதில் நிரம்பவும் தேர்ச்சி பெற்ற நிபுணன். இந்த விஷயத்தில் என்னை விட என் தங்கைச்சி பத்துப்பங்கு அதிக புத்திசாலி. எத்தனையோ இடங்களில் எனக்குப் பெண் கொடுப்பதாகச் சொன்னார்கள். அங்கங்கு நானும், என் தங்கைச்சியும் போய்ப் பார்த்துத் தெரிந்து கொண்ட வரையில், எந்தப் பெண்ணும் திருப்திகரமாக இல்லை. ஒவ்வொருத்தியிடத்திலேயும் ஒவ்வொரு குற்றம் இருந்தது. ஆகையால், எந்த இடமும் எங்களுக்குப் பிடிக்கவில்லை. அதனாலேயே எனக்கு இதுவரையில் கலியாணம் ஆகவில்லை யன்றி எனக்குப் பெண் கிடைக்காததனால் அல்ல. என் தங்கை, தகப்பனார் முதலியோர் எனக்குத் தகுந்தபடி சகலமான அம்சங்களிலும் குற்றமற்றவளாயிருப்பவள் இந்த உலகத்திலேயே இல்லையென்றும், எனக்கு என் ஆயிசுகாலம் முடியக் கலியாணமே ஆகப் போகிறதில்லையென்றும் சொல்லிக் கொண்டே இருந்தார்கள். இப்போது அன்றைய தினம் நான் உன்னைப்பார்த்த பிறகும், மறுநாள் என் தங்கைச்சி உன்னைப் பார்த்த பிறகும், நான் எண்ணி இருந்தது கனவல்லவென்றும், அது அநுபவத்தில் பலிக்கக்கூடிய நினைவுதான் என்றும் நானும் மற்றவர்களும் தீர்மானித்துக் கொண்டோம். அன்றையதினம் என் தங்கைச்சி இது விஷயமாக உன் தாயாரிடத்தில் பிரஸ்தாபித்த காலத்தில், இந்த விஷயத்தை எவ்வளவு தெளிவாக எடுத்துச் சொல்லமுடியுமோ அவ்வளவு தெளிவாகச் சொல்லி இருக்கிறாள். நான் கலியாணம் செய்துகொள்வதானால், உன்னைத்தான் செய்துகொள்ளுகிறது, இல்லையானால், உன்னை நினைத்தபடியே இருந்து என் பிராணனை விட்டு

விடுகிறது என்று நான் முடிவு செய்து கொண்டிருந்தேன். அன்றைய தினம், என் தங்கை உன்னை எனக்குக் கட்டிக் கொடுக்கும்படி கேட்ட காலத்தில், அதற்கு முன்பே உன் விஷயம் முடிவாகிவிட்டதென்றும், நீ கண்ணபிரான் முதலியாரைக் கலியாணம் செய்துகொள்ளப் போகிறாயென்றும் உன் தாயார் சொன்னதன்றி, உன் தங்கை சௌந்தரவல்லியம் மாளை எனக்குக் கட்டிக்கொடுப்பதாகவும் சொன்னார்கள். அப்போது இருந்த நிலைமையில் வேறே வகையில்லாது இருந்தமையால், அதற்கு ஒருவிதமாக நாங்கள் இணங்கினோம். அவள் சகலமான அம்சங்களிலும் உனக்கு ஈடு நிற்கமாட்டாள். ஆனாலும், பார்வைக்கு அவள் உன்னைப்போல இருப்பதைக் கருதியும், உங்கள் வீட்டில் சம்பந்தம் செய்துகொண்டால், அடிக்கடி உன்னைப் பார்த்து ஒருவித சந்தோஷமடையும் சந்தர்ப்பமாவது வாய்க்குமே என்பதைக் கருதியுமே முக்கியமாய் நான் உன் தங்கையைக் கட்டிக்கொள்ள அரை மனசோடு இணங்கினேன். அதன் பிறகு அந்தக் கண்ணபிரான் முதலியாருக்கும், அவரது தாயாருக்கும் கால வித்தியாசத்தினால் பல துன்பங்கள் நேர்ந்துவிட்டன. அப்படி நேர்ந்தவை நிஜமானவையோ, பொய்யானவையோ, நியாயமானவையோ, அநியாயமானவையோ அதையெல்லாம் குறித்து நாம் இப்போது பிரஸ்தாபித்து ஆராய்ச்சி செய்ய ஆரம்பிப்பதும் சரியான காரியமல்ல. அவரைப்பற்றியும், அவருடைய தாயாரைப்பற்றியும் எல்லோரும் நிரம்பவும் இழிவாகவும் தூஷணையாகவும் பேசிப் புரளி செய்கிறார்கள். உண்மையில் அவர்கள் குற்றமற்றவர்களாக இருந்தாலும் இருக்கலாம். அரைக்காசுக்குப் போன மானம் ஆயிரங்காசு கொடுத்தாலும் வராது என்பார்கள். ஆகையால் அவர்களுக்கு வந்த அவமானமும் இழிவும் இனி எந்த நாளிலும் அழியப் போகிறதில்லை. நான் விசாரித்துத் தெரிந்துகொண்ட வரையில், கண்ணபிரான் முதலியார் இந்த வழக்கில் தப்புவது கடினமென்றும், எப்படியும் அவர் தண்டனையடைந்து விடுவார் என்றும் நிச்சயிக்க ஏதுவிருக்கிறது. அவர்களுடைய விஷயத்தில் உன் மனம் அபாரமான வாத்ஸல்யம் கொண்டு நிரம்பவும் இளகி அவர்களிடம் லயித்துப் போயிருக்கலாம். இருந்தாலும்

அதைக் கருதி நீ கண்ணியத்திற்குக் குறைவான செய்கையில் இறங்குவது ஒழுங்கல்ல. நீ பிடிவாதமாய் அந்த இடத்திலேயே வாழ்க்கைப்படுவேன் என்று ஒரே மூர்க்கமாகச் சொல்லிக் கொண்டிருப்பதும் நல்லதல்ல. உன் தங்கைக்குக் கலியாணம் ஆகவேண்டும். நீ இப்படிப்பட்ட தலைக்குனிவான காரியத்தைச் செய்தால், வேறே தக்க மனிதர் யாரும் உன் தங்கையைக் கட்டிக்கொள்ள முன் வரமாட்டார்கள். நமக்கு வேண்டிய மனிதர்களை ஆபத்துக் காலத்தில் கைவிடக்கூடாதென்பது நியாயமான காரியமே. அவர்களை நாம் கைவிட வேண்டாம். பணத்தினாலும் தேகப் பிரயாசையினாலும் நாம் அவர்களுக்குத் தேவையான உதவிகளைச் செய்து நாம் கண்ணபிரான் முதலியாரை விடுவிக்கச் செய்வோம்; அந்த அம்மாளையும் தேடிப் பிடிப்போம்; இன்னம் அவர்களுக்கு ஏதாவது பொருளுதவியும் செய்வோம்; அவ்வளவேயன்றி, எவ்வளவோ கண்ணியமாக இருந்துவரும் நம்முடைய குடும்பங்களின் பெருமையைப் போக்கடிக்கும்படியான காரியத்தைச் செய்து, தீராத மானக்கேட்டையும் இழிவையும் நாம் தேடிக்கொள்வது சரியல்ல. அவர் உன்னை இரண்டு சந்தர்ப்பங்களில் பெரிய அபாயத்திலிருந்து காப்பாற்றினார் என்பது உண்மைதான். அதைப்பற்றி நான் ஆக்ஷேபணை சொல்ல முடியாது. அவர் நம்முடைய சுயஜாதி மனிதரல்லவென்று வைத்துக்கொள்ளு வோம். அப்போது நீ அவரைக் கட்டிக்கொள்ள எண்ணுவாயா? மாட்டவே மாட்டாய். நம்முடைய மனசில் உண்டாகும் அபாரமான நன்றி விசுவாசத்தை நீ அப்போது வேறு வகையில் காட்டுவாய். அவருக்கு ஏராளமான சன்மானங்கள் கொடுப்பாய்; புகழ்ச்சி மொழிகளை உபயோகிப்பாய்; வீட்டைக் கட்டிக் கொடுப்பாய், நிலத்தைக் கொடுப்பாய், அல்லது, அவருடைய கலியாணத்தையே நடத்தி வைப்பாய். அவ்வளவேயன்றி, இம்மாதிரிக் கல்யாண பிரஸ்தாபம் உண்டாகாது. அதுபோலவே, நீ இப்போதும் நினைத்துக் கொண்டு, உன் எண்ணத்தை மாற்றிக்கொள்வதே தகுதியான காரியம். தூஷணைக்கும் இழிவுக்கும் இலக்கான மனிதரை நமக்குச் சரியான ஜாதி மனிதரென்று நாம் எண்ணக்கூடாதல்லவா? அதுவுமன்றி, இப்போது நான் இருக்கிறேன். கொஞ்ச நேரத்திற்குமுன் உனக்கு

அந்தச் சிப்பாயிகளால் பெரிய அபாயம் நேரிட்டதல்லவா? அந்தச் சமயத்தில் நான் உயிருக்குத் துணிந்து வந்து விழுந்திரா விட்டால், இந்நேரம் உன் மானமும் போயிருக்கும், நீ பிராணனையும் விட்டிருப்பாய். இந்தச் சமயத்தில் நான் உனக்குச் செய்த உதவி கண்ணபிரான் முதலியார் செய்த உதவிக்குக் குறைந்ததாகவா இருக்கிறது? இப்படிப்பட்ட உதவிகளைக் கருதி ஒரு ஸ்திரீ தனக்கு உதவி செய்த மனிதரைக் கட்டிக்கொள்ளுகிறதென்றால், நீ இப்போது அவரையும் கட்டிக்கொள்ளவேண்டும், என்னையும் கட்டிக்கொள்ள வேண்டும்.ஒரு ஸ்திரீக்குத் தன் ஆயுசு காலத்தில் இப்பேர்ப்பட்ட அபாயங்கள் எத்தனை நேருகின்றனவோ, அத்தனைப் புருஷர்களையும் கட்டிக்கொள்ளவேண்டுமென்று நாம் நினைப்பது பைத்தியகாரத்தனமேயன்றி வேறல்ல. ஆகையால், நீ நன்றாக யோசனை செய்து பார்ப்பாயானால், நியாயம் உனக்கே விளங்கும். இதுவரையில் நடந்தது நடந்து போய் விட்டது. அதை இவ்வளவோடு விட்டுவிடுங்கள். நாமெல்லோரும் சேர்ந்து அவருக்கு எல்லா உதவிகளையும் செய்வோம். ஆனால், நீ அவரைக் கட்டிக்கொள்ள வேண்டுமென்ற நினைவை மாத்திரம் தயவு செய்து மாற்றிக்கொள். உனக்கு என்னைக் கட்டிக்கொள்ள இஷ்டமில்லாவிட்டால் கூட அக்கறை இல்லை. நான் உன்னை வற்புறுத்தவில்லை'' என்றார்.

அவர் அவ்வாறு திடீரென்று தனது கலியாண விஷயத்தைப் பற்றிய பிரஸ்தாபத்தை எடுப்பார் என்று கோகிலாம்பாள் சிறிதும் எதிர்பார்த்தவளன்று. ஆதலால், அதற்குத் தான் என்ன மறுமொழி கூறுவது என்பதை அறியாது தத்தளித்தாள். அவர் தமது சுயநலத்தைக் கருதாமல், தமது நன்மையையும் தங்கள் குடும்பத்தின் கண்ணியத்தையும் கருதியே அவ்வாறு பேசுகிறார் என்ற அபிப்பிராயம் அவளது மனத்தில் தோன்றியது. ஆனாலும், அந்த விஷயத்தில் பிறர் எவ்வித அபிப்பிராயங் கொண்டாலும், அதனால் தங்களுக்கு எத்தகைய கெடுதல்கள் உண்டாவ தானாலும், தான் கண்ணபிரானைக் கலியாணம் செய்து கொள்ளும் விஷயத்தில் தனது தீர்மானத்தை வேறாக மாற்றுவது நியாயமல்ல என்ற முடிவு சிறிதும் தளர்வுறாமல் உறுதியாக

இருந்தது. ஆனால் தான் மற்றவர்களிடம் அதைப்பற்றி எதிர்வாதமாடுவது அநாவசியமான வேலையென்று அவள் எண்ணியதன்றி, தான் மற்றவரது மனம் கோணாதபடி அந்த விவாதத்தைத் தடுத்துவிட வேண்டுமென்ற நினைவோடு அந்தப் பெண்மணி மிருதுவான குரலில் பணிவாகவும் அடக்கமாகவும் பேசத் தொடங்கி, "இப்போது எங்களுடைய எண்ணமெல்லாம் சீர்குலைந்து போயிருப்பது தங்களுக்குத் தெரியாததல்ல. எங்களுடைய மனசெல்லாம் தாமரை இலைத் தண்ணீர் போலத் தத்தளித்துக் கொண்டிருக்கிறது. இந்தச் சமயத்தில் நாம் கலியாண விஷயத்தைப் பற்றிப் பேசுவது உசிதமல்ல. நமக்கு ஏற்பட்டுள்ள இடர்களெல்லாம் ஒரு விதமாக நீங்கட்டும். அதன் பிறகு கலியாணம் முதலிய சந்தோஷ விஷயங்களைப்பற்றி யோசித்துக் கொள்ளலாம். தாங்களும், தங்கள் தங்கைச்சியாரும் அதிக தூரத்தில் இல்லை; கிட்டேதானே இருக்கிறீர்கள். உங்களுடன் கலந்து யோசிக்காமலா மறுபடி கலியாணக் காரியம் எல்லாம் நடக்கப் போகிறது. அதையெல்லாம் பிறகு நாம் சாவதானமாய்ப் பேசிக்கொள்ளலாம். இப்போது அதற்கு அவசரம் ஒன்றுமில்லை" என்று நிரம்பவும் விநயமாகவும் பணிவாகவும் கூறினாள்.

அவள் தந்திரமாகவும் தமக்கு இடங்கொடுக்காமலும் மறுமொழி கூறித் தப்பித்துக்கொள்ள நினைக்கிறாள் என்பதை எளிதில் உணர்ந்துகொண்ட சுந்தரமூர்த்தி முதலியார், "என்ன கோகிலம்! கலியாண விஷயம் ஆயுசு கால பரியந்தம். நம்முடைய க்ஷேம லாபங்களையும், சந்தோஷ வாழ்க்கையையும், நாம் அடைய எண்ணும் இன்பத்தையும், நமது பெருமைப் பாட்டையும், கண்ணியத்தையும் பாதிக்கக்கூடிய ஜீவாதாரமான விஷயம். நானோ இந்த உலகத்தில் உன்னையன்றி வேறே எவளையும் கண்ணெடுத்துப் பார்ப்பதில்லையென்ற தீர்மானத்துக்கு இப்போது வந்துவிட்டேன். உன் தாயாரும் நீயும் கண்ணபிரான் முதலியாரை நீ கட்டிக்கொள்வதென்று ஏற்கனவே முடிவாகிவிட்டது பற்றி என்னைக் கட்டிக்கொள்ள இயலவில்லையென்றும், அந்த ஏற்பாடு நடந்திராவிட்டால், என்னை நீ கட்டிக்கொள்ள ஆக்ஷேபணை இராதென்றும்

சொன்னீர்கள். இப்போது அந்த ஏற்பாடு ரத்தாகிப் போன மாதிரியே இருப்பதால், அடுத்தபடியாக நீ என்னையே கட்டிக் கொள்ள இணங்கவேண்டியது நியாயம். ஆகையால், இந்தச் சமயத்தில் நான் இந்தப் பிரஸ்தாபத்தை உன்னிடம் செய்ததேயேனயன்றி வேறொன்றும் இல்லை. இப்போது உங்கள் மனநிலைமை சரியாக இல்லையென்பது எனக்குத் தெரியும். ஆனாலும், நீயும் நானும் தனிமையில் பேசி, ஒருவருக்கொருவர் நம்முடைய அந்தரங்கமான எண்ணத்தையும் உணர்ச்சியையும் வெளியிட்டுக் கொள்வதற்குத் தகுந்த சந்தர்ப்பம் இனி வாய்க்குமோ என்னவோ தெரியவில்லை. இந்த விஷயத்தைப் பற்றி நான் பேசுவது உனக்கு ஓரளவு துன்பகரமாக இருந்தாலும், அதை நீ பொருட்படுத்த மாட்டாய் என்று நம்பியே நான் இதைக் குறித்துப் பேச ஆரம்பித்தேன். அதுவுமன்றி, இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் நாம் எல்லோரும் சேர்ந்து கண்ணபிரான் முதலியாரை விடுவிக்கவும், அவருடைய தாயாரைத் தேடிப் பிடிக்கவும் கடமைப்பட்டவர்களாய் இருக்கிறோம். ஆனாலும், அவரை நீ கட்டிக்கொள்வதா இல்லையா என்ற விஷயத்தை நாம் இப்போது தீர்மானித்துக் கொண்டால்தான், அதற்குத் தகுந்தபடி நாம் எவ்வளவு தூரம் அவர்களுக்கு உதவி செய்ய வேண்டும் என்பதை நிச்சயித்துக் கொள்ளலாம். அவர்கள் பேரில் ஏற்பட்டிருக்கும் அவதூறு நிஜமாக முடிந்தாலும் பொய்யாக முடிந்தாலும் எந்த வகையிலும் நீ அவரையே கட்டிக்கொள்வது என்கிற உறுதி உனக்கு இருக்குமானால், நாம் அவருக்குச் செய்கிற உதவி ஒரு மாதிரியாக இருக்கும்; இனி நீ அவரைக் கட்டிக்கொள்வதில்லை, பரோபகாரத்தையும் பழைய சிநேகிதத்தையும் கருதி மாத்திரம் நாம் அவருக்கு உதவி செய்கிறதென்றால், அப்போது உதவி வேறு மாதிரியாக இருக்கும். நாம் நம்முடைய உறவினருக்குச் செய்யும் உதவியும், ஜீவகாருண்யத்தை உத்தேசித்து அந்நியருக்குச் செய்யும் உதவியும், ஒன்றுபோலவே இருக்குமா? ஒரு நாளும் இல்லை. எப்பேர்ப்பட்ட மனிதர்களாயிருந்தாலும், இரண்டு வகையிலும் வித்தியாசம் அவசியம் இருக்கும். ஆகையால், அவருக்கும் நமக்கும் இனி ஏற்படப் போகும் பாந்தவ்வியம் எவ்வளவு என்பதை நாம் தீர்மானிப்பதற்கு இதைத் தவிர வேறு தகுதியான

சந்தர்ப்பம் உண்டாகப் போகிறதில்லை. இப்போது உன்னுடைய மனநிலைமை சரியாக இருக்கிறதோ இல்லையோ, இந்த விஷயத்தை நீ எப்படியும் இப்போது முடிவு கட்டியே தீர்க்க வேண்டும். எனக்கு இதில் முக்கியமான பாத்தியம் இருக்கிறது. ஆகையால், நான் உன்னிடம் இவ்வளவு அதிகமாய் உரிமை பாராட்டிப் பேசுகிறேன். அவரை நீ கட்டிக்கொள்ளப் போகிறதில்லையென்றால், அப்போது நீ என்னைக் கட்டிக் கொள்ள ஒப்புக்கொண்டவளாக இருக்கிறாய். நான் உனக்குப் புருஷன் ஆகப்போகிறவன் என்கிற உரிமையில் இந்த விஷயத்தைப் பற்றிப் பேச எனக்குச் சுதந்திரம் ஏற்படுகிறது. நீ என்னைக் கட்டிக்கொள்ள இணங்கவில்லையானால், அப்போது நான் உன் தங்கையைக் கட்டிக்கொள்ளப் போகிறவன் என்கிற உரிமையில், நான் இதைப் பற்றிப் பேச எனக்கு நீ சந்தர்ப்பம் கொடுக்க வேண்டும். நான் சொல்வது தெரிந்ததா?'' என்று நிரம்பவும் உருக்கமாகவும் வற்புறுத்தியும் கூறினார்.

கோகிலாம்பாள் மிருதுவாகவும் பணிவாகவும் மறுமொழி கூறத் தொடங்கி, ''நான் அறியா சிறுபெண்; இந்த விஷயம் நிரம்பவும் முக்கியமானது. வீட்டிற்குப் பெரியவர்களான என் தாயார் இருக்கிறார்கள். அவர்கள்தான் இந்த விஷயங்களை எல்லாம் தீர்மானிக்க வேண்டும். தாங்கள் சாவகாசமாய் எங்களுடைய பங்களாவுக்கு வந்தால், இந்த விஷயங்களைப் பற்றித் தாங்கள் அவர்களோடு நன்றாகக் கலந்து பேசிக் கொள்ளலாம். தாங்கள் பிரஸ்தாபிக்கும் விஷயத்தில் எவ்வித மான அபிப்பிராயமும் தெரிவிக்க எனக்கு இப்போது புத்தியும் சரியாக இல்லை; சுதந்திரமும் இல்லை. நான் தங்கள் மனப் போக்குக்கு மாறாகப் பேசுகிறேன் என்று மனவருத்தம் வைக்க வேண்டாம். தங்களுக்குக் கீழ்ப்படியாமல் நான் நடந்து கொள்வதாகவும் தாங்கள் கருதக்கூடாது'' என்று நிரம்பவும் இறைஞ்சிக் கூறினாள்.

சுந்தரமூர்த்தி முதலியார் முன்னிலும் பன்மடங்கு அதிக மன இளக்கமும் உருக்கமும் காட்டி, ''என்ன கோகிலம்! இப்படி நீ எதற்கும் பிடிகொடாமல் பேசினால், நான் உன்னை என்ன

செய்யமுடியும்? தானாகக் கனியாததைத் தடிகொண்டடித்துப் பழுக்க வைத்தால் அது எவ்வளவு சுகமாயிருக்கும் என்பதை நான் உனக்குச் சொல்ல வேண்டியதில்லை. இப்போது உனக்குச் சிப்பாயிகளால் நேர்ந்த அபாயத்திலிருந்து உன்னை நான் விடுவிக்காமல், அந்தக் கண்ணபிரான் முதலியார் விடுவித்திருந் தால், நீ அவரிடம் நடந்துகொள்வது வேறு மாதிரியாக இருக்கும் என்பது நிச்சயம். எதற்கும் மனசுதான் காரணம்; அந்த மனசு மனிதருக்கு மனிதர் வித்தியாசம் பாராட்டும் சுபாவமுடையது. ஒரு மனிதரிடத்தில் ஆயிரம் பிழைகளும் ஊழல்களும் இருந்தாலும், ஸ்திரீகளுக்கு மனசில் ஒரு பிரியம் ஏற்பட்டுப் போகுமானால், அத்தனையும் அத்தனை அழகுகளாய்த் தோன்றும். வேறொரு மனிதன் அந்த மனிதனைவிடச் சகலமான அம்சங்களிலும் மேம்பட்டவனாயிருந்தாலும், அதையெல்லாம் இந்த மனசு சட்டை செய்கிறதில்லை. இது உலக இயல்பு. அதற்கு ஒத்தபடியே நீ நடந்து கொள்ளுகிறாய். நான் உன்னை நினைத்து நினைத்து என் உயிரையே விட்டுக்கொண்டிருக்கிறேன். உனக்காக நான் என் உடல் பொருள் ஆவி ஆகிய எல்லா வற்றையும் கொடுத்து உதவவும் எப்போதும் ஆயத்தமாய் இருக்கிறேன். அந்தக் கண்ணபிரான் முதலியாரிடம் இருக்கும் இன்ன மேம்பாடு என்னிடம் இல்லையென்று நீ எடுத்துக் காட்டுவாயானால், நான் அதையும் உன் முடிவான தீர்மானத்தை யும் ஏற்றுக் கொள்ளுகிறேன். என் விஷயத்தில், உன் மன உணர்ச்சி இன்ன மாதிரிதான் இருக்கிறது என்பதைப் பற்றிக் கடுகளவாவது நீ ஒரு கோடி காட்டாமல் மையமாகவும் சாமர்த்தியமாகவும் பேசுவதும் சரியல்ல. உன் தாயார் முதலிய பெரியோர் இந்த விஷயத்தை ஒருவிதமாக முடிவுகட்டவேண்டும் என்பது ஒருவிதத்தில் உண்மையாக இருந்தாலும், அவர்களுடைய முடிவு உன்னுடைய மன உணர்ச்சியையும் அபிப்பிராயத்தையும் அநுசரித்ததாக இருக்குமேயன்றி, வேறு மாதிரியாக ஒரு நாளும் இராது. ஆகையால், நீ எல்லாப் பொறுப்பையும் உன் தாயார் மேல் போட்டு, உனக்கு அதில் எவ்விதச் சம்பந்தமும் இல்லாதது போலப் பேசுவதை நீ மனப்பூர்வமாகப் பேசுவதாய் நான் எப்படி ஒப்புக்கொள்ளுகிறது?" என்று கூறினார்.

அந்தச் சமயத்தில் அவரது வேலைக்காரி ஒருத்தி வந்து "காசாரி மினியன் பலமாகக் குடித்துவிட்டுப் பிணம்போலக் கிடக்கிறான். அவனை நான் கோலால் தட்டிக்கூடப் பார்த்து விட்டேன். அவன் இப்போது எழுந்திருப்பவனாகத் தோன்ற வில்லை. இரவு எட்டு அல்லது, ஒன்பது மணிக்குத்தான் எழுந் திருப்பானென்று மற்றவர்கள் சொல்லுகிறார்கள்" என்றாள். அவள் கூறியதைக் கோகிலாம்பாளும் கேட்டுக்கொண்டே இருந்தாள். ஆகையால் சுந்தரமூர்த்தி முதலியார், "என்ன கோகிலம்! வேலைக்காரி சொன்னதைக் கேட்டாயா? மினியன் வண்டி ஒட்டி உன்னை உன்னுடைய பங்களாவுக்கு அழைத்துப் போவதாகத் தோன்றவில்லை" என்றார்.

அதைக் கேட்டவுடன் கோகிலாம்பாளின் மனம் தவித்தது. தங்களது வேலைக்காரன் வந்த இடத்தில்கூட அவ்வாறு குடித்து விட்டு வெட்கங்கெட்டுப் படுத்திருக்கிறானேயென்ற எண்ணம் அந்த நற்குணவதியை நிரம்பவும் வதைத்தது. அவன்மீது அவளது மனத்தில் சகிக்கவொண்ணாத ஆத்திரமும் அதிருப்தியும் தோன்றின. அவள் தனது மனவேதனையில் தன்னை மறந்து பேசத் தொடங்கி, "இவன் எங்கே போனாலும் தன்னுடைய பெருமையைக் காட்டாமல் இருக்கிறதில்லை. இவர்களை விட்டாலும், நமக்கும் காரியம் ஆகிறதில்லை. இன்று காலையில் நேர்ந்த அபாயமும் இவனால் நேர்ந்ததென்றே நினைக்கிறேன். காலையிலும் இவன் குடி மயக்கத்தினால் தன்னை மறந்து வண்டியை நேராகப் புரசைப்பாக்கத்திற்கு ஓட்டிக்கொண்டு போவதைவிட்டு கோட்டைக்குத் தெற்கே ஓட்டிக்கொண்டு வந்து என்னை வழியில் வண்டியோடு இருக்கவிட்டு, இறங்கி எங்கேயோ போய்விட்டான். அவன் இந்தத் திக்கில் வந்திரா விட்டால் நம்மெல்லோருக்கும் இத்தனை உபத்திரவங்கள் ஏதுமில்லாமல் போயிருக்கும்" என்றாள்.

சுந்தரமூர்த்தி முதலியார், "ஆம். நீ சொல்வது வாஸ்தவந் தான். எந்த இடத்திலும் காசாரிகள் அநேகமாய் ஒரே மாதிரி யாகத்தான் இருக்கிறார்கள். எனக்கு நான்கு காசாரிகள் இருக்கிறார்கள். மற்றவர்கள் மொந்தைகளைத் தம்முடைய வயிற்றுக்குகள் போகவிட்டால், என் காசாரிகள் தாங்களே

எப்போதும் கள்பானைக்குள் முழுகி ஸ்நானம் செய்துகொண்டே இருப்பார்கள். ஆனால், ஒரு காரியம் – அவர்கள் எவ்வளவுதான் குடித்திருந்தாலும், தங்களுடைய நிதானம் மாத்திரம் தவறவிட மாட்டார்கள்; காரியத்திலும் ஏமாற மாட்டார்கள். ஏன் உங்கள் மினியனும் அவ்வளவு கெட்டவனாகத் தோன்றவில்லை. அவன் என்னிடம் வந்து பேசியபோது, தான் புரசைப்பாக்கம் போக எண்ணி வண்டியை மேற்குத் திக்கில் ஓட்ட உத்தேசித்து இடையில் இருந்த இரண்டொரு ரஸ்தாக்கள் பழுது பார்க்கப்படுவதால் அடைபட்டுப் போயிருப்பதைக் கண்டு இன்னம் கொஞ்சதூரம் தெற்காக வந்து அடுத்த ரஸ்தாவின் வழியாய்ப் போக உத்தேசித்து இப்பால் வந்தானாம். வரும் போது திடீரென்று அடி வயிற்றில் ஏதோ சங்கடம் உண்டாயிற்றாம். பிறகு கொஞ்சநேரத்தில் அவனுக்குக் கிறு கிறுப்பும் மயக்கமும் உண்டாகி விட்டனவாம். அதன் பிறகு வண்டி இன்ன இடத்துக்குப் போனதென்பதே தெரியாமல் போய்விட்டதாம். அந்த நிலைமையில், கீழே இறங்கி வெளியில் போய்விட்டு வரவேண்டும்போல இருந்ததாம். வண்டியைப் பாலத்திற்குமேல் நிறுத்திவிட்டுப் போனானாம்; போய் அரை நாழிகை கழித்து வந்து பார்த்தானாம். வண்டி காணப்பட வில்லையாம். அப்போது, அவனுக்கு அறிமுகமான மனிதன் எவனோ வடக்குத் திக்கிலிருந்து வந்தானாம். அந்தத் திக்கில் பெட்டி வண்டி எதுவும் போகவில்லையென்று அவன் சொன்னானாம். அதன்மேல் இவன், உன்னுடைய வண்டி தெற்குத் திக்கில்தான் போயிருக்கவேண்டுமென்று எண்ணி ஒரே ஓட்டமாக ஓடி நல்ல வேளையாக என்னுடைய பங்களாவுக்கு வந்து சேர்ந்து விஷயத்தைச் சொன்னான். நாங்கள் உடனே புறப் பட்டுத் தெற்கே ஓடிவந்தோம். மற்ற விவரமெல்லாம் உனக்கே தெரியும். இன்று காலையில் மினியன் குடித்து மயங்கி இருந்ததாக எண்ண ஏதுவில்லை. அவன் சொல்லும் வரலாறு உண்மையாகவே இருக்கலாம். எல்லாருடையதும் மனித தேகந்தானே. தேக பாதை என்பது எல்லோருக்கும் எந்த நிமிஷத்திலும் நேரக்கூடியதுதானே. ஒரு மனிதன் ஒரு சமயத்தில் ஒரு தவறு செய்கிறானென்பதைக் கொண்டு அவன் எப்போதும் தவறையே செய்கிறவன் என்று நாம் தீர்மானித்துக்கொள்வது

தர்மமாகாது. காலையில் நடந்த தவறு தற்செயலாக நடந்தது என்றே நாம் எண்ணவேண்டும். இப்போது மினியன் கள் குடித்ததற்கு நானே உத்தரவாதி என்று சொல்லவேண்டும். இவன் உன்னுடைய காசாரியாகையால், நான் உன்மேல் வைத்துள்ள அபாரமான வாத்ஸல்யம் இவன் பக்கத்திலும் கொஞ்சம் திரும்பியது. அதனால் இவனுக்கு நான் ஐந்து ரூபாய் நோட்டு ஒன்று இனாம் கொடுத்தேன். இவர்களிடம் பணம் கிடைத்தால் தான், உடனே கள்ளுக்கடையைப் பற்றிய நினைவைத் தவிர வேறு எந்த நினைவும் உண்டாகிறதில்லையே. இவன் உடனே நேராக அங்கே போய்விட்டு வந்திருக்கிறான். இவனுக்கு இன்னொரு நினைவும் இருந்திருக்கலாம். ஐயா அம்மாளிடம் இவ்வளவு ஆசையாக இருக்கிறார். ஆகையால், அம்மாள் சீக்கிரமாக இந்த இடத்தைவிட்டுப் போய்விடமாட்டார்கள் என்று நினைத்துத் தான் கொஞ்சம் மயங்கி பிரம்மாநந்த நிஷ்டையில் இருக்கலாமென்று எண்ணினான் போலிருக்கிறது. நீ இங்கே இருக்கப் பிரியப்படாமல் அவசரப்பட்டு இப்படிப் பறப்பாயென்று இவன் எண்ணவேயில்லை. அந்த விஷயத்திலும் இவன் என்மேல் கொஞ்சம் மதிப்புடையவன் என்றே நான் எண்ணுகிறேன். அதிருக்கட்டும். மினியன் பாலத்தண்டையில் உன்னை வண்டியோடு விட்டுப்போனானே; அதன் பிறகு உன் வண்டியை யார் ஓட்டிக்கொண்டு மயிலாப்பூருக்கு அப்பால் வரையில் போனது? அவ்வளவு தூரம் நீ எப்படி ரஸ்தாவைக் கவனிக்காமல் இருந்தாய்?'' என்றார்.

உடனே கோகிலாம்பாள், ''நான் வண்டியில் வந்தபோது என் மனம் எதையோ நினைத்து வேதனைப் பட்டுக் கொண்டிருந்தது. நான் வழியைக் கவனிக்கவில்லை. மினியன் திடீரென்று வண்டியை நிறுத்திவிட்டு, தனக்கு அடி வயிறு நோகிறதென்றும் பாலத்தடிக்குப் போய்விட்டு வருகிறேன் என்றும் சொல்லிவிட்டுப் போனது என் காதில் விழுந்தது. உடனே ஐந்து நிமிஷத்தில் அவன் திரும்பி வந்த மாதிரி இருந்தது. வந்த மனிதன் இவனைப்போலவே சட்டை நிஜார் தலைப்பாகை எல்லாம் அணிந்து கொண்டிருந்தான். மினியன்தான் திரும்பி வந்து. வண்டியை ஓட்டிக்கொண்டு போகிறானென்று நான்

நினைத்து, வேறே எதிலேயோ என் கவனத்தைச் செலுத்தியபடி இருந்துவிட்டேன். கடைசியில் வண்டி நின்றது. கதவு திடீரென்று திறக்கப்பட்டது. நாலைந்து முரடர்கள் குபீரென்று பாய்ந்து என்னைத் தூக்கிக்கொண்டு கடற்கரைக்குள் ஓடினார்கள். ஓடி என்னைக் கட்டவும் மானபங்கம் படுத்தவும் எத்தனித்தார்கள். நான் அரைநாழிகை நேரம் வரையில் திமிறினேன். அதற்குள் தெய்வம் போலத் தாங்களும் மற்றவர்களும் வந்து என்னை விடுவித்தீர்கள்'' என்றாள்.

அந்த வரலாற்றைக் கேட்ட சுந்தரமூர்த்தி முதலியார் மிகுந்த வியப்பும் அநுதாபமும் தோற்றுவித்து, "அப்படியா சங்கதி! இதெல்லாம் வேளையின் கூறென்றுதான் சொல்லவேண்டும். இல்லாவிட்டால், மினியனுக்கு உடம்பு சரியில்லாததனால் அவன் வழிதப்பி உங்கள் வண்டியைக் கடற்கரைப் பாலத்தண்டை கொண்டுபோய் நிறுத்திவிட்டு இறங்கிப் போவதும், அதே சமயத்தில் இந்தத் துஷ்ட சிப்பாயிகள் அங்கே வந்து நீ தனியாக வண்டியில் இருந்ததைக் காண்பதும் எப்படி ஒத்துக்கொண்டு இருக்கும். இந்தச் சிப்பாய்கள் பீட்டன் வண்டியில் உட்கார்ந்து கொண்டு எங்கேயோ போவதற்காக அந்த வழியாக வந்திருக் கிறார்கள்; நீ தனியாகப் பெட்டிவண்டியில் இருந்ததைக் கண்டிருக்கிறார்கள். குடிவெறியில், தங்களை மறந்து தங்களுடைய வண்டியை ஓட்டிக்கொண்டு வந்த காசாரியை விட்டு, உன் வண்டியை முன்னால் ஓட்டிக்கொண்டு போகச் செய்து, தாங்கள் பின்னால் பீட்டன் வண்டியில் தொடர்ந்து வந்து மயிலாப்பூருக்கு அப்பால் போனவுடனே, உன்னிடம் பலாத்காரமாக நடந்துகொண்டிருக்கிறார்கள். என்னவோ பொல்லாத வேளையின் பலனாக உனக்கு இந்த அபாயம் நேர்ந்தது. ஆனாலும், முடிவில் உன் மானத்துக்கும் தேகத்திற்கும் எவ்விதக் களங்கமும் இல்லாமல் எல்லாம் வல்ல இறைவன் உன்னைக் காப்பாற்றிவிட்டார். இதிலிருந்து தெய்வத்தின் கருணாநோக்கம் உன்மேல் பூர்ணமாக இருக்கிறதென்பது நிச்சயம். ஆனால், தெய்வம் எந்த அற்பக் காரியத்தையும் அநாவசியமாகச் செய்து காட்டுகிறதில்லை. ஒவ்வொரு சம்பவத்தையும் காட்டி அதன்மூலம் எத்தனையோ பெரிய

பெரிய காரியங்களைக் கொணர்ந்து பிணைப்பது அவருடைய இயற்கை. அதுபோலவே, ஏதோ பெருத்த உள் கருத்தை வைத்துக்கொண்டே அவர் இந்தப் பயங்கரமான சம்பவத்தைக் காட்டி விலக்கி இருக்கிறார். இந்தச் சம்பவத்தினால் உனக்கு அதிக கெடுதலாவது நீடித்த துன்பமாவது நேர்ந்துவிடவில்லை. இதற்குமுன் ஒருவரோடொருவர் பேசிப் பழகாத நாம் இப்படி நெருங்கிப் பேசவும், ஒருவர் மனசை மற்றவர் நன்றாக அறியவும், இதற்குமுன் என்னைப்பற்றி நினைத்தே இராதவளான நீ என் விஷயத்தில் ஒருவிதமான அன்பும் பட்சமும் கொள்ளவும் இந்தப் பயங்கரமான சம்பவம் செய்ததே பிரத்தியக்ஷமான பலன். இதிலிருந்து கடவுளின் கருத்து இன்னதென்பதை நீ உன் பகுத்தறிவினாலும் யூகத்தினாலும் சுலபத்தில் தெரிந்து கொள்ளலாம். 'இந்த உலகத்தில் நீ சிநேகிதராகப் பாவித்துப் பட்சமாகவும் பிரியமாகவும் நடத்தக்கூடிய மனிதர் ஒருவர் இருக்கிறார். அவருடைய அருமையையும் நற்குணத்தையும் நீ இதன் மூலமாகத் தெரிந்துகொண்டு அவரிடம் பிரியமாக இரு. தான் கண்ட முயலுக்கு மூன்றே கால் என்று பிடிவாதம் பிடிக்காதே. முதலில் நீ தெரிந்துகொண்ட மனிதர்கள் நிகரற்றவர் என்று எண்ணாதே. அவரைவிடச் சகலமான அம்சங்களிலும் மேலானவர்களும், நீ ஆசை வைக்கக்கூடியவர்களும் எத்தனையோ பேர் இருக்கிறார்கள். அவர்களுள் உனக்குத் தக்க யோக்கியமான மனிதரை இதோ காட்டுகிறேன் பார்' என்று கடவுள் உனக்கு எடுத்துக்காட்டி என் சிநேகத்தை உனக்குச் செய்துவைக்கிறார் என்றே நீ எண்ணிக் கொள்ளவேண்டும். அதுவுமன்றி, கடவுள் தமது பேரருளினால் உனக்குக்காட்டிய பொருளை இவ்வளவோடு அசட்டை செய்து விலக்கிவிடாமல், அதையே உன்னுடைய ஜீவதனமாகக் கொள்ளவேண்டும் என்பதையும் நீ இதிலிருந்து உணர்ந்து கொள்ளவேண்டும். நீ அறியாத முட்டாளல்ல; நல்ல விவேகி. உனக்கு நான் அதிகமாய் எடுத்துச் சொல்லவேண்டிய அவசியமே இல்லை'' என்றார்.

அதைக் கேட்ட கோகிலாம்பாள் அவருக்கு எவ்விதமான மறுமொழி தருவது என்பதை அறியமால் சிறிதுநேரம் தயங்கிய பின் வேலைக்காரியை நோக்கி, ''மினியன் இருக்கும் நிலைமை

யில், அவன் இன்று எனக்கு உபயோகப்படுவான் என்று நான் நினைக்கவில்லை. வேறே இவ்விடத்துக் காசாரி எவனையாவது கொஞ்ச நேரம் என்னோடு அனுப்ப முடியுமானால், தயை செய்து அப்படியாவது செய்தால் நலமாயிருக்கும். மினியனுடைய குடிமயக்கம் தெளிகிறவரையில் நான் இங்கேயிருப்பது பல வகையில் எங்களுக்கு அசௌகரியமாக முடியும்'' என்று நயமாகவும் பணிவாகவும் கூறினாள்.

அதைக் கேட்ட சுந்தரமூர்த்தி முதலியார் வேலைக்காரியை நோக்கி, ''கெங்கம்மா! நீ போய் வண்டியைத் தயார்படுத்தும்படி நம்முடைய காசாரி வீரப்பனிடம் சொல்லிவிட்டுச் சீக்கிரம் வா. அம்மாள் தனியாக இருக்கிறார்கள். இன்னொருத்தி தண்ணீர் குடிக்கப் போனவள் இன்னமும் வரவில்லையே!'' என்றுகூற அதைக் கேட்டுக்கொண்டே கெங்கம்மாள் அவ்விடத்தைவிட்டு அப்பால் சென்றாள். சுந்தரமூர்த்தி முதலியார் மறைவிலிருந்தபடி கெங்கம்மாளுக்குச் சைகை காட்டி, கொஞ்சநேரம் பொறுத்துத் திரும்பி வரும்படி ஊமைஜாடையாகத் தெரிவித்தார். அதைத் தெரிந்துகொண்டு அந்த வேலைக்காரி அப்பால் போய் விட்டாள்.

உடனே சுந்தரமூர்த்தி முதலியார் மறுபடி கோகிலாம்பாளுடன் சம்பாஷிக்கத் தொடங்கி, ''என்ன கோகிலா! நீ வீட்டுக்குப் போகவேண்டும் என்ற அவசரத்திலேயே இருக்கிறாயேயன்றி, நான் கேட்டதற்கெல்லாம் சரியான உத்தரம் சொல்லமாட்டேன் என்கிறாயே! அந்த மனிதரிடம் எவ்வளவு கெடுதலிருந்தாலும், அவருடைய விஷயத்தில் மாத்திரம் உனக்கு மாறாத பிரியம் ஏற்படவும், என்னிடத்தில் எவ்வளவு மேம்பாடு இருந்தாலும், என் விஷயத்தில் உன் மனம் கொஞ்சமும் பற்று என்பதையே கொள்ளாமலும் எள்ளளவும் ஒட்டாமலும் இருக்கவும், அவர் என்ன புண்ணியந்தான் செய்தாரோ, நான் என்ன பாவம்தான் செய்தேனோ தெரியவில்லை. கோகிலம்! ஏன் நீ இப்படிக் கொஞ்சமும் இரக்கமற்றவளாயும் உண்மையான பிரியம் இல்லலாதவளாகவும் இருக்கிறாய்? உன் மனசைவிட்டு உண்மையைத்தான் சொல்லலாகாதா?'' என்று நிரம்பவும் வருந்தி தாபந்திரியமாய்க் கூறினார்.

அதைக் கேட்ட கோகிலாம்பாள், "தாங்கள் பிரஸ்தாபிக்கிற விஷயம் அற்ப சொற்பமான விஷயமல்ல. நானோ அறியாத சிறியபெண். இதைக்குறித்து நான் ஏதாவது சொல்ல ஆரம்பித்தால் அது ஒரு வேளை தப்பாக முடியும். இப்பேர்ப்பட்ட விஷயங்களையெல்லாம் வீட்டிலுள்ள பெரியவர்கள் பேசி முடிவுசெய்வதே ஒழுங்கான காரியம். அதைப்பற்றியே நான் இந்த விஷயத்தை என் தாயாரிடம் பிரஸ்தாபிக்கும்படிச் சொன்னேன். என்னுடைய மன உணர்ச்சி எப்படி இருக்கிறது என்பதைச் சொல்ல வேண்டுமென்று தாங்கள் கேட்கிறீர்கள். என்னுடைய இப்போதைய நிலைமை பரம சங்கடமானதாக இருக்கிறது. என்னுடைய தாயாரிடம் தாங்கள் இதைப்பற்றிக் கேளுங்கள் என்று நான் மறுபடியும் சொன்னாலும், தங்கள் மனம் ஆயாசமடையும் போலிருக்கிறது. நான் என் மன உணர்ச்சியை எடுத்துச்சொல்வதென்றால், அதுவும் தங்களுக்கு அவசியம் வருத்தத்தை உண்டாக்கும். நான் உண்மையைப் பேசவேண்டுமேயன்றி, பொய்யைச் சொல்லித் தங்களை வஞ்சிப்பது பரம பாதகமான செய்கை. ஆகையால் நான் இருதலைக்கொள்ளி எறும்பைப்போல் எந்த வழியிலும் போக மாட்டாமல் தவிக்கிறேன்" என்று நிரம்பவும் பணிவாகவும், அன்பாகவும், உருக்கமாகவும் கூறினாள்.

அதைக் கேட்ட சுந்தரமூர்த்தி முதலியார் இன்பமும் துன்பமும் அடைந்தவராய், "சரி; எப்படியாவது இருக்கட்டும். உன் மனசிலுள்ளதை நான் உன் தாயார் மூலமாய்க் கேட்டுப் பின்னால் தெரிந்துகொள்வது நிரம்பவும் சிலாக்கியமான வேலை. நான் இதுவரையில் வைத்திருந்த தப்பான எண்ணம் இன்னமும் அநாவசியமாக நீடித்திருந்து என்னை வதைத்துக் கடைசியில் ஏமாற்றத்தில் முடிவதைவிட, இப்போதே அது பயனற்றது என்று நான் கண்டு என்னைத் தேற்றிக்கொள்ள முயற்சிப்பது நல்லதல்லவா? ஆகையால், நீ உன் அந்தரங்கமான நினைவை மறக்காமல் சொல்லிவிடு. ஆனால் அப்படி நீ சொல்வது என் எண்ணத்திற்குப் பிரதிகூலமானதாய் இருக்குமானால் அதனால் நான் உன்னிடம் வைத்திருக்கும் வாஞ்சையும் மதிப்பும் எவ்வளவு குறைந்துபோகுமென்று நீ நினைக்கவே வேண்டாம்.

நான் உன் மேல் ஆதியில் வைத்த ஆழ்ந்த பிரியம் என் கட்டையோடுதான் போகும்'' என்று நிரம்பவும் மனதுருகி இறைஞ்சிக் கூறினார்.

கோகிலாம்பாள் தன்னிடம் அவ்வளவு அபாரமான பிரியமும் பிரேமையும் கொண்டுள்ள மனிதரது மனதை முறித்து விடத்தக்க சொற்களைத் தான் வெளியிடவேண்டுமே என்ற நினைவினால் முற்றிலும் கலங்கி வருந்தித் தத்தளித்து மிருதுவாக வும் இளக்கமாகவும் பேசத்தொடங்கி, ''தாங்கள் என்னை வற்புறுத்திப் பேசச் சொல்லி தங்களுடைய நல்ல மனசைக் கெடுத்துக்கொள்ள எத்தனிக்கிறீர்கள். தாங்கள் இன்று எனக்குச் செய்த உதவியின் பெருமையென்ன! தாங்கள் என் விஷயத்தில் வைத்துள்ள பிரியமென்ன! மதிப்பென்ன! அவைகளுக்கு ஒத்தபடி நடந்துகொள்ளக்கூடாத நிலைமையில் நான் இருக்கிறேனே என்பதைப் பற்றித்தான் என் மனம் அப்போது முதல் துடித்துக் கொண்டிருக்கிறது. எங்கள் குடும்பத்தில் ஆண் மக்கள் யாருமில்லையென்பது தங்களுக்குத் தெரிந்த விஷயம். எங்கள் தகப்பனார் ஏராளமான சொத்துக்களைத் தேடிவைத்துவிட்டு, காலத்திற்குமுன் இறந்து போய்விட்டார்கள். அவ்வளவு பெரிய சொத்தை வைத்துக்கொண்டு நிர்வகிக்க எங்களால் ஆகவில்லை. ஆகையால் எனக்கும் என் தங்கைக்கும் ஏற்படும் புருஷர்களு டைய தயவையே நாங்கள் நாடவேண்டிய நிலைமையில் இருக்கிறோம். பெரிய பணக்காரர்வீட்டுப் பிள்ளைகளுக்கு வாழ்க்கைப்பட்டால், அவர்கள் எங்களுடைய வீட்டில் வந்திருந்து எங்கள் சொத்தை நிர்வகிக்க இணங்கமாட்டார்கள் என்று நினைத்து நான் சாதாரணமான குடும்பத்திலுள்ள ஒருவரைக் கட்டிக்கொள்வதென்ற தீர்மானத்திற்கு என் தாயார் வந்தார்கள். எனக்கு அது சம்மதமாயிருந்தது. ஆனால், என் தங்கை அதற்கு இணங்கவில்லை. அவள் தக்க பெரிய இடத்தில் தன்னை வாழ்க்கைப்படுத்த வேண்டுமென்று பிடிவாதமாகச் சொல்லிவிட்டாள். இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் தெய்வம் உங்கள் இருவரையும் எங்கள் குடும்பத்திற்கு அறிமுகம் செய்து வைத்தது. என்னுடைய எண்ணப்படி எனக்கு ஓர் இடம் ஏற்பட்டது. என்னை இந்த இடத்தில் கொடுப்பதென்ற தீர்மானத்தின்மேல்,

அவர்களுக்கு நாங்கள் வாக்குக்கொடுத்து விட்டோம். நிச்சய தார்த்தம் வரையில் எல்லா ஏற்பாடுகளும் முடிந்துபோயின. கடைசியில் ஏதோ பொல்லாத வேளையினால் அவர்களுக்கு இப்படிப்பட்ட இடைஞ்சல்கள் நேர்ந்துவிட்டன. அவை எப்படி முடியுமோவென்பதும் நமக்குத் தெரியவில்லை. இந்த நிலைமையில் நாங்கள் திடீரென்று அவர்களை மறந்து, இதுவரையில் செய்த ஏற்பாடுகளையெல்லாம் மாற்றி, உடனே வேறு கலியாண ஏற்பாடுகளைச் செய்வதென்றால், அதற்கு எங்கள் மனம் இடங்கொடுக்குமா? தாங்களே யோசித்துப் பார்க்கவேண்டும். அந்த இடந்தான் எனக்குக் கடவுளால் கட்டளையிடப்பட்ட இடம் என்ற நினைவினால், நான் அவர்களோடு பழகிய சொற்ப காலத்திற்குள், அந்த அம்மாளை என் மாமியார் என்றும், அவர்களுடைய குமாரரை என் பர்த்தாவென்றும் நான் என் மனசால் எண்ணி, அவர்கள் அந்த ஸ்தானங்களுக்கு வந்துவிட்டதாகவே எண்ணிக்கொண்டிருந்து விட்டேன். இப்போதும் அந்த எண்ணம் மாறாமலேயே இருக்கிறது. கலியாணச் சடங்கும், திருமாங்கலிய தாரணமும் நடக்கவில்லையே தவிர, என் மனசில் நான் அவர்கள்தான் என் பர்த்தாவென்று எண்ணிவிட்டேன்; இன்னமும் அப்படியே எண்ணிக்கொண்டிருக்கிறேன். ஒரு புருஷர் ஒரு பெண்ணுக்குத் தாலி கட்டியபின், அவர் ஏற்கனவே திருட்டு, கொலை முதலிய பல குற்றங்களைச் செய்திருந்திருந்து அவைகளுக்காகத் தண்டனை அடையும் பட்சத்தில், அந்தப்பெண் எப்படி வந்த அவமானத்துக்கும் பழிப்புக்கும் இலக்காக வேண்டுமோ, அதே நிலைமையில்தான் நான் இப்போது இருக்கிறேன். அவர்கள் என்னைத் தொட்டுத் தாலி கட்டவில்லை. ஆனாலும், கட்டி விட்டதாகவே நான் என் மனசால் எண்ணிக்கொண்டுவிட்டேன். ஆகையால் இனி அவர்கள் எவ்வித இழுக்குமில்லாமல் வெளிப் பட்டாலும் நான் அவர்களுக்கே பெண்சாதி; அவர்கள் தண்டனையடைந்து ஊரார் பழிக்க இழிவான நிலைமையில் வீட்டுக்கு வந்தாலும் அப்போதும் நான் அவர்களுக்கே பெண்சாதி" என்றாள்.

சுந்தரமூர்த்தி முதலியார் : அவர் உன்னைக் கலியாணம் செய்துகொள்ள இஷ்டப்படாமல் வேறே இன்னும் உயர்வான

இடம் எதையாவது பார்த்து அங்கே பெண் கேட்டால் உன் கதி என்ன ஆகிறது?

கோகிலாம்பாள் : அப்படி அவர்களுடைய மனம் மாறுமென்று நான் நினைக்கவே மாட்டேன். அப்படியே தெய்வ சங்கற்பத்தால் அவர்கள் வேறே யாரையாவது கலியாணம் செய்துகொண்டாலும், நான் என்ன செய்கிறது? இப்போது ஒரு புருஷரை ஒரு பெண் சடங்குப்படி கட்டிக்கொள்ளுகிறாள். கொஞ்ச காலத்தில் புருஷர் அவளைத் தள்ளிவிட்டு வேறே ஒருத்தியைப் பிடித்துக்கொள்ளுகிறார். அப்போது அந்தப்பெண் என்ன செய்வாள்? அவள் வாழாவெட்டியாய்த் தன் தாயார் வீட்டில் இருந்து இறப்பாளல்லவா. அதுபோலவே என் கதியும் முடியட்டும். அதுவே நியாயமான செய்கையன்றி, நான் வேறு விதமாக நடந்துகொள்வது முறையாகாது. நான் அவர்களைத் தேர்ந்தெடுத்ததிலிருந்து, நான் தங்களை இழிவுபடுத்துகிறதாகவாவது, தங்களிடம் அவர்களுக்குச் சமானமான யோக்கியதை இல்லையென்று எண்ணுகிறதாகவாவது நினைக்கவேண்டாம். ஏககாலத்தில் இந்த இரண்டு இடங்களைப்பற்றியும் கலியாணப் பிரஸ்தாபம் ஏற்பட்டிருந்து, நான் இந்த இடத்தைத் தள்ளி அந்த இடத்தை நாடி இருந்தால், தாங்கள் என்மேல் ஆத்திரப்பட ஒரு விதத்தில் ஏதுவுண்டு. அந்த இடத்தில் என்னைக் கொடுப்பதாக முடிவு ஆன பிறகே தங்களைப்பற்றிய பிரஸ்தாபம் வந்தது. ஆகையால், நாங்கள் ஏற்கனவே செய்த முடிவான ஏற்பாட்டை மாற்றக்கூடவில்லை. அதுவே தவிர, நாங்கள் அந்த இடம் உயர்வானது இந்த இடம் தாழ்வானது என்ற விஷயத்தை எண்ணவே இல்லை. தங்களுடைய கண்ணியத்தைப் பாதிக்கக் கூடிய அபிப்பிராயம் ஏதாவது நாங்கள் கொண்டிருந்தால், என் தங்கையைத் தங்களுக்குக் கட்டிக்கொடுக்கவும் நாங்கள் இணங்கி இருக்க மாட்டோம் அல்லவா. அதைத் தாங்கள் ஆழ்ந்து யோசித்துப் பார்க்கவேண்டும். அதுவுமன்றி இந்த விஷயத்தில் முக்கியமான வேறொரு இடைஞ்சலும் இருக்கிறது. அதையும் தாங்கள் கவனிக்கவேண்டும். என்னுடைய தங்கை எப்போது தங்களைப் பார்த்தாளோ அதுமுதல் அவள் தங்களையே கட்டிக்கொள்ளவேண்டுமென்று ஒரே பிடிவாதமாக

இருக்கிறாள். அவளுடைய பிரியம் முழுதும் இவ்விடத்திலேயே வந்து லயித்துப்போய்விட்டது. நான் எப்படி என் கலியாணம் முடிந்து போனதாக எண்ணிக்கொண்டிருக்கிறேனோ, அது போலவே அவளும் தன்னுடைய கலியாணம் முடிந்துபோன தாகவே எண்ணிக்கொண்டிருக்கிறாள். இனி ஈசுவரன் பார்த்து அவளுடைய மனதை மாற்றினாலன்றி மற்ற எதனாலும் அவளுடைய மனம் மாறாது போலிருக்கிறது. தாங்கள் ஒருவேளை அவளைக் கட்டிக்கொள்ள இஷ்டப்படாமல், வேறே பெண்ணைக் கட்டிக்கொள்ள எண்ணினாலும், வீட்டிலுள்ள பெரியவர்களான என் தாயார் முதலிய நாங்கள் எல்லோரும் உங்களுடைய காலில் விழுந்தாவது உங்களை நயந்து இணங்கச் செய்யவேண்டிய நிலைமையில் இருக்கிறோம். அப்படி இருக்க, நானே அவளுக்குப் போட்டியாக வருவதென்றால், அது தெய்வத்திற்குச் சம்மதியாகாது. அவள் வயிறெரிந்து எங்கள் எல்லோரையும் சபிக்கத் தொடங்குவாள். ஆனால் தெய்வச் செயலாய், தங்கள் மனம் என் விஷயத்தில் மாத்திரம் சபலிக்கிறதேயன்றி, தாங்கள் வேறு யாரையும் கட்டிக்கொள்ள எண்ணவில்லையென்பது பிரத்தியக்ஷமாகத் தெரிகிறது. ஆகையால் தாங்கள் என்மேல் கொண்டுள்ள எண்ணத்தைத் தயவு செய்து என் தங்கையின்மேல் மாற்றிக்கொள்ள வேண்டுமாய் நான் தங்கள் காலில் விழுந்து வேண்டுமானாலும் வேண்டிக்கொள்ளுகிறேன். கடைசியில், அவளுக்கும் எனக்கும் அதிக பேதம் ஒன்றுமில்லை. நாங்கள் இருவரும் இரட்டை யாய்ப் பிறந்தவர்கள். இரண்டுபேரும் பார்வைக்கு ஒரே மாதிரியாக இருக்கிறோம். எங்களோடு எப்போதும் நெருங்கிப் பழகுகிறவர்கள்கூட எங்களுடைய அடையாளத்தைத் தெரிந்து கொள்ளமாட்டாமல் ஒருவரை ஒருவராய்த் தப்பாக எண்ணிக் கொள்ளுகிறார்கள். அப்படி இருக்க, தாங்கள் மாத்திரம் எதைக் கொண்டு எங்கள் இருவருக்குள்ளும் ஏதோ பெரிய தாரதம்மியம் இருப்பதாக எண்ணி இப்படிப் பாரபட்சமாக நடந்து கொள்ளுகிறீர்களோ தெரியவில்லை. அவள் அறியாத குழந்தை; பரமஸாது; மகா பெருந்தன்மையான குணமும் நடத்தையும் உடையவள்; தங்களிடம் பரம பிரீதியாக இப்பதன்றி, தங்களுக்காக உயிரை வேண்டுமானாலும் விடக்கூடிய மகா

உறுதியான எண்ணமுடைய பெண். என்னிடம் என்னென்ன விசேஷங்களும் சிறப்புகளும் இருப்பதாகத் தாங்கள் எண்ணு கிறீர்களோ அவைகளெல்லாம் அவளிடத்திலும் பூர்த்தியாக இருக்கின்றன. அவளைத் தாங்கள் கட்டிக்கொண்டால், கடவுள் தங்களுக்கு ஒரு குறைவையும் வைக்கமாட்டார். அவள் உலகத்தார் கண்ணுக்கு ராஜாத்திபோலவும் தங்களுக்கு அடிமை போலவும் நடந்துகொள்வாள். ஆகையால் தாங்கள் என்னை விட்டு அவளைக் கட்டிக்கொள்வதில், அற்ப விஷயத்திலும் தங்களுக்கு எவ்வித வித்தியாசமும் உண்டாகாது. என்னிடம் தாங்கள் எதிர்பார்க்கும் சகலமான செல்வ பாக்கியங்களும் சுகமும் கடுகளவும் குறையாமல் அவளாலும் தங்களுக்கு ஏற்படும். தாங்கள் மனசில் எண்ணுவது வெறும் பிரமையே அன்றி, உண்மையில் யாதொரு நஷ்டமாவது சுகக்குறைவாவது சந்தோஷக் குறைவாவது உண்டாகாது. அவள் எனக்குப் பின்னாள் பிறந்தவள். சிலருக்கு வெகுசீக்கிரத்தில் அறிவு முதிர்ச்சி உண்டாகிவிடுகிறது. சிலருக்குச் சொற்ப காலத்திற்குப் பிறகு ஏற்படுகிறது. நான் விளையாட்டு சந்தோஷம் முதலிய வற்றை நாடாமல் காரியத்தையே கவனித்துக்கொண்டிருக் கிறேன். அவள் எப்போதும் சந்தோஷமாக இருக்கிறாள். ஏனென்றால் நான் எங்கள் குடும்பப் பொறுப்பு முழுதையும் வகித்துப் பார்த்துக் கொண்டுபோகிறேன் ஆகையால், அவளுக்கு எவ்விதப் பொறுப்பும் இல்லை. ஆகவே அவள் எப்போதும் சந்தோஷமும் விளையாட்டுமாக இருக்கிறாள். அவள் தங்களுக்கு வாழ்க்கைப்பட்டுத் தங்களுடைய குடும்பப்பொறுப்பை ஏற்றுக்கொண்டு, அதற்குத் தகுந்தபடி எப்படி நடந்து கொள்ள வேண்டுமோ அப்படி அவசியம் நடந்து கொள்வாள். கேவலம் அசடுகளாய்த் தம் தாய் வீட்டில் இருக்கும் பெண்கள் புருஷர் வீட்டிற்குப் போனவுடன் எப்படியெப்படியோ மகா புத்திசாலிகளாய் மாறிப்போவதை நாம் பார்க்கிறோம். என் தங்கைக்கென்ன கெடுதல்? அவளிடம் விவேகமில்லை என்றாவது, நல்ல குணமில்லையென்றாவது, நல்ல ஒழுக்கமில்லை என்றாவது யாராவது சொல்லமுடியுமா? ஆகையால் தாங்கள் எப்படியாவது எங்களுடைய வேண்டுகோளுக்கிணங்கி இதற்கு முன் தாங்கள் ஒப்புக்கொண்டதுபோல அவளையே கட்டிக்

கொண்டு எங்கள் குடும்ப நிர்வாகத்தையும் வகிக்கவேண்டும். தாங்கள் அவளை உல்லங்கனம் செய்து தள்ளி வேறே யாரையாவது கட்டிக்கொண்டால் அவளுடைய மனம் முறிந்து போய்விடும். அவள் தற்கொலை செய்துகொண்டாலும் கொள்வாள். பிறகு அந்தப் பாவம் தங்களைத்தான் சுற்றிக் கொள்ளும். என் விஷயத்தைப்பற்றித் தாங்கள் கொஞ்சமும் கவலை கொள்ளவேண்டாம். எனக்கு ஏற்பட்ட தலைவிதியை நான் எப்படியாவது ஏற்றுக்கொண்டே தீரவேண்டும். இப்போது சிறைச்சாலையில் இருக்கிறவர்களுக்குத் தண்டனை முதலிய இழிவு ஏற்படுமானாலும், அதன் பிறகு அவர்களை நான் கட்டிக் கொள்வதால், எனக்கு இழிவும் தூஷணையும் ஏற்படுவது நிச்சயமானாலும், என் அபிப்பிராயத்தில் நான் செய்வதே நிரம்பவும் பூஷணையான செய்கையென்றும் தர்மத்திற்கு ஒத்த செய்கையென்றும் நான் கருதுகிறேன். ஆனால் என்னால், என் தங்கைக்காவது, நம்முடைய குடும்பங்களின் கண்ணியத்திற்காவது இழுக்கு நேருமோவென்று தாங்கள் நினைப்பது சகஜமே. அதற்கும் நான் ஒரு பரிகாரம் செய்துவிடுகிறேன். என்ன என்றால், நான் இப்போது எங்கள் பங்களாவுக்குப் போனவுடன் என் தாயாருடன் இந்த விஷயத்தைப்பற்றிப் பேசி அதற்குத் தகுந்த ஏற்பாட்டைச் செய்யச் சொல்லுகிறேன். அதாவது எங்கள் சொத்தில் எனக்குச் சேரவேண்டியதை ஓர் உத்தேசமாகப் பிரித்துக் கொடுக்கச்செய்து, அதை நான் வாங்கிக்கொண்டு என் தங்கையைவிட்டு விலகிப் பிரிந்துபோய், எங்களுக்கு வண்ணாரப் பேட்டையில் இருக்கும் இன்னொரு பங்களாவில் நான் தனியாக இருந்துவிடுகிறேன். என் தாயாரும் தங்கையும் ஒன்றாக இருக்கட்டும். தாங்கள் அவளைக் கட்டிக்கொண்டு எல்லாச் சொத்துக்களையும் தங்களுடைய நிர்வாகத்தில் வைத்துக்கொண்டு க்ஷேமமாக இருங்கள். தங்கள் கலியாணத்திற்குக்கூட நான் வரலாமென்று தாங்களும், என் தங்கையும் அநுமதி கொடுத்தால் நான் வருகிறேன். இல்லையானால், நான் மறைவாக தூரத்தில் இருந்துவிடுகிறேன். ஆகையால் அந்த ஆக்ஷேபமும் தங்களுக்கு இனி இராதென்று நினைக்கிறேன். தெய்வம் என்னை இங்கே கொண்டுவந்து சேர்த்ததற்குத் தாங்கள் ஏதோ ஓர் உள் கருத்தை எடுத்துக் காட்டினீர்கள் அல்லவா. அது ஒரு விதத்தில்

உண்மையானாலும், என் மனசிற்கு இதுவே கடவுளின் உள் கருத்து எனப்படுகிறது. என் விஷயத்தில் தாங்கள் கொண்டுள்ள எண்ணத்தை நானே நேரில் மாற்றித் தாங்கள் என் தங்கையைக் கட்டிக்கொள்ளச்செய்து முகூர்த்தத்தையும் கூடிய சீக்கிரம் வைக்க நிச்சயம் செய்துகொண்டுபோவதற்காகவே கடவுள் இந்த எதிர்பாராத சந்திப்பை உண்டாக்கி இருக்கிறார் என்றே நான் கருதுகிறேன். எப்படியாவது தாங்கள் பெரிய மனசுபண்ணி இந்த ஏழைகளின் கோரிக்கையைப் பூர்த்திசெய்துவைக்க ஒப்புக் கொள்ளவேண்டும். இதனால் நான் தங்களுக்கு அநந்தகோடி நமஸ்காரம்செய்து வேண்டிக்கொள்கிறேன்'' என்று நிரம்பவும் உருக்கமாகவும் விநயமாகவும் மரியாதையாகவும் கூறினாள்.

அவ்வாறு கோகிலாம்பாள் கண்ணபிரானை மணந்து கொள்ளும் விஷயத்தில் ஒரே பிடிவாதமான தீர்மானத்தோடு இருப்பாள் என்று சுந்தரமூர்த்தி முதலியார் சிறிதும் எதிர்பார்த்த வரேயன்று. ஆதலால், அவளது முடிவான சொற்கள் அளவற்ற ஏமாற்றத்தையும் விசனத்தையும் பதைபதைப்பையும் உண்டாக்கின. தாம் அவளிடம் சாமதான பேததண்டமென்ற நான்குவித உபாயங்களைப் பிரயோகித்தாலும், அவளது மன உறுதியைச் சிறிதும் அசைக்க இயலாதென்ற நினைவும், தாம் அவளையே மணக்கவேண்டுமென்று கண்டு கொண்டிருந்த கனவெல்லாம் வீண் கனவென்ற நிச்சயமும் தோன்றவே, அவரது உள்ளம் ஏங்கித் தவித்தது. அவரது குதூகலமும் சந்தோஷமும் உல்லாசமும் இருந்த இடம் தெரியாதபடி மறைந்துபோயின. அவரது முகம் வாட்டமடைந்து விகாரமாக மாறிப்போயிற்று. அதற்குமேல் அவளுடன் பேசுவதும், அவ்விடத்தில் நிற்பதும் அவருக்கு முற்றிலும் அருவருப்பாகவும் துன்பகரமாகவும் மாறிப் போயின. ஆயினும் தாம் அவ்வளவோடு சம்பாஷணையைத் திடீரென்று நிறுத்திவிட்டு அப்பால் போய்விட்டால், தாம் அவளிடம் கோபமும் பகைமையும் குரோதமும் பாராட்டுவதாக அவள் எண்ணிக் கொள்வாள். ஆதலால் தாம் அவ்வித சம்சயத்திற்கு இடங்கொடுப்பது உசிதமல்லவென்ற எண்ணம் அவரது மனத்தில் தோன்றியது. அதுவுமன்றி, அவள் தனது தங்கையை தமக்கு மணம் புரிந்து வைப்பதாய் உறுதியாக

வாக்களிக்கையில், தாம் அவ்வாறு விகாரமாக நடந்துகொண்டு தமது க்ஷாத்திரத்தைக் காட்டினால், அவளது தங்கையை மணந்துகொள்ளத் தமக்குச் சிறிதும் விருப்பம் இல்லையென்ற எண்ணமும் அவளது மனத்தில் உதிக்கும் என அவருக்குப் பட்டது. ஆகையால் இருவகையிலும் அவள் தம்மீது சந்தேகம் கொள்ள இடங்கொடாமல் தாம் நிரம்பவும் எச்சரிப்பாக நடந்துகொள்ள வேண்டுமென்று முடிவு செய்துகொண்டவராய், சுந்தரமூர்த்தி முதலியார் அரும்பாடுபட்டுத் தமது மனத்தை அடக்கிக்கொண்டு அவளை நோக்கி முற்றிலும் கபடமாகவும் நயவஞ்சகமாகவும் பேசத்தொடங்கி, "கோகிலம்! ஆகா! உன்னுடைய குணத்தை நான் வேறே எவரிடத்திலும் இதுவரையில் கண்டதே இல்லை; இனி நான் காணப் போகிறதும் இல்லை. மனிதர் இப்படி ஒரே உறுதியாய் இருப்பது இந்தக் கலிகாலத்தில் மகா அருமையான விஷயம். நான் இந்த விஷயத்தை இப்போது உன்னிடம் இவ்வளவு தூரம் பிரஸ்தாபித்துப் பார்ப்பதற்கே அன்றி வேறல்ல. உன்னைக் கட்டிக்கொள்ள வேண்டுமென்று முதல் முதலில் நான் ஒரே பிடிவாதமான எண்ணம் கொண்டது நிஜமே. அதன்பிறகு உங்கள் குடும்ப ரகஸியங்களை நான் என் தங்கையின் மூலமாய் அறிய அறிய, என் மனவுறுதி கொஞ்சம் கொஞ்சமாய்த் தளர்ந்து கொண்டே வந்தது. உன்னைவிட்டு உன் தங்கையைக் கட்டிக்கொள்வதற்கு என் மனம் முதலில் இணங்குவது கொஞ்சம் பிரயாசையாகத்தான் இருந்தது. ஆனால், உன் தங்கையும் நல்ல குணவதியென்றும், புத்திசாலி என்றும், சகமான விஷயங்களிலும் உனக்கு அநேகமாய் சமதையாகச் சொல்லத் தகுந்தவளென்றும் புஷ்பாவதி எனக்குச் சொன்னாள். அதுமுதல் நான் உங்கள் இருவரையும் சமதையாகவே மதித்து வருகிறேன். கண்ணபிரான் முதலியாரைவிட்டு வேறே யாரையும் நீ இனி கட்ட மாட்டாயென்பதும் எனக்கு நன்றாகத் தெரியும். இருந்தாலும், அந்தப் பேச்சை எடுத்தால், அதன் மூலமாய் உன் தங்கையை எனக்குக் கொடுக்கும் விஷயமாவது நிச்சயப்படுமல்லவா? முக்கியமாய் அதைக் கருதியே நான் உன்னிடம் இந்தப் பிரஸ்தாபத்தைச் செய்தது. அதுவுமன்றி நான் உன்னிடம் வைத்துள்ள அளவிடமுடியாத வாஞ்சையும்

பிரேமையும் மதிப்பும், எந்த முகாந்திரத்தை வைத்துக் கொண்டாவது நான் உன்னோடு கொஞ்சநேரமாவது பேசி அந்த ஆநந்தத்தை அடையவேண்டுமென்று என்னைத் தூண்டிக் கொண்டே இருந்தன. நீ தனிமையில் சௌகரியமாக இங்கே இருப்பதுபற்றி, இதுதான் அதற்குச் சரியான சந்தர்ப்பமென்று கண்டு, உன்னோடு நான் இதைப்பேற்றி பேசினேனேயன்றி, நான் உண்மையான கருத்தோடு பேசவில்லை. இவ்வளவு உருக்கமாகவும் பரிவாகவும் உன் தங்கையைப்பற்றி நீ பேசியதைக்கேட்க, "அக்காள் இருந்தாலும் இப்படியல்லவா இருக்கவேண்டும். ஆகா! தான்விலகிக் கொண்டாவது தங்கையைச் சந்தோஷப்படுத்தவேண்டுமென்று இவ்வளவு தயாள புத்தியோடும் பெருந்தன்மையோடும் வேறே யார் நடந்து கொள்ளப் போகிறார்கள்! இப்பேர்ப்பட்ட குணமுடைய அக்காள் ஒருத்தி எனக்கு இருக்கக்கூடாதா" என்ற ஏக்கம் என் மனசில் பலதடவை தோன்றிவிட்டது. இந்த விஷயத்தில் சௌந்தரவல்லியம்மாள் என்னைவிடப் பதினாயிரம் மடங்கு அதிக பாக்கியவதியென்பதே என்னுடைய எண்ணம். அம்மா! கோகிலம் உன்னுடைய பிரியப்படி உன் தங்கையையே நான் கட்டிக்கொள்ளுகிறேன். இது ஒரே உறுதியான வார்த்தை. இந்த உறுதியிலிருந்து நான் பிறழுவேன் என்று இனி நீ நினைக்க வேண்டாம். இந்த விஷயத்தை நீ உன் தாயாரிடத்திலும் சொல்லி, இதையே முடிவான ஏற்பாடாக வைத்துக்கொள்ளச் சொல்லலாம். அதுவுமன்றி, உன் தங்கை ஒருவேளை இது முடியுமோ முடியாதோ என்ற சந்தேகத்தை வைத்துத் தன் மனசை அலட்டிக் கொண்டிருக்கலாம். நீ இப்போது உங்கள் பங்களாவுக்குப் போனவுடன் நேராக அவளிடம் போய் நான் அவளையே கட்டிக்கொள்ள இணங்கிவிட்டேனென்ற செய்தியைச் சொல்லி அவளுடைய விசனத்தை மாற்றி அவள் சந்தோஷம் கொள்ளும்படிச் செய். ஆனால், நான் ஒரே ஒரு விஷயத்தை மாத்திரம் உங்களிடம் கேட்டுக்கொள்ள எண்ணு கிறேன். சமீப காலத்தில் உன்னுடைய நிச்சயதார்த்த கலியாணம் தடைபட்டுப் பார்ப்பவருக்கு விகாரமாக முடிந்தது. அதுவுமன்றி நாமெல்லோரும் உயிருக்குயிராக மதிக்கும்

கண்ணபிரான் முதலியார் சிறைச்சாலையில் இருக்கிறார். நான் விசாரித்துப் பார்த்த வரையில், அவர் நற்குண நல்லொழுக்கம் உடையவரென்றும், திருட்டுபுரட்டு முதலிய கெட்ட விஷயங்களில் இறங்கக்கூடியவர் அன்றென்றும் தெரிந்து கொண்டேன். ஆகையால், இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் நாமெல்லோரும் நமது கவனத்தையும் பொழுதையும் முற்றிலும் அந்த விஷயத்தில் செலவிட்டு அவர் தண்டனை அடையாமல் அவரைத் தப்ப வைக்க வேண்டும். அதுவே நாம் இப்போது செய்யத்தக்க முதல் காரியம். இந்தச் சமயத்தில் நாம் இந்தக் கலியாணத்தை நடத்தினால், அது பார்ப்பவர் பழிக்கவும் தூஷித்துப் பேசவும் இடங்கொடுக்கும். நம்முடைய மனசுக்கும் அது அவ்வளவாக சந்தோஷமாய் இருக்காது. சந்தோஷமும் ஆநந்தமும் இல்லாமல் செய்வது கலியாணமே ஆகாது. நான் உன்னோடு பேசவேண்டும் என்று எப்படி ஆவல்கொண்டு துடித்திருந்தேனோ, அதுபோல, உன் தங்கையைக் கட்டிக்கொண்டு அவளுடன் சந்தோஷமாய் இருக்க வேண்டுமென்ற ஆவலின் மிகுதியினால் என் மனம் எவ்வளவோ துடிக்கிறது. ஆனாலும், சந்தர்ப்பத்தைக் கருதி அதையெல்லாம் நான் இப்போது அடக்கிக் கொண்டிருப்பதே நான் இப்போது செய்யத்தக்க காரியம். நீங்கள் கண்ணபிரான் முதலியார் விஷயத்தில் துயரமடைந்து தவிக்கிறீர்களென்பது என் மனசில் மாத்திரம் உறைக்கவில்லையா? அதை நான் நன்றாக உணருகிறேன். அதுவுமன்றி, அவருடைய விஷயத்தில் என் மனசிலேயே ஒருவிதமான பிரியமும், கவர்ச்சியும், பாசமும் ஏற்பட்டுப்போனது. ஆகையால், அதைக் கருதியும் நான் இப்போது இந்தக் கலியாண சந்தோஷத்தை அடைய என் மனம் இடந்தரவில்லை. அவரும் நானும் ஒன்றாகச் சேர்ந்து ஒரே கலியாணப் பந்தலில் ஒரே முகூர்த்தத்தில் உங்கள் இருவரையும் கட்டிக்கொண்டால்தான், என் மனம் உண்மையில் ஆநந்தமடையும் அவருடைய வழக்கு வெகு சீக்கிரத்தில் ஒருமாதிரியாக முடிந்துவிடுமென்று நினைக்கிறேன். நாம் ஐயாயிரம் பதினாயிரம் செலவிட்டுப் பெரிய பாரிஸ்டர் துரைகளை அமர்த்தி அவரை விடுவித்து அழைத்துவந்து, அடுத்த முகூர்த்தத்தில் நாம் கலியாணங்களை முடித்துவிடுவோம். அவர் களங்கமில்லாமல் திரும்பிவந்தால்கூட ஜனங்கள் தமக்குள்

அவரைப்பற்றி இழிவாகத்தான் பேசிக்கொள்வார்கள். யார் எப்படி வேண்டுமானாலும் பேசிக்கொள்ளட்டும். அதை நாம் காதிலேயே போட்டுக்கொள்ளாமல், நம்முடைய காரியத்தை நம்முடைய யுக்தம்போலச் செய்துகொள்வோம். ஆகையால், உன் தங்கையின் கலியாணத்தையும் உன் கலியாணம் வரையில் நிறுத்திவைக்கவேண்டும். அந்த விஷயத்திற்கு உன் தங்கை ஒருவேளை இணங்காவிட்டாலும் நீயும் உன் தாயாரும் அவளிடம் ஹிதமாகப்பேசி, அவளுடைய மனசைச் சாந்தப் படுத்தி வையுங்கள். நாம் முதலில் அவருடைய வழக்கை ஒன்றுமில்லாமல் செய்துவிடுவோம். அதுவுமன்றி, உன் மாமியாரையும் தேடிக் கண்டுபிடிப்போம்'' என்று உண்மை போலவும் உருக்கமாகவும் கூறினார்.

அவரது சொற்கள் யாவும் உண்மையானவை என்றே நம்பிய நமது நற்குண மடந்தை அவர்மீது முன்னிலும் நூறு மடங்கு அதிகரித்த வாத்ஸல்யமும், மதிப்பும் கொண்டதன்றி, அவர் மேலான மனப்போக்குடைய உத்தம குணப் புருஷர் என்றும் உறுதியாக எண்ணிக்கொண்டு, மிகுந்த நன்றியறிதலும், மன இளக்கமும், நெகிழ்வும் காட்டி அவரை நோக்கி மிருதுவாகவும் வாஞ்சையோடும் பேசத்தொடங்கி, "அப்படியே தங்கள் இஷ்டம்போலவே நாங்கள் நடந்துகொள்ளுகிறோம். கொஞ்சம் பொறுத்தே என் தங்கையின் கலியாணத்தை வைத்துக் கொள்ளவேண்டுமென்று எனக்கும் என் தாயாருக்கும் எண்ணம். ஆயினும், உங்கள் இருவருக்கும் அந்த எண்ணம் எப்படி இருக்குமோ என்பதைக்கருதி நாங்கள் உங்கள் பிரியப்படி நடந்துகொள்வதென்று தீர்மானித்திருந்தோம். இப்போது தங்கள் கருத்தும் எங்கள் கருத்தும் ஒத்துப்போய்விட்டன. நானும் என் தாயாரும் சௌந்தரவல்லியம்மாளை எப்படியாவது சமாதானப் படுத்தி அவளும் இந்த ஏற்பாட்டுக்கு இணங்கும்படிச் செய்கிறோம். என்னால் எங்கள் குடும்பத்திற்கு ஏற்பட்ட அவமானத்தைக்கருதி, தாங்கள் ஒருவேளை என் தங்கையைக் கட்டிக்கொள்ள மறுத்துவிடுவீர்களோவென்று நாங்கள் நிரம்பவும் அஞ்சிக்கொண்டிருந்தோம். அந்த விஷயத்தில் தாங்கள் இப்போது உறுதிமொழி சொன்னதொன்றே போது

மானது. இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் கடவுள் தங்களையும், தங்கள் தங்கையையும் எங்களுக்குச் சிநேகம் செய்துவைத்தது, தங்கள் பிரியம் மாறாமல் இருக்கும்படி செய்தது எங்களுடைய பூர்வஜென்ம பூஜாபலனென்றே நினைக்கிறேன்'' என்று முற்றிலும் நைவாகவும் விநயமாகவும் கூறினாள்.

அதைக் கேட்ட சுந்தரமூர்த்தி முதலியார் சந்தோஷமாக நகைத்து இனிமையான குரலில், "இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் நமக்குள் பரிச்சயமும் சிநேகமும் ஏற்பட்டதை உங்களுடைய பூஜாபலன் என்று சொல்வதா, எங்களுடைய பூஜாபலன் என்று சொல்வதா என்ற சந்தேகம் முதலில் எனக்கு உண்டாகிறது. அதை நாம் இப்போது நிவர்த்தி செய்ய வகையில்லை; அதைப்பின்னால் பார்த்துக்கொள்ளலாம். இப்போது ஆகவேண்டிய அவசர காரியத்தை நாம் முதலில் கவனிக்கவேண்டும். இந்த வேலைக் காரி ஏன் இன்னமும் திரும்பிவரவில்லையென்பது தெரிய வில்லையே! மினியனுடைய குடிமயக்கத்தைப் பார்க்கும்போதே இவளும் ஒருவேளை மயங்கிக் கீழே விழுந்திருப்பாளோ என்னவோ தெரியவில்லையே! இருக்கட்டும். நானே போய் வண்டியைத் தயாரிக்கச் செய்துவிட்டு இதோ ஒரு நிமிஷத்தில் திரும்பி வருகிறேன்'' என்று நயமாகக் கூறியவண்ணம் அவ்விடத்தைவிட்டு வெளியில் சென்றுவிட்டார்.

சென்றவர் பத்து நிமிஷ நேரங்கழித்து வேலைக்காரிகளோடு திரும்பிவந்து முன்னிருந்த இடத்தை அடைந்தார். வேலைக் காரிகள் இருவரும் கோகிலாம்பாள் இருந்த இடத்திற்கு வந்தனர். உடனே சுந்தரமூர்த்தி முதலியார் முன்போல ஒங்கிய குரலில் சம்பாஷிக்கத் தொடங்கி, "கோகிலம்! நான் உன்னை அதிக நேரம் இங்கே தாமதப்படுத்தாமல் உடனே உன் ஜாகைக்கு அனுப்பிவிடவேண்டுமென்று எவ்வளவு முயற்சித்தாலும் எதிர்பாராத இடைஞ்சல் ஏதாவது வந்து குறிக்கிடுகிறது. எனக்கு நான்கு காசாரிகள் இருப்பதாக நான் சொன்னேனல்லவா. அவர்களுள் ஒருவனுடைய கைக்குழந்தை நோயாக இருந்தது; அது திடீரென்று இறந்துபோய்விட்டதாம். அதற்காக எல்லோரும் அந்தக் காசாரியின் வீட்டுக்கு ஓடி இருக்கிறார்கள்;

குழந்தையை அடக்கம் செய்துவிட்டு இன்னும் ஒரு நாழிகைக் காலத்தில் வந்துவிடுவார்கள். உடனே நீ புறப்பட்டுப் போய் விடலாம். நான் இப்போதுகூட டெலிபோனில் என் தங்கையோடு பேசி, இன்னும் ஒரு நாழிகைக் காலத்தில் உன்னைப் பத்திரமாய் அங்கே கொண்டுவந்து சேர்ப்பதாகச் சொல்லிவிட்டு வந்தேன். இருந்தது இருந்தாய்; பல்லைக் கடித்துக்கொண்டு இன்னும் ஒரு நாழிகை இருந்துவிட்டு உடனே புறப்பட்டுப் போகலாம். இப்போது விளக்கு வைக்கும் நேரமாகிவிட்டது. இங்கே இராத்திரி ஆகவேண்டிய சமையலும் ஆகிவிட்டதாம். காசாரிகள் வருவதற்குள் நீ உன்னுடைய சாப்பாட்டையும் முடித்துக்கொள். 'பசி இல்லை; வீட்டில் போய்ச் சாப்பிடுகிறேன்,' என்ற ஆட்சேபணைகளை நீ சொல்லாமல் எங்களுக்குச் சந்தோஷம் ஏற்படும்படி நீ எப்படியாவது கொஞ்சம் சாப்பிடவேண்டும்." என்று வருந்தி நயமாக வற்புறுத்தி வாஞ்சையோடு கேட்டுக்கொண்டார். நமது பெண்மணி விரைவில் தங்களது பங்களாவுக்குப் போய்ச்சேர வேண்டுமென்றும், அவர் கூறிய சந்தோஷச் செய்தியைத் தனது தங்கைக்கும் தாயாருக்கும் தெரிவித்து முக்கியமாய்த் தனது தங்கையைச் சந்தோஷப்படுத்த வேண்டுமென்றும், தனது தாய் தன்னைத் தேடிக்கொண்டுபோன இடங்களில் கண்ணபிரான் முதலியாரைப் பற்றிய செய்தி எதையாகிலும் தெரிந்துகொண்டு வந்திருக்கலாம். ஆதலால், அதையெல்லாம் தான் கேட்டு அறியவேண்டுமென்றும் அளவற்ற ஆவலும் துடிதுடிப்பும் கொண்டு தன் மனநிலைமையை வெளியிடமாட்டாதவளாய்த் தவித்துக் கொண்டிருந்தாள். ஆனாலும், வண்டியை ஓட்டுவதற்குக் காசாரி எவரும் இல்லாமற் போனமையால், தான் சுந்தரமூர்த்தி முதலியாரது வேண்டுகோளை மறுப்பதனால் அவரது மனம் புண்படுமேயன்றி, தனக்கு எவ்வித அநுகூலமும் ஏற்படாதென்று கண்டு, அவரது விருப்பத்தின்படியே போஜனம் செய்வதாக இணங்கினாள். அதைக் கேட்டு சுந்தரமூர்த்தி முதலியார் அளவற்ற பூரிப்படைந்தவராய் அவ்விடத்தைவிட்டு அப்பால் போய்விட்டார்.

இனி நாம் புரசைப்பாக்கம் பங்களாவில் அன்றையதினம் பகலிலிருந்து நடந்துவந்த இன்னொரு முக்கியமான விஷயத்தைக் கூறுவோம். அன்றைய காலையில் கோகிலாம்பாள் பங்களாவை விட்டுப் புறப்பட்டுச் சென்றபொழுது புஷ்பாவதி சுந்தரமூர்த்தி முதலியாருடன் தனிமையில்பேசி அவரை அனுப்ப, அவர் காசாரி மினியனைத் தம்மோடு அழைத்துக்கொண்டு, கோகிலாம்பாளுக்குத் தெரியாதபடி அவளது வண்டியைத் தொடர்ந்து சென்றார் என்று சொன்னோமல்லவா? அவர் சென்றபின்பு, புஷ்பாவதியின் மனதும் அமைதியாக இருக்க வில்லை. அவள் வெளிப்பார்வைக்குக் கபடமேயறியாத பரம ஸாதுவைப்போல நடித்துப் பூஞ்சோலையம்மாளுடன்கூடி இருந்து அந்த அம்மாளின் சொற்களுக்குத் தகுந்தபடி தானும் அநுசரணையாகப் பேசியபடி அவளுக்கு நிரம்பவும் ஹிதமாக நடித்து வந்தாள். ஆயினும், அவளது மனம் கட்டிலடங்காமல் துடிதுடித்து எண்ணிறந்த யூகங்களையும் யோசனைகளையும் செய்து துரிதகதியில் ஓடிக்கொண்டிருந்தது. பூஞ்சோலையம்மா ளின் சொந்தக்காரர்கள், ஏதோ முக்கியமான ஒரு காரியத்தைக் கருதி, யாராகிலும் ஒருவர் வரவேண்டுமென்று தங்களுக்கு எழுதியிருந்ததாக அந்த அம்மாள் கூறியது உண்மையான வர்லாறல்லவென்று புஷ்பாவதி நிச்சயித்துக் கொண்டாள். பூஞ்சோலையம்மாளது பங்களாவில் நிச்சயதார்த்த முகூர்த்தம் நடத்தப்பட்ட காலத்தில் மணமகன் கைதியாக்கப்பட்டதும், பிறகு கற்பகவல்லியம்மாள் மானபங்கப்பட்டதும் அவர்களது உறவினர் அனைவருக்கும் பரிஷ்காரமாகத் தெரிந்த விஷயங்கள். ஆதலின், அத்தகைய விபரீத சம்பவங்களினால் சகிக்க வொண்ணாத அவமானமும் துயரமும் வேதனையும் அடைந்திருந்த பூஞ்சோலையம்மாளை எவரும் அவ்வாறு திடீரென்று அழைத்திருக்கமாட்டார்களென்ற எண்ணமே புஷ்பாவதியின் மனத்தில் எழுந்தெழுந்து அவளை ஊக்கிக் கொண்டிருந்தது. அத்தகைய பெருத்த அவமானத்தினாலும், துயரத்தினாலும் பாதிக்கப்படக்கூடியவள் முக்கியமாய் மணப்பெண்ணாகிய கோகிலாம்பாளேயாதலால், அந்த அசந்தர்ப்ப வேளையில் எத்தகைய முக்கிய காரியமானாலும்

கோகிலாம்பாள் நேரில் போனது முற்றிலும் அசம்பாவித காரியமாய்த் தோன்றியது. பூஞ்சோலையம்மாளது குடும்பத்தில் பெண்மக்களே இருந்தனர் என்பது அவர்களது உறவினருக்குத் தெரிந்த விஷயம். ஆதலால், அவர்கள் ஏதேனும் பேச விரும்பினால், தாங்களே நேரில் புரசைப்பாக்கம் பங்களாவிற்கு வருவதே இயற்கையன்றி, அசந்தர்ப்பமான நிலைமையிலுள்ள பெண்டீரை அழைத்தார்கள் என்பது பொருத்தமான செய்தியாகத் தோன்றவில்லை. ஆதலால் புஷ்பாவதியம்மாள் பூஞ்சோலையம்மாள் கூறிய வரலாற்றைச் சிறிதும் நம்பாதிருந்த தன்றி கோகிலாம்பாள் எதைப்பற்றி அவ்வளவு அவசரமாகத் தனியாகப் போகிறாள் என்பதையும் அறியவேண்டுமென்ற ஆசையும் ஆவலும் பிரமாதமாக எழுந்து அவளைத் தூண்டிக் கொண்டிருந்தன. ஆனாலும், அவள் தனது மன நிலைமையை வெளியில் காட்டிக்கொள்ளமல் சிறிதும் கபடமறியாத பேதை போலப் பூஞ்சோலையம்மாளுடன் இருந்து அவளுக்குரிய ஆறுதல் மொழிகளையும் வேதாந்தங்களையும் கூறிக்கொண்டிருந்தாள். பூஞ்சோலையம்மாள் குடும்ப விவகாரங்களைப்பற்றி வேலைக் காரர்களோடு சம்பாஷித்திருந்த காலங்களிலும், அவைபோன்ற வேறு அற்ப காரியங்களைக் கருதி புஷ்பாவதியைவிட்டு வெளியில் போயிருந்த காலங்களில், அவள் மெதுவாக அவ் விடத்தைவிட்டு சௌந்தரவல்லியம்மாள் இருந்த இடத்திற்குப் போவதும், அவளிடம் அந்தரங்கமாகப் பல விஷயங்களைப் பற்றிப் பேசுவதுமாய் இருந்தாள். தமது சொந்தக்காரரது விருப்பத்தின்படி ஏதோ காரியத்தைப்பற்றி கோகிலாம்பாள் அவசரமாய்ப் போய் இருக்கிறாள் என்ற செய்தியைக் கேட்டவுடனே சௌந்தரவல்லியம்மாள் அதை நம்பாமல் கைகொட்டிக் கலகலவென்று நகைத்து, "இது முழுப் பூசணிக் காயை இலைச்சோற்றில் மறைக்கிற கதையாக இருக்கிறதே! எங்களுடைய சொந்தக்காரர்கள் நாலைந்து வீட்டுக்காரர்கள்தான் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் எல்லோரும் தக்க பெரிய மனிதர்கள்; அவர்கள் எங்களை எப்போதும் மரியாதையாக நடத்துகிற வர்கள். அவர்கள் எங்களிடம் எதைப்பற்றியாவது பேசவேண்டு மானால் தாங்களே நேரில் வருவார்களேயன்றி எங்களை ஒருநாளும் அழைத்ததில்லை, அவர்கள் வந்தாலும், எங்கள்

தாயாருடன் எதைப்பற்றியும் பேசுவார்கள், நானும் என் அக்காளும் தூரவேதான் இருப்போம். எனக்கு நினைவு தெரிந்தநாள் முதல் என் அக்காள் எவருடைய வீட்டிற்கும் தனியாகப் போகவுமில்லை. அவளை அவ்வளவு பாத்தியதை யோடு அழைக்கக்கூடியவர்களும் இல்லை. இதில் ஏதோ சூது இருக்கிறதென்பது நிச்சயமான சங்கதி. நேற்று இரவில் நான் அந்தக் கற்பகவல்லியம்மாளை வீட்டை விட்டுத் துரத்தியதோடு இவர்களுடைய எண்ணம் மாறிவிடுமென்றல்லவா நான் நினைத்தேன். இன்னமும் இவர்கள் அந்தக் கண்ணபிரானுடைய பைத்தியம் பிடித்து அலைகிறார்கள் போலிருக்கிறதே. அந்தக் கண்ணபிரானைத் தப்ப வைக்க வேண்டுமென்ற நினைவோடு இவர்கள் ஏதோ முயற்சிசெய்வதாகத் தோன்றுகிறது. அதற்காகக் கோகிலாம்பாள் யாருடைய சிபார்சைக் கோரியாகிலும் போயிருக்கிறாளோ அல்லது அவருக்காக எவரையாவது வக்கீல் அமர்த்தப் போயிருக்கிறாளோ என்பது தெரியவில்லை. இருந்தாலும் கோகிலாம்பாள் அசாத்தியமான துணிச்சல்காரியாய் விட்டாள். கண்ணபிரானுடைய மோகத்தில் இவள் தன்னுடைய கௌரவத்தையும் நாணத்தையும் அடியோடு துறந்து இப்படி நடந்துகொள்வாள் என்று நான் கனவிலும் எண்ணவில்லை. அம்மாளுக்கும் வர வரப் புத்தி கெட்டுப்போய்விட்டது. அக்காள் எதைச் சொன்னாலும் அதன்படியே அம்மாள் ஆடுகிறாள். இருக்கட்டும். கோகிலாம்பாள் திரும்பி வரட்டும். அவளுக்குச் சரியான மண்டகப்படி நடத்தி வைக்கிறேன். நேற்று இரவு நான் பேசிய பேச்சில் கற்பகவல்லி இடந்தெரியாதபடி உடனே பறந்து போய்விட்டாள். இந்நேரம் அவள் சமுத்திரத்தில் விழுந்து மாண்டுபோய் இருப்பாள். கோகிலாம்பாளுடைய கதியும் அதேமாதிரிதான் முடியப்போகிறது. நான் கேட்கப்போகும் கேள்விக்கு உத்தரம் சொல்லமாட்டாமல் இவள் உடனே நாக்கைப் பிடுங்கிக்கொண்டு சாகப்போகிறாள் பார்'' என்றாள்.

அதைக்கேட்ட புஷ்பாவதி நிரம்பவும் விநயமாகவும் ஹிதமாகவும் பேசத்தொடங்கி, "சௌந்தரா! நான் இங்கே இருக்கிறவரையில் நீ ஆத்திரப்பட்டு எதையும் செய்துவிடாதே. பிற்பாடு நாங்கள்தான் உன்னைத் தூண்டிவிட்டோம் என்ற

பழிக்கு நாங்கள் ஆளாக வேண்டும். கோகிலாம்பாள் திரும்பி வீட்டுக்கு வருகிற வரையில் நான் இங்கே இருந்து, பிறகு எங்கள் ஜாகைக்குப் போய்விடுகிறேன். பிறகு நீ உன்னுடைய இஷ்டம் போல எப்படி வேண்டுமானாலும் நடந்துகொள்" என்றாள்.

உடனே சௌந்தரவல்லியம்மாள், "அப்படியானால் நீ இன்று இராத்திரி இங்கே இருக்கப் போவதில்லையா? நேற்று இரவு நீ எனக்குச் செய்துகொடுத்த வாக்குறுதியை மறந்து போய் விட்டாயா? கற்பகவல்லி இந்தப் பங்களாவை விட்டுப் போய் விட்டால் இன்றிரவு சரியாகப் பத்துமணிக்கு உன் தமயனார் என்னிடம் வந்து பேசும்படி செய்வதாய் வாக்களித்தாயே. அதை நீ நிறைவேற்றி வைக்கப் போகிறதில்லையா? நேற்றிரவு முதல் என் மனம் படுகிறபாட்டை நான் எப்படித்தான் எடுத்துச் சொல்லப் போகிறேன். சாப்பாட்டைக் கண்டால் வேப்பங் காயைக் காண்பதுபோல எனக்கு உடனே குமட்டல் உண்டாகிறது. இரவு முழுதும் தூக்கம் என்பதே உண்டாக வில்லை. எப்போது பார்த்தாலும் எனக்கு உன் தமயனாருடைய நினைவே நினைவாக இருக்கிறது. சதாகாலமும் அவர்களுடைய வடிவம் என் கண்ணுக்கு முன் நிற்பதுபோலவே இருக்கிறது. இன்றைய பகல் எப்போது தொலையும் என்றும், இரவு எப்போது வருமென்றும் நினைத்து நான் நரக வேதனை அநுபவித்துத் துடிதுடித்துத் தவிக்கிறேன். சொன்ன சொல்லை மறந்து நீ இப்படிச்செய்வது தர்மமாகுமா? காலையில் உன் தமயனார் வந்திருந்தார்களே. அவர்கள் என்னைப்பற்றி ஏதாவது சொன்னார்களா? கற்பகவல்லியை நான் துரத்திவிட்ட விஷயத்தை நீ அவர்களிடம் சொன்னாயா? அவர்கள் இன்றிரவு பத்து மணிக்கு வருவதாகச் சொன்னார்களா? இப்போது அவர்கள் எங்கே போயிருக்கிறார்கள்?" என்று கட்டிலடங்காத பெருத்த மனக்கிளர்ச்சியோடு பதைபதைத்துக் கூறினாள்.

உடனே புஷ்பாவதி, "அம்மா! சௌந்தரா! உனக்கு நான் செய்து கொடுத்த வாக்குறுதியை மறந்துவிட்டேன் என்று நினைக்காதே. நாங்கள் இன்னமும் இவர்களுடைய சம்பந்தத்தை விட்டு விலகாமல் ஒட்டிக்கொண்டிருப்பது எதனால் தெரியுமா? உன் விஷயத்தில் எங்கள் இருவருக்கும் ஏற்பட்டிருக்கும் பிரியம்

இவ்வளவு அவ்வளவு என்று சொல்லமுடியாது. உன்னுடைய ஸரஸகுணமும், பெரும்போக்கான புத்தியும், உல்லாசமான இயல்பும், மனிதரிடம் ஒட்டிக்கொண்டு வாஞ்சையாக இருக்கும் தன்மையும் எங்கள் மனசுக்கு ஒத்தாற்போல இருப்பதால், என் தமையனார் உன்னையே கட்டிக்கொள்ள வேண்டுமென்று நாங்கள் முடிவு செய்துவிட்டோம். இனி சூரியன் தெற்கு வடக்காகப் போனாலும் அந்தத் தீர்மானம் மாறப்போகிற தில்லை. இருந்தாலும், இடையிடையில் இவர்கள் தாறுமாறாக நடந்துகொள்வதுதான் எங்களுடைய கண்ணியத்தை நிரம்பவும் பாதிக்கக் கூடியதாக இருக்கிறது. நேற்றிரவோடுதான் அந்தக் கற்பகவல்லியம்மாள் போய்விட்டாளே. அதோடு இவர்கள் அவர்களுடைய நினைவை விட்டொழித்துவிட்டு, கோகிலாம் பாளுக்கு வேறே தக்க இடம் பார்க்கக்கூடாதா? காலையில் எழுந்தவுடன் இவர்களுக்கு யாரோ ஒரு கடிதம் எழுதியிருக் கிறார்கள். அதைப் பார்த்தவுடன் கோகிலாம்பாள் புறப்பட்டு ஓடி இருக்கிறாள். அநேகமாய் அது கண்ணபிரான் சம்பந்தமான விஷயமாகத்தான் இருக்கவேண்டுமென்பது என்னுடைய தமையனாரின் அபிப்பிராயம். இவர்கள் இதோடு கண்ண பிரானை மறந்து போவதானால்தான் இன்று என் தமயனார் வருவார். இல்லையானால், உங்கள் இருவருக்கும் சந்திப்பு ஏற்பட இன்னம் கொஞ்ச காலம் பிடிக்கும்'' என்றாள்.

அதைக் கேட்ட சௌந்தரவல்லியம்மாளின் மனத்தில் இன்பமும் துன்பமும் மாறி மாறித் தோன்றி அவளைச் சகிக்க வொண்ணாத சஞ்சலக்கடலில் ஆழ்த்தின. சுந்தரமூர்த்தி முதலியார் தன்னை மணக்கும் விஷயத்தில் அவள் உறுதி கூறியது பெருத்த மகிழ்ச்சியைக் கொடுத்தது. ஆனாலும், தனது தாய் அக்காள் ஆகிய இருவரது துர்நடத்தையினால், தனக்கு அன்றைய இரவில் கிடைக்குமென்று தான் மிகுந்த ஆவலோடும் ஆசையோடும் எதிர்பார்த்த சந்திப்பும் ஆநந்தமும் கிடைக்காமல் போய்விடும் போலிருக்கின்றனவே என்ற நினைவு சகிக்க வொண்ணாத அபாரமான துயரத்தையும் சஞ்சலத்தையும் ஏக்கத்தையும் உண்டாக்கின. ஆயினும் அவள் முற்றிலும் பரிதாபகரமான தோற்றத்தோடு புஷ்பாவதியை நோக்கி

நிரம்பவும் இளக்கமாகவும் மனநைவோடும் பேசத்தொடங்கி, "என்ன புஷ்பாவதி! நான் படும் கஷ்டம் உன் மனசில் உறைக்க வில்லையா? உங்கள் இருவர் விஷயத்திலும் நான் ஏதாவது தவறான காரியம் செய்திருந்தால், நீங்கள் என்னை அசட்டை செய்வது நியாயமே. என் அக்காளும் அம்மாளும் துர்ப்புத்தி பிடித்து அலைந்தால் அதற்காக என்னிடம் நீங்கள் கடுமை காட்டலாமா? அநேகமாய் அந்தக் கடிதம் அந்தத் துருக்கச்சி கற்பகவல்லியிடத்திலிருந்தே வந்திருக்கவேண்டும். நேற்றிரவில் இங்கே புறப்பட்டு ஓடின சிறுக்கி எங்கேயோ போய் இருந்து கொண்டு, இவர்களுக்குக் கடிதம் எழுதியனுப்பி இருக்கிறாள் போலிருக்கிறது. அவளை மறுபடி அழைத்துவருவதற்காக இவள் ஓடி இருக்கிறாள் போலிருக்கிறது. இருந்தாலும் என்ன? நான் இவர்கள் மூவருக்குமே சரியான மரியாதை நடத்துகிறேன். அதைப்பற்றி நீ கவலைப்படாதே. அந்தக் கடிதம் யாரிடத்திலிருந்து வந்திருக்கிறதென்பதை நான் இதோ ஒரு நொடியில் கண்டு பிடித்துவிடுகிறேன். அந்தக் கடிதம் அம்மாளுடைய பெட்டியில் தான் இருக்கும். நான் மெதுவாகப்போய் அம்மாளுக்குத் தெரியாமல் அதை எடுத்துக்கொண்டு வந்து பார்த்து இவர்களு டைய மர்மத்தைத் தெரிந்துகொண்டு அதை வைத்துக்கொண்டே இவர்களுடைய மானத்தை வாங்கிவிடுகிறேன். இதைக் குறித்து இவர்கள் உன்மேல் ஏதாவது சந்தேகம் கொள்வார்கள் என்று நீ அஞ்ச வேண்டியதில்லை" என்றாள்.

அதைக் கேட்ட புஷ்பாவதி, "இருக்கட்டும். பார்க்கலாம். இன்று மாலைக்குள் என் தமயனார் அநேகமாய் மறுபடியும் இங்கே வருவார்; அல்லது ஏதேனும் செய்தி சொல்லி அனுப்புவார். நான் திரும்பவும் அவருடன் பேசி, அவரைச் சரிப்படுத்துகிறேன். எல்லாவற்றிற்கும் நீ இந்தக் கடிதத்தை எடுத்து அதன் விஷயத்தைத் தெரிந்துகொள்" என்று கூறியபின் பூஞ்சோலையம்மாளிருந்த இடத்திற்குப் போய்ச்சேர்ந்து விட்டாள்.

உடனே சௌந்தரவல்லியம்மாள் நேராக சமையலறைக்குச் சென்று தனது போஜனத்தை முடித்துக்கொண்டதாகக் காட்டிய பின் நேராகத் தனது சயன அறைக்குச்சென்று படுத்துக்கொண்டு,

ஒரு வேலைக்காரியை அழைத்து, "அம்மாள் சாப்பிடுவதற்காக என்னை அழைத்துவரச் சொன்னால், நான் சாப்பிட்டாய் விட்ட தென்றும், படுத்துத் தூங்குவதாகவும் சொல்லிவிடு. அவர்கள் சாப்பிட இலையில் உட்கார்ந்தவுடனே இங்கே வந்து என்னிடம் சொல்" என்று கூறி அவளை அனுப்பிவிட்டுச் சயனத்தில் மிகுந்த ஆவலோடு படுத்திருந்தாள். அதன் பிறகு அரை நாழிகைக் காலம் கழிந்தது. வேலைக்காரி மறுபடி அங்கே தோன்றி பூஞ்சோலை யம்மாளும் புஷ்பாவதியம்மாளும் இலையில் உட்கார்ந்து விட்டதாகக் கூறிவிட்டுச்சென்றாள். உடனே சௌந்தர வல்லியம்மாள் மெதுவாக எழுந்து எவருக்கும் தெரியாமல் சந்தடி செய்யாமலும் தனது தாயின் விடுதிக்குள் நுழைந்து மேஜைகள், பெட்டிகள் முதலியவற்றை ஆராய்ந்து பார்த்து, பூஞ்சோலை யம்மாளால் பத்திரப்படுத்தி வைக்கப்பட்டிருந்த கண்ணபிரானது கடிதத்தைக் கண்டு பிடித்து அதை எடுத்து இடையில் சொருகி மறைத்துக்கொண்டு, தான் அந்த இடத்திற்கு வந்த குறிப்பே தெரியாதபடி எல்லாவற்றையும் பழையபடியே வைத்துவிட்டு விரைவாக நடந்துவந்து தனது சயனத்தையடைந்து முன்போலப் படுத்துக்கொண்டாள். அவ்வாறு தான் போய்க் கடிதத்தை எடுத்து வந்ததை எவரும் பார்க்கவில்லையென்று நிச்சயித்துக் கொண்டு அதனால் நிரம்பவும் களிப்படைந்த நிலைமையில் சௌந்தரவல்லியம்மாள் கட்டிலடங்காத ஆவலோடும் பதைப் போடும் கண்ணபிரானது கடிதத்தைப் பிரித்துப் பார்க்கலானாள். (அந்தக் கடிதத்தின் விஷயம் இக்கதையின் முதல் பாகத்தில் பூர்த்தியாக வெளியிடப்பட்டிருக்கின்றது.)

கடிதத்தைப் படித்த சௌந்தரவல்லியம்மாள் அளவற்ற வியப்பும் ஆத்திரமும் அடைந்தாள். "ஆகா! அப்படியா சங்கதி! ஊர்ச் சொத்தைக் கொள்ளையடித்து மானபங்கப்பட்டுச் சிறைச் சாலையில் அடைபட்டிருக்கும் இந்த மனிதப் பதர் கோகிலாம் பாளைச் சிறைச்சாலைக்கு வரும்படி எழுதியிருக்கிறானே! ஆகா! இவனுக்கு எவ்வளவு ஆணவமும் செருக்கும் உண்டாகிவிட்டன! எங்கள் யோக்கியதை என்ன! எங்களுக்கு இருக்கும் அபாரமான செல்வமென்ன! இவன் யார்? எங்கள் வீட்டில் கேவலம் ஒரு சேகவகன் வேலைசெய்வதற்குக்கூட இவனுக்கு யோக்கியதை

இல்லை. இவன் கோகிலாம்பாளைச் சிறைச்சாலைக்கு அழைக்கிறதாவது? அவளென்ன வயசான கிழவியா, அல்லது சிறு குழந்தையா?. சரியான பக்குவகாலமடைந்த குமரி! அவளைப் பார்த்துத் தான் அடைபட்டிருக்கும் இழிவான சிறைச் சாலைக்கு வரும்படி அந்த நாய் அழைக்கிறது! அதை சிரமேல் ஏற்று, இந்த எல்லாம் கற்ற முட்டாள் உடனே புறப்பட்டு ஓடுகிறது? வீட்டிற்குப் பெரியவளான தாய்க் குட்டிச்சுவர் அம்மாதிரியே போகும்படி பெண்ணைக் கூட்டியனுப்பிவிட்டு, சொந்தக்காரர் வீட்டுக்கு அவசர காரியத்தின் நிமித்தம் போனதாய்ச் சாக்கு சொல்லி அதை மெழுகுவது! என்ன ஆச்சரியம் இது! உலகத்தில் இப்படிப்பட்ட விநோதமும் நடக்குமா? இவர்கள் பூஞ்சோலையில் சந்தித்து ஆநந்தமாக இருக்க முயற்சித்தபோது ஏதோ பெரிய இடையூறு நேர்ந்து விட்டதாக எழுதியிருப்பது, நான் திடீரென்றுபோய் இவர்கள் இருவரும் ஒருவரையொருவர் கட்டிப் பின்னிக் கொண்டு கிடந்ததைக்கண்டு அதைப்பற்றி இவர்களைக் கண்டித்ததையே குறிக்கிறது. அப்படியானால் இவர்கள் பூஞ்சோலையில் செய்த காரியம் ஒழுங்கானது! நான் அதைப்பற்றி இவர்களைக் கண்டித்தது அக்கிரமச் செய்கை! இவர்கள் குதூகலமாய் ஒருவர் மடியின்மேல் மற்றொருவர் படுத்து ஆநந்தமாகப் பேசிக்கொஞ்சி குலாவி மெய்ம்மறந்து போயிருந்தது இவர்களுடைய அபிப்பிராயத்தில் ஆநந்தமல்லவென்றால், இவர்கள் அப்போது அதற்குமேலும் என்னென்ன செய்த ஆநந்தமடைய உத்தேசித் தார்களோ, அதற்கு இடையூறாக நான் போனேனோ தெரிய வில்லை. இதிலிருந்து இவர்கள் அவ்விடத்தில் என்ன எண்ணத் தோடு சந்தித்தார்களென்பது எளிதில் விளங்குகிறது. இவர்கள் அங்கே சந்திந்து சகலமான விஷயங்களையும் ஆசைதீரச் செய்து பார்த்துவிட எண்ணினார்கள் என்பதை ருஜுப்படுத்த இதை விட வேறே அத்தாக்ஷி தேவையே இல்லை. கோகிலாம்பாளை மானபங்கப்படுத்த இந்த ஒரு கடிதமே போதுமானது. இன்னம் நிச்சயதார்த்தம்கூட சரியாக முடியவில்லை. இதற்குள் இவர்கள் ரகஸியத்தில் வெகுதூரம் முன்னால்சென்று சாந்தி கலியாணம் வரையில் நடத்திக்கொண்டார்களே! அதுவும் போதாதென்று

அவன் அடைபட்டிருக்கும் சிறைச்சாலைக்குக்கூட இவள்போய் கொஞ்சமும் வெட்கம், சிக்கு, சூடு, சொரணை முதலியது எதுவுமில்லாமல் மூக்கறுந்தவளாய் போலீஸ் ஜெவான்களுக்கு எதிரில் அவனுடன் பேசுகிறதாம்! தூ! மானங்கெட்ட நாய்கள்! இப்படியும் மனித சுபாவம் கெட்டுப் போகுமா! சிறைச் சாலையில் அடைபட்டிருக்கும் மனிதன் யாரையாவது ஒத்தாசைக்கு அழைக்கவேண்டுமானால், அதற்கு என் தாயார் இல்லையா, அல்லது அவனுடைய தாயார்தான் இல்லையா, அல்லது இன்னும் வேலைக்காரர்கள் இல்லையா? அவர்களுள் யாரையாவது வருவித்துத் தனக்கு ஆகவேண்டியதைச் செய்து கொள்ளலாகாதா? இதற்குப் பதினாறு வயசுக்குமரி ஒருத்தி தேவையா? இதைப்பற்றி நினைக்க நினைக்க, இதில் ஏதோ சூதிருக்க வேண்டுமென்றே எண்ணவேண்டியிருக்கிறது. அழகான யௌவனக் குமரியைச் சிறைச்சாலைக்குள் வரவழைத்து அவளோடு தான் பேசினால், அங்குள்ள போலீஸ் அதிகாரிகளும் ஜெவான்களும் அவளுடைய அழகைக் கண்டு மோகித்து இரங்கி அவனை விட்டுவிடுவார்கள் என்று எண்ணி அவன் இவளை அழைத்திருக்க வேண்டும். அல்லது இவளை யாராவது பெரிய அதிகாரியிடம் தூதாய் அனுப்பி, தன் விஷயத்தில், அநுகூலம் செய்யும்படி கேட்டுக்கொள்ளச் செய்தால் இவள் அவரை எப்படியாவது சரிப்படுத்தட்டும் என்று எண்ணி இவளை வரவழைத்திருக்க வேண்டும். இல்லாவிட்டால், மற்ற பெரியவர்களை விட்டு, குறிப்பாக இவளை அழைத்ததற்கு யாதொரு முகாந்திரமும் இல்லை. இவள் காலை எட்டுமணி சுமாருக்குப் போனாள். இப்போது நடுப்பகல் வேளை. இதுவரையில் இவள் சிறைச்சாலையில் என்ன செய்கிறது? சாதாரணமான கருத்தோடு இவளை அவன் அழைத்திருந்தால், இவர்கள் அரை நாழிகை பேசப்போகிறார்கள்; அல்லது ஒரு நாழிகை பேசிக்கொண்டிருக்கப் போகிறார்கள். சரியாக அரைநாள் ஆய்விட்டதே! அவன் இவளை யாரிடத்திற்கோ அனுப்பி இருக்க வேண்டுமென்பதே நிச்சயமான விஷயம். ஆகா! கோகிலாம்பாள் இருந்த இருப்பென்ன! அவள் பேசும் வேதாந்தமென்ன! மற்றவருக்குப் போதிக்கும் நீதிகளென்ன! அப்படிப்பட்ட புனிதவதி இப்போது தேவடியாள் தனத்தில்

இறங்கி இருப்பதென்ன! அடடா! உலகத்தில் அநேகமாய் எல்லோருமே இப்படித்தான் நடந்துகொள்வார்கள் போலிருக்கிறதே! தாம் சம்பந்தப்படுகிற வரையில், தங்களை எந்த நீதியும் கட்டுப்படுத்தாது. தங்களுடைய சுயநலத்தைச் சாதித்துக் கொள்வதற்கு தாம் எப்படிப்பட்ட இழிவான காரியத்திலும் இறங்கலாம்! எதைவேண்டுமானாலும் கூசாமல் செய்யலாம். அவ்வளவும் நியாயமும் அவசியமுமான செய்கை. மற்றவருக்கு எப்படிப்பட்ட சந்தர்ப்பம் நேர்ந்தாலும், அவர்கள் அற்ப தவறும் செய்யாமல், திராசு முனை நிற்பதுபோல நடுநிலை தவறாமல் ஒழுங்காய் நடந்துகொள்ளல் வேண்டும். ஒரு மயிரிழை தவறி நடந்தாலும், அதோடு குடிமுழுகிப்போய் விட்டதென்று சொல்லி இப்பேர்ப்பட்ட சுயநலவாதிகள் அமர்க்களப்படுத்தி விடுவார்கள். இருக்கட்டும். அந்தக் கோகிலாம்பாள் வரட்டும். நான் இன்று அவளை இலேசில் விடுகிறதில்லை. இன்றோடு அவள் நாக்கைப் பிடுங்கிக்கொண்டு சாகவேண்டும். அல்லது வீட்டைவிட்டு இராத்திரியே ஓடிப்போக வேண்டும். அப்படிப் பட்ட பெரிய மானபங்கம் பண்ணிவிடுகிறேன். இந்தக் கடிதத்தை நான் புஷ்பாவதியம்மாளிடம் காட்டுவது சரியல்ல. காட்டினால், இவளும், இவளுடைய தமயனாரும் இவர்களிடம் வைத்துக்கொண்டிருக்கும் கொஞ்ச மதிப்பும் அடியோடு போய்விடும். இவளுடைய தமயனார் என்னைக் கட்டிக்கொள்ள மாட்டேனென்று சொன்னாலும் சொல்லிவிடுவார். அதுவுமன்றி, அவள் புறப்பட்டுப் போயிருப்பதைப்பற்றி இவர்களுடைய மனம் ஏற்கெனவே ஆயாசப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறது. அந்த நிலைமையில் இந்தக் கடிதத்தை இவர்கள் பார்த்தால், அது எரிகிறநெருப்பில் எண்ணெயை வார்த்த மாதிரி முடியும். இன்று இரவு எப்படியாவது அவரை நான் வரவழைத்து வைத்துக் கொண்டு, அக்காள் செய்தமாதிரி நானும் சந்தோஷப்பட வேண்டும். அப்படிச்செய்யாவிட்டால், என் ஆவல் அடங்காது போலிருக்கிறது. என் உடம்பு அவர்களை நினைத்துக் கட்டிலடங்காமல் பறந்துகொண்டிருக்கிறது. என் மனம் பைத்தியம் பிடித்தமாதிரி அதே நினைவாய் நினைத்து என்னைச் சதாகாலமும் கொன்றுகொண்டே இருக்கிறது. எப்படியாவது நான் இன்று இரவு புஷ்பாவதியின் தமயனாரை வரவழைத்து

அவருடன் பேசி அந்த ஆநந்தம் எப்படி இருக்கிறதென்பதைப் பார்த்தே தீரவேண்டும். அக்காள் வரட்டும். அவளுக்கு நான் வழி சொல்லுகிறேன். இவர்களுடைய துர்க்குணங்களும், துர்நடத்தை யும் என் மனசுக்குப் பிடிக்கவில்லை யென்றும், நான் சுத்தமான மனுஷி என்றும், நான் புஷ்பாவதிக்கும், அவளுடைய தமயனாருக்கும் இன்று எப்படியாவது மெய்ப்பித்துக் காட்டி விடுகிறேன்'' என்று சௌந்தரவல்லியம்மாள் தனக்குள்ளாகவே பலவாறு எண்ணமிட்டு, ஒருவிதமாக முடிவு செய்துகொண்டு கண்ணபிரானது கடிதத்தைச் சிறிதாக மடித்து, அதைத் தனது இரவிக்கைக்குள் சொருகி பத்திரப்படுத்திக்கொண்டு போஜனம் செய்து அலுத்து உறங்குகிறவள் போலத் தனது மஞ்சத்தில் வெகுநேரம் வரையில் படுத்திருந்தாள்.

புஷ்பாவதியம்மாளும் பூஞ்சோலையம்மாளும் தங்களது போஜனத்தை முடித்துக்கொண்டதும், பிற்பகலில் சுமார் நான்கு மணிவரையில் உட்கார்ந்து சம்பாஷித்திருந்ததும், காலையில் வண்டிக்கார முருகேசன் வந்து பூஞ்சோலையம்மாளிடம் தனிமையில் பேசியதும், புஷ்பாவதியம்மாள் பிற்பகலில் நித்திரையில் ஆழ்ந்து போனதும், அந்தச் சமயத்தில் பூஞ்சோலையம்மாள் கோகிலாம்பாளைத் தேடும்பொருட்டுப் புறப்பட்டுப்போனதும் முன்னரே விரிவாய்க் கூறப்பட்டிருக் கின்றன. ஆகவே, நாம் அவைகளைவிட்டு, மேலே நிகழ்ந்த வரலாற்றைக் கூறுவோம்.

பூஞ்சோலையம்மாள் தனது பங்களாவை விட்டுப் புறப் பட்டுப்போன பிறகு சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம், அவர்களது பங்களாவிலிருந்த டெலிபோன் யந்திரத்தில் மணி கணகண வென்று அடித்துக் கொண்டது. அந்த டெலிபோன் யந்திரம் ஸ்திரீகளின் மகாலில் ஒரு பக்கத்தில் வைக்கப்பட்டிருந்தது என்பதை இவ்விடத்தில் நாம் குறிப்பிடுவது அவசியம். அந்த மகாலின் மூன்று பக்கங்களில் முறையே பூஞ்சோலையம்மாள், சௌந்தரவல்லியம்மாள், கோகிலாம்பாள் ஆகிய மூவரது படுக்கையறைகளும் தனித்தனியாக அமைக்கப்பட்டிருந்தன. இந்த மகாலில் டெலிபோனின் மணி ஒலித்தால் அது பக்கத்திலிருந்து மூன்று சயன அறைகளிலும் உடனே கேட்கும்! ஆகவே, மேலே

கூறப்பட்டப்படி பிற்பகல் நான்கு மணிக்குப்பிறகு டெலிபோன் யந்திரம் ஒலித்த காலத்தில் சௌந்தரவல்லியம்மாள் தனது சயனக் கிரகத்தில் பலவகைப்பட்ட எண்ணங்களினாலும் ஆவலினாலும் வதைப்பட்டுப் படுத்திருந்தாள். தனது தாய் கோகிலாம்பாளைத் தேடும்பொருட்டு புறப்பட்டுப் போயிருக்கிறாளென்றும், புஷ்பாவதியம்மாள் படுத்துத் தூங்கிக் கொண்டிருக்கிறாள் என்றும் வேலைக்காரியின் மூலமாய்த் தெரிந்துகொண்டும், புஷ்பாவதியம்மாள் எப்போது விழித்து எழுந்திருப்பாள் என்ற ஆவலுடன் சயனித்திருந்தவள், டெலி போனின் ஓசையைக் கேட்கவே, அவளுக்குக் கோகிலாம்பாளைப் பற்றிய நினைவே உண்டாயிற்று. அவள் பங்களாவுக்குத் திரும்பி வராமல் அவ்வளவு காலம் வெளியில் தங்க நேர்ந்ததைப் பற்றித் தங்களது தாய்க்கு ஏதேனும் சமாதானம் சொல்லுவதற்காக அவள் எங்கிருந்தாவது அழைக்கிறாளோ என்ற எண்ணம் தோன்றியது. அவள் தனது அக்காளிடம் கொண்டிருந்த அருவருப்பும், கோபமும் உடனே அபாரமாய்ப் பெருக ஆரம்பித்தன. அவளுடன் தான் பேசுவது தகாதென்ற க்ஷாத்திர நினைவும் வெறுப்பும் தோன்றின. ஆகவே, அவள் அலட்சியமாக ஒரு வேலைக்காரியை அழைத்து, "அடீ! ஜெயா! டெலிபோனில் யாரோ பேசக் கூப்பிடுகிறார்கள். போய்ப்பேசி, யார் கூப்பிடுகிறார்கள் என்பதையும், விஷயம் என்ன என்பதையும் தெரிந்துகொண்டு வா" என்றாள்.

உடனே அந்த வேலைக்காரி டெலிபோனண்டை சென்று அதை எடுத்துவைத்துக்கொண்டு பேசிவிட்டு உடனே சௌந்தர வல்லியம்மாளை நோக்கி அவசரமாய் பேசத்தொடங்கி, "அம்மா மயிலாப்பூரிலுள்ள ஜெமீந்தார் ஐயா புஷ்பாவதியம்மாளுடன் பேசவேண்டுமாம். அவர்களை டெலிபோனண்டை அனுப்பும் படிச் சொல்லுகிறார்கள்" என்றாள்.

அதைக் கேட்ட சௌந்தரவல்லியம்மாள் திடுக்கிட்டெழுந்து உட்கார்ந்துகொண்டு, "ஆ! மயிலாப்பூரிலிருந்து அவர்களா கூப்பிடுகிறார்கள்! புஷ்பாவதியம்மாளையா கூப்பிடுகிறார்கள்!" என்று ஓங்கிய குரலில் வியப்பாகக் கூறினாள். அப்போது புஷ்பாவதியம்மாள் அந்த மகாலுக்குப் பக்கத்திலிருந்த

பூஞ்சோலையம்மாளது சயன விடுதியில் படுத்திருந்தாள். அவள் நெடுநேரமாக அயர்ந்து துயின்று கொண்டிருந்தமையால், அப்போது அவளது தூக்கம் கலைந்து கொண்டிருந்த சமயமாதலால், வேலைக்காரியும் சௌந்தரவல்லியம்மாளும், "புஷ்பாவதி" என்ற பெயரை இரண்டு மூன்று தரம் உச்சரித்தது அவளது உணர்வில்படவே, அவள் சரேலென்று விழித்துக் கொண்டெழுந்து உட்கார்ந்து தனது முகத்தை துடைத்துக் கொண்டவண்ணம் மகாலிலிருந்த வேலைக்காரியைப் பார்த்து, "என்ன ஜெயா? என்னையா கூப்பிடுகிறார்கள்? யார் கூப்பிடுகிறது?" என்று வினவினாள். வேலைக்காரி, "ஆம், அம்மா! மயிலாப்பூரிலிருந்து உங்கள் தமயனார் உங்களைக் கூப்பிடுகிறார்கள்" என்றாள். உடனே புஷ்பாவதியம்மாள் சரேலென்று எழுந்து பாய்ந்துசென்று டெலிபோன் யந்திரத் தண்டை போய் அதை வாங்கி வைத்துக்கொண்டு பேசத் தொடங்கினாள். ஓரிடத்திலுள்ள ஒருவர் இன்னோரிடத்திலுள்ள வேறொருவருடன் டெலிபோன் யந்திரத்தின் மூலமாய்ப் பேசினால், பக்கத்திலுள்ள மனிதர்களுக்குச் சமீபத்திலுள்ளவர் பேசுவது கேட்குமன்றி தூரத்திலுள்ளவர்கள் பேசுவது கேட்காதென்பது எல்லோருக்கும் தெரிந்த விஷயம். ஆகவே, புஷ்பாவதியம்மாள் பேசியது மாத்திரம் சௌந்தரவல்லி யம்மாளுக்கும் வேலைக்காரிக்கும் தெரிந்ததேயன்றி, சுந்தர மூர்த்தி முதலியார் என்ன பேசினார் என்பது அவர்களுக்குத் தெரிய ஏதுவில்லை. அவர்களிருவரும் சம்பாஷித்திருந்த காலத்தில் இடையில் புஷ்பாவதியம்மாள் தனக்குப் பக்கத்திலிருந்த வேலைக்காரியைப் பார்த்து, "அடி ஜெயா! பெரிய அம்மாள் இப்போது எங்கே இருக்கிறார்கள்?" என்று கேட்க, வேலைக்காரி, "அவர்கள் ஏதோ அவசர காரியமாய் வண்டியில் எங்கேயோ போயிருக்கிறார்கள்?" என்றாள். அதைக்கேட்ட புஷ்பாவதி பூஞ்சோலையம்மாள் அநேகமாய்க் கோகிலாம்பாளைத் தேடிக்கொண்டே போயிருக்கவேண்டும் என்று நிச்சயித்துக்கொண்டதன்றி வேலைக்காரியையும் அவ்விடத்தைவிட்டுப்போகும்படி அனுப்பிவிட்டு, சுந்தரமூர்த்தி முதலியாருடன் அரைநாழிகை நேரம் வரையில் சம்பாஷித்துக்

கொண்டிருந்தாள். அவர் அன்று காலையில் மினியனுடன் மோட்டார் வண்டியில் உட்கார்ந்து கோகிலாம்பாளின் வண்டியைத் தொடர்ந்துபோனதுமுதல் கடைசியில் தாம் கோகிலாம்பாளைச் சிப்பாயிகளிடத்திலிருந்து மீட்டுத் தமது பங்களாவில் கொணர்ந்து வைத்திருந்தது வரையிலுள்ள வரலாறு முழுவதையும் சுருக்கமாக அவளிடம் கூறியதன்றி, பூஞ்சோலை யம்மாள் கோகிலாம்பாளைத் தேடிக்கொண்டு போயிருக்கிறாள் என்பதை அவள் கூறத்தெரிந்துகொண்டு முடிவாக அவளிடம் முக்கியமான ஒரு விஷயமும் கேட்டுக்கொண்டார். “புஷ்பாவதி! இந்த விவரத்தையெல்லாம் இப்போது நீ சௌந்தரவல்லி முதலிய எவரிடத்திலும் வெளியிடவேண்டாம். நான் இப்போது உன்னிடம் என்ன பேசினேனென்று அவர்கள் கேட்டால், நீ எப்போது அவ்விடத்தைவிட்டுப் புறப்பட்டு இங்கே வருவாய் என்று நான் உன்னைக் கேட்டதாகவும், பூஞ்சோலையம்மாள் பங்களாவைவிட்டு எங்கேயோ போயிருப்பதாகவும், அவர்கள் திரும்பி வந்துசேர்ந்தவுடன் அவர்களைக்கேட்டுக்கொண்டு, அவர்கள் எப்போது போக அநுமதி கொடுக்கிறார்களோ அப்போது வருவதாய் நீ எனக்குச் சொன்னதாகவும் சொல்லி விடு. நான் இவ்விடத்தில் கோகிலாம்பாளுடன் நயமாகப்பேசி அவள் நம்முடைய ஏற்பாட்டுக்கு இணங்கும்படிச் சொல்லிப் பார்க்கிறேன். அவள் இணங்காவிட்டால், நான் உடனே அவளை வண்டியில் வைத்துக்கொண்டு மாலைக்குள் அங்கே வருகிறேன். அவள் நம்முடைய பிரியப்படி இணங்கிவராமல் கண்ணபிரானையே கட்டிக்கொள்ளப் போவதாய் ஒரே பிடிவாதமாய்ப் பேசினால் நான் மறுபடி டெலிபோனில் உன்னைக் கூப்பிடுகிறேன். நீ டெலிபோனுக்கு வரவேண்டாம். எப்படியாவது நீ தந்திரம் செய்து, உனக்குப் பதிலாக சௌந்தர வல்லியம்மாள் டெலிபோனுக்கு வந்து என்னுடன் பேசும்படி செய்துவிடு. நான் உன்னிடம் உள் ரகஸியத்தையெல்லாம் சொல்வதுபோல அவளிடம் நேரில் எல்லா விஷயங்களையும் சொல்லி அவளைத் தூண்டிவிடுகிறேன். அவள் மூலமாகவே அதன்பிறகு நாம் நம்முடைய காரியத்தைச் சாதித்துக் கொள்வோம்” என்று கூறி முடித்தார். அதைக்கேட்டு அப்படியே செய்வதாகக் கூறிவிட்டு புஷ்பாவதியம்மாள் டெலிபோனை

வைத்துவிட்டு உல்லாஸமாக நடந்து சௌந்தரவல்லியம்மாளின் சயன அறையை அடைந்து, "என்ன சௌந்தரா! தூக்கமா?" என்று வாஞ்சையாகவும் நயமாகவும் வினவினாள்.

அதைக் கேட்ட சௌந்தரவல்லியம்மாள் மிகுந்த களிப்பும் குதூகலம் அடைந்தவளாய் முகமலர்ச்சியுடன் சரேலென்று எழுந்து உட்கார்ந்துகொண்டு, "வா; புஷ்பாவதி! நான் தூங்கவில்லை; விழித்துக்கொண்டுதான் இருக்கிறேன். வா. வந்து இப்படி என் பக்கத்தில் உட்கார்ந்துகொள்" என்று வாஞ்சையோடும் உருக்கமாகவும் கூறி உபசரித்துப் புஷ்பாவதியைக் கட்டிப்பிடித்து ஆசையோடு இழுத்துக் கட்டிலின்மீது தனக்குப் பக்கத்தில் உட்காரவைத்துக்கொண்டாள்.

புஷ்பாவதியம்மாள் மிகுந்த மகிழ்ச்சியும் உல்லாஸமும் தோற்றுவித்து, "ஏன் சௌந்தரா! காலையில் பெண்ணை அனுப்பிவிட்டு, இப்போது அம்மாளும் போய்விட்டார்கள் போலிருக்கிறதே! தமக்கு இங்கே அவசர காரியமிருப்பதனால், தாம் ஒரு நிமிஷங்கூட இவ்விடத்தைவிட்டு அசைய முடியவில்லையென்றும், அதனால் கோகிலாம்பாளைத் தனிமையில் அனுப்புவதாகவும் அம்மாள் சொன்னார்களே! இப்போது அவர்களே போய்விட்டார்களே? இரண்டு பேர்களும் ஒரே காரியத்தை உத்தேசித்துப் போயிருப்பார்களா. அல்லது அம்மாள் வேறே இன்னும் ஏதாவது காரியத்தை உத்தேசித்துப் போயிருப்பார்களா? இவர்கள் எப்போது திரும்பி வருவார்கள் என்பது தெரியவில்லையே! என்று தமயனார் இப்போது டெலிபோன் மூலமாய் என்னோடு பேசி, நான் எப்போது அங்கே வருவேனென்றும், எனக்காக வண்டி அனுப்பலாமா என்றும் கேட்டார். நான் அதற்குச் சரியான உத்தரம் சொல்ல முடியவில்லை. காலையில் கோகிலாம்பாள் பங்களாவைவிட்டு எங்கேயோ போயிருக்கிறாளென்ற விஷயம் அவருக்குத் தெரியும். அதுவே அவருடைய மனசுக்குச் சுத்தமாய்ப் பிடிக்கவில்லை. இப்போது அம்மாளும் அவளைத் தேடிக்கொண்டு போயிருக்கிறார்களென்றால், இன்னும் அவர் பலவகையில் சந்தேகம் கொள்வார். அதுவுமன்றி முக்கியஸ்தர்களான இருவரும் இல்லாதபோது எனக்கு இங்கே எவ்வித

அலுவலுமில்லை. ஆகையால் என்னை அழைத்துக்கொண்டு போக அவர் வண்டியை அனுப்பிவிடுவார். நான் ஒரு மாதிரியாய்ச் சொல்லி அவரை அனுப்பிவிட்டேன். நான் இன்று காலை முதல் இங்கே இருந்து என்ன சாதிக்கிறேனென்பது எனக்கே தெரியவில்லை. லக்ஷணமாய் சாப்பிடுவதையும், சுகமாய்த் தூங்குவதையும் தவிர, நான் இங்கே வேறே எந்த விதத்திலும் உபயோகப்படுவதாகத் தோன்றவில்லை. இவர்கள் இருவரும் ஏதோ முக்கியமான காரியத்தைக்கருதி எங்கெங்கோ போய் அலைந்துகொண்டிருக்கிறார்கள். நான் சும்மா இருப்பது என் மனசுக்கு ஒருவிதத்தில் வேதனையாக இருந்தாலும், உன்னை விட்டுப்பிரிந்து போக என் மனம் இடந்தரவில்லை. அதை எண்ணியே நான் என் தமயனாரைச் சமாதானப்படுத்தி அனுப்பிவிட்டேன்'' என்று நிரம்பவும் உருக்கமாகவும் வாஞ்சையோடும் மொழிந்தாள்.

அவளது சொற்களை உண்மையாகவே மதித்த சௌந்தரவல்லியம்மாளினது மனமும் கண்களும் கலங்கி இளகின. கண்ணீரும் துளித்தது. அவள் மிகுந்த வாத்ஸல்யமும் நன்றி விசுவாசமும் பொங்கிய மனத்தினளாய், "புஷ்பாவதி! நான் உன்னிடத்திலும் உன் தமயனாரிடத்திலும் வைத்துள்ள பிரேமையும் வாஞ்சையும் இவ்வளவு அவ்வளவென்று சொல்ல முடியாது. அதுபோலவே நீங்களும் என்மேல் உண்மையான மதிப்பும் பாசமும் வைத்திருக்கிறீர்கள். உங்களுடைய நல்ல மனசைக்கெடுப்பதற்கு, தாயும் மகளும் சேர்ந்து என்னென்னவோ தகாத காரியங்களையெல்லாம் செய்து என் அங்கமெல்லாம் குன்றிப்போகும்படியும், என் மனம் புண்பட்டுப் பதறும்படியும் நடந்துகொள்ளுகிறார்கள். நீங்கள் என் மேல் மனப்பூர்வமான பிரியம் வைத்திருப்பது உண்மையானால் அவர்கள் செய்வதைக் கருதி நீங்கள் என்னைத் தண்டிக்கக் கூடாது. அம்மாளும், அக்காளும் வந்தாலும் சரி, வராவிட்டாலும் சரி, நீ இன்று முழுதும் இங்கே இருந்துதான் போகவேண்டும். என் மனம் படும்பாட்டிற்கு, நீ இந்தச் சமயம் இங்கே இருப்பது தேவாமிருதம் சாப்பிடுவதுபோல அவ்வளவு அதிக இன்பகரமாகத் தோன்றுகிறது. இந்தச் சமயத்தில் நீ என்னைவிட்டுப்

போகவே கூடாது. அதுவுமன்றி எனக்குச் செய்த வாக்குறுதியை எப்படியும் இன்றிரவு நீ நிறைவேற்றியே தீரவேண்டும். நீ இப்போது அவர்களுடன் டெலிபோன் வழியாக அரைநாழிகை வரையில் பேசினாயே, இவ்வளவுதானா பேசினீர்கள்? வேறு எதைப்பற்றியும் நீங்கள் பேசவில்லையா?அவர்கள் இன்றிரவு இங்கே வருவதைப்பற்றி நீயாவது அவராவது எவ்வித பிரஸ்தாபமும் செய்யவில்லையா? அவர் என்னைப்பற்றி ஒரு வார்த்தைகூடப் பேசவில்லையா?'' என்று மிகுந்த ஆவலும் உருக்கமும் தோன்றக் கூறினாள்.

புஷ்பாவதி சந்தோஷமாகப் புன்னகை செய்து நயமாகப் பேசத்தொடங்கி, ''என்ன சௌந்தரா! நான் உன்னைப்பற்றிப் பேசாமல் விட்டிருப்பேன் என்றா நினைக்கிறாய்? நானும் அவரும் பேசும்போது உன்னைப்பற்றிய பேச்சைத்தவிர வேறு முக்கியமான பேச்சே கிடையாது. நான் இங்கே இருப்பதும், அவர் அடிக்கடி இங்கே வருவதும் யாரைப்பற்றி என்று நினைக்கிறாய்? என் தமயனாரும் நானும் உன்னிடம் வைத்துள்ள ஆசை இவ்வளவுதான் என்று நான் எப்படி உனக்கு எடுத்துக்காட்டப் போகிறேன். அவர் எப்போதும் உன் பைத்தியமே பைத்தியமாகப் பிடித்து அலைகிறார். அவர் பத்து வார்த்தைகள் சொன்னால் ஒன்பது வார்த்தைகள் உன்னைப் பற்றியதாகவே இருக்கின்றன. அவர் எப்போது என்னோடு பேசினாலும் அவர் என்ன கேள்வி கேட்கிறார் தெரியுமா? சௌந்தராவுக்கு என்னைக் கட்டிக்கொள்ள உண்மையில் ஆசைதானா? நான் அவள் இருக்கும் இடத்துக்குத் தனியாக வந்தால், அவள் கூச்சமில்லாமல் என் இஷ்டப்படி நடந்து கொள்வாளா, அல்லது பிணங்கிக்கொண்டு தூரப்போய் மறைந்து நிற்பாளா, அவள் அடிக்கடி என்னைப்பற்றியே பேசுகிறாளா என்று அவர் இந்த மாதிரி உன்னைப்பற்றிய கேள்விகளையே கேட்கிறாரேயன்றி, வேறு எதையும் கேட்கிறதில்லை'' என்றாள்.

சௌந்தரவல்லி அளவற்ற ஆநந்தமும் குதூகலமும் அடைந்து பூரித்துப்போய் முகமலர்ச்சியடைந்து பரவசமுற்று, ''ஆ! அப்படியா! ஐயோ! நீ சொல்வதைக் கேட்க சந்தோஷம்

என்னை அப்படியே ஆகாசத்தில் தூக்கிக்கொண்டு போகிறது. புஷ்பாவதி, ஐயோ! இந்தப் பாழும் பொழுது தொலையமாட்டேன் என்கிறதே! எப்பொழுது இரவு வருமோ தெரியவில்லையே! எப்பொழுது நான் என் மனமார, என் ஆசைதீர, என் உள்ளங்குளிர அந்த துரையைக்கண்டு அவருடன் ஒரு வார்த்தையாவது பேசுவேனோ! ஆகா! நீ இப்போது டெலி போனில் அவர்களுடன் பேசியபோது, அவர்கள் என்ன பேசுகிறார்களென்று அறிய வேண்டுமென்று என் மனம் எவ்வளவு அதிகமாய்த் துடித்துப் பதறியது தெரியுமா? அவர்களுடன் நானும் தாராளமாய் டெலிபோனில் பேசும் படியான காலம் எப்போது வரப்போகிறது புஷ்பாவதி! ஐயோ! நான் என்ன செய்வேன்! என் தேகம் கட்டில் அடங்காமல் தவித்துப் பறக்கிறது! இந்த என் வேதனை எப்போது தீருமோ தெரியவில்லையே!'' என்று முற்றிலும் உருக்கமாகக் கூறினாள்.

அப்போது புஷ்பாவதி நயமாகப் புன்னகைசெய்து, ''சௌந்தரா! கவலைப்படாதே! நீயும் அவரும் கலந்து பேசி ஆநந்தமாக இருக்கும் காலம் சமீபத்தில் நெருங்கிவிட்டது. பொறுத்தது பொறுத்தாய்; இன்று இரவு பத்துமணி வரையில் பொறுத்துக்கொள். நான் எப்படியாவது பிரயத்தனப்பட்டு அவரை வரவழைக்கிறேன். அதுவரையில் உனக்குப் பொறுக்காது போலிருந்தால் நீ இன்னொரு காரியம் செய்கிறாயா? மறுபடி என் தமயனார் என்னை டெலிபோனில் கூப்பிட்டு என்னுடன் பேசுவதாய்ச் சொல்லி இருக்கிறார். எனக்குப் பதில் நீ டெலிபோனிலிருந்து அவருடன் பேசுகிறாயா? ''யார் பேசுகிறது'' என்று அவர் கேட்டால், ''புஷ்பாவதி'' என்று நீ சொல்லிவிட்டு அவருடன் பேச்சுக்கொடு. அவர் உன்னைப்பற்றியும் உன் அக்காள் முதலியோரைப்பற்றியும் என்ன சொல்லுகிறார் என்பதை நீயே நேரில் கேட்டுத்தெரிந்துகொள்ளலாம். அதன் பிறகாவது உன் மனம் கொஞ்சம் சமாதானப்படும்'' என்றாள்.

அந்த யுக்தியைக் கேட்ட சௌந்தரவல்லியம்மாள் கட்டிலடங்காப் பெருமகிழ்ச்சியும் குதூகலமும் அடைந்தவளாய், ''ஆம், புஷ்பாவதி. நல்ல யோசனை சொன்னாய்! அப்படியே பேசுகிறேன். ஆனால், அவர்கள் மறுபடி இன்று டெலிபோன்

வழியாய்ப் பேசுவார்களோ மாட்டார்களோ! அல்லது அதற்குள் அம்மாள் திரும்பி வந்துவிட்டால் அதுவும் இடைஞ்சலாகப் போகும்'' என்றாள்.

புஷ்பாவதி, ''என் தமயனார் இவர்களைப் பற்றிப் பல தடவை ஆவலாய்க் கேட்டார். ஆகையால் இதை நிச்சயமாய்த் தெரிந்துகொள்ளுகிறவரையில் அவர் சும்மா இருக்கமாட்டார். ஆகையால், அவர் மறுபடி அவசியம் பேசுவார் என்றே நம்புகிறேன். அவர் பேசாவிட்டால், நானாவது அவரை டெலிபோன் மூலமாய்க் கூப்பிட்டு அவருடன் பேச்சுக் கொடுத்து, நடுவில் நான் விலகிக்கொண்டு உன்னைவிட்டு விடுகிறேன். நீ பேசலாம். உன் அம்மாள் முதலியோர் வந்தாலென்ன? நான் எப்படியாவது தந்திரம் செய்து அவர்களை அப்பால் அழைத்துக்கொண்டு போய்விடுகிறேன். அப்போதும் நீ பேசலாம்'' என்றாள்.

அந்த ஏற்பாட்டையும் சௌந்தரவல்லியம்மாள் மகிழ்ச்சியோடு ஆமோதித்தாள். அதன் பிறகு அவர்கள் இருவரும் சந்தோஷமாகவும் வேடிக்கையாகவும் வெகுநேரம் வரையில் சம்பாஷித்துக்கொண்டே இருந்தனர். சௌந்தரவல்லியம்மாள் சுந்தரமூர்த்தி முதலியாரை நினைத்து விரகவேதனையுற்று ஆவல் தீயினால் தகிக்கப்பட்டு எப்போது இரவு வேளை வருமோ என்றும், எப்போது டெலிபோன் யந்திரம் ஒலிக்குமென்றும் சதாகாலமும் ஜெபித்து தியானம் செய்து கொண்டிருந்தாள். தான் சுந்தரமூர்த்தி முதலியாருடன் டெலிபோனில் பேசி முடிக்கிற வரையில் தனது தாயும் கோகிலாம்பாளும் வராமலிருக்க வேண்டுமே என்று தெய்வங்களையெல்லாம் வேண்டிய வண்ணம் தவித்திருந்தாள். நாழிகை ஏறஏற அவளது தேகமும் மனதும் கட்டிலடங்காமல் துடிக்கத் தொடங்கின. அவளது ஆவலும் வேதனையும் மலைபோலப் பெருகி உச்ச நிலையை அடைந்தன. அப்போது மாலைப்பொழுதும் வந்தது. பங்களாவில் வேலைக்காரர்கள் விளக்கேற்றினர். அப்போதும் பூஞ்சோலையம்மாளும் கோகிலாம்பாளும் வந்து சேரவில்லை. புஷ்பாவதியும் சௌந்தரவல்லியம்மாளும் ஒரே இடத்தில் நெடுநேரமாய் உட்கார்ந்திருந்தனர். ஆதலால் தாங்கள்

டெலிபோனண்டையில் ஒரு வேலைக்காரியை வைத்துவிட்டு, அது ஓசைசெய்தால் உடனே ஓடிவந்து தங்களிடம் செய்தி சொல்லும்படி அவளிடம் திட்டம்செய்துவிட்டு, தாங்கள் இருவரும் அவ்விடத்தைவிட்டு வெளியில்போய்ப் பூஞ்சோலைப் பக்கத்தில் சிறிது நேரம் நடந்துவிட்டுத் திரும்பி வரலாமென்ற எண்ணம் தோன்றவே, அதைக் கருதி அவர்களிருவரும் அவ்விடத்தை விட்டுப் புறப்பட ஆரம்பித்தனர். அதே சமயத்தில், டெலிபோனில் மணி கணகணவென்று அடித்துக் கொண்டது. அதைக்கேட்க அவர்களிருவரும் திடீரென்று மிகுந்த களிப்பும், ஊக்கமும், மயிர்ச்சிலிர்ப்பும் அடைந்தனர். முக்கிய மாய் சௌந்தரவல்லியம்மாளின் மனம் இன்னதென்று விவரிக்க இயலாத பலமான எழுச்சியையும் துடிதுடிப்பையும், ஆவலையும், கொண்டு அவளைப் பலமாக ஊக்கியது. உடனே புஷ்பாவதி அவளை நோக்கி, "சௌந்தரா! கூப்பிடுகிறது அநேகமாய் என் தமயனாராய்த்தான் இருக்க வேண்டும். போய்ப் பேசு. நானும் உன் பக்கத்திலேயே நிற்கிறேன். யார் பேசுகிறதென்று அவர் கேட்டால், தயங்காமல் என் பெயரைச் சொல். அவர் கேட்கும் எந்தச் சங்கதியாவது பதில் சொல்ல உன்னால் முடியாவிட்டால், உடனே என் பக்கம் திரும்பி அதைச் சொல்; நான் உனக்கு வேண்டிய தகவலைத் தெரிவிக்கிறேன். அதை வைத்துக்கொண்டு நீ பேசு. நான் பேசுவது போலவே நீ தாராளமாகப் பேசவேண்டும். நாணத்தினால் நீ திக்கித்திக்கிப் பேசினால், அவர் உடனே சந்தேகங்கொண்டு பேசுகிறது நானல்லவென்று கண்டுபிடித்து விடுவார்" என்று கூறி எச்சரித்தாள்.

சௌந்தரவல்லியம்மாள் தனக்குப் புருஷராய் வரப்போகும் மணமகனுடன் தான் பேசப்போவதைப்பற்றி அபாரமான சந்தோஷமும் பூரிப்பும் அடைந்து மெய்ம்மறந்து போனவளாய் விரைவாக நடந்து டெலிபோனண்டை போய்ச் சேர்ந்தாள். அதை எடுக்கும்போதே அவளது கைகளும் தேகமும் வெடவெட வென்று ஆடத்தொடங்கின. தான் புஷ்பாவதியல்லவென்றும், சௌந்தரவல்லியென்றும் சுந்தரமூர்த்தி முதலியார் கண்டு கொண்டால் அவர் தன்னைப்பற்றி ஏதேனும் தப்பான அபிப்பிராயம் கொள்வாரோ என்ற அச்சம் ஒருபுறத்தில் அவளை

வதைத்தது. தான் அவருடன் சுவாரஸ்யமாக சம்பாஷித்துக் கொண்டிருக்கையில், தனது தாயார், அல்லது அக்காள் ஆகிய எவரேனும் வந்துவிட்டால், தான் சுந்தரமூர்த்தி முதலியாருடன் பேசியதாக வெளியிட நேருமே என்ற திகிலும் இன்னொரு புறத்தில் வருத்தியது. அவ்வாறு தவித்த வண்ணம் சௌந்தர வல்லியம்மாள் டெலிபோனைக் கையிலெடுத்து வைத்துக் கொண்டு, "யார் கூப்பிடுகிறது?" என்று வினவினாள்.

மயிலாப்பூரில் தமது பங்களாவில் இருந்த சுந்தரமூர்த்தி முதலியாரே அப்போது டெலிபோன் வழியாய்ப்பேச எத்தனித்தவரென்பது நாம் கூறாமலேயே விளங்கி இருக்கும். அவர் உடனே மறுமொழி கூறத்தொடங்கி, "யார் அது? புஷ்பாவதியா?" என்று நயமாகவும் அன்பாகவும் வினவினார்.

அவரது குரலைக்கேட்கும்போதே சௌந்தரவல்லியம்மாளது தேகத்தில் ஆநந்தம் பரவத் தொடங்கியது. உரோமம் சிலிர்த்து உச்சியைப் பிடித்து உலுக்க ஆரம்பித்தது. இன்பப் பெருக்கினால் தேகம் பரவசமடைந்தது. மூளை சுழல ஆரம்பித்தது. தனக்கு அத்தகைய பேரின்பத்தை உண்டாக்கும் தனது மணவாளர் அப்போது தனக்கருகில் இல்லையே என்றும், இருந்தால் அப்போது அந்தச் சுகம் இன்னும் ஆயிரமடங்கு அதிகமாயிருக்குமே என்றும் நினைத்து ஆவலினாலும் ஆசையினாலும் துடி துடித்தவளாய் மறுமொழி கூறத்தொடங்கி, "ஆம்! நான் புஷ்பாவதிதான்" என்றாள்.

உடனே சுந்தரமூர்த்தி முதலியார், "என்ன புஷ்பாவதி! என்னுடைய செல்வச் சீமாட்டியான சௌந்தரவல்லியம்மாள் இப்போது என்ன செய்து கொண்டிருக்கிறாள்?" என்று மிகுந்த வாஞ்சையோடு வினவினார்.

அவரது அபாரமான புகழ்ச்சிமொழியைக் கேட்கவே, சௌந்தரவல்லியம்மாள் நேராக சுவர்க்க லோகத்தில் நுழைந்து விட்டவள் போல ஒரே ஆநந்தமயமாக நிறைந்து மெய்ம்மறந்து பரவசமடைந்து போனாள். அவர் தன்னிடம் அவ்வளவு இன்பகரமாகப்பேசி முதன் முதலில் கேட்கும் கேள்விக்குத் தான் பொய்யான மறுமொழி கொடுக்கவேண்டி இருக்கிறதே என்ற

ஒருவித மனக்கிலேசம் எழுந்து அவளை வதைத்தது. ஆனாலும், அவள் சந்தர்ப்பத்தைக் கருதி அவருக்கு உடனே மறுமொழி கூறத்தொடங்கி, "சௌந்தரவல்லியம்மாள் இப்போது பக்கத்தில் கட்டிலில் உட்கார்ந்துகொண்டிருக்கிறாள்" என்றாள்.

அதைக்கேட்ட சுந்தரமூர்த்தி முதலியார் நிரம்பவும் வேதனைப்படுகிறவர் போலத் தமது குரலை மாற்றிக்கொண்டு, "ஆகா! கட்டிலின்மேலா உட்கார்ந்துகொண்டிருக்கிறாள்! நானும் வந்து அந்தக் கட்டிலில் அவளுக்குப் பக்கத்தில் உட்கார்ந்து கொண்டு, அவளோடு குழந்தைபோல விளையாடிக் கொஞ்ச வேண்டுமென்று என் மனம் துடிக்கிறது. என் உடம்பு பறக்கிறது. இங்கே இருந்து அந்த இடம் நான்கு மைல் தூரத்தில் இருக்கிறது. இந்தத் தூரத்தை நான் மந்திர சக்தியினால் இதே க்ஷணத்தில் கடந்து அங்கே வந்துவிட முடியுமானால், அப்படியே செய்வேன். ஆனால், அங்கே அவள் தாயார் முதலியோர் இருப்பார்கள். ஒருவேளை அதிர்ஷ்ட வசத்தினால் அவர்கள் யாரும் இல்லையென்று வைத்துக்கொண்டாலும், என் எஜமானியம்மாளின் மனநிலைமை அதற்கு இடங்கொடுக்குமோ கொடுக்காதோ. நான் வந்து கட்டிலின் பக்கத்தில் உட்கார்ந்தவுடன் எவனோ திருடன் வந்துவிட்டான் என்று என்னைப் பிடித்து, சௌந்தரவல்லி போலீசாரிடம் ஒப்புவித்து விடுமோ என்னவோ?" என்று அளவற்ற களிப்பும், ஆவலும் மனவேதனையும் காட்டிப் பேசினார்.

அதைக் கேட்கவே, சௌந்தரவல்லியின் நிலைமை சகிக்க வொண்ணாததாகி விட்டது. அதற்கு முன்னரே அந்த மடந்தை தான் எப்போது தனிமையில் வரவழைத்துப் பேசி இன்பமுறலாம் என்றும், அவர் அதற்கு இணங்குவாரோ மாட்டாரோவென்றும் நினைத்துப் பெரிதும் ஆவல் கொண்டு ஏங்கித் தவித்திருந்தாள். ஆதலால், அவர் கூறிய சொற்கள் அவளுக்கு முற்றிலும் ஹிதமாகவும் அமிர்த வருஷம்போலவும், அவளை இன்பக் கடலில் ஆழ்த்துவதாகவும் இருக்கவே, அவள் அப்படியே பிரம்மாநந்த சுகத்தில் லயித்துப்போய் அவரை நோக்கி, "அவளும் உங்களுடன் தனிமையில் பேசவும், உங்களோடு கொஞ்ச நேரமாவது சந்தோஷமாக இருக்கவும் ஆவல்கொண்டு

தவித்து என்னிடம் சதாகாலமும் அதே பேச்சாகப் பேசிக் கொண்டிருக்கிறாள். அவளுடைய தாயார் ஏதோ அவசர காரியமாய் பங்களாவைவிட்டு எங்கேயோ போயிருக்கிறார்கள். ஆனாலும், அவர்கள் அடுத்த நிமிஷமே திரும்பி வந்தாலும் வந்து விடலாம். இன்று இரவு பத்துமணி சுமாருக்கு நீங்கள் அவளுடைய சயன அறைக்கு வரும்படிச் செய்வதாக நான் அவளுக்கு உறுதிமொழி கொடுத்திருக்கிறேன். ஆகையால், நீங்கள் எப்படியாவது வந்து என்னுடைய வாக்குறுதியையும் அவளுடைய மனோபீஷ்டத்தையும் பூர்த்திசெய்துவைக்க வேண்டும்'' என்று நிரம்பவும் உருக்கமாக வேண்டிக் கொண்டாள்.

உடனே சுந்தரமூர்த்தி முதலியார் விசனகரமான குரலில் பேசத் தொடங்கி, “அம்மா! புஷ்பாவதி! நான் உயிருக்குயிராகவும் என் கண்ணாட்டியாகவும் மதித்திருக்கும் சௌந்தரவல்லி யம்மாளின் உள்ளம் மகிழ்ந்து குளிரும்படி நடந்துகொள்ள வேண்டுமென்று ஆசையும் ஆவலும் என் மனசிலும் பிரமாதமாக இருக்கின்றன. ஆனாலும், சில முக்கியமான காரியங்களைக் கருதி நான் இப்போது என்னுடைய ஆசையை அடக்கிக்கொள்ள வேண்டியிருக்கிறது. சௌந்தரவல்லியம்மாள் நல்ல தங்கமான குணமுடைய பெண்தான். அதன் அழகுக்கும், நற்குண நல்லொழுக்கத்திற்கும் ஈடு சொல்லத் தகுந்த வேறே பெண் உலகத்திலேயே இருக்காதென்பது நிச்சயமான விஷயம். அதன்மேல் நாம் அற்பமும் குறை கூறுவதற்கில்லை. அதன் அக்காளும், தாயாரும் செய்யும் காரியங்கள் நமக்கும் வெகு சீக்கிரத்தில் தலை குனிவை உண்டாக்கும் போலிருக்கின்றன. அதனால்தான் அந்தப் பங்களாவில் அடிவைப்பதற்கும் கூசுகிறது. உன்னைக்கூட அங்கே அதிகநேரம் நிறுத்திவைப்பது அநுசித மாகத் தோன்றுகிறது. இன்று காலையில் கோகிலாம்பாள் புறப்பட்டு யாரோ சொந்தக்காரருடைய வீட்டுக்கு ஏதோ அவசர காரியமாய்ப் போயிருப்பதாக நீ என்னிடம் சொன்னாய் அல்லவா. ஏற்கெனவே நடந்த பல சம்பவங்களையும் இதையும் எண்ணி என் மனம் நிரம்பவும் சங்கடப்பட்டுக்கொண்டிருந்தது. அக்காள் இப்படி இருப்பதைப் பார்க்க, தங்கையும் இப்படித்

தான் இருப்பாளோ என்ற சந்தேகம் பலமாக எழுந்து என்னை வதைத்துக்கொண்டே இருந்தது. இன்று பிற்பகல் நான்குமணி சுமாருக்கு நான் டெலிபோனில் உன்னோடு பேசினேனல்லவா. டெலிபோனைவிட்டு அப்பால் போனேன். சௌந்தரவல்லியம் மாளின் காசாரி மினியன் வந்து நின்றான். அவனுடைய உடம்பு துடிக்கிறது; முகம் சகிக்கமுடியாத ஆவலைக் காட்டுகிறது; அவன் பேச ஆரம்பித்தால் வாய் குழறிப் போகிறது. ஏதோ பெரிய அபாயத்தில் மாட்டிக் கொண்டவன்போல அவன் திருட்டு விழி விழிக்கிறான். அவன் வருவானென்று நான் எதிர்பார்க்கவே இல்லை. ஆகையால், அவனைக் கண்டவுடன் நான் திடுக்கிட்டுப் போனேன். என் மனசில் பெருத்த திகில் உண்டாகிவிட்டது. "என்னடா மினியா? எங்கே வந்தாய்? என்ன விசேஷம்?" என்று நான் ஆவலோடு கேட்டேன். உடனே அவன் தான் வந்த காரணத்தை எடுத்துச் சொன்னான். கோகிலாம்பாள் இன்று காலையில் பங்களாவைவிட்டுப் புறப்பட்டாளல்லவா; புறப் பட்டவள் எங்கெங்கோ போய்த் தனிமையில் அலைந்தாளாம். அவளுடைய பெட்டி வண்டியை ஓட்டிக்கொண்டுபோன முருகேசன் ஆனைகவுனியண்டை இறங்கி ஒரு ஜெவானோடு எங்கேயோ போய்விட்டானாம். அதன் பிறகு கோகிலாம் பாளுடைய வண்டியை வேறே யாரோ ஒருவன் ஓட்டிக் கொண்டு போனானாம். அங்கே தற்செயலாக வந்த மினியன் வண்டிக்குப் பின்னாகவே போனானாம். கோகிலாம்பாள் தன்னுடைய கையில் பக்ஷண பலகாரங்களையெல்லாம் பெருத்த மூட்டையாகக் கட்டி எடுத்துக்கொண்டு சென்னை டவுன் போலீஸ் இன்ஸ்பெக்டருடைய வீட்டுக்குள் இருந்துவிட்டுத் திரும்பி வெளியில் வந்தபோது கையில் பலகார மூட்டை இல்லையாம். முருகேசனுக்குப் பதிலாகத் தான் வண்டியோட்ட வந்திருப்பதாய் மினியன் அவளிடம் சொன்னானாம். பிறகு அவள் வண்டிக்குள் உட்கார்ந்துகொள்ள மினியன் வண்டியை ஓட்டிக்கொண்டு வந்தானாம். வண்டி கோட்டைக்குப் பக்கத்தில் சமுத்திரக்கரை ஓரமாய் இருக்கும் பாலத்தண்டையில் வந்தவுடன் மினியன் வண்டியை நிறுத்திவிட்டு இறங்கி ஏதோ தேக பாதையினால் பாலத்தண்டையில் போனானாம்.

போனவன் திரும்பிவந்து பார்த்தானாம். வண்டியும் இல்லை; அதற்குள்ளிருந்த கோகிலாம்பாளும் காணப்படவில்லை. அவன் உடனே திகிலடைந்து திகைத்துப்போய் அங்குமிங்கும் ஓடித் தேடிப் பார்த்தானாம். கடைசியில் தெற்குத் திக்கில் ஓட்டமாக ஓடி நம்முடைய பங்களாவுக்கு வந்து இந்தச் சங்கதியைச் சொன்னான். அதைக்கேட்ட என் தேகம் பதறிப்போய்விட்டது. கோகிலாம்பாள் எவ்வளவுதான் நம்முடைய கண்ணியத்திற்குக் குறைவான காரியங்களைச் செய்தாலும் அவள் என் கண்மணி யான சௌந்தரவல்லியம்மாளின் அக்காள். ஆகையால் அந்த அபாய சமயத்தில் அவளைக் கைவிடுவது நியாயமல்லவென்று நினைத்து, என்னுடைய மனவுணர்ச்சியை அடக்கிக்கொண்டு, உடனே ஓர் ஆளுடன் புறப்பட்டு ஸாரட்டில் ஏறிக்கொண்டு வெகுதூரம் ஓடி துப்பு விசாரித்து அவளைத் தேடியதில், மயிலாப்பூருக்கு அப்பால் தாழைப் புதர்கள் நிறைந்த மணல் கட்டில் நாலைந்து முரட்டுச் சிப்பாய்கள் அவளைக் கொண்டு போய் வைத்துக்கொண்டு பலாத்காரம் செய்துகொண்டிருந்த தைக் கண்டேன். நான் என் உயிருக்குத் துணிந்துபோய் விழுந்து அத்தனை சிப்பாயிகளையும் அடித்துத் துரத்தினேன். மயங்கி உணர்வற்றுக்கிடந்த கோகிலாம்பாளை நான் உடனே தூக்கிக் கொண்டு ஓடி வண்டியில் போட்டுக்கொண்டு இங்கே வந்து சேர்ந்து அவளுக்குரிய உபசரணைகளைச் செய்து அவளுடைய மயக்கம் தெளியும்படி செய்தேன். ஆனாலும், அவள் நிரம்பவும் துர்ப்பலமான நிலைமையில் இருந்தாள். ஆகையால் அவளை உடனே அவ்விடத்திற்கு அழைத்து வரக்கூடவில்லை. காலையில் இன்ஸ்பெக்டருடைய வீட்டுக்குள் அவளை என்ன செய்தார் களோ! பிறகு அந்த முரட்டுச் சிப்பாயிகள் அவளை என்ன செய்தார்களோ! எதையும் நான் இப்போது நிச்சயமாகச்சொல்ல முடியவில்லை. அவளும் உண்மையை உள்ளபடி சொல்வாள் என்று நான் நினைக்கவில்லை. ஏதோ ஜீவகாருண்யத்தை உத்தேசித்தும், நமது கண்ணாட்டி சௌந்தராவைக் கருதியும் அவளுக்கு நான் உதவி செய்தேன். ஆனாலும், அவளுடைய உடம்பைப் பார்க்கவே எனக்குக் கூசுகிறது. அந்த உடம்பு எவ்வெவ்வகையில் மானபங்கப் பட்டதோ தெரியவில்லை. அந்தப் போலீஸ் இன்ஸ்பெக்டர் பரஸ்திரீகளைக் கெடுப்பதில்

மகாதீரராம். அவர் பெண்ஜாதியில்லாமல் தனிமையில் இருக்கிறவராம். அவரிடம் போன ஸ்திரீ தப்பி வருகிறதே இல்லையாம். சிப்பாயிகளின் விஷயமோ சொல்லவேண்டிய தில்லை. இதையெல்லாம் நினைக்க நினைக்க என் மனம் நிரம்பவும் புண்பட்டது. ஆகையால் நான் உடனே இந்தச் சங்கதியை உனக்குத் தெரிவிக்கவில்லை. ஆனாலும், நீ முன்னே சொன்னதிலிருந்து, ஒருவேளை இவளுடைய தாயார் இவளைத் தேடிக்கொண்டு தான் எங்கேயாவது போயிருக்கிறார்களோ என்று நினைத்து, அவர்களுடைய மனவேதனையைப் போக்கு வதற்கு நான் இப்போது இந்த விஷயத்தைச் சொல்லுகிறேன். காரியம் இவ்வளவு தூரத்துக்கு வந்தபிறகு இனி நான் அவர்களுடைய வீட்டில் எப்படிக் கால் வைக்கிறது. உன்னைத் தான் நான் அதிக காலம் அவ்விடத்தில் எப்படி விட்டு வைக்கிறது. நீ என் செல்வச் சீமாட்டிக்குக் கொடுத்துள்ள வாக்குறுதியை நான் எப்படி நிறைவேற்றுகிறது. நீயே சொல் பார்க்கலாம். இதுவரையில் நடந்துபோனதை யெல்லாம் நான் தள்ளிவிட்டு அங்கே வந்து நம்முடைய காரியத்தைக் கவனிக் கிறோமென்று வைத்துக்கொள். கோகிலாம்பாள் இனியும் சும்மா இருப்பாளென்று நினைக்கவில்லை; அந்தக் கண்ணபிரான் முதலியார் விஷயத்தில் அவள் கொண்டுள்ள மோகத்திலும் பைத்தியத்திலும் அவள் துணிந்து எவருக்கும் அஞ்சாமல் எந்தக் காரியத்தை வேண்டுமானாலும் செய்வாள் போலிருக்கிறது. அவளால் அவளுடைய குடும்பத்துக்கும் நம்முடைய குடும்பத்துக்கும் என்றைக்கும் மாறாத பழிப்பும் இழிவும் தலைக்குனிவும் நேரப்போவது நிச்சயம். இந்த தர்மசங்கடத்தில் நான் என்ன செய்கிறது என்பதை அறியாமல் விழிக்கிறேன். இல்லாவிட்டால், நான் என் ஆசைக் கண்ணாட்டியின் பிரியப்படி நடந்துகொள்ள இவ்வளவு நேரம் பின்வாங்குவேனா? கரும்பு தின்ன யாராவது லஞ்சம் கேட்பார்களா? நீயே யோசித்துச் சொல். இந்த வரலாற்றையெல்லாம் நீ நம்முடைய சௌந்தராவிடம் சொன்னால், அவளுடைய மனம் புண்படும். அவள் நிரம்பவும் மானமுடைய பெண்; அவள் யாரையும் இலட்சியம் செய்யமாட்டாள்; தாயென்றும் பார்க்கமாட்டாள்; தங்கையென்றும் பார்க்கமாட்டாள். அவள் உடனே

தங்களுடைய வேலைக்காரரையும் சொந்த ஜனங்களையும் கூப்பிட்டு வைத்துக்கொண்டு அக்காளையும் அம்மாளையும் அவர்களுக்கு எதிரில் மானபங்கப்படுத்தி விடுவாள். அதைச் சகிக்கமாட்டாமல் கோகிலாம்பாள் இன்றிரவே வீட்டைவிட்டு எங்கேயாவது ஓடினாலும் ஓடிவிடுவாள். அல்லது தற்கொலை செய்துகொண்டு இறந்துபோனாலும் போவாள். அந்தப் பழி நமக்கு உதவாது. ஆகையால், நீ இந்த வரலாற்றையெல்லாம் அதனிடம் சொல்லி, அதன் நல்ல மனதையும் சந்தோஷத்தையும் கெடுக்கவேண்டாம். இன்றிரவு எட்டு எட்டரை மணிக்கு கோகிலாம்பாள் அங்கே வந்துசேரும்படி அனுப்பிவிடுகிறேன். அதற்குள் பூஞ்சோலையம்மாளும் வந்துவிடுவார்கள்; இவள் எப்படியாவது பொய்யைச் சொல்லி மெழுகித் தப்பித்துக் கொள்ளட்டும்'' என்று நிரம்பவும் விசனமாகவும் மிகுந்த மனவேதனையைக் காட்டியும் கூறினார்.

அவரது சொற்களைக்கேட்ட சௌந்தரவல்லியம்மாளது மனநிலைமை எப்படி இருந்திருக்கும் என்பதை வாசகர்கள் யூகித்துக்கொள்ள வேண்டுமேயன்றி அதை விரித்துரைப்பது சாத்தியமற்ற காரியம். தான் உயிருக்குயிராக மதித்து, விரகநோய் கொண்டு சதாகாலமும் எண்ணி உருகி ஏங்கித் தவித்த சுந்தர மூர்த்தி முதலியார் தனது கருத்திற்கு இசைந்தபடி நடந்து கொள்ளப் போகிறாரா என்று நினைத்து நினைத்துத் தத்தளித்து இருந்ததற்கு நிரம்பவும் அநுகுணமாக அவரும் தன்னைவிட நூறு பங்கு அதிகமாய்த் தன்மீது காமமுற்றுத் தவிக்கிறார் என்பதை அறிந்ததும் அவளுக்குச் சுவர்க்கலோகமே வழிதிறந்து தனக்கு உள்ளிருக்கும் பேரின்ப சுகத்தை அவள் மீது மழைபோலப் பெய்தது போல அவள் உணர்ந்தாள். ஆனாலும், தான் அடைந்ததும் இனி அடைய எண்ணியதுமான பேராநந்த சுகத்திற்கு இடையூறாகத் தனது அக்காள் அத்தகைய இழிவான செய்கையில் இறங்கி அவரது மனத்தைப் புண்படுத்தி, அவரது பிரியம் மாறிப் போகத்தக்க நிலைமையை உண்டாக்கி விட்டாளே என்ற எண்ணம் பெருத்த கோபத்தையும், ஆத்திரத்தையும், பதைபதைப்பையும் உண்டாக்கியது. கண்ண பிரான் கடிதம் எழுதித் தன்னைத் தப்ப வைப்பதற்காக

கோகிலாம்பாளை இன்ஸ்பெக்டரிடம் அனுப்பி இருக்கவேண்டு மென்ற நிச்சயம் உடனே அவளுக்குப் பட்டுவிட்டது. கோகிலாம்பாள் அப்படியும் கேவலமாக நடந்தகொள்வாளா என்ற ஆச்சரியமும், அவள் அப்படி நடந்து தன் மனோபீஷ்டம் நிறைவேறாமல் கெடுத்து விட்டாளே என்ற ஆத்திரமும் ஆவேசமும் கட்டிலடங்காமல் எழுந்தன. அவளது தேகம் தடதடவென்று ஆடத் தொடங்கியது. கோகிலாம்பாள் அப்போது அவ்விடத்தில் இருந்தால், அவளது கால்களைப் பிடித்து இரண்டாய்க் கிழித்துவிடலாமே, அவள் இல்லையே என்று நினைத்துப் பதறிக் கடுஞ்சினம் கொண்ட சிங்கம் போல மாறினாள். தான் அதற்கு மேலும் டெலிபோன் யந்திரத்தண்டை நின்று சுந்தரமூர்த்தி முதலியாருக்கு ஏதேனும் மறுமொழி கூற வேண்டும் என்பதைக் கவனியாமல், பக்கத்திலிருந்த புஷ்பாவதியை நோக்கி சுந்தரமூர்த்தி முதலியார் கூறிய வரலாற்றைச் சுருக்கமாய் இரண்டொரு சொற்களில் விவரித்து, அவளே வந்து அவருக்கு மறுமொழி கொடுக்கும்படி அழைக்க, புஷ்பாவதி உடனே டெலிபோனண்டை போய்ப் பேசி அவருக்கு ஏதோ இரண்டொரு வார்த்தைகள் கூறி, கோகிலாம்பாளை அழைத்துக் கொண்டு வரும்படி கூறியபின் டெலிபோனை முடித்துவிட்டு இப்பால் வந்துவிட்டாள்.

சௌந்தரவல்லியம்மாள் சுந்தரமூர்த்தி முதலியாரின் விஷயத்தில் கொண்ட விரக வேதனையும் ஆவல் தீயும் கோகிலாம்பாளின் மீது பெருத்த பகைமையாகவும் சகிக்க வொண்ணாத ஆத்திரமாகவும் மாறின. பிரளய காலத்துச் சண்டமாருதம் போல அவளது மனத்தில் அபாரமான கோபாவேசம் மூண்டெழுந்தது. தான் அடைய எண்ணியிருந்த பேரின்ப சுகத்திற்கு இடையூறாகக் கோகிலாம்பாள் குறுக்கிட்டு, தமது மணாளரின் மனது முறிந்து மாறிப்போய், தன்னை வெறுத்து விலக்குமாறு தூண்டத்தக்க இழிவான காரியங்களைச் செய்துவிட்டாளே என்ற ஆங்காரமும் ஆவேசமும் பெருத்த காட்டுத் தீ போல மூண்டு பற்றிஎரியத் தலைப்பட்டன. அவள் அந்த இரண்டொரு நிமிஷ காலத்தில் சுந்தரமூர்த்தி முதலியாரையும் மறந்தாள்; புஷ்பாவதியம்மாளையும் மறந்தாள்;

உலகத்தையும் மறந்தாள்; தன்னையும் மறந்தாள். தான் புஷ்பாவதியையும் தன்னோடு அழைத்துக்கொண்டு போக வேண்டும் என்பதையும் எண்ணாமல் அந்த மடந்தை ஒரே மூர்க்கமான முகத்தோற்றத்தோடு நேராகத் தனது சயனத் திற்குச்சென்று அதன்மேல் ஏறி உட்கார்ந்து நாற்புறங்களிலும் திரும்பி ஒரு பார்வை பார்த்துவிட்டு இரண்டு மூன்று தரம் நெடுமூச்செறித்தாள். தனது சுகவாழ்க்கைக்குப் பெருத்த இடையூறாக வந்து தோன்றியுள்ள தனது அக்காளைத் தான் உடனே தண்டிக்க அவள் அப்போது அவ்விடத்தில் இல்லையே என்ற பெருத்த ஏக்கமும் ஏமாற்றமும் தோன்றி அவளது ஆத்திரத்தையும் வேதனையையும் முன்னிலும் பன்மடங்கு பெருக்கின. அவ்வாறு அவள் கட்டிலடங்கா வீராவேசத்தோடு போய்க் கட்டிலின்மீது உட்கார்ந்ததைக்கண்ட புஷ்பாவதி யம்மாள், தானும் கூட இருந்து அவளது மனத்தைத் தங்கள் கருத்திற்கு ஒத்தபடி திருப்ப அதுவே பரிபக்குவமான நிலைமையென்று உணர்ந்து கோகிலாம்பாளது இழிவான செய்கையைக் கேட்டு நிரம்பவும் வெட்கிக் குன்றிப் போனவள் போல நடித்து விசனகரமான முகத்தோடு மெல்லநடந்து சௌந்தரவல்லியம்மாள் இருந்த கட்டிலண்டை சென்று அதற்குமுன் உட்கார்ந்திருந்ததுபோல அந்த மடந்தையினருகில் உட்கார்ந்துகொண்டு, வாடித் துவண்டு போன தோற்றத்தோடு சிறிது நேரம் மௌனமாக வீற்றிருந்தபின் மிருதுவான குரலில், ''சௌந்தரா! என்னைப்போல முட்டாள் இந்த உலகத்தில் வேறே யாரும் இருக்கமாட்டாள் என்று நினைக்கிறேன். என் தமயனார் கூப்பிட்டால், நான் போய்ப் பேசாமல், அறியாத குழந்தையான உன்னை அனுப்பி, சந்தோஷமாக இருந்த உன் மனசைக் கெடுத்துப் பாழக்கிவிட்டேன். என் புத்தியைச் செருப்பால் அடித்துக்கொள்ளவேண்டும். அவர் சாதாரணமான சங்கதி எதையாவது பேசுவார் என்று நினைத்து உன்னை அனுப்பினால், அது பிள்ளையார் பிடிக்கக் குரங்காய் முடிந்த கதையாயிற்று. உனக்கு அதிக சந்தோஷம் உண்டாக்கி உன் மன ஆவலை விலக்க வேண்டுமென்ற நல்ல எண்ணத்தோடு நான் இந்தக் காரியத்தைச் செய்தால், உன் மனசில் இதற்கு முன் இருந்த சந்தோஷமும் உற்சாகமும் பறந்துபோய்விட்டன.

துயரமும், ஆத்திரமும் வந்து சூழ்ந்து கொண்டன. என் வேளைப் பிசகு இது! நானே போய்ப் பேசி இருக்கக் கூடாதா? என்னிடம் என் தமயனார் இந்த வரலாற்றைத் தெரிவித்திருந்தால், நான் உன்னிடம் இதைச் சொல்லவே போகிறதில்லை. என் தமயனார் கூட இதையெல்லாம் உங்களிடம் சொல்ல வேண்டாமென்று கடைசியில் என்னிடம் சொல்லி எச்சரித்துவிட்டு டெலிபோனை விட்டுப் போனார். எனக்குப் பதிலாக நீயே இருந்து அவருடன் பேசி எல்லா விஷயங்களையும் தெரிந்துகொண்டாயென்பதை அவர் அறிந்தால், என் மேல் அவர் கடுமையாகக் கோபித்துக் கொண்டாலும் கொள்வார். அவர் இதற்குமுன் சாதாரணமான விஷயங்களைப்பற்றிப் பேசியதுபோல இப்போதும் பேசுவார் என்று நினைத்தல்லவா நான் பைத்தியக்காரத்தனம் செய்து விட்டேன்'' என்று முற்றிலும் விசனகரமாகவும் அயர்வாகவும் வாட்டமாகவும் கூறினாள்.

அதைக் கேட்ட சௌந்தரவல்லியம்மாள், "உன்மேல் என்ன தப்பிதம்! அந்தக் கெட்ட கழுதை போய்த் தாறுமாறாய் நடந்து கொண்டால், அதற்கு நீதான் உத்தரவாதியா? பசுபோல இருந்த அந்த இராக்ஷசி இப்படிப் புலிபோலப் பாய்வாள் என்று யாருக்குத்தான் தெரியும். உன் தமயனார் இப்பேர்ப்பட்ட விபரீத சங்கதியைச் சொல்லப் போகிறார் என்பது உனக்குக் கனவிலும் தெரிந்திருக்க நியாயமில்லை. இதைப்பற்றி சந்தேகிக்க கொஞ்சமாவது ஏதுவிருந்தால் நீ என்னை டெலிபோனுக்கு அனுப்பி இருக்கவே மாட்டாய். நீ இதைக் கேட்டுக்கொண்டு பேசாமல் இருந்து ஏதாவது சாக்குச் சொல்லி மெதுவாய்ப் புறப்பட்டு வீட்டுக்குப் போய்விடுவாய். அதன்பிறகு உங்கள் இருவரையும் நான் இந்த ஜென்மத்திலேயே பார்க்க முடியாமல் போயிருக்கும். காரியம் இப்படி நடந்ததும் தெய்வத்தின் செயலென்றே நினைக்கிறேன். இந்த முக்கியமான சந்தர்ப்பத்தில் நான் உனக்குப் பதிலாக டெலிபோனில் உன் தமயனாரோடு பேசவேண்டுமென்று தெய்வம்தான் நம் இருவருக்கும் புத்தி கொடுத்ததென்று நினைக்கிறேன். இந்தத் துஷ்டையின் காரியங் களை நான் இப்போதே தெரிந்து கொண்டது நல்லதாயிற்று. கெட்ட விஷயங்களை, பெரிய மரமான பிறகு கோடரியைக்

கொண்டு வெட்டுவதைவிட, முளையாயிருக்கும் போதே நகத்தால் கிள்ளி எறிவது நல்லதென்று ஜனங்கள் சொல்லுவார்கள். அதுபோல, இந்த விஷயம் ஆரம்பிக்கும்போதே இதற்குத் தக்க பரிகாரம் தேடவேண்டும். பிறகு இவளுடைய துர்நடத்தைகள் அதிகரித்து எல்லோருக்கும் தெரிந்து சந்தி சிரிக்கும் நிலைக்கு வந்துவிட்டால், அதற்குமேல் நாம் எவ்விதமான பரிகாரமும் செய்யமுடியாமல் போய்விடும். ஆகையால், இந்த விபரீதச் செய்தி எனக்கு இப்போது தெரிந்ததே நல்லதாயிற்று'' என்று கூறினாள்.

புஷ்பாவதியம்மாள் சௌந்தரவல்லியம்மாளது கோபத்தைக் கண்டு நிரம்பவும் பயந்துவிட்டவள் போல நடித்து, "உனக்குத் தெரியாததற்கு நான் சொல்லிக் கொடுக்கப் போகிறேனா! நீயும் குழந்தையல்ல; நன்றாய்ப் படித்த புத்திசாலி. அதோடு மானத்தில் கண்ணுடையவள். உனக்கு நான் அதிகமாய் எதையும் சொல்லிக் கொடுக்க வேண்டியதே இல்லை. நீ பேசுகிற மாதிரியைப் பார்த்தால் உன் அக்காள் இன்று தாறுமாறாய் நடந்துகொண்ட விஷயத்தில் நீ ஏதாவது நடவடிக்கை எடுத்துக்கொள்ள உத்தேசிக்கிறாய் என்று நினைக்க வேண்டியிருக்கிறது'' என்று நயமாகக் கூறினாள்.

சௌந்தரவல்லியம்மாள் மிகுந்த பதைப்பும் ஆத்திரமும் தோன்ற, "இல்லாவிட்டால், இதை யாராவது சும்மா விட்டு விடுவார்களா? இது என்ன சாதாரணமான விஷயமா? எங்கள் குடும்பத்தின் பெருமைக்கே ஹானி தேடக்கூடிய செய்கை அல்லவா! இவள் ஒருத்தி இப்படிக் கெட்டுப் போனதைக் கண்டு ஜனங்கள் இந்தக் குடும்பத்தைச் சேர்ந்த மற்றவரையும் அல்லவா தூஷித்து இளக்காரப்படுத்திப் பேசுவார்கள். அது என்னைக்கூட பாதிக்கும் அல்லவா. அதற்கு நான் ஒருநாளும் இடம் கொடுக்க மாட்டேன். இவள் வரட்டும். அவசியம் நான் இவளுக்குத் தக்க சிக்ஷை நடத்தியே தீரப்போகிறேன். இன்றோடு இவள் இந்த வீட்டைவிட்டு ஓடிப்போக வேண்டும். அல்லது, அந்தத் துருக்கச்சி செய்ததுபோல இவளும் இரவோடிரவாய் ஓடி சமுத்திரத்தில் விழுந்து மாண்டுபோகவேண்டும்'' என்றாள்.

புஷ்பாவதி முற்றிலும் இரக்கமாகவும் விசனமாகவும் பேசத் தொடங்கி, "அப்படியானால், என்னதான் செய்யப் போகிறாய்? நீ அவள்மேல் குற்றம் சுமத்தினால், தான் அப்படியொன்றும் செய்யவில்லையென்று அவள் மறுத்துவிடுகிறாள். அப்போது நீ என்ன செய்யப் போகிறாய்? அவளைக் கண்டிக்க இங்கே வேறே ஜனங்கள் ஒருவருமில்லை. உங்கள் தாயார் ஒருவர்தானே இருக்கப்போகிறார்கள். அவர்கள் மூத்த பெண்ணை ஒருக்காலும் விட்டுக்கொடுத்துப் பேசக்கூடியவர்களன்று" என்றாள்.

சௌந்தரவல்லியம்மாள் சிறிதுநேரம் யோசனைசெய்து, "இருக்கட்டும், நான் ஒரு காரியம் செய்கிறேன். நான் இப்போது நாலைந்து வேலைக்காரர்களைக் கூப்பிட்டு அவசரமாகத் துரத்தி குதிரை வண்டிகளில் ஏறிக்கொண்டு போகச் செய்கிறேன். இந்த ஊரில் எங்களுடைய சொந்தக்காரர்கள் ஏழெட்டு வீட்டார் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் எல்லோரும் கண்ணியமும், யோக்கிய தாபசூழும் வாய்ந்த தக்க பிரபுக்கள். கோகிலாம்பாளை இன்று காலை முதல் காணோமென்றும், அவளைத் தேடிக்கொண்டு போன அம்மாளும் திரும்பி வரவில்லை யென்றும், அவர்களுக்கு ஏதேனும் பெருத்த அபாயம் நேர்ந்திருக்க வேண்டுமென்று நான் அஞ்சுவதாகவும், நான் யௌவனப் பிராயத்துப் பெண்ணாய் இருப்பதால், நான் அவர்கள் இருவரையும் தேடிக்கொண்டுபோக முடியாமல் தவித்திருப்பதால் உறவினர்கள் எல்லோரும் உடனே புறப்பட்டு அவசரமாய் இங்கே வரவேண்டு மென்றும் நான் எங்கள் வேலைக்காரர்கள் மூலம் செய்தி சொல்லி அவர்களை உடனே துரத்தி விடுகிறேன். சுமார் ஐம்பது ஜனங்களாவது இங்கே உடனே வந்து கூடுவார்கள். அவர்கள் புறப்பட்டு இங்கே வந்து சேர எட்டரை அல்லது ஒன்பது மணியாவது பிடிக்கும். அதற்குள் அம்மாள் வந்துவிடுவார்கள். வந்தவுடன் வேலைக் காரர்களையும் வேலைக்காரிகளையும் வைத்துக்கொண்டு நாம் கேட்போம். கோகிலாம்பாளை அவர்கள் காலையில் எங்கள் சொந்தக்காரர் வீட்டுக்கு அனுப்பியதாகவே சொல்வார்கள். அந்தச் சொந்தக்காரர்கள் யாரென்று நாம் கேட்போம். அவர்கள் யாராவது ஒருவருடைய பெயரைக் குறித்து, அவர்கள்தான் கடிதம் எழுதியனுப்பியதாகச் சொல்வார்கள். பிறகு

கோகிலாம்பாள் வரட்டும். அவளும் அநேகமாய் உண்மையை மறைத்தே பேசுவாள். அதற்குள் அம்மாள் அவளுடன் கலந்துபேசி, இன்ன சொந்தக்காரர் வீட்டுக்குப் போனதாய்ச் சொல்லும்படி போதித்து விடுவார்கள். அவளும் அப்படியே சொல்லட்டும். நாம் பேசாமல் அதையெல்லாம் கேட்டுக் கொண்டே இருப்போம். கொஞ்ச நேரத்தில் சொந்தக்காரர்கள் எல்லோரும் வந்து சேர்ந்துவிடுவார்கள். அம்மாள் குறித்த சொந்தக்காரரும் அவசியம் வருவார். அவர் தாம் கடிதம் எழுத வில்லையென்று சொல்லப் போகிறார். இவர்களுக்கு வந்த கடிதத்தை நான் எடுத்து இதோ வைத்திருக்கிறேன். அதை நான் உனக்குக் காட்டக் கூடாதென்று இதுவரையில் மறைத்து வைத்திருந்தேன். காரியம் இவ்வளவு விபரீதத்துக்கு வந்தபிறகு இனி நான் அதை மறைத்து வைப்பது அநாவசியம். இதை நீ படித்துப் பார். இந்தக் கடிதத்தை நான் எடுத்து எல்லா ஜனங்களுக்கும் காட்டி, அம்மாள் சொன்ன புளுகையும் மூதரித்துவிட்டு, காசாரி மினியனைக்கொண்டு கோகிலாம்பாள் எங்கெங்கு போனாள், என்னென்ன செய்தாள் என்பதையும் வெளிப்படுத்தி விடுகிறேன். மினியன் ஒருவேளை மாற்றிச் சொன்னால், உன் தமயனாரைக் கொண்டு அதை உறுதிப்படுத்தி விடுவோம். இப்படியெல்லாம் இவளுடைய சாயத்தை, சொந்த ஜனங்கள் வேலைக்காரர்கள் முதலியோருக்கு முன், நான் வெளுக்க அடித்து, இவளும் கண்ணபிரானும் பூஞ்சோலையில் செய்த காரியத்தையும் வெளியிட்டு விடுகிறேன். எல்லோரையும் வைத்துக்கொண்டு நான் கேட்கிற கேள்வியில், தாயும் மகளும் இன்றோடு இந்தப் பங்களாவைவிட்டு ஓடிப்போகும்படிச் செய்து விடுகிறேன். நீ மாத்திரம் ஒரு காரியம் செய்யவேண்டும். மறுபடி நீ உன் தமயனாரை டெலிபோன் வழியாய்க் கூப்பிட்டு, கோகிலாம்பாளை ஓர் ஆள் மூலமாய் தனியாக முதலில் அனுப்பிவிட்டுக் கொஞ்ச நேரம் கழித்து மினியனை அழைத்துக் கொண்டு அவர்கள் வந்து சேரும்படி நீ சொல்லி எச்சரித்து வை. நான் போய் அம்மாள் வருவதற்குள் வேலைக்காரர்களை உடனே எங்கள் சொந்த ஜனங்களுடைய வீடுகளுக்குத் துரத்தி விட்டு வருகிறேன்'' என்று ஆத்திரத்தோடும் ஆவேசத்தோடும் கூறியவுடன் சரேலென்று கட்டிலை விட்டிறங்கி வேலைக்

காரர்கள் இருந்த இடத்திற்குப் போய்விட்டாள். அவள் கூறியதையெல்லாம் அரை மனதோடு கேட்பவள்போல நடித்த புஷ்பாவதியம்மாள் தனியாக விடப்பட்டவுடன் விரைவாக டெலிபோனண்டை சென்று சுந்தரமூர்த்தி முதலியாரை அழைத்து, சௌந்தரவல்லியம்மாள் தங்களது விருப்பத்தின் படியே காரியத்தை நிறைவேற்றப் போகிறாள் என்பதைத் தெரிவித்து, அவள் கேட்டுக்கொள்வதுபோலக் கோகிலாம்பாளை முன்னால் அனுப்பி, மினியனோடு பின்னால் வரும்படி கூறி விட்டு சௌந்தரவல்லியம்மாள் வேலைக்காரர்களிடம் என்ன பேசுகிறாள் என்பதை அறிந்துகொள்ளும் பொருட்டு அங்கே சென்றாள்.

13—வது அதிகாரம்

ஏழரை நாட்டான் தர்பார்—இறந்து பிழைத்தவர்

மது தந்தை ஒரு யௌவனக் குமரியை மணந்து கொள்வதை உணர்ந்து அவரது இன்ப வாழ்க்கையைத் தாம் சீர்குலைப்பதைவிடத் தமது வாழ்க்கையையே சீர்குலைத்து உலகப்பற்றை விலக்கி ஊரூராய்ச் சென்று, புண்ணிய தீர்த்தங்களில் ஆடி, க்ஷேத்திரவாசம் செய்து, தமது ஜென்மத்தை ஒழித்து நற்கதியடைய வேண்டுமென்று தீர்மானம் செய்துகொண்ட நமது திவான் முதலியார் திருவடமருதூரை விடுத்துச்சென்றபின் முறையே மாயூரம், வைத்தீசுவரன் கோவில், சிதம்பரம் முதலிய புண்ணிய க்ஷேத்திரங்களை அடைந்து அவ்விடத்தில் இரண்டொரு தினங்கள் இருந்து சுவாமி தரிசனம் செய்துகொண்டு மேலும் வடக்கில் சென்று, திருவண்ணாமலை, காளஹஸ்தி, திருக்கழுக்குன்றம், திருப்போரூர், திருத்தணிகை, திருவெற்றியூர், திருப்பதி, பத்திராசலம், சிருங்கேரி, பண்டரீபுரம், ஜெகந்நாதம், பிருந்தாவனம், கோகுலம், காசி, கயா, ஹரித்துவாரம், காஷ்மீர் வரையில் கால் நடையாகவே பிரயாணம் செய்து, ஆங்காங்கு காணப்பட்ட இயற்கை அற்புதங்களையும், மனிதரது நடையுடை பாவனை வேறுபாடுகளையும் கண்டு, அவ்விடத்தில் வெவ்வேறு பெயருடன் கோவில் கொண்டுள்ள பரம்பொருளைத் தரிசித்து, சத்திரத்தில் போஜனமும் திண்ணையில் சயனமுமாய் சதா காலமும் ஈசுவரனைத் தியானம் செய்தபடி தமது பொழுதைப் போக்கத் தொடங்கினார். அவர் சென்றடைந்த புண்ணிய க்ஷேத்திரங்களில் எல்லாம், ஏராளமான ஸாதுக்கள், பைராகிகள், பரதேசிகள், ஞானிகள் முதலிய மகான்களின் சங்கமமும்,

சகவாசமும் ஓயாமல் கிடைத்துக்கொண்டே இருந்தன. அவர்களுள், உலகத்தின் அநித்தியத் தன்மையை உணர்ந்து, மனப்பூர்வமாக உலகைத் துறந்து பரம்பொருள் ஒன்றையே நாடிநின்ற அபார புத்தியுள்ள மேதாவிகளும் சிலர் காணப் பட்டனர். ஆதலால் அவர்களுடன் சம்பாஷிப்பதும் பொழுதைப் போக்குவதும் திவானுக்கு இன்பகரமாகவும், தமது துயரத்திற்கும் விரக்திக்கும் ஒரு பெரிய ஆறுதலாகவும் இருந்தன. அவ்வாறு அவர் நல்லோர் இணக்கமும், அறிவாளர் துணையும் பெற்றே அநேகமாய்த் தமது யாத்திரையை நடத்திக்கொண்டு சென்றார். ஆதலால், அவர் சென்ற இடத்திலெல்லாம், அவருக்கு அநேக மாய் மரியாதையான வரவேற்பும், உபசரணையும், தர்ம போஜனமும் கிடைத்து வந்தன. ஆகவே, அவர் தமது இடையில் பையில் கட்டி வைத்திருந்த நோட்டுகளை வெளியில் எடுப்பதற்கே பிரமேயம் ஏற்படாமல் போயிற்று. மற்ற துறவிகளோடு நெருங்கிப் பழகப் பழக, நமது திவான் முதலியாரும் அநேகமாய் உலகப் பற்றையொழித்து மெய்ஞ் ஞானத்தை நாடி அலையும் ஜீவன் முத்தராக மாறிக்கொண்டே இருந்தார். அவரது உடம்பு கறுத்துத் துரும்புபோல மெலிந்து போயிற்று. கன்னங்களின் எலும்புகள் மேலோங்கி நின்றன. முதன் முதலில் அவர் தமது சிரத்தை மொட்டையாக்கிக் கொண்ட பிறகு அப்படியே விட்டு விட்டார். ஆதலால், மறுபடி அவரது தலையில் உரோமம் வளர்ந்து பெருத்த ஜடைகளாய்த் திரண்டு போயிற்று. முகம் முழுதும் உரோமம் மூடிக்கொள்ள, அவரது மோவாயின் கீழ் சாமரை போல ஒரு சாண் நீளத்தில் தாடியும் ஏற்பட்டுவிட்டது. ஆகவே, அவரது பழைய தோற்றம் அடியோடு மாறிப்போய் விட்டது. அவரது பழைய மேம்பாடு முற்றிலும் மறந்துபோய் விட்டது. அவர் அதற்குமுன் மாதம் ஐயாயிரம் ரூபாய் சம்பளத்தில் மகாராஜனுடைய பதவியில் இருந்தவர் என்ற குறிப்பாவது, இங்கிலீஷ் பாஷையில் எம்.ஏ. பட்டம் பெற்ற மேதாவி என்ற குறிப்பாவது சிறிதும் தெரியாதபடி அவர் கேவலம் பரதேசிகளுள் ஒருவராய் மாறிப் போனதன்றி அவர் பழைய பெருமைப்பாட்டையாவது, அதிகார தோரணையையாவது, பெருந்தன்மையான தோற்றத்தையாவது வகிக்காமல், ஏழையிலும் பரம ஏழையாகவும், அடியார்க்கு

அடியராகவும், ஸாதுவிலும் பரம ஸாதுவாகவும் நடந்துகொண்டு எந்தத் தொண்டையும் இழிவாய் மதிக்காமல் எவர் கொடுத்த போஜனத்தையும் இளக்காரமாய் நினையாமல் தெய்வ பிரஸாதம்போல் உண்டு உண்மையான ஞானியைப் போலவே நடந்துவந்தார். ஆயினும், அவர் சந்தித்த பெரியாருள் சாமுத்திரிகா லக்ஷணம், ரேகை சாஸ்திரம், சோதிட சாஸ்திரம் முதலியவற்றில் தேர்ச்சி பெற்றிருந்த சிலர் நமது திவானைக் காணும் போதே, "அப்பனே! நீ பெருத்த பதவிக்குரிய புண்ணியாத்மாவாயிற்றே! இப்பொழுது ஏழரை நாட்டுச் சனியனுடைய கோளாறினால், நீர் இப்படிச் சீர்குலைந்து உருமாறித் திரிகிறாய்! ஏழரை வருஷம் வரையில் நீ இப்படித் தான் இருப்பாய். அதன் பிறகு, நீ இழந்த நவநிதிகள் எல்லாம் உன்னிடம் மறுபடி தாமாகவே வந்து சேரப் போகின்றன. மறுபடி நீ முன்னிருந்த பதவியைவிடப் பன்மடங்கு மேலான பதவியை அடைந்து பெண்ஜாதி பிள்ளையுடன் அமோகமாய் வாழப் போகிறாய்! அதன்பிறகு உன் ஆயுசு காலம் முடிய உனக்கு எவ்வித இன்னலும் நேராது. இது நிச்சயமான வார்த்தை. நளமகாராஜன் பிறந்த வேளையில் நீயும் பிறந்திருக்கிறாய். ஆகையால், அவ்வரசனைப்போல நீயும் சனிபகவானுடைய ஆக்கினைக்கு உள்பட்டு நடந்துதான் தீரவேண்டும்" என்று கூறினர். ஆயினும், நமது திவான் முதலியாருக்கு அவர்களது எதிர்கால ஜோசியத்தில் அவ்வளவு நம்பிக்கை ஏற்படவில்லை. தமக்கு இனி பழைய நிலைமை ஏற்படப்போகிறதா என்ற மலைப்பும் அவநம்பிக்கையும் தோன்றி அவரது மனத்தை, சந்நியாச நிலைமையே தமக்குரிய பற்றுக்கோல் என்று எண்ணும் படி செய்தது. பல வருஷகாலம் வரையில் இன்பமே வடிவாகத் தமக்கருகில் இருந்து வந்த தமது அருமை மனையாட்டியான காந்திமதியம்மாளின் நினைவு அடிக்கடி மனத்தைக் கப்பிக் கொள்ளும். அவர் அறியாமல் அவரது கண்களிலிருந்து கண்ணீர் தாரை தாரையாக வழிந்தோடும். "ஆ! காந்திமதி! நீயும் நானும் இருந்தது கனவோ, அல்லது நிஜமோ என்பதுகூட இப்போது சந்தேகமாய்விட்டதே! ஐயோ! என் கண்ணே நான் உயிருக்கு உயிராய் மதித்த என் பாக்கியமே! எவருக்கும் கிட்டாத பெருத்த தெய்விகச் செல்வத்தைக் கடவுள் உன் வடிவமாக எனக்கு

அளித்திருப்பதாக அல்லவா நான் நினைத்து மன மகிழ்ந் திருந்தேன். அது கிஞ்சித் போகமாக முடிந்ததே, காந்திமதி! வெளிக்கு என்னிடம் நீ வஞ்சகமாக நடந்து உள்ளுக்குள் இன்னொரு ஆசை நாயகனையா நினைத்து உருகிக் கொண்டிருந் தாய்! சே! பிறருடைய சாட்சியங்களினால், இப்பேர்பட்ட அபவாதத்திற்கு நீ இலக்கானாய். ஆனாலும், என் மனம் மாத்திரம் அதை இப்போது உண்மையென்று நம்ப மாட்டேன் என்கிறதே! அப்படியானால், திருவடமருதூருக்கு வந்த நீ எங்கேதான் மாயமாய் மறைந்து போனாயோ தெரியவில்லையே! உனக்கும் நம் அருமைப் புதல்வன் ராஜாபகதூருக்கும் திடீரென்று என்ன அபாயந்தான் நேர்ந்ததோ தெரிய வில்லையே!'' என்று திவான் முதலியார் ஒவ்வொரு நாளும் அவர்களை நினைத்து நினைத்துப் பாகாய் உருகுவதும், பிறகு, ''சே! என்ன நினைவு இது? அவர்கள் யார்? நான் யார்? அவர்களை நான் ஏன் நினைத்து அழுகிறேன்! அவர்கள் என்னோடு இருக்கவும், அதனால் மூவரும் ஆநந்தமடையவும் கொஞ்ச காலத்திற்குத்தான் பரமாத்மாவின் கட்டளை போலிருக்கிறது! கொடுத்தவன் எடுத்துக் கொண்டான். அவர்களை எனக்காக நானா சிருஷ்டித்துக் கொண்டேன். எவனோ படைத்துக் கொடுத்தான்; எவனோ அபகரித்துக் கொண்டான். அவர்கள் என்னோடு இருந்தவரையில்தான் என் உடைமை. அவர்களைக் குறித்து என் மனம் ஏன் இப்படி உருகித் தவிக்கிறது! மனிதன் உடம்பை என்னுடையது என்னுடையது என்று நினைத்து அல்லும் பகலும் இதை போஷித்துக் காப்பாற்றி வளர்க்கிறான். கடைசியில் உயிர் வேறு உடல் வேறாய்ப் பிரிந்துபோகின்றன. அதன்பிறகு அந்த உயிர்தான் இந்த உயிரற்ற உடம்பை நினைத்து வருத்தப்படப் போகிறதா, அல்லது இந்தப் பிணந்தான் அதற்குமுன் தனக்குள் இருந்து பிரிந்துபோன உயிரைப்பற்றி நினைத்து விசனமடையப் போகிறதா? இரண்டுமில்லை. மனிதனுடைய சொந்த உடம்பின் கதியே இப்படி இருக்கையில் அதற்குமுன் தன்னோடிருந்து பிரிந்துபோன மனைவி மகனை நினைத்து அவன் விசனித்து அழுவது மூடத்தனமேயன்றி வேறல்லவென்பது தெரிந்திருந்தும், அந்த நினைவை அவன் விலக்க முடியாமல் அழுது புலம்பியே

தீரவேண்டி இருக்கிறதே! ஈசுவரா! பரம்பொருளே! பரமபுருஷா! உன் சிருஷ்டியின் விநோதத்தையும் உன் திருவிளையாடலின் மர்மத்தையும் நான் என்னவென்று சொல்லப்போகிறேன்!'' என்று இவர் பன்முறை நினைத்து விரக்தியை மேன்மேலும் அதிகரிக்கச் செய்ய முயற்சிப்பார். அவ்வாறு திவான் முதலியார் தாமரை இலைத் தண்ணீர்த் துளிபோல உலகப் பற்றையும், பழைய நினைவுகளையும் ஒழித்தும் ஒழிக்காமலும் இருந்து, தேச யாத்திரை புரிந்து வடதேசங்களிலுள்ள முக்கியமான ஊர்களுக்கு எல்லாம் சென்றார். தாம் தமது ஊரை விட்டுப் புறப்பட்டு எத்தனை நாட்களாயின, எத்தனை மாதங்கள் கழிந்தன, எத்தனை வருஷங்கள் சென்றனவென்ற கணக்கையாவது நினைவையாவது அவர் வைக்காமல் போய்க்கொண்டே இருந்தார். மறுபடி தாம் தென் தேசங்களைப் பார்க்கவேண்டும் என்ற எண்ணமும் நமது பிதா க்ஷேமமாயிருக்கிறாரா என்பதை நேரில் காண வேண்டுமென்ற வேட்கையும் அவரது மனத்தில் தோன்றி வதைக்கலாயின. ஆகவே, அவர் மறுபடி திரும்பித் தென் திசையில் யாத்திரை செய்யலானார். முன் கூறப்பட்டபடி உலகப் பற்றை உண்மையிலேயே விடுத்த மெய்த்துறவிகளின் சகவாசம் அவருக்கு அடிக்கடி வாய்த்ததானாலும், அவர் தமது விரக்தியினாலும் சாத்விகமான ஆகாராதிகளினாலும், ஊரூராய் அலைந்து திரிவதால் ஏற்பட்ட மெலிவினாலும் அவருக்குப் பஞ்சேந்திரியங்களின் வேட்கை குறைந்துகொண்டே வந்தமையாலும், அவரது தேவைகள் படிப்படியாய்க் குறைந்துபோயின. ஒரு நாளைக்கு இரண்டு பிடி அன்னமும் நான்கு கையளவு தண்ணீரும் உட்கொண்டால், அதுவே அவருக்கு மறுநாள் அந்த நேரம் வரையில் போதுமானதாக இருந்தது. அந்த ஆகாரம் அவருக்கு அநேகமாய் இலவசமாகவே கொடுக்கப்பட்டுப் போயிற்று. அதுவுமன்றி, ஐந்து ரூபாய் செலவிட்டு இரண்டு ஜதை வஸ்திரங்களும் அங்கிகளும் தைத்துக்கொண்டால், இவைகளே அவருக்கு ஒரு வருஷ காலத்திற்கு வந்தன. ஆதலால், ஆயிரம் ரூபாய் நோட்டுகளாக இருந்த இரண்டு லக்ஷம் ரூபாயில், அவர் ஒரே ஓர் ஆயிரம் ரூபாய் நோட்டை எடுத்து மாற்றிய பணத்தில் பெரும் பாகமும் மிச்சம் இருந்தது. எவரேனும் கஷ்டதசையில் இருப்பதைக் கண்டால், அவருக்கு

நமது திவான் சிறிதளவு பொருளுதவி செய்வதையும் வழக்கமாக வைத்துக்கொண்டிருந்தார். ஊரூராய்த் திரியும் ஏழைப் பரதேசியாகிய தாம் அடிக்கடி பெருத்த பெருத்த தொகைகளை எடுத்து தானம் வழங்கினால், அதைக் காணும் பிறர் தமக்கு எங்கிருந்து பணம் வருகிறது என்பதை அறியவேண்டுமென்று தமக்குத் தெரியாமலேயே கவனித்திருந்து தாம் தமது மடியில் பணம் வைத்திருப்பதைக் கண்டுகொள்வார்கள் என்றும், அதனால், தமக்கு ஏதேனும் அபாயம் நேரும் என்றும் நினைத்து திவான் தமது பொக்கிஷத்தை அடிக்கடியும் அதிகமாகமாயும் வெளியில் எடுக்காமல் நிரம்பவும் எச்சரிப்பாக நடந்து கொண்டார்.

அவ்வாறு நாட்கள் கழியக்கழிய, தாம் அவ்வளவு பெருத்த பணத்தொகையைக் கட்டிக்காத்து அதைக்குறித்து இரவு பகல் கவலையுற்றது அவருக்கு அநாவசியமான பாரமாகப் பட்டது. தாம் கண்ட ஆயிரக்கணக்கான துறவிகளுள் எவரும் பணமே வைத்திருந்ததாகத் தோன்றவில்லை. அவரவர்கள் எங்கேனும் ஆகாரம் கிடைத்தால் உண்பதும், இடம் கிடைத்தால் படுப்பது மாக இருந்தனரேயன்றி, மறுநாளைக்கு என்ன செய்வது என்ற நினைவையாகிலும், தான் பணம் சேர்க்க வேண்டுமென்ற கவலையையாகிலும் கொண்டதாகவே தோன்றவில்லை. அவ்வாறு இருந்தவர்களே உண்மையில் உலகைத் துறந்த ஞானிகளென்றும், மற்ற எல்லாவற்றையும் துறந்தும் பெருத்த பணத்தொகையை மாத்திரம் துறக்காமல் சுமந்து திரியும் தாம் போலித் துறவியேயன்றி உண்மைத் துறவியல்ல என்றும், அந்தப் பொருள் தம்மிடம் இருக்கும் வரையில் தாம் கடைத்தேறப் போவதில்லை என்றும் அவர் எண்ணத் தொடங்கினார். ஆகவே, தாம் கூடியவிரைவில் அந்தத் தொகையை எவரேனும் சற்பாத்திரர்களாய்ப் பார்த்து அவர்களுக்கு வழங்கிவிட்டு, உண்மைத் துறவியாகிவிட வேண்டுமென்ற தீர்மானத்தை அவர் செய்துகொண்டதன்றி, தாம் அதை எவருக்குக் கொடுக்கலாம் என்று பல தினங்கள் வரையில் அதே சிந்தனையாக இருந்தபடி தெற்கில் பிரயாணம் செய்துகொண்டே வந்தார். அப்போதும் அவருக்கு அடிக்கடி காந்திமதியம்மாளைப்பற்றிய நினைவும் ராஜாபகதூரைப் பற்றிய நினைவும் அடிக்கடி தோன்றி அவரது

மனத்தை உருக்கிக் கொண்டே இருந்தன. தாம் அவர்களை மறந்துவிடவேண்டுமென்று அவர் எவ்வளவோ முயன்று பார்த்தார். ஆனாலும், அந்த முயற்சி சிறிதும் பலியாமல் போனதன்றி எதிர்மறையான பலனையே கொடுத்துக் கொண்டிருந்தது. தமது பிரயாண சமயங்களில் திடீரென்று அழகிய ஸ்திரீகள் எவரேனும் அவரது திருஷ்டியில் படுவார்களாயின், அவர்களைத் தாம் பார்த்தால் தமது காந்திமதியம்மாளது நினைவு வந்து வருத்தப் போகிறதே என்ற நினைவினால் அவர் எந்த ஸ்திரீயையும் கண்ணெடுத்துப் பார்ப்பதே கூடாதென்பதை ஒரே பிடிவாத விரதமாக அநுஷ்டித்து வந்தார். அவர் அவ்வாறு செய்து வந்தது காந்திமதியம்மாளைப் பற்றி அவரது மனம் ஓயாமல் நினைத்து வருந்திப் புண்பட்டிருந்தது அதிகரிக்காமல் இருப்பதற்கு அநுகூலமாக இருந்தது. ஆயினும், பத்துப் பன்னிரண்டு வயதுள்ள அழகிய குழந்தைகள் தமக்கு எதிரில் போவதையாகிலும், விளையாடுவதையாகிலும், அல்லது பேசுவதையாகிலும் அவர் கண்டுவிடுவாரானால், அவரது மனம் உடனே பொங்கித் தவித்துப் போகும். அவரது கண்களிலிருந்து கண்ணீர் மாலை மாலையாய்ப் பெருகி வழியும். அவர் தமது அருங்குணப் புதல்வனான ராஜாபகதூரை நினைத்துக் கட்டிலடங்காமல் தேம்பித் தேம்பி அழுவதால் துக்கம் அவரது நெஞ்சை அடைத்துக் கொள்ளும். அவர் உடனே வாய்விட்டுத் தமக்குத் தாமே புலம்பத் தொடங்குவார். அவரது தேகம் பதறி ஆடும். "ஐயோ! என்னப்பா! என் கண்மணியே! உன்னை நான் காணும்போதெல்லாம் என் மனம் அப்படியே பூரித்துப் பொங்கி விடுமே! உன்னை நான் என் முன்னோரின் தவப் பயனென்று எண்ணி எண்ணிப் பரவசமடைவேனே! ஐயோ! என் செல்வச் சீராளா! உன் முகத்தை நான் மறுபடியும் என் கண்களால் காணப் போகிறேனா! இந்தக் கட்டை இனி அதிக காலம் இந்த மண்ணில் நிலைத்து நில்லாது போலிருக்கிறதே! உன் முகத்தை நான் பார்க்காமலேயே இறந்து போய் விடுவேனோ! ஐயோ! ஈசுவரா! பரம தயாளுவே! என்னப்பனே! எவருக்கும் கிடைக்காத பேரின்பத்தை அந்தக் குழந்தையின் மூலமாய் எனக்குக் காட்டி மறைத்துவிட்டாயே! அவ்வளவு கொடுமையாக என்னைத் தண்டித்து ஒறுப்பதற்கு நான் உன் விஷயத்தில் என்ன அபசாரம்

செய்தேனோ தெரியவில்லையே! ஆ! என் ராஜாபகதூரை நினைக்க நினைக்க, என் மனமும் அங்கமும் உருகி உட்கார்ந்து போகின்றனவே. எனக்கு இன்பச் சுடர் கொளுத்தும் என் அருந்தவச் செல்வனே இவ்வளவு நீண்ட காலமாய் நான் பார்க்காமல் இருந்தும், என் உயிர் போகாமல் எப்படித்தான் இந்த உடலில் நிலைத்திருக்கிறதென்பது எனக்கே தெரிய வில்லையே. ஐயோ! கண்ணே! உன் தேகத்தைக் கட்டி அணைக்காமல் என் அங்கமெல்லாம் குழைகிறதே! உன் அழகான சொற்களைக் கேளாமல், என் செவிகளெல்லாம் பாழ்த்துப்போய் விட்டனவே! தாமரை மலருவது போல எப்போதும் இனிமை யாகச் சிரிக்கும் உன் முகத்தைக் காணாமல் என் கண்களுக்கு இந்த உலகமே இருண்டு அழகற்றுத் தோன்றுகிறதே; ஹா! என்ன செய்வேன்; நான் எவ்வளவுதான் பட்டினிபோட்டுக் கொன்றாலும் இந்தப் பாவியுடல் அழியமாட்டேன் என்கிறதே! ஈசா! ஈசா! கருணாநிதே! பரமகிருபாநிதே! இந்த ஏழையேன் தவிப்பது உன் திருவருளுக்குத் தெரியவில்லையா! என்மேல் கருணை பாலிக்கலாகாதா! என்னை உன் பாதார விந்தங்களில் சேர்த்துக்கொள்ளுமுன் என் அருங்குண மணியின் முகத்தை எனக்கு ஒரு முறையாவது காட்டுவாயோ மாட்டாயோ தெரியவில்லையே! ஆ! என் கண்மணியே இவ்வளவு சிறிய வயசில் நீ எவ்வளவோ நியாயமெல்லாம் பேசுவாயே! எவரேனும் தவறாகப் பேசினாலோ, அல்லது நடந்து கொண்டாலோ, கூசாமல் நீ அவர்களைத் திருத்தும் அழகென்ன! நியாயாதிபதியைப் போல நடுநிலை தவறாமல் எதையும் நீ முடிவுசெய்யும் உன் அபாரபுத்தி யென்ன! உன். தாயாரிடம் எவ்வளவுதான் மதிப்பும், மரியாதையும் வைத்திருந்து, அவளுக்கு முற்றிலும் கீழ்ப்படிந்து நடந்தாலும், அவளுடைய துர்நடத்தை யைக் கண்டு நீ கண்டிக்காமல் எப்படிப் பொறுத்துக்கொண்டு அவளுக்கு அநுசரணையாக இருக்கிறாய் என்பது தெரிய வில்லையே! சே! நீ ஒரு நாளும் அப்படி இருக்கவே மாட்டாய்! உன் தாயாக இருந்தாலும், அவள் கெட்ட வழியில் பிரவேசித்தால், நீ அதைக்கண்டு ஒரு நிமிஷமும் பொறுத்துக் கொண்டிருக்க மாட்டாய். அவள் தன்னுடைய துர்நடத்தை உனக்குத் தெரியாதபடி நிரம்பவும் ஜாக்கிரதையாகவும்

தந்திரமாகவும் உன்னிடம் நடந்து கொண்டிருக்கிறாள் என்றே நினைக்கிறேன். நீயும் அவளால் முற்றிலும் வஞ்சிக்கப்பட்டே இருக்க வேண்டுமென்பதைப்பற்றி சந்தேகமே இல்லை. என்னோடு இருந்தால் எப்பேர்ப்பட்ட அபாரமான செல்வத்தில் நீ இருந்து சுகப்படுவாய்! இப்போது நீ உன் தாயின் வஞ்சகத்தில் பட்டு என்ன நிலைமையில் இருக்கிறாய் என்பது தெரிய வில்லையே! சரியான பொருளுதவி இல்லாமையினால் நீ எவ்விதமான கஷ்டங்களுக்கு ஆளாயிருக்கிறாயோ தெரிய வில்லையே! நியாயமாய்ப் பார்த்தால் என் தந்தையிடத்தில் இருக்கும் சொத்துகளும் இப்போது என்னிடத்தில் இருக்கும் பெருத்த பணத்தொகையும் உன்னையே சேரவேண்டியவைகள் அல்லவா? என் தகப்பனாரிடம் இருப்பவை போனாலும், இப்போது என்னிடம் இருப்பதே உனக்கு ஏராளமாய்விடுமே. நீ இருக்கும் இடம் தெரிந்தால் இதையாவது உனக்கு அனுப்பிவிடுவேனே! என் கண்ணே! என் அருங்குண நிதியே! நீ எங்கே இருக்கிறாயோ தெரியவில்லையே! நான் எப்படி உன் இருப்பிடத்தைக் கண்டுபிடிக்கப் போகிறேன்'' என்று திவான் சாமியார் அடிக்கடி பலவாறு பிரலாபித்துத் தமக்குத் தாமே விம்மி விம்மியழுது கண்ணீர் சொரிவார்.

அவ்வித மனநிலைமையில் அவர் வடக்குத் திக்கிலிருந்து சென்னைக்கு வந்தார்; வந்தவர் அந்தப்பட்டணத்தின் தெருக்களோடு போய்க் கொண்டிருந்த காலத்தில் பக்கத்தில் இருந்த ஒரு பிரபலமான கட்டிடத்தை அவர் தற்செயலாகப் பார்த்தார். அது ஒரு தினசரி சமாசாரப் பத்திரிகையின் காரியாலயம் என்று அவர் உணர்ந்தார். அப்போது அவரது மனத்தில் ஒரு யுக்தி தோன்றியது. தாம் அந்தப் பத்திரிகையில் ஒரு விளம்பரம் பிரசுரித்தால், அதன் மூலமாய்த் தமது மகன் இருக்கும் இடம் தமக்குத் தெரியலாம் என்ற யோசனை தோன்றவே, அவர் அவ்வாறே செய்யவேண்டுமென்று தீர்மானித்துக்கொண்டு, மறைவான ஒரிடத்திற்குச்சென்று, தமது மடியிலிருந்து அதற்குத் தேவையான பணத்தொகையை உத்தேசமாக எடுத்து வைத்துக்கொண்டு, அந்தக் காரியாலயத் திற்குள் நுழைந்து, அடியில் வரும் விளம்பரத்தை மறு நாளைய பத்திரிகையில் வெளியிடும்படி ஏற்பாடு செய்து, அதற்குரிய

கட்டணத்தை அப்போது செலுத்தினார். அந்த விளம்பரம் அடியில் வருமாறு :

சென்ற சில வருஷங்களுக்கு முன் திருவநந்தபுரம் சமஸ்தானத்தில் திவான் வேலையிலிருந்து புலியடிக்கப் பட்டதனால் இறந்துபோன முதலியாருடைய பணம் சுமார் இரண்டு லக்ஷம் ரூபாய் வரையில் ஓரிடத்தில் இருக்கிறது. தமக்குப் பிறகு அந்தத் தொகையை ராஜாபகதூர் என்ற பெயர் கொண்ட தமது குமாரனிடம் சேர்த்துவிடவேண்டுமென்று அவர் கைச்சரத்துக் கொடுத்திருக்கிறார். அந்தச் சிறுவன் இப்போது இன்ன இடத்தில் இருக்கிறான் என்பது தெரியாமல் இருக்கிறது. ஆகையால், அவனாவது, அல்லது வேறு எவராவது அவனுடைய தற்கால இருப்பிடத்தை அடியிற் காணப்படும் விலாசத்திற்கு எழுதியனுப்பினால் அந்தத் தொகையை உடனே அவனிடம் சேர்ப்பிக்க ஏற்பாடு செய்யப்படும். இவ்விஷயத்தில் உதவி செய்யும் கனவான்களுக்கும் எனது மனமார்ந்த நன்றியறிதலை முன்னதாகவே தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

இங்ஙனம்,
மேகலிங்கப் பண்டாரம்

என் விலாசம் :

தஞ்சை ஜில்லா, திருவடமருதூர் போஸ்டு மாஸ்டர்
மேல்பார்த்து, மேகலிங்க பண்டாரம்

என்ற விளம்பரத்தை மறுநாளைய பத்திரிகையில் பிரபலமான இடத்தில் பெரிய எழுத்துக்களில் பிரசுரிக்கும்படி ஏற்பாடு செய்துவிட்டு திவான் சாமியார் வெளியில் சென்று திருவடமருதூர் போஸ்டு மாஸ்டருக்கு ஒரு கடிதம் எழுதி, மேலே காட்டப்பட்ட விலாசத்திற்கு வரும் கடிதங்களைத் தாம் நேரில் வந்து கேட்கும்வரையில் ஜாக்கிரதையாக வைத்திருக்கும் படி அதில் கண்டு அதை ரிஜிஸ்டர் செய்து அனுப்பிவிட்டார்.

அதன்பிறகு திவான் சாமியார் சென்னையில் சில தினங்கள் தங்கி அவ்விடத்திலிருந்து கால்நடையாகவே புறப்பட்டு மேலும் தென் திசையில் யாத்திரை செய்யலானார். அதற்கு முன் தாம் வடக்குத் திக்கில் சென்ற காலத்தில் எந்தெந்த ஊர்களின்

வழியாகப் பிரயாணம் செய்தாரோ அவைகளைவிட்டு வேறு வழியாகச் சென்று இடையிலுள்ள க்ஷேத்திரங்களில் தங்கி தீர்த்தாடனம் சுவாமி தரிசனம் முதலியவற்றைச் செய்து கொண்டே சுலபமாகவும் மெதுவாகவும் ஒரு நாளைக்குச் சொற்ப தூரம் நடந்து சுமார் இருபது தினங்களுக்குப் பிறகு ஒருநாள் பிற்பகலில், தமது ஜென்ம பூமியாகிய திருவடமருதூருக்குப் போய்ச் சேர்ந்தார். அந்த ஊரை வெகு தூரத்திற்கப்பால் காணும்போதே, சிதம்பரத்தைக் கண்ட நந்தனார் எவ்வாறு உள்ளங் குளிர்ந்து உவகை பூத்து ஆநந்தபரவசம் அடைந்து இன்பமும், துன்பமும், ஆவலும், சந்தோஷமும் கொண்டு மெய்ம்மறந்து துடிதுடித்தாரோ, அதுபோல நமது திவான் சாமியாரும் தமது மனவெழுச்சியைத் தாங்க மாட்டாதவராய்த் தவித்துத் தத்தளிக்கலானார். பல ஆண்டுகளாகப் பிரிந்திருந்த தமது தந்தையைத் தாம் காணப்போகிறோம் என்ற ஆசையினாலும் சந்தோஷத்தினாலும் அவரது மனம் பொங்கியெழுந்து துடித்தது. அவர் தமது இளைய மனைவியுடன் சந்தோஷமாகவும் க்ஷேமகரமாகவும் இருப்பார், இவருக்கு இரண்டு மூன்று குழந்தைகள் பிறந்து அழகாய் வளர்ந்திருக்கும், தாம் தூரத்திலிருந்தபடியே அவைகளைப் பார்த்து ஆநந்தம் அடையலாம் என்று அவர் பலவாறு எண்ணி எண்ணி இன்பக் கனவு கண்டபடி மெய்ம்மறந்து நடந்தார். அதுவுமன்றி, தாம் சமாசாரப் பத்திரிகையில் பிரசுரித்த விளம்பரத்திற்கு ஏதேனும் மறுமொழிக்கடிதம் வந்து தபால் ஆபீசில் இருக்கலாமென்றும் அதன் மூலமாய்த் தாம் தமது அருங்குணப் புதல்வன் இருக்கும் இடத்தை அறிந்து, அவ்விடம் சென்று அவனைக் கண்டு நெடுங்காலமாய்த் தமக்கு இல்லாமல் போயிருந்த பேரின்பத்தை அநுபவிக்கலாம் என்றும் அவர் உறுதியாக நம்பி, அதைக் குறித்தும் மிகுந்த ஆவலும் பதைபதைப்பும் தாங்க வொண்ணாத மனக்கிளர்ச்சியும் அடைந்தவராய் நடந்து தமது சொந்த ஊரை அடைந்தார். ஊருக்குள் நுழைந்த பொழுதே இன்னதென்று விவரிக்க இயலாத ஒருவித இன்பம் அவரது உச்சி முதல் உள்ளங்கால் வரையில் பரவியது. உரோமம் சிலிர்த்தது. அவர் ஆநந்தபரவசம் அடைந்தவராய்ச் சென்றார். பழைய இடங்களை யும், கோவில்களின் மதில்களையும், கோபுரங்களையும்,

பிரம்மாண்டமான நந்திகேசுவரரையும், நான்கு வீதிகளையும் காணவே, அவரது மனத்தில் புதைந்து கிடந்த பழைய காலத்து நினைவுகள் யாவும் சண்ட மாருதம்போல எழுந்து கோடாநுகோடி ஞாபகங்களையும், சம்பந்தங்களையும் பலவகைப்பட்ட உணர்ச்சிகளையும் கிளப்பிவிட்டன.

அத்தகைய சகிக்கவொண்ணாத மன நிலைமையில் திவான் சாமியார் அந்த ஊர் தபால் ஆபீசை அடைந்து அதன் தலைவரைக் கண்டு, அவருடன் இங்கிலீஷில் சம்பாஷித்து, தாம் வெளியிட்ட விளம்பரத்திற்கு ஏதேனும் மறுமொழி வந்திருக் கிறதா வென்று மிகுந்த ஆவலோடும் மனவேதனையோடும் வினவினார். இளைத்துக் கறுத்துத் துரும்புபோல மெலிந்திருந்த அந்தப் பரதேசியைக் கண்ட தபால் கச்சேரித் தலைவர் முதலில் கம்பீரமாக நிமிர்ந்து கருடப்பார்வை பார்த்து அசட்டையாகவும் அலட்சியமாகவும் அவரை மதித்துத் துடுக்காகவும் இளக்க மாகவும் மறுமொழி கூறத்தொடங்கினார். ஆனாலும், சாமியார் இங்கிலீஷ் அழகாகவும் விநயமாகவும் சம்பாஷித்ததைக் கண்டு அவரிடம் சிறிதளவு மதிப்பு வைத்து, பட்டுவாடா செய்யப் படாமல் பாக்கியாய்த் தமது கச்சேரியில் வைக்கப்பட்டிருந்த காகிதங்களையெல்லாம் எடுத்து ஆராய்ந்து பார்க்கத் தொடங்கினார். அந்த ஒரு நிமிஷமும் நமது சாமியாருக்கு ஒரு யுகமாகத் தோன்றியது. அவரது ஆவல் வேதனை அபாரமாகப் பெருகி உச்சநிலையை அடைந்துவிட்டது. பத்து நிமிஷ காலம் வரையில் காகிதங்களை ஆராய்ந்து சோதனை செய்து பார்த்த தபால் அதிகாரி தமது உதட்டைப் பிதுக்கி, “அப்படிப்பட்ட கடிதங்கள் ஒன்றும் வரவில்லை” என்று கூறினார். அது திவான் சாமியாருக்கு நம்பிக்கைப்படவில்லை. ஆதலால் அவர் உடனே தபால் தலைவரை நோக்கி, “ஐயா! தயவு செய்து நன்றாய்ப் பார்த்துச் சொல்லுங்கள்; ஒருவேளை எங்கேயாவது காகிதங் களுக்குள் காகிதமாய் மறைந்திருக்கலாம். பிரயாசை கொடுப் பதற்கு மன்னிக்க வேண்டும்” என்று நயமாகவும் பணிவாகவும் ஏக்கத்தோடும் விசனகரமாகவும் கூறினார்.

காகிதங்களை யெல்லாம் பார்த்து முடித்த தபால் தலைவர், “ஐயா! நன்றாய்ப் பார்த்துச் சொல்வது ஒன்று, நன்றாய்ப் பார்க்காமல் சொல்லுவதொன்று உண்டா? நன்றாய்ப்

பார்க்காமல் யாராவது இல்லை யென்று சொல்வார்களா? அப்படியானால் நான் என் வேலையை அஜாக்கிரதையாகப் பார்க்கிறேனென்று நீர் சொல்லுகிறீரா? எனக்கு நீர் வேலை கற்றுக் கொடுக்கிறீரா? நான் இல்லையென்றால், அது நிச்சயமாக இல்லைதான். நான் நன்றாக ஆராய்ந்து பார்த்துச் சொன்னேன் என்பதே அர்த்தம். தெரிகிறதா? எனக்கு அவசர வேலையிருக் கிறது. சொன்னதையே மறுபடி திருப்பித் திருப்பிச் சொல்ல எனக்கு நேரமில்லை. நீர் போகலாம். அடே போஸ்டு மேன்! ஜன்னல் கதவை மூடு. கொஞ்ச நேரம் கழித்து மறுபடி திறக்கலாம்'' என்று நிர்த்தாக்ஷணியமாகவும் முன்கோபமாகவும் பேசினார்.

அதைக்கேட்ட திவான் சாமியார் அவமானத்தினால் குன்றிப்போய் அவ்விடத்தைவிட்டு அப்பால் நடந்தார். தாம் வெளியிட்ட முக்கியமான விளம்பரத்திற்கு எவ்வித உத்தரமும் இல்லாமல் போகுமென்று அவர் எதிர்பார்க்கவே இல்லை. ஆதலால், முற்றிலும் பிரதிகூலமான அந்த மறுமொழியைக் கேட்டது அவருக்கு இடி வீழ்ந்தது போலாய் விட்டது. எப்படியும் தாம் தமது அருந்தவப் புதல்வனைக் காணலாம் என்ற எண்ணம் அவலமாய்ப் போய்விட்டதே என்ற ஏக்கமும், துயரமும், அந்த விபரீதச் செய்தியால் ஏற்பட்ட மன அதிர்ச்சியும் அவரது அறிவைக் கலக்கிச் சித்தப்பிரமை கொண்டவர் போல மாற்றிவிட்டன. "என்ன ஆச்சரியம்! இவர்கள் இருவரும் எங்கே தான் போயிருப்பார்கள் என்பது தெரியவில்லையே! உயிரோடு இருக்கிறார்களா; இறந்து போய்விட்டார்களோ என்பதுகூட நிச்சயமாய்த் தெரியவில்லையே; ஒருவேளை இந்த விளம்பரம் அவர்கள் வரையில் எட்டாமல் போயிருக்குமோ? இது பெருத்த விந்தையாக இருக்கிறதே! இனி நான் எப்படித்தான் முயற்சி செய்யப் போகிறேன்! எப்படித்தான் அவனைக் கண்டுபிடித்து இந்தப் பணத்தை அவனிடம் சேர்க்கப் போகிறேன். இனி தற்செயலாய் எவ்விடத்திலாவது நான் அவனைக் காணப் போகிறேன் என்பதை ஒரு நிச்சயமாக வைத்துக்கொண்டு இனியும் நான் இந்தப் பணத்தைத் தூக்கிச் சுமப்பது பலனற்ற தாக முடிந்தாலும் முடியலாம். அவனுக்கு மற்றதெல்லாம் பிராப்தமில்லாது போனதுபோல இதுவும் அவனுக்குப் பிராப்த

மில்லை போலிருக்கிறது. போகட்டும். என் தகப்பனாருக்கு அநேகமாய் இரண்டு மூன்று குழந்தைகள் பிறந்திருக்கலாம். அவர்களாவது சுகப்படட்டும். நான் எப்படியாவது தந்திரம் செய்து இந்தப் பணத்தை என் தகப்பனாரிடம் சேர்த்துவிடுகி றேன்'' என்று திவான் சாமியார் தீர்மானித்துக்கொண்டு தமது மாளிகை இருந்த தெருவை நோக்கி நடக்கலானார். துக்கமும், ஏக்கமும், ஏமாற்றமும் ஒரே மூர்க்கமாக அவரது மனத்தைச் சூழ்ந்து கப்பிக் கொண்டன. ஆயினும், தாம் தமது அருமைத் தந்தையைக் காணப் போகிறோம் என்ற நினைவினால் சிறிதளவு ஊக்கமும் உற்சாகமும் மனத்தெளிவும் கொண்டு அவர் தளர்நடை நடந்து, இரண்டொரு நிமிஷ நேரத்தில் தமது மாளிகையின் வாசலை அடைந்து, அதற்கு எதிரிலிருந்த வீட்டின் வாசல் திண்ணைக்குப் போய், அதன் மேல் உட்கார்ந்து கொண்டு மிகுந்த ஆவலோடும் ஆசையோடும் எதிர்த்த வீட்டை நோக்கி, யாராகிலும் மனிதர்கள் வெளியில் வருகிறார்களோ என்று பார்த்துக் கொண்டே இருந்தார். சில குழந்தைகள் உள்ளே இருந்து ஓடிவருவதும், மறுபடி உள்ளேபோவதுமாய் இருந்ததைக் காணவே, நமது திவான் சாமியாரின் முகம் சந்தோஷத்தினால் மலர்ந்தது. மனம் ஆநந்தமடைந்தது. அக் குழந்தைகள் அநேகமாய்த் தமது தந்தையின் இரண்டாந்தாரத்துக் குழந்தைகளாகத்தான் இருக்கவேண்டுமென்று நிச்சயித்துக் கொண்டு அதைக் குறித்து அபாரமான மகிழ்ச்சியும், குதூகலமும் அடைந்தவராய்த் தமது பிதா அப்போது வீட்டில் இருக்கிறாரோ, வெளியில் வருவாரோ மாட்டாரோ என்று பலவாறு ஐயமுற்று ஆவலே வடிவாக வீற்றிருக்க, அவர் உட்கார்ந்திருந்த வீட்டிற் குள்ளிருந்து ஒரு ஸ்திரீ வெளியில் வந்தாள். வந்தவள் திண்ணை யில் உட்கார்ந்திருந்த சாமியாரைப் பார்த்துப் பதுங்கி ஒதுங்கி தூர விலகி வெளியில் வந்து குறட்டின் மேல் ஒரு பக்கமாக நின்ற வண்ணம் அவரைப் பார்ப்பதும், அவர் யாரென்று கேட்கலாமோ கூடாதோவென்று சந்தேகம் கொள்வதும், பிறகு தெருவைப் பார்ப்பதுமாய் நின்றாள்.

அப்போது நமது சாமியாரும் நிமிர்ந்து அந்த ஸ்திரீயின் முகத்தைப் பார்க்க, அதற்கு முன் தமது தந்தையின் கலியாண தினத்தன்று தாம் உட்கார்ந்திருந்த சமயத்தில் தம்முடன் பேசிய

ஸ்திரீயே என்பது உடனே தெரிந்து போய் விட்டது. ஆயினும், அந்த அம்மாள் முன்னர் இருந்ததைவிட வயது முதிர்ச்சி அடைந்து தளர்ந்து போய்க் காணப்பட்டாள். அவர் உடனே அந்த ஸ்திரீயை நோக்கி மரியாதையாகவும் நயமாகவும் பேசத்தொடங்கி, ''அம்மணீ! என்னுடைய அடையாளம் உங்களுக்குத் தெரிகிறதா?'' என்றார்.

அந்த ஸ்திரீ வியப்படைந்து அவரை நன்றாக உற்றுப் பார்த்து, ''அடையாளம் தெரியவில்லையே? நீங்கள் யார்? இதற்கு முன் எப்போது என்னைப் பார்த்தீர்கள்?'' என்றாள்.

சாமியார், ''தாயே! உங்களுடைய அடையாளம் எனக்கு நன்றாய்த் தெரிகிறதே! உங்களுக்கு என் அடையாளம் தெரிய வில்லையா? எதிர்த்த வீட்டிலுள்ள பெரியவருக்கு இரண்டாவது கலியாணம் நடந்த அன்றைய தினம் நான் வந்து இதே திண்ணையில் கொஞ்ச நேரம் உட்கார்ந்திருந்தேன். அப்போது பந்தலில் மேளக் கச்சேரி நடந்துகொண்டிருந்தது. நீங்கள் வெளியில் வந்தீர்கள். அப்போது நான் உங்களோடு கொஞ்ச நேரம் பேசிக்கொண்டிருந்தேன். ஆனால், அப்போது என் தலை மொட்டையாக இருந்தது. இப்போது என் முகமும் தலையும் தாடியும் ஜடைகளுமாய் இருக்கின்றன. ஆகையால், உங்களுக்கு என் அடையாளம் தெரியவில்லை போலிருக்கிறது'' என்றார்.

அந்த ஸ்திரீ ஆச்சரியத்தோடு அவரை உற்றுநோக்கிச் சிறிது நேரம் யோசனை செய்து பார்த்து, ''ஓகோ! அப்படியா! ஆம். இருக்கலாம்! எனக்கு ஒருவிதமாக நினைவுண்டாகிறது. அது இப்போதைக்குச் சுமார் ஏழு வருஷங்களுக்கு முன் நடந்த சங்கதியல்லவா?'' என்றாள்.

சாமியார், ''கிழவருக்குக் கலியாணமாகி இப்போது ஏழு வருஷ காலம் ஆகிவிட்டதா! கலியாணம் நேற்று நடந்த மாதிரியாக இருக்கிறதே! பெரியவருக்கு ஏதாவது குழந்தைகள் இருக்கின்றனவா? அதோ திண்ணையில் இருக்கின்றனவே, அவைகள் பெரியவருடைய குழந்தைகளா! பெரியவருடைய மருமகள் பேரன் முதலியவர்களைப் பற்றி அதற்குப் பிறகு ஏதாவது செய்து கிடைத்ததா? கிழவர் திடமாக இருக்கிறாரா?'' என்று நயமாக வினவினார். அவரது சொற்களைக் கேட்ட அந்த

ஸ்திரீயினது முகத்தில் பரிகாசப் புன்னகை அரும்பியது. அவள் வியப்போடு அவரது முகத்தை நோக்கி, "சாமியார் ஐயா கேட்கிற கேள்விகளைப் பார்த்தால், கலியாணத்துக்குப் பிற்பாடு இதுவரையில் சாமியார் ஐயா இந்த உலகத்திலேயே இல்லை போலிருக்கிறதே! இவ்விடத்துச் செய்தியே எதுவும் உங்களுக்குத் தெரியாது போலிருக்கிறதே!" என்றாள்.

சாமியார் திடுக்கிட்டு மிகுந்த திகிலும் கலவரமும் அடைந்து அந்த ஸ்திரீ எவ்விதமான விபரீதச் செய்தியைத் தெரிவிப்பாளோ என்ற கவலையும் கலக்கமும் கொண்டார். ஆனாலும், தமக்கு அந்தக் குடும்பத்தில் ஏதோ சம்பந்தமிருப்பதாய் அவள் சந்தேகங் கொண்டு விடுவாள் என்கிற நினைவினால் அரும்பாடுபட்டுத் தம்மை அடக்கிக்கொண்டு, "ஏழு வருஷத்திற்கு முன் இங்கிருந்து புறப்பட்டுப்போன நான் வடக்கே காசி காஷ்மீர் வரையில் யாத்திரை போய்விட்டு இப்போதுதான் நேராகத் திரும்பி வருகிறேன். நான் இந்த ஊருக்கு வந்து இன்னும் அரை நாழிகை கூட ஆயிருக்காது. வந்தவன் நேராக இந்தத் திண்ணைக்கே வந்தேன். எனக்கு எந்தத் தகவலும் தெரியாது. ஏனம்மா? ஏதாவது விசேஷமுண்டா? பெரியவர் க்ஷேமமாயிருக்கிறார் அல்லவா?" என்றார்.

அந்த ஸ்திரீ, "சரி, சரி! உங்களுக்கு ஒன்றுமே தெரியாது போலிருக்கிறது; கிழவர் செத்துப்போய் இரண்டு வருஷத்துக்கும் மேல் ஆகிறதே! அவருடைய குடும்பமே பூண்டற்றுப் போய்விட்டதே!" என்றாள்.

தமது ஆருயிர் தந்தை இறந்துபோய்விட்டார் என்ற துக்க கரமான செய்தியைக் கேட்கவே, நமது திவான் முதலியாரது தேகம் தானாகவே கிடுகிடென்று ஆடியது. அவரது உயிரில் பெரும் பாகமும் போய்விட்டதென்றே மதிக்கவேண்டும். அவரது மூளையும் அறிவும் குழம்பிப் போயின. அது பூமியோ ஆகாயமோ என்பது தெரியாதபடி அவருக்குப் பெருத்த கலக்கம் ஏற்பட்டுவிட்டது. தாங்கவொண்ணாத பெருத்த துக்கம் எழுந்து கப்பிக் கொண்டது. அபாரமான விசையோடு அழுகை பொங்கி நெஞ்சையடைத்தது. கண்களிலிருந்து கண்ணீர் குபீரென்று வழியத் தொடங்கியது. திடீரென்று பொங்கியெழுந்த

அளவற்ற விசனத்தைத் தாங்கமாட்டாமல் அவரது ஹிருதயம் வெடித்துவிடுமோ என்ற நிலைமைக்கு வந்துவிட்டது; அவர் மின்சார சக்தியால் தாக்கப்பட்டவர் போல அந்த ஸ்திரீயை நோக்கி, "ஆ! அப்படியா! பெரியவரா இறந்துபோய்விட்டார்? அடடா! ஐயோ! அவருக்குக் கொள்ளி போட்டது யார்? கருமாதி முதலிய அந்தியக் கிரியைகளை யெல்லாம் செய்தது யார்? அவருடைய மூத்த பிள்ளை இறந்து போய் விட்டாரே! பிறகு அவருக்கு ஏதாவது குழந்தைகள் உண்டா?" என்றார்.

அந்த ஸ்திரீ, "அவருடைய பிள்ளை இறந்துபோய் விட்டால், அதன்பிறகு பெரியவருடைய பிணம் சுடுகாட்டுக்குப் போகாமல் வீட்டிலேயே இருந்துவிடப் போகிறதா? யாராவது கொள்ளிபோட்டுக் கொளுத்தாமல் சும்மா விட்டுவிடப் போகிறார்களா? எப்படியோ கிழவருடைய காரியம் முடிந்தது. அவருக்குக் குழந்தையுமில்லை, குட்டியுமில்லை; கலியாணம் ஆனபிறகு அவர் தம்முடைய பெண் ஜாதியைத் தம்முடைய கையால் தொட்டுக்கூட இருப்பாரோ? மாட்டாரோ? அவர் தம்முடைய பெரிய பிள்ளை போன விசனத்தில் இடிந்து உட்கார்ந்து போனவர் அதன்பிறகு தேறவே இல்லை. அவருடைய மருமகளும், பேரனும் போனவர்கள் போனவர் களே. நாளது தேதி வரையில் அவர்களைப் பற்றி எவ்விதமான செய்தியும் கிடைக்கவில்லை" என்றாள்.

சாமியார், "ஆ! அப்படியா! அப்படியானால் இப்போது பெரியவருடைய சொத்துக்களை யெல்லாம் அவருடைய இரண்டாவது சம்சாரமும், அவளுடைய தாய் தகப்பன்மாரும் வைத்து அநுபவித்துக்கொண்டிருக்கிறார்களா?" என்றார்.

அந்த ஸ்திரீ, "கிழவர் இறந்த பிறகு ஒரு மாச காலம் வரையில் அவர்கள் இந்த ஊரில் இருந்தார்கள். அதற்குள் அவர்கள் இந்த வீடு, நிலம் முதலிய சொத்துக்களையெல்லாம் விற்றுப் பணமாக்கி எடுத்துக்கொண்டு இரவோடிரவாய் எங்கேயோ போய் விட்டார்கள். இப்போது அவர்கள் எந்த ஊரில் இருக்கிறார்கள் என்பது யாருக்கும் தெரியாது" என்றாள்.

திவான், "அம்மணீ! பெரியவர்கள் அவருடைய இளைய சம்சாரத்தைக் கையால் தொட்டுக்கூட இருக்கமாட்டார்கள்

என்று சொன்னீர்களே! முன் தடவை நீங்கள் சொன்னதில், அந்தப்பெண் கிழவருடன் எப்போதும் கூடவே இருந்து அவருடைய பிரியத்திற்குப் பாத்திரமாய் அவருக்கு நிரம்பவும் கீழ்ப்படிந்து நடந்ததாகச் சொன்னீர்களே! முதலில் அப்படி நடந்துகொண்ட பெண்ணை பிற்பாடு அவர் தொடக்கூட முடியாமல் போன வகையென்ன?'' என்றார்.

அந்த ஸ்திரீ சிறிது தயங்கி, ''அவரவருக்கு அதிகாரமும் உரிமையும் ஏற்பட்டு நிலைக்கிற வரையில் அநேகமாய் ஜனங்கள் அப்படித்தான் பணிவாகவும் ஹிதமாகவும் நடந்து கொள்ளு கிறார்கள்; பிறகு புது மாதரியாய் மாறிவிடுகிறார்கள். பெரியவருக்கு அப்போது அறுபது வயசுக்கும் அதிகம் ஆயிருக்கும். யௌவனக் குமரியைப் பார்த்து அவர் கட்டிக் கொண்டால், அது எப்படிப் பொருந்தும்! கலியாணமாகி ஆறு மாசத்திற் கெல்லாம், எல்லோரும் சேர்ந்து கிழவரை மூலையில் உட்கார்த்திவிட்டார்கள். பெண்ணுக்கும் யார் யாரோ சிநேகமானார்கள். கடைசியில் அது எப்படியெப்படியோ முடிந்தது. அதை நாம் வாயில் வைத்துப் பேசுவதும் சரியல்ல; முன்பு அவருடைய மருமகள் வழிகாட்டியது வீணாய்ப் போகுமா? இவளும் அதே வழியைப் பின்பற்றினாள்'' என்றாள்.

அந்த மகா விபரீதமான வரலாற்றைக் கேட்டுக்கொண்டே போன திவானுக்கு, அவரது மனத்தில் அபாரமாகப்பொங்கி எழுந்த விசனத்தினாலும் வேதனையினாலும் அதற்குமேல் அந்த ஸ்திரீயுடன் பேச இயலாமல் போய்விட்டது. அந்தக் கன்ன கொடூரமான வரலாற்றை அதற்குமேல் கேட்கவும் அவரது மனம் இடந்தரவில்லை. அவருக்கு ஒருவித மயக்கமும் கிறுகிறுப்பும் தோன்ற ஆரம்பித்தன. அவர் அந்த ஸ்திரீயை நோக்கி, ''அம்மணீ! இந்த வரலாற்றைக் கேட்க, என் மனம் நிரம்பவும் சங்கடப்படுகிறது. இதை ஏன் கேட்டோம் என்றாய்விட்டது. உலகத்தில் எங்கே போனாலும் அக்கிரமங்களும், துக்கமும், துயரமுமாகவே இருக்கின்றன. எல்லாம் பரம்பொருளின் செயல்; நம்மால் ஆவதொன்றில்லை; இருக்கட்டும். நான் வெகு தூரத்திலிருந்து வந்ததினால் கொஞ்சம் அயர்வும் மயக்கமும் உண்டாகின்றன. நான் இப்படியே படுத்துக்கொள்ளுகிறேன்''

என்று கூறியவண்ணம், அப்படியே மயங்கித் திண்ணையில் படுத்துவிட்டார். உண்மையிலேயே அவர் அலுப்பினால் அவ்வாறு சயனித்துக் கொண்டார் என்று நினைத்துக்கொண்ட அந்த ஸ்திரீ தனது வீட்டு அலுவல்களைக் கவனிக்க உள்ளே போய்விட்டாள்.

திவான் முதலியார் பேச்சு மூச்சு முதலிய உயிர்ச் சின்னங்களற்று சவம் போலத் திண்ணையிலேயே மயங்கிப் படுத்திருந்து, வெகு நேரம் கழித்துத் தாமாகவே தெளிவடைந்து எழுந்து உட்கார்ந்தார். தாம் அப்போது எழுபது வயதடைந்த கிழவர் போலாய்விட்டதாக அவர் உணர்ந்தார். அவரது சீவனில் பெரும் பாகமும் போய்விட்டதென்றே கூறவேண்டும். தமது உயிர் அதிக நாட்கள் நில்லாதென்றும், வெகு சீக்கிரத்தில் அது தமது உடலை விட்டுப்பிரிந்து போய்விடும் என்றும் அவரது மனத்தில் ஓர் எண்ணம் தோன்றி மேலாடியது. இந்த உலகம் பாழ்த்து ஒரே இருள்மயமாக அவருக்குத் தோன்றியது. பசி தாகம் முதலிய எவ்வித தேகபாதையும் உண்டாகவில்லை. அவருக்கு எல்லாம் துக்க மயமாகவும் துன்ப நிறைவாகவும் தோன்றியது. தாம் அதற்குமேல் அந்த ஊரில் இருப்பது தகாதென்று நினைத்து அவர் உடனே அவ்விடத்தைவிட்டு எழுந்து நடந்து பிரயாணமாய் விட்டார். இன்ன திசையில் போகிறோம் இன்ன ஊருக்குப் போகிறோம் என்பதையே உணராமல் தூக்கத்தில் நடப்பவர் போல அவர் நடைப் பிணமாய்ச் சென்றுகொண்டே இருந்தார். அவர் தகப்பனாரது வாழ்க்கை அவ்வாறு சீர்குலையவும், முடிவில், அவர் இறந்துபோகவும் காரண பூதராயிருந்தது தாமே என்ற நினைவு தோன்றத் தோன்ற, தாம் நரகத்தை அடைவதைத் தவிர வேறு பிராயச்சித்தம் இல்லவே இல்லையென்றும் அவர் எண்ணிக் கொண்டவராய்த் தமக்கு எதிரில் காணப்பட்ட ரஸ்தாவோடு வெகுதூரம் நடந்து பக்கத்திலிருந்த ஓர் ஊரையடைந்து ஒரு சத்திரத்தில் படுத்து அன்றைய இரவைப் போக்கினார்.

அதன் பிறகு அவர் இரண்டு நாட்கள் வரையில் அன்னம் தண்ணீரின்றி நடந்து எவ்விடத்திலும் இருக்கைகொள்ளாதவராய் ஊரூராய்த் திரிந்து அப்படியே பட்டினி கிடந்து தாம் தமது

உயிரை மடித்துக் கொள்வதே தாம் செய்யத்தக்க காரியம் என்ற தீர்மானத்தோடு வெகு தூரம் பிரயாணம் செய்து மூன்றாவது நாள் மாலையில் ஒரு சத்திரத்தை அடைந்த சமயத்தில் சகிக்க வொண்ணாத நாவறட்சியினால் களைத்து மூர்ச்சித்து நடுப் பாதையில் அப்படியே வேரற்ற மரம் போலச் சாய்ந்துவிட்டார். பக்கத்தில் இருந்த கடைக்காரர்கள் பலர் அந்த விபரீதக் காட்சியைக் கண்டு திடுக்கிட்டு எழுந்து ஓடிவந்து அவரைத் தூக்கி எடுத்துப் பக்கத்திலிருந்த சத்திரத்துத் திண்ணையில் கொண்டுபோய்ப் படுக்கவைத்து வாயில் தண்ணீரை வார்த்து அவரது மயக்கத்தைத் தெளியவைத்து அவருக்கு அங்கு கிடைத்த ஆகாரம் சொற்பம் கொடுத்து வற்புறுத்தி உண்ணச் செய்துவிட்டுப் போயினர். அன்றிரவில் அந்தத் திண்ணையில் படுத்திருந்த திவான், "ஆகா! பட்டினி கிடந்து இந்த உயிரை மடித்துவிட நினைத்து வந்தேன். நடு ரஸ்தாவில் மயக்கம் என்னைத் தள்ளிவிட்ட நினைவிருக்கிறது. அப்படியே நான் கொஞ்ச நேரம் கிடந்தால் என் உயிர் போயிருக்குமே. இவர்கள் ஏன் என்னை மறுபடி பிழைக்க வைத்தார்கள். மனிதர்கள் இல்லாத நடுவழியில் நான் விழுந்து இறந்திருக்கக் கூடாதா! இன்னமும் நான் பிழைத்திருந்து மேன்மேலும் என்னென்ன துன்பங்களை அநுபவிக்கக் கடவுள் திருவுளம் பற்றியிருக் கிறாரோ தெரியவில்லையே! சம்போ! சங்கரா! பரம்பொருளே! இதுவரையில் நான் அனுபவித்த தண்டனை போதாதா? நான் செய்த பாவமலை இன்னமும் பாக்கி இருக்கிறதா? ஈசா! பரமேசா! என்னப்பனே! காருண்ய மூர்த்தியே! என்னால் தாங்க முடியவில்லையே என்னப்பனே! என்னை இவ்வளவோடு க்ஷமித்து உன் பாதாரவிந்தங்களில் சேர்த்துக்கொள்ள வேண்டுமப்பனே! உன்னையன்றி எனக்கு வேறே புகலிடம் எங்கிருக்கிறது? இந்த நாயேனை இனி இப்புவியில் வைத்திருப்ப தில் யாருக்கு என்ன உபயோகம்! போதும், போதும், தீனதயாளுவே! இன்றிரவு நான் தூங்குவது இனி விழிக்காத கடைசித் தூக்கமாய்ச் செய்துவிடவேண்டும். என் அண்ணலே! காருண்ய வள்ளலே!" என்று கடவுளை நினைத்து நினைத்து உருகிய வண்ணம் படுத்து நித்திரை செய்து அன்றைய இரவைக் கழித்துவிட்டு மறுநாள் காலையில் எழுந்து மறுபடி பிரயாணம்

செய்யும் கருத்தோடு ஒரு தெருவின் வழியாக நடந்து வந்து கொண்டிருக்கையில், ஒருவீட்டு வாசலில் "ஐயோ! அப்பா! அடிக்கிறார்களே! கொல்லுகிறார்களே! இந்தப் பாழும் பிராணன் போகமாட்டேன் என்கிறதே" என்று ஓர் ஓசை கேட்டது. அங்கு நின்ற சிலர், "இறங்கடா திண்ணையைவிட்டு. க்ஷயரோகம் பிடித்த கிழக் கழுதை! திண்ணையில் படுத்து எங்கு பார்த்தாலும் காறிக்காறிக் கோழையைத் துப்பி எப்போது பார்த்தாலும் கொள் கொள்ளென்று இருமிக்கொண்டே படுத்திருக்கிறாய்! எழுந்து போய் ஊருக்கு வெளியிலுள்ள பாழுஞ்சாவடியில் படுத்துக் கொள். இது தொற்று வியாதி. உன் எச்சிலைக் குழந்தை குட்டிகள் மிதித்தால் அவர்களுக்கும் க்ஷயரோகம் தொற்றிக் கொள்ளும்" என்று கூறி அதட்டி, திண்ணையில் படுத்திருந்த ஒரு குடு குடு கிழவனை இரண்டு மூன்று மனிதராய்ப் பிடித்து பலவந்தப்படுத்தித் தூக்கி ரஸ்தாவில் எறிந்து அடிக்கவும் உதைக்கவும் முயன்றனர். அந்தக் கிழவனுடைய உடம்பில் எலும்பும் தோலுமே காணப்பட்டன. பார்வைக்கு அவனுக்கு எண்பது வயது ஆயிருக்கலாம் போலத் தோன்றியது. அவனது தோல்கள் சுருங்கித் திரைந்து காய்ந்து தொங்கிக் கொண்டிருந்தன. அவனது இடையில் அழுக்கடைந்த ஒரு கோவணமும், தோளின் மேல் ஒரு கந்தைத் துணியும் காணப் பட்டன. அவனது வலக்கரத்தில் ஒரு மூங்கில் கோலும், இடது கையில் ஒரு தகரக் குவளையும் இருந்தன. அவன் வாய் ஓயாமல் இருமி இருமி சகிக்க வொண்ணாதபடி அவஸ்தைப்பட்டுக் கொண்டிருந்தான். அவ்வாறு மகா பரிதாபகரமான நிலைமையில் இருந்த ஒரு பிச்சைக்காரனை சில சண்டாளர்கள் சிறிதும் ஜீவகாருண்யம் ஈவிரக்கம் முதலியன இன்றி வெளியேற்றி ரஸ்தாவில் கொணர்ந்து போட்டு வதைத்ததைக் கண்ட நமது திவான் முதலியார் அப்படியே பதைத்துப் போனார். நோய் வாய்ப்பட்டு அப்போதோ, அடுத்த நிமிஷமோ இறப்பது என்ற நிலைமையில் இருந்த அந்தக் கிழவனை அந்தக் கிராதகர்கள் அப்படியும் கொடுமையாய் நடத்துகிறார்களே என்ற எண்ணத்தினால் திவான் பதறிப் போனார். அவரது மனத்தில் மலைபோல அழுத்திக் கொண்டிருந்த பெருந்துயரத்தை யெல்லாம் அவர் அந்த ஒருநிமிஷ நேரம் மறந்து ஆவேசம்

கொண்டவர் போலப் பாய்ந்து, "ஐயா! அவரை உபத்திரவிக்க வேண்டாம்! சாகப்போகிற கிழவர் ஐயா! உங்களுக்குப் புண்ணியமுண்டு. அவரை விட்டு விடுங்கள். அவர் இந்த இடத்திலும் இருக்காமல், நான் அவரை ஊர்ச்சாவடிக்கு அழைத்துக்கொண்டு போகிறேன்'' என்று நயந்து இறைஞ்சி நிரம்பவும் உருக்கமாகவும் அன்பாகவும் அவனது கையைப் பிடித்து, "ஐயா! வாருங்கள். நான் உங்களை வசதியான வேறே இடத்துக்கு அழைத்துக் கொண்டுபோய்ப் படுக்க வைக்கிறேன்'' என்று அழைக்க அவ்விடத்தில் நின்ற முரடர்கள் அவ்வளவோடு கிழவனை விட்டுவிட்டுத் தமது வீட்டிற்குப் போயினர். தன்னை அவர்கள் வற்புறுத்தி ஹிம்சித்த சமயத்தில் பரமசிவன் போலத் தோன்றித் தன்னிடம் அன்போடு பேசித் தனக்கு உதவி செய்வதாக ஒரு பரதேசி வந்ததைக் கண்ட கிழவன் அளவற்ற மகிழ்ச்சியும், உற்சாகமும் அடைந்து நமது திவான் சாமியாரைப் பார்த்து, "சாமியார் ஐயா! உங்களுக்கு அநந்தகோடி புண்ணியம் உண்டு; நீங்கள் வராவிட்டால் இந்தப் புண்ணியாத்துமாக்கள் என்னை இந்நேரம் சித்திரவதை செய்துவிடுவார்கள். நான் எழுந்து நடந்தால், கிறுகிறுப்பும் மயக்கமும் கீழே தள்ளுகின்றன. என்னைப் பிடித்துக்கொண்டே வந்தால், நான் நடந்து வருகிறேன். மெதுவாய் என்னை இந்த ஊர்ச் சாவடியில் கொண்டுபோய்விட்டு விடுங்கள்'' என்றான்.

திவான் முதலியார் அப்படியே செய்வதாக இணங்கி, மெதுவாக அவனைத் தூக்கி நிறுத்தி நடத்திக்கொண்டு அந்த ஊர்ச் சாவடி எங்கே இருக்கிறது என்பதை விசாரித்தறிந்து அங்கே போய் வசதியான ஓரிடத்தில் கிழவனைப் படுக்கவைத்து, "ஐயா! நான் போய் ஏதாவது ஆகாரம் கொண்டு வருகிறேன். சாப்பிடுகிறீர்களா?'' என்றார்.

உடனே கிழவன் சகிக்க வொண்ணாத ஆநந்தமும் நன்றியறிதலும் காட்டி, "சுவாமிகளே! நீங்கள் மகாராஜனாய் என்றும் சிரஞ்சீவியாய் இருக்கவேண்டும். நான் ஐம்புலன்களும் அறிவும் பெற்ற மனிதனாய்ப் பிறந்திருந்தாலும் என்னை சகலமான ஜனங்களும் கேவலம் புழுவைவிட இழிவாக மதித்து, என்னைக் காலால் மிதிக்கக்கூட அருவருப்புக்கொண்டு விலகிப்

போகிறார்கள். என்னப்பன்! என் தெய்வம்! நீங்கள் இந்தச் சமயம் வந்து என்னை இவ்வளவு அருமையாக நடத்தி பிரியமாக உபசரிப்பதைப் பார்த்தால் கடவுளே என் மேல் இரக்கங் கொண்டு உங்கள் ரூபமாய் என்னைக் காப்பாற்ற வந்திருப்பதாக நான் எண்ணுகிறேன். சுவாமி! நான் உங்களைவிட வயசில் பெரியவன். நான் கையெடுத்து உங்களைக் கும்பிட்டால் உங்களுக்குக் கெடுதல் என்று சொல்லுவார்கள். ஆகையால், உங்கள் பெற்றோர் பெரியோருக்கு நான் நமஸ்காரம் பண்ணுகிறேன்'' என்று நிரம்பவும் உருக்கமாகவும் வணக்கமாகவும் கண்ணீர் விடுத்துக் கூறிய வண்ணம் தனது இரண்டு கைகளையும் குவித்து திவான் முதலியாருக்குப் பன்முறை கும்பிடு போட்டான்.

தோற்றத்தில் அவன் கேவலம் பிச்சைக்காரன்போல இருந்தாலும், அவனது சொற்கள் படிப்பாளியின் சொற்கள் போல ஒழுங்காகவும் விநயமாகவும் இருந்ததைக் கண்ட திவான் சாமியார் உடனே அவ்விடத்தைவிட்டுப் புறப்பட்டு மறுபடி அந்த ஊருக்குள் சென்று நேராக ஜவுளிக் கடைக்குப் போய் இடுப்பில் உடுத்திக் கொள்ளத்தக்க வஸ்திரங்கள் நான்கு, மேலே அணியத்தக்க அங்கவஸ்திரங்கள் நான்கு, கம்பளிச் சால்வை யொன்று, கீழே போட்டுப் படுத்துக் கொள்வதற்கு ஜமக்காளம் ஒன்று ஆகிய ஜவுளிகள் எல்லாவற்றையும் வாங்கி ஒரு மூட்டையாகக் கட்டி எடுத்துக்கொண்டு பாத்திரக்கடைக்குப் போய் இரண்டு மூன்று பாத்திரங்களை விலைக்கு வாங்கி எடுத்துக்கொண்டு நேராக அந்த ஊர்ச் சோற்றுக் கடையை அடைந்து புதிதாக அப்போதே தயாரிக்கப்பட்டு சுடச்சுட இருந்த அன்னம், குழம்பு, கறிகள், அப்பளம், நெய், வாழை இலை முதலியவற்றை வாங்கி எல்லாவற்றையும் எடுத்துக் கொண்டு விரைவாகச் சாவடிக்கு வந்து சேர்ந்தார். சேர்ந்தவர் தாம் கொண்டு வந்திருந்த ஜவுளிகளையும், அன்னம் முதலிய ஆகார பதார்த்தங்களையும் எடுத்துக் கிழவனுக்கு முன் வைக்கவே, அத்தனை சாமான்கள் தனக்கு வந்து சேரும் என்று கனவிலும் எதிர்பார்க்காத அந்தக் கிழவன் தனது கண்களையே நம்பாமல் களிப்பும் பேரின்பமும் அடைந்து பூரித்து அப்படியே ஸ்தம்பித்துப்போய்த் தனது மூக்கின்மேல் விரலை வைத்து,

"சுவாமிகளே! எனக்கு இன்றுமுதல் மறுபடியும் சுக்கிர தசை ஆரம்பமாகிறது போலிருக்கிறது. என் உடம்பிலுள்ள இந்தக் கோவணமும் கந்தைத் துணியுமே எனக்குக் கடைசி மோவாசை யென்றல்லவா நான் எண்ணியிருந்தேன். நான் சுடச்சுட சாதமும், குழம்பும் கண்ணால் கண்டு எவ்வளவோ காலமாய் விட்டது. இப்படிப்பட்ட பாக்கியம் மறுபடியும் எனக்குக் கிடைக்கும் என்று நான் நினைக்கவே இல்லை. பட்டினி கிடந்து இப்படியே எங்கேயாவது திண்ணையில் மாண்டு கிடப்பேன் என்று எண்ணினேன். தெய்வத்தின் கருணா கடாக்ஷம் மறுபடியும் என் பக்கம் கொஞ்சம் வீசுகிறது. நீங்களே இப்போது எனக்குப் பேசும் தெய்வம். உங்களைப் பார்த்தால், உலகைத் துறந்த பரதேசி போல் இருக்கிறீர்கள். உங்களுக்கு இவ்வளவு விலை பெற்ற சாமான்கள் இவ்வளவு சுலபத்தில் கிடைத்ததுதான் ஆச்சரியத்தை உண்டு பண்ணுகிறது. எல்லாம் எனையாளும் ஈசன் செயல்; கொடுப்பவனும் அவன், குறைப்பவனும் அவன், எடுப்பவனும் அவன். நம்மால் ஆவது ஒன்றுமில்லை" என்று தழுதழுத்த குரலில் கூறித் தமது நன்றியறிதலின் பெருக்கையும் உள்ளத்தின் உவகையையும் எடுத்துக் காட்ட, உடனே சாமியார், "ஐயா! நீங்கள் எனக்கு உபசார வார்த்தை சொல்வது இருக்கட்டும். முதலில் காரியத்தைப் பாருங்கள்" என்று வாத்ஸல்யத்தோடு கூறினார்.

உடனே அந்தக் கிழவன் பாலியப் பருவத்தின் திடத்தையும் தேக பலத்தையும் அடைந்து விட்டவன் போல மாறிப்போய்த் தட்டுத்தடுமாறி எழுந்து, எதிரிலிருந்த ஒரு வாய்க்காலுக்குச் சென்று தனது தேகத்தைச் சுத்தம் செய்துகொண்டு திரும்பி வந்து திவான் சாமியார் கொணர்ந்திருந்த வஸ்திரங்களுள் ஒன்றை எடுத்து இடையில் அணிந்து வேறொன்றை எடுத்து உடம்பைப் போர்த்திக்கொண்டு சாமியாரிடமிருந்த விபூதியை வாங்கி அணிந்து கொண்டு ஐந்து நிமிஷம் வரையில் விசத்தியானம் செய்து கடவுளைப் பிரார்த்தித்தபின் கீழே உட்கார்ந்துகொள்ள, திவான் சாமியார் அவனுக்கெதிரில் வாழை இலையை விரித்து அன்னம் முதலியவற்றை எடுத்துப் பரிமாற, கிழவனது போஜனம் திருப்திகரமாக நிறைவேறியது. நெடுநாள் பட்டினி கிடந்து சரகு போலக் காய்ந்து சாரமற்றுப் போயிருந்த கிழவனது உடம்பில்

பளுவான உணவு செல்லவே அதைத் தாங்க மாட்டாமல் அவனுக்கு அலுப்பும் தூக்கமும் வந்துவிட்டன. அவன் அப்படியே படுத்து வெகுநேரம் வரையில் தூங்கி விழித்துப் புத்துயிரும் புதுக்களையும் பெற்று எழுந்து உட்கார்ந்து கொண்டான். அப்போதும் அவ்விடத்திலேயே இருந்த திவான் சாமியார் அவனை நோக்கி, "ஐயா! உங்களுக்கு உடம்பு இப்போது எப்படி இருக்கிறது? கொஞ்சம் சௌக்கியமாக இருக்கிறதா? இனி தைரியமாகப் போவீர்களா? இந்த ஜவுளி களையும் பாத்திரங்களையும் உங்களுடைய உபயோகத்துக்கு வைத்துக்கொள்ளுங்கள், இவைகள் தவிர, நான் உங்களுக்கு ஐந்நூறு ரூபாய் பணம் தருகிறேன். அதை வைத்துக்கொண்டு நீங்கள் உங்களுடைய சொந்த ஊர் எதுவோ அதுக்குப் போய் சௌக்கியமாய் இருங்கள். வேறே எந்த இடத்திற்கும் போய் அலைய வேண்டாம். நானும் புறப்பட்டுப் போய் என் விதியைத் தொலைக்கிறேன்" என்றார்.

அதைக் கேட்ட கிழவனுக்குத் தன்னை அறியாமல் ஆநந்த பாஷ்பம் பொங்கி வழிந்தது. உடம்பு பரவசமடைந்தது. அவன் நிரம்பவும் வணக்கமாகவும் பயபக்தி விநயத்தோடும் பேசத் தொடங்கி, "சுவாமிகளே! நான் முன்னே சொன்னபடி எனக்கு இப்போது மறுபடி சுக்கிர தசை ஆரம்பமென்றே நினைக்கிறேன். ஆனால், எனக்குப் பணமென்றாலே பயமாக இருக்கிறது. பணம்தான் மனிதருக்கு எமன். பணத்தினாலேயே மனிதர் பூஜிதையும் சுகமும் அடைகிறது. பணத்தினாலேயே மனிதருக்கு கஷ்டங்களும், கவலைகளும், துயரமும், அபாயங்களும் நேருகின்றன. அது இல்லா விட்டாலும், மனிதருக்கு உய்வில்லை. அதை வைத்திருப்பதும் அபாயகரமாக இருக்கிறது. நான் இதற்கு முன் ரொக்கமாக சுமார் ஆயிரம் ரூபாய் பணம் வைத்துக் கொண்டிருந்தேன். என்னோடு இருந்த ஒரு பரதேசி எனக்கு வேண்டியவன்போல இருந்தான். நான் தூங்கியபோது அதை அபகரித்துக் கொண்டு ஓடிப்போய் விட்டான். இப்போது இந்தப் பணத்தை வைத்துக் கொண்டிருந்தாலும், இதன் கதியும் அப்படித்தான் முடியுமோ என்னவோ! எனக்கும் பணத்துக்கும் இராசியே இல்லை" என்றார்.

திவான் சாமியார், "ஆம்; ஐயா! ஆயிரம் ரூபாய் பணத்தைக் கையில் வைத்திருந்த நீங்கள் உங்கள் ஊரில் சௌக்கியமாய் இராமல், பரதேசிகளோடு கண்டவிடத்தில் ஏன் தங்கினீர்கள்? அது உங்களுடைய தவறுதானே? நீங்கள் காஷாயம் வாங்கிக் கொண்ட பரதேசியாகவும் தோன்றவில்லை. அப்படி இருக்க, நீங்கள் ஊரோடு நிலையாய் ஏன் இருக்கவில்லை?" என்றார்.

கிழவன் : சுவாமிகளே! அந்த வயிற்றெரிச்சலை நான் என்னவென்று சொல்லப் போகிறேன்! நான் வெளிப் பார்வைக்கு ஒரு மனிதனைப் போலக் காணப்பட்ட போதிலும் நான் உண்மையில் மனிதனேயல்ல! என்னுடைய வரலாற்றை நீங்கள் கேட்டால் இப்பேர்ப்பட்ட மகா பாவியோடு நாமேன் பேசினோமென்றும், இவனுக்கு நாமேன் உதவி செய்தோம் என்றும் நினைத்து உங்களையே தூஷித்துக் கொள்வீர்கள். நான் இறந்தவரிலும் சேராமல் இருப்பவரிலும் சேராமல் நடைப் பிணமாய் இருந்து வருகிறேன். நாய் நரி காக்கை கழுகு பூச்சி புழுக்கள்கூட எங்கள் ஊரில் இருக்க அனுமதியுண்டு. நான் எவரும் செய்யாத பெருத்த பாவத்தைச் செய்தவன். ஆகையால், எங்கள் ஊரார் என்னை ஊருக்குள் சேர்க்கவே மாட்டார்கள். நான் உள்ளே போனால், என்னை எவராவது கல்லால் அடித்துக் கொன்றுவிடுவார்கள்.

திவான் சாமியார் : என்ன ஆச்சரியம் ஐயா இது! ஜனங்கள் அப்படி விபரீதமாய் நடந்துகொள்ளும்படியான எந்தப் பாவத்தை நீங்கள் செய்துவிட்டீர்கள்?

கிழவன் : என் மனசார ஒரு பாவத்தையும் அறியேன். நான் எவர் விஷயத்திலும் அற்பமான தவறும் செய்யவில்லை. நான் இன்ன பாவந்தான் செய்தேனென்று சொல்ல எனக்கே தெரிய வில்லை. ஆனால் எங்கள் ஊர் ஜனங்களுக்கு நான் அப்பேர்ப் பட்ட கொடும் பாவியாகி விட்டேன்.

திவான் சாமியார் : என்ன ஆச்சரியம் ஐயா இது! நீங்கள் சொல்வது எனக்குக் கொஞ்சமும் விளங்கவில்லையே! நம் முன்னோர் மனிதர் இன்னின்ன காரியம் செய்தால் அது பாவம் என்று கண்டு அனுஷ்டானத்திற்குக் கொண்டு வந்திருக்கிறார்கள். நீங்கள் அப்படிப்பட்ட காரியம் எதையும் செய்யாதிருந்தால், ஜனங்கள் உங்களைப் பாவியென்று ஏன் மதிக்கிறார்கள்?

கிழவன் : சுவாமிகளே! நான் பூடகமாய்ப் பேசிக் கொண்டே போனால் உங்களுக்கு இது விளங்கவே விளங்காது. இது எவ்விடத்திலாவது சாதாரணமாய் நடக்கிற காரியமாக இருந்தாலல்லவா இது மனசில் படும். இது எந்த இடத்திலும் நடவாத மகா புதுமையான விஷயம். ஆகையால், நான் சொன்னால்தான் இது தெரியும். சொல்லுகிறேன் கேளுங்கள். நான் இப்போது பார்வைக்குப் பிச்சைக்காரனாக இருந்தாலும் கொஞ்ச காலத்துக்குமுன் வரையில் பெரிய லக்ஷாதிபதியாய் இருந்தவன். என் பெண்ஜாதி உறவினர்கள் முதலியோர் இன்னமும் இருக்கிறார்கள். என்னைப்போல அபாரமான செல்வத்திலும், செல்வாக்கிலும், பெருமைப்பாட்டிலும் இருந்தவனும் இல்லை, என்னைப்போல ஒரு நிமிஷத்தில் பிச்சைக்காரனாய்க் கேவலம் நடைப் பிணமாய் நடத்தப்பட்டு விரட்டப்பட்டவனும் இல்லையென்றே சொல்ல வேண்டும். எனக்கு வயசு முதிர்ந்து போனமையால், அடிக்கடி எனக்கு மார்படைப்பும், மயக்கமும் உண்டாவது வழக்கம். தண்ணீர் குடித்து, நாலைந்து ஏப்பம் விட்டால் அந்த உபத்திரவம் உடனே சாதாரணமாய் விலகிப்போய்விடும். நான் கடைசியாய் என் சம்சாரத்துடனும் மற்ற சொந்த ஜனங்களுடனும் இருந்து தாம்பூலம் போட்டுக் கொண்டிருந்தபோது எனக்குத் திடீரென்று மார்படைப்பும், மயக்கமும் வந்துவிட்டன. அதற்குமுன் அந்த உபத்திரவம் கொஞ்ச நேரம் இருந்து விலகிப்போகும். அந்தத் தடவை விலகவே இல்லை. என் பிரக்ஞை எனக்குச் சுத்தமாய் இல்லாமல் போய்விட்டது. அந்தமாதிரி நான் எவ்வளவு நேரம் இருந்தேன் என்பதும் இடையில் என்னென்ன காரியங்கள் நடந்தன என்பதும் எனக்குத் தெரியவே இல்லை. ஆனால், நான் மறுபடி விழித்துக்கொண்டு பார்க்கையில், நான் எங்கே இருந்தேன் தெரியுமா? எங்கள் ஊர்ச் சுடுகாட்டில் கட்டைகளும் மூட்டைகளும் நெருப்பும் புகையுமாயிருந்த ஒரு சிதையின்மேல் நான் இருக்கக் கண்டேன். நெருப்பு நாலா பக்கங்களிலும் என்னைச் சுட்டதை உணர்ந்து அதைப் பொறுக்க மாட்டாமல் நான் துள்ளி, சிதையைவிட்டு வெளியில் குதித்தேன். அப்போது நடுநிசி வேளை. எங்கும் ஒரே இருள் மயமாய் நிறைந்திருந்தது. அது குளிர்காலம். ஆகையால், எங்கும் ஒரே பனியாக மூடிக்

கொண்டிருந்தது. நான் வஸ்திரம் அரைநாண்கயிறு முதலிய எந்தத் தொந்தரவும் இல்லாமல் பிறந்த மேனியாய் நின்றேன்; சிறிது தூரத்தில் பிணம் சுடும் தோட்டி கையும் தடியுமாய் உட்கார்ந்து கொண்டிருந்தவன், நான் திடீரென்று எழுந்து நின்றதைக் கண்டு திடுக்கிட்டுத் திகில் கொண்டு எழுந்து நடு நடுங்கி என்னை உற்றுப் பார்த்தவண்ணம் எனக்கருகில் நெருங்கி வந்தான். அந்த ஊரில் நான் பெருத்த பணக்காரன். ஆகையால், நான் அவனுக்கு வருஷ வாரி நெல் பணம் முதலியவை கொடுத்து அவனுடைய குடும்பத்தைக் காப்பாற்றுகிறவன். ஆகையால், அவன் என்னிடம் அதிக பயபக்தி விசுவாசத்தோடு நடந்துகொள்வது வழக்கம். மார்பு அடைத்ததனால் மயங்கி விழுந்த நான் சுடுகாட்டில் சிதையின் மேல் இருந்தது எனக்கு எப்படி அபாரமான வியப்பாக இருந்ததோ, அதுபோல, செத்துப் போய் எரிந்துகொண்டிருந்த பிணம் திடீரென்று எழுந்து நின்றது அவனுக்கு வியப்பாகவும் திகிலாகவும் இருந்தது. இருவரும் ஒருவரை யொருவர் ஆச்சரியத்தோடு பார்த்துக் கொண்டோம். உடனே நான், ''அடே! காத்தான்! நான் இப்போது இங்கே இருப்பதைப் பார்த்தால், நான் இறந்துபோய் விட்டேன் என்று எண்ணி என்னுடைய ஜனங்கள் என்னைத் தூக்கிக் கொண்டு வந்து சிதையில் படுக்க வைத்து தீ மூட்டிப் போய்விட்டார்கள் என்றே எண்ண வேண்டியிருக்கிறது. உண்மையில் என் உயிர் போகாமல் இருக்கையில் ஜனங்கள் ஏன் இப்படிச் செய்தார்கள் என்பது தெரியவில்லையே!'' என்றேன். உடனே காத்தான் அளவிட முடியாத ஆச்சரியமும் பூரிப்பும் அடைந்து, தன் கையை எடுத்து வணக்கமாகக்கும்பிட்டு, ''சாமி! எசமானே! தர்ம ராசாவே! நீங்க எறந்துட்டீங்கன்னு கேட்டதும் எம் மனசு கொத்திச்சுப் போச்சு சாமீ! எனக்கும் எம்புள்ளே குட்டிங் களுக்கும் தாராளமாக்கஞ்சி வாக்கற கர்ண மவராசா எறந்து பூட்டாறென்னு நாங்களாம் அளுதது சொல்லி முடியாது. நல்லவேளை பொளச்சிக்கிட்டீங்க! எங்க உள்ளம் குளுந்துதுங்க. ஒங்களுக்கு மாரடைச்சு மூச்சு பேச்சு எல்லாம் நின்னு போச்சு தாம். ஒடம்பெல்லாம் சில்லிட்டுப் போச்சாம். மத்தியானம் மொதக்கொண்டு ராத்திரி பத்து நாள் வரையிலே அப்பிடியே இருந்திச்சாம், எல்லோரும் பார்த்து எஜமானுக்கு உசிரு

போயிடிச்சின்னு முடிவுகட்டி, பாடையிலே வச்சு, கொட்டு முழக்கோடே கொண்டாந்து நெருப்பு வச்சுட்டு இப்பதாம் போறாங்க. எசமானுக்கு ஒடம்புலே துணிகிணி ஒண்ணுமில்லை, வெடவெடன்னு நடுக்குது. வாங்க; நான் எசமானே ஊட்டுலே கொண்டாந்து உட்டுட்டுப் போறேன்'' என்று உருக்கமாகவும் வாஞ்சையாகவும் சொன்னான். அவனுடைய உண்மையான பிரியத்தைக் காண, என் உள்ளம் பூரித்தது. நான் நிரம்பவும் சந்தோஷமடைந்து அவனைப் பார்த்து, "அப்பா! காத்தான்! நான் நிர்வாணமாய் இருக்கிறேன். இப்படியே ஊருக்குள் வரவெட்கமாக இருக்கிறது. நீ உடனே எங்கள் வீட்டுக்கு ஓடி, நான் பிழைத்துக் கொண்டேனென்ற சந்தோஷ சங்கதியைச் சொல்லி, இரண்டு துணிகளோடு யாரையாவது உடனே இங்கே அழைத்துக் கொண்டு வா'' என்றேன். காத்தான் உடனே என்னுடைய வீட்டுக்குப் போய் அரை நாழிகை கழித்துத் திரும்பி இரைக்க இரைக்க ஓடிவந்தான். அவனுடன் வேறே யாரும் வரவில்லை. அவனுடைய கையில் ஒரு சிறிய மூட்டை இருந்தது. நான் பிழைத்துக் கொண்டேனென்ற சங்கதியைக் கேட்டு ஜனங்களெல்லோரும் ஆசையாக ஓடி வருவார்கள் என்று நான் நினைத்ததற்கு இது முற்றிலும் மாறாக இருந்ததன்றி, நான் கட்டிக்கொள்ளும் துணியை அவர்கள், பிணம் சுடும் தோட்டியிடம் கொடுத்து அனுப்பியதும் எனக்கு ஆச்சரிய மாகவும் ஆயாசமாகவும் இருந்தது. நான் உடனே அவனைப் பார்த்து, "என்னடா காத்தான், வேறே யாரும் வரவில்லையா?'' என்றேன். அவன் நிரம்பவும் துக்கமான குரலோடு பேசத் தொடங்கி, "எசமானே! நானு இந்த அக்கரமத்தெ என்னான்னு சொல்வேனுங்க! எசமான் எறந்து போயிட்டீங்கன்னு ஓங்களோடே சம்சாரம் சொந்தக்காரரு எல்லாரும் மோதியடிச்சு அளுது பெரண்டுக்கிட்டுக் கெடந்தாங்க. ஐயோ! எங்க மவராசன் போயிட்டாரே! இன்னமே அவரேக் காணப்போறமா? இன்னு பொலம்பினாங்க. அப்ப நான்போயி இந்த மாதிரி நீங்க பொளச்சு உசிரோட இருக்கிறீங்கன்னு சொன்னேன். அப்ப எசமானுடைய சம்சாரமும் இன்னும் ரெண்டு மூணு பேரும் இருந்தாங்க. எசமானொட சம்சாரம், 'அடே காத்தான்! பொணத்துக்கு எப்பவாவது உசிரு வந்ததுண்டா. நரம்பு முறுக்கு

ஒரு வேளை அது எளுந்து குந்தி இருக்கும். தடியாலே ஓரே அடியா அடிச்சு இடுப்பெ முறிச்சு நெருப்புலே போட்டுடக் கூடாதா. நீ இந்தச் சங்கதியெச் சொல்லவா வந்தே, போ. ஒடனே அடிச்சு நெருப்புலெ போட்டுக் கொளுத்திப்புடு' இனாங்க. அதெக் கேட்ட ஒடனே என் வவுறு பத்தி எரிஞ்சு போயிடுடிச்சு எசமானே! சொந்தப் பொஞ்சாதி இப்பிடியும் மனந் துணிஞ்சு சொல்லுவாங்களான்னு நானு ஆச்சரியப்பட்டுப் பூட்டெனுங்க. அப்பாலே நான் அவுங்களெப் பாத்து, 'தாயே! அப்பிடியெல்லாம் சொல்லாதீங்க, எசமான் சாவக்கீவ இல்லீங்க. நெருப்புச் சூடு பட்ட ஒடனே மாரடெப்பு சடக்குனு நீங்கிப்போயி பொளெச்சி எளுந்து உசிரோட இருக்குறாங்க. உசிரோட இருக்கறவங்களே அடிச்சிக் கொல்ல, நானு கொலெ காரனல்லங்க. அப்பிடி நானு ஒரு நாளும் செய்ய மாட்டேனுங்க'' இன்னேன். ஒடனே அவுங்க என்னா சொன்னாங்க தெரியுமா? 'அடே காத்தான்! எறந்து போனதாக மந்திரம் கிந்தரமெல்லாம் சொல்லிக் கொளுத்தின பொற வாலெ மனிசரு ஊருக்குள்ளற வந்தா, அவுங்க சொந்த மனிசரும் அவரெப் பார்க்கவே கூடாது. அவரு தப்பித்தவறி வந்தா யாராச்சும் அடிச்சுக் கொன்னுப்புடுவாங்க. நீ ஒரு காரியம் செய்யி. நாங்க ஒங்கையிலே ஆயிரம் ரூவா பணமும் ரெண்டு துணியும் தாரோம். அதெக் கொண்டு போயி அவருக்கிட்டே குடுத்து ராவோடெ ராவாப் பொறப்புட்டு எங்கிடாச்சும் தொலை தூரத்துக்கு அப்பாலே போயிடச் சொல்லு. இந்தப் பக்கத்துலேயே அவரு இன்னமே தலை காட்டினா, அநியாயமா அவரெ அடிச்சுக் கொன்னுப்புடுவாங்க. நீயும் இந்தச் சங்கதியெ யாருக்கும் சொல்லாதே. ஒனக்கும் ஒரு நூறு ரூவா தாரோம்' இன்னு சொல்லி ஒங்கிளுக்கு ரெண்டு துணியும் ஆயிர ரூவா பணமும் எனக்கு நூறு ரூவாயும் குடுத்தாங்க. நானு அதுக்கு மேலே மறுத்துச் சொல்ல முடியலீங்க. அதெயெல்லாம் எடுத்துக்கிட்டு வந்துட்டேனுங்க. அம்பிட்டுதான் சங்கதி. எல்லாம் இதோ இருக்குதுங்க. எசமான் பிரியப்படி செய்யுங்க' என்றான். அந்த வரலாற்றைக் கேட்டவுடன் என் மனம் எப்படி கொதித்திருக்கும் என்று நீங்களே யோசித்துக் கொள்ளுங்கள். அதற்குமேல் என்ன செய்கிறது, நான் வெகுநேரம் வரையில்

யோசித்து யோசித்துப் பார்த்தேன். ஒன்றும் தோன்றவில்லை. அவர்களுடைய பிரியப்படி நான் செய்வதைத் தவிர வேறு நான் என்ன செய்வதென்பது தோன்றவில்லை. நான் துணிகளையும் ஆயிரம் ரூபாய் பணத்தையும் வாங்கிக்கொண்டு அந்த ஊரை விட்டே வந்துவிட்டேன். தோட்டி தொட்ட துணியை வாங்கு வது அருவருப்பாக இருந்தது. அதனால், நான் நிர்வாணமாக இருந்தேன். ஆகையால், குளிர் என்னால் தாங்க முடியவில்லை. ஆகையால், பொழுது விடிகிற வரையிலாவது அவைகளை வைத்திருந்து பிறகு வேறு வேஷ்டிகள் வாங்கிக்கொண்டு அவைகளை எறித்துவிடலாம் என்று நினைத்து அவைகளை வாங்கிக்கொண்டு வந்துவிட்டேன். அதுமுதல் நான் ஊரூராய் அலைந்தேன். என்னிடமிருந்த பணத்தை நான் முன்னே சொன்னபடி ஒரு பரதேசி அபகரித்துக் கொண்டு போய் விட்டான். அதன்பிறகு தகரக் குவளை, கோவணம், கந்தைத் துணி, மூங்கில் குச்சி, க்ஷயரோகம் ஆகிய ஐந்து பொருள்களும் எனக்குத் துணையாக மிஞ்சி நின்றன. நான் ஊரூராய்ப் பிச்சையெடுத்து எப்போது இந்த உயிர் உடலை விட்டுப் போகுமென்று வழி பார்த்துக்கொண்டே இருந்த நிலைமையில் ஆண்டவனைப்போல நீங்கள் வந்து என்னுடைய துன்பங் களைப் போக்கி என் மனசைக் குளிரச் செய்தீர்கள். அதனால் தான் நான் எனக்கு மறுபடி சுக்கிர தசை ஆரம்பிக்கிறதோ என்றேன்'' என்றார்.

அந்த மகா ஆச்சரியகரமானதும் எங்கும் நடவாததுமான கதையைக்கேட்டு திவான் சாமியார் முற்றிலும் ஸ்தம்பித்து திக்பிரமை கொண்டு கல்போலச் சமைந்து போய் இரண்டொரு நிமிஷநேரம் மௌனமாக இருந்தபின், "ஐயா! உங்கள் வரலாற்றைப்போல் எங்கும் நடந்ததாக நான் இதுவரையில் என் காதாலும் கேட்டதே இல்லை. உங்களுடைய சம்சாரம் இப்படியும் செய்தார்களா வென்பது எனக்கு நம்பிக்கைப் படவில்லை, அந்த அம்மாள் இப்போது எங்கே இருக்கிறார்கள்?'' என்றார்.

கிழவர், "அவள் எங்கே இருந்தால் எனக்கென்ன? இப்படியெல்லாம் அவள் செய்த பிறகு அவள் எங்கே இருக்கிறாள் என்று தெரிந்து கொள்ளவும், அவளுடைய

முகத்தைப் பார்க்கவும் என் மனம் எண்ணுமா?'' என்றார்.

அதைக்கேட்ட திவான் சாமியார், ''வாஸ்தவம் உங்களுடைய சொந்த ஊர் எது?'' என்றார்.

கிழவர், ''என் சொந்த ஊர் திருவடமருதூர்'' என்றார்.

திவான் திடுக்கிட்டு, ''ஹா! திருவடமருதூரா? இதோ கும்பகோணத்துக்கு அடுத்தாற்போல இருக்கிறதே! அந்தத் திருவடமருதூரா?'' என்றார்.

கிழவர், ''ஆம், ஆம் அதே திருவடமருதூர்தான்'' என்றார்.

திவான் முதலியார், ''தங்களுடைய நாமதேயம் என்னவோ?'' என்றார்.

கிழவர், ''என்னைக் குஞ்சிபாத முதலியார் என்பார்கள்'' என்றார்.

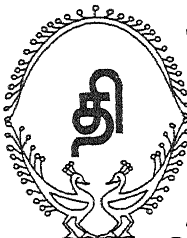
அந்தப் பெயரைக் கேட்ட திவான் மெய்மறந்து மின்சாரத்தால் தாக்கப்பட்டவர் போலத் துள்ளிக் குதித்து, ''ஹா! ஹா! ஹா! என்ன! தங்கள் பெயர் குஞ்சிபாத முதலியாரா? அவர்களுடைய குமாரர்கூட எங்கேயோ திவான் உத்தியோகத்தில் இருந்ததாகச் சொன்னார்களே? அந்தக் குஞ்சிபாத முதலியாரா தாங்கள்?'' என்றார்.

கிழவர், ''ஆம்! அதே பாவிதான் இந்த நடைப் பிணம். ஏன் நீங்கள் வியப்போடு கேட்பதைப் பார்த்தால் நீங்கள் திருவடமருதூருக்குப் போயிருப்பதாகவும், என்னைப் பற்றிக் கேள்வியுற்றதாகவும் தோன்றுகிறதே!'' என்றார்.

அதைக்கேட்ட திவான் சாமியார் அதற்குமேல் பேச மாட்டாதவராய் அபாரமான துக்கத்தினாலும் மன எழுச்சியினாலும் தாக்கப்பட்டு மூர்ச்சித்துப் பக்கத்திலிருந்த சுவரில் அப்படியே சாய்ந்துவிட்டார்.

14–வது அதிகாரம்

தஞ்சை கலெக்டர் தங்கமணி நாடார்

வான் மயங்கிச் சாய்ந்து விட்டதைக் கண்ட குஞ்சிதபாத முதலியார் வியப்பும் கலக்கமும் அடைந்து தமது வரலாறு அவ்வளவு தூரம் மனத்தைப் புண்படுத்த வேண்டிய காரணம் எதுவாக இருக்கும் என்றும், ஒரு கால், அவர் தமக்கு அதற்கு முன் பழக்கமான மனிதராய் இருப்பாரோ என்றும் எண்ண மிட்டபடி அவரது முகத்தை உற்று நோக்கினார். திவானின் முகம் முழுதும் பெருத்த புதர் போல இருந்த சடைகளினாலும் தாடி மீசைகளினாலும் முற்றிலும் புதைபட்டுப் போயிருந்தது. ஆகையால், அவர் இன்னார் என்ற அடையாளம் சொற்பமும் தெரியாமல் போய்விட்டது. ஆயினும், அவர் சும்மா இராமல் திவானண்டை நெருங்கி உட்கார்ந்து பக்கத்தில் கிடந்த ஒரு வாழை இலைத் துண்டை எடுத்து திவானின் முகத்திற் கருகில் வீசி காற்றை உண்டாக்கியபடி அன்பு ததும்பிய குரலில் பேசத் தொடங்கி, ''சுவாமிகளே! சுவாமிகளே! ஏன் ஒரு மாதிரியாகச் சாய்ந்து விட்டீர்கள்? உடம்பில் ஏதாவது தொந்தரவு உண்டா? சுவாமிகளே! சுவாமிகளே! தாகத்திற்குச் சாப்பிடுகிறீர்களா? நான் போய்த் தண்ணீர் கொண்டு வந்து தரட்டுமா'' என்று அன்போடு கூறினார். அப்பொழுது திவான் சாமியார் மயக்கமும் தெளிவும் கலந்த நிலைமையில் இருந்தமையால், குஞ்சிதபாத முதலியார் கூறிய சொற்கள் கிணற்றிற்குள்ளிருந்து பேசப்படுவது போல திவான் சாமியாருக்குச் சொற்பமாகக் கேட்டது. ஆயினும் அவர் அதற்கு உடனே மறுமொழி கொடுக்க இயலாதவராய்த் தமது

கண்களைத் திறக்க முயல்வதும் ஆடி ஆடிச் சுவரில் சாய்வதுமாய் இருந்தார்.

அதைக் கண்ட குஞ்சிதபாத முதலியார் மிகுந்த கவலையும் கலக்கமும் கொள்ளத் தொடங்கி தமது வலக்கரத்தை திவான் சாமியாரின் உடம்பின்மீது வைத்து அன்பாகவும் மிருதுவாகவும் தடவிக் கொடுத்தபடி, "சுவாமிகளே! சுவாமிகளே! உடம்பு எப்படி இருக்கிறது? கொஞ்சநேரம் இப்படியே படுத்துக் கொள்ளுகிறீர்களா?" என்று கூறி நிரம்பவும் கனிகரமாய் உபசரிக்க, இரண்டொரு நிமிஷ நேரத்தில் திவான் தமது கண்களைத் திறந்து கொண்டு மெதுவாக நிமிர்ந்து முன்போல உட்கார்ந்து கொண்டார்.

அவ்வாறு தெளிவடைந்து உட்கார்ந்துகொண்ட திவான் அப்போதும் கலங்கிய மனதும் குழம்பிய பார்வையுமாய்த் தோன்றி கனவு நிலைமையில் இருப்பவர் போலக் காணப்பட்டு நாற்புறங்களிலும் திரும்பித் திரும்பி மருள மருள விழித்துத் தமது தந்தை சந்தேகம் கொள்ளாதபடி அவரது முகத்தையும் உடம்பையும் பன்முறை ஏற இறங்கப் பார்த்து ஆராய்ச்சி செய்தார். கிழவரது பழைய அடையாளங்கள் அடியோடு மாறுபட்டுப் போயிருந்தன. ஆனாலும், அவர் தமது தந்தை யாகத்தான் இருக்க வேண்டுமென்று திவான் நிச்சயித்துக் கொண்டார். தமது தந்தை இறந்துபோய் விட்டாரென்றும், தாம் இனி இந்தப் பிறப்பில் அவரைக் காண இயலாதென்றும் நினைத்து முற்றிலும் நம்பிக்கை இழந்திருந்த நிலைமையில், தாம் சிறிதும் எதிர்பார்க்காத இடத்திலும், நிலைமையிலும் அவரை உயிருடன் கண்டது திவானுக்கு வெகுநேரம் வரையில் உண்மை யாகப் படாமல் கனவு போலவே தோன்றியது. அவ்வாறு மனிதர் தவறுதலாக மயானத்தில் கொளுத்தப்பட்டபின் இரண்டு வருஷ காலத்திற்குப் பிறகு அவர் உயிருடன் காணப்பட்டார் என்பது எப்பொழுதும் எவ்விடத்திலும் திவான் கேட்டிராத அதிசய சம்பவமாய் இருந்தது. ஆகையால், திவானினது மனத்தில் அது உண்மையென்று சுலபத்தில் உரைக்கவில்லை. அந்த அபூர்வச் செய்தியைக் கேட்டதனால் உண்டான பிரமிப்பும், ஆச்சரியமும் அவரைவிட்டு எளிதில் அகலாமல் இருந்தன. தமது தந்தை அவரது சம்சாரம், சம்பத்து முதலியவற்றையும் இழந்து,

அத்தகைய கேவல நிலைமையை அடைந்துவிட்டாரே என்ற நினைவு தோன்றத் தோன்ற, அவரது மனம் சகிக்க வொண்ணாத பெருத்த விசனத்தையும் துடிப்பையும் அடைந்து பரிதவித்துப் பதறிப் பாகாய் இளகியோடியது. ஆனாலும், எப்படியாகிலும் அவர் உயிருடன் இருந்து இந்த ஜென்மத்தில் மறுபடி தமக்குக் காட்சி கொடுத்தாரே என்ற நினைவு இன்னொரு பக்கத்தில் எழுந்து அவரது மனதும் தேகமும் கட்டிலடங்காதபடி தளிர்த்து ஆநந்தவெறி கொண்டு பரவசமடையும்படிச் செய்தது. தாம் இறந்துபோய் விட்டதாகக் காட்டி வெளியிட்ட பொய்யான செய்தியைக் கேட்டதிலிருந்தே தமது தந்தை இடிந்து நிலை குலைந்து தளர்வடைந்து முடிவில் அகால மரணமடைந்து விட்டதாகவும், அத்தகைய பெருத்த பழிக்கும், பாவத்திற்கும் தாமே உத்தரவாதி யென்றும் திவான் அது வரையில் எண்ணி எண்ணி மனநைந்துருகி இரத்தக்கண்ணீர் விடுத்திருந்தவர் ஆதலால், அந்த அபாரமான பழி தமக்கு இல்லாமல் போய் விட்டது என்ற விஷயமே அப்பொழுது திவானின் துயரச் சுமையில் பெரும் பாகத்தையும் விலக்கியது. அவர் தெளிவடைந்த வுடனே, தாம் அவரது புத்திரரான திவான் என்ற செய்தியைத் தமது தந்தைக்குத் தெரிவித்து, அவரை மகிழ்விக்க வேண்டு மென்ற நினைவே அவரது மனத்தில் முதன் முதலில் துடியாக எழுந்து அவரைத் தூண்டியது. ஆயினும், அவர் உடனே தமது மனப் பதைப்பை ஒருவாறு அடக்கிக் கொண்டார். தமது தந்தை நோய் வாய்ப்பட்டு இளைத்துத் தளர்ந்து கேவலம் துர்ப்பலமான நிலைமையில் இருந்தமையால், அத்தகைய அபாரமான சந்தோஷச் செய்தியைத் தாங்க அவருக்கு வலுவிராதென்றும், அதனால் இவர் இறந்துபோனாலும் போய் விடுவாரென்றும் திவான் அஞ்சினார். அதுவுமின்றி, தாம் இன்னார் என்பதைத் தெரிவித் தால், தாம் அத்தகைய நிலைமையை அடைந்த வரலாற்றை ஆதியோடந்தமாய்க் கூற நேரும் என்ற நினைவும் உண்டாயிற்று. தாம் அவ்வாறு கூற நேரின், தமது சமையற்காரன் தமக்கு விஷமிட முயற்சித்தது, அவன் காந்திமதியைக் குறித்து விபரீதமான செய்திகளை வெளியிட்டது, அதன் பிறகு தாம் செய்த காரியங்கள் முதலிய எல்லா விவரங்களையும் சவிஸ்தாரமாக வெளியிட வேண்டியிருக்கும் ஆதலால், அத்தகைய துன்பகரமான

விஷயங்களை எல்லாம் அவரிடம் வெளியிடுவதற்கு அது சரியான தருணமல்லவென்றும் திவான் எண்ணினார். தாம் இன்னார் என்பதை அப்பொழுது வெளியிடுவது தமது தந்தைக்குச் சிறிதும் நன்மையை விளைவிக்காமல் பெருத்த தீங்கையே விளைவிக்கும் என்றும், அதுவே அவரைக் கொன்றாலும் கொன்றுவிடும் என்றும், திவான் எண்ணினார். ஆதலால், தமது தந்தையின் நன்மையைக் கருதித் தாம் உண்மையான வரலாற்றைச் சிறிது காலத்திற்கு மறைத்து வைப்பதே உசிதமான காரிய மென்றும், சில மாத காலத்தில் அவரைத் தேற்றி நல்ல நிலைமைக்குக் கொணர்ந்த பிறகு சமயம் பார்த்து சிறுகச் சிறுக விஷயங்களை வெளியிட்டு, அவர் திடுக்கிட்டுப் போகாதபடி தந்திரமாகத் தம்மை வெளிப்படுத்திக் கொள்ள வேண்டுமென்றும் திவான் தீர்மானித்துக் கொண்டார். ஆயினும், தாம் தமது தந்தையின் விபரீத வரலாற்றைக் கேட்டு மயங்கி வீழ்ந்ததற்குத் தக்க சமாதானம் கூற வேண்டியது அவசியமாகத் தோன்றியது ஆகையாலும், அதன் பிறகு தமது தந்தையைத் தமது ஆதினத்தி லும் சவரக்ஷணையிலும் வைத்துக் கொள்வது அத்தியாவசியமாக இருந்தமையாலும், அதற்குத் தகுந்தபடி தாம் தமது வரலாற்றை மாற்றிக் கூறவேண்டுமென்று திவான் தீர்மானித்துக் கொண்டார். அவ்வாறு அவர் எண்ணமிட்டபடி குழப்பமான மன நிலைமை யில் இருக்க, மறுபடி குஞ்சிதபாத முதலியார் அவரை வாஞ்சை யாக நோக்கி, "சுவாமிகளே! இந்த ஏழையின் வரலாற்றைக் கேட்க தங்களுக்குச் சகிக்கவில்லையோ! ஈசுவரன் தங்களுக்கு நிரம்பவும் தயாளமான மனசைக் கொடுத்திருக்கிறார் என்பது, தாங்கள் எதையும் கருதாமல் எனக்குச் செய்த உதவிகளிலிருந்தே நன்றாகத் தெரிந்தது. அதனால்தான் மகா துன்பகரமான என்னுடைய விருத்தாந்தம் தங்களுடைய மனசை அத்யந்த சஞ்சலத்தில் ஆழ்த்திவிட்டது போலிருக்கிறது. பொதுவாக எவருக்கு இப்பேர்ப்பட்ட அவகேடு நேரிடுவதானாலும், உத்தம குண புருஷர்களுடைய மனம் தாளாது. ஆனாலும், ஒரு வேளை என்னைப்பற்றி இதற்கு முன் தாங்கள் கேள்வியுற்றிருப்பீர்களோ அல்லது என்னைப் பார்த்திருந்தாலும் இருப்பீர்களோ என்னவோ தெரியவில்லை. தங்கள் பூர்வீகர்களுடைய இருப்பிடம் எதுவோ?" என்றார்.

அதைக்கேட்ட திவான் தமது தந்தையிடம் பொய்யான சொற்களை உபயோகிக்க மாட்டாதவராய்ச் சிறிது நேரம் தயங்கித் தத்தளித்தார். ஆனாலும், அவரது நன்மையைக் கருதித் தாம் அப்பொழுது உண்மையை மறைத்துப் பேசியே தீரவேண்டுமென்று தமது மனத்தை ஒருவாறு திடப்படுத்திக் கொண்டு, "பெரியவரே! இனி நான் உங்களை என்ன விதமான முறைமை சொல்லியழைப்பது என்பதையறியாமல் நான் தயங்குகிறேன். நான் ஏற்கெனவே உங்களைப் பல தடவைகளில் பார்த்திருக்கிறேன். உங்களுடைய யோக்கியதா பக்ஷத்தையும் நான் நன்றாக அறிவேன்" என்றார்.

குஞ்சிதபாத முதலியார் : அப்படியா! அதுவும் என் பாக்கியந்தான்; என்னைக் கண்டு, "இவன் எப்பேர்ப்பட்ட இழிவான மனிதனோ" என்று சம்சயங் கொள்ளத் தக்க புதிய மனிதரைக் கொண்டு என்னைக் காப்பாற்றச் செய்யாமல், என்னுடைய பூர்வோத்தரங்களையெல்லாம் நன்றாக அறிந்தவரான தங்களைக் கொண்டு கடவுள் என்னைக் காப்பாற்றச் செய்தது அவருடைய அகண்டாகாரமான பேரருளைத்தான் காட்டுகிறது!

திவான் சாமியார் : அது மாத்திரமல்ல. நானும் தங்கள் குமாரரும் ஈருடலும் ஒருயிருமாயிருந்த ஆப்த சிநேகிதர்கள். வயசு வடிவம் குணம் மனப் போக்கு முதலிய சகலமான அம்சங்களிலும் நாங்கள் இருவரும் ஒருவர் போலவே இருந்தமையால், ஜனங்கள் எங்கள் இருவரையும் ஒரே வயிற்றிலிருந்து ஒரே காலத்தில் ஜனித்த இரட்டைப் பிள்ளைகளோவென்றுகூட எண்ணி விடுவார்கள். அவர்தான் நான், நான்தான் அவர் என்று சொல்லத் தக்கபடி நானும் அவரும் ஒன்றாய் ஐக்கியப்பட்டுப் போயிருந்தோம். எவரும் எதிர்பார்க்காத விதமாய் ஈசுவரன் அவரை இப்படிப்பட்ட சோதனைக்கு ஆளாக்கி விட்டார். அவர் மறைந்து போன பிறகு நான் சொந்த மனிதர்களையும் சகலமான சுகபோகங்களையும் குடும்ப வாழ்க்கையையும் துறந்து, ஊரையும், நாட்டையும் துறந்து, இப்படி சந்நியாசிக் கோலம் பூண்டு வடக்கே காஸ்மீரம், ஹரித்துவாரம் முதலிய புண்ணிய க்ஷேத்திரங்களுக்கெல்லாம் போய்விட்டு, இப்பொழுதுதான் வந்துகொண்டிருக்கிறேன் –

என்று கூறினார். அதற்குள் அபாரமான மனவெழுச்சியும் வேதனையும் பொங்கியெழுந்து அவரது தொண்டையை அடைத்துக் கொண்டன. ஆதலால் அவர் சிறிது நேரம் கண்களை மூடி மௌனத்தில் ஆழ்ந்து போனார்.

அந்த வரலாற்றைக் கிழவர் சிறிதும் எதிர்பார்க்கவில்லை. ஆதலால், அவரது மனதும் அப்படியே பொங்கிப் போய்விட்டது. தேகம் பரவசமடைந்து துடித்தது. தன்னையே மறந்து, தமக்கெதிரிலிருந்த திவான் சாமியாரின் மீது தமது இருகரங்களையும் வைத்து வாஞ்சையோடு தழுவி வாய்விட்டுக் கோவெனக் கதறியழுது, "ஆகா! ஐயோ! அகாலக் கொள்ளையாக நான் இழந்த என் செல்வத் திருமகனுடைய வடிவத்தை நான் மறுபடி காணவேண்டுமென்று திருவுளம் பற்றி, அவனைப் போல ஏற்கெனவே சிருஷ்டிக்கப்பட்டிருந்த தங்களைக் கடவுள் இப்பொழுது இங்கே அனுப்பி வைத்தாரோ? ஆகா! என்ன அவனுடைய காருண்யம்! என்ன அவனுடைய திருவிளையாடல்! அவனுடைய சூழ்ச்சித் திறனை யார்தான் அறியவல்லர்!" என்று தழுதழுத்த குரலில் கூறிக் குழந்தை போலத் தேம்பித் தேம்பி அழத் தொடங்கி விட்டார். அதைக்கண்டு சகியாத திவான் சாமியார், "பெரியவரே! நீங்கள் இப்படிக் கசிந்துருகி அழுவது ஆச்சரியமாக இருக்கிறது. நம்முடைய சாஸ்திரம் எந்த ஜீவனும் இறந்து போகிறதில்லை யென்றும், இறப்பு, பிறப்பென்பது ஜீவன், கிழிந்துபோன ஒரு சட்டையை விலக்கிவிட்டு இன்னொரு புதிய சட்டையை அணிந்துகொள்வது போன்றதே யன்றி, வேறல்ல வென்றும், இறந்து போனதாகத் தோன்றும் ஜீவர்களை மறுபடி காணலாமென்றும் முறையிடுவதை நீங்கள் படித்திருந்தும் இப்படி மனத் தளர்வடைந்து, குழந்தை போல அழுவது சரியல்ல. உங்களுடைய குமாரரை நீங்கள் இனி எங்கேயாவது மறுபடி சந்தித்தே தீருவீர்கள். நாங்கள் இருவரும் ஒரே மனிதராக இருந்தோம் என்று சொன்னேனல்லவா! அவர் மண்ணுலகில் மறைந்து போனபிறகு, அநாதரவாக இருக்கும் நீங்கள் எப்படி இருக்கிறீர்களோவென்று கவலையுற்று வந்து பார்த்தேன். அப்பொழுது கடவுள் உங்களுக்கு வேறு சில மனிதர்களுடைய உதவியைக் கூட்டி வைத்து நீங்கள் மறுபடி கல்யாணம் செய்து கொள்ளவும் அனுக்கிரகித்ததை உணர்ந்து

நான் ஒருவாறு திருப்தியடைந்து யாத்திரை சென்றுவிட்டேன். இப்பொழுது உங்களைப் பார்க்க வேண்டுமென்ற ஆசையினால் தூண்டப்பட்டே நான் வடக்கிலிருந்து திரும்பி வந்தது. வந்து திருவடமருதூருக்குப் போய் விசாரித்ததில் இரண்டு வருஷ காலத்திற்கு முன்பே நீங்கள் இறந்து விட்டீர்கள் என்ற மகா துக்ககரமான செய்தியைக் கேட்டு மனமுடைந்து நானும் இனி பட்டினி கிடந்து இறந்து போவதென்ற தீர்மானத்துடன் வந்து கொண்டிருக்கையில் சர்வேசுவரன் உங்களை என் வழியில் கொண்டுவந்து விட்டார். கடவுள் அப்படிச் செய்தது நான் உங்களை இனி என் சவரக்ஷணையில் வைத்துப் பாதுகாக்க வேண்டுமென்று எனக்குக் கட்டளை இடுவதாக நான் எண்ணுகிறேன். நானும் உங்கள் குமாரனும் இரண்டறக் கலந்து ஒருவராகவே இருந்தோம். ஆகையால் நீங்கள் இனி என்னை உங்களுடைய சொந்தக் குமாரனென்றே எண்ணிக் கொள்ள வேண்டும். என்னை நீங்கள் மரியாதையான பதங்களால் அழைக்காமல், "அடேய் மோகலிங்கம்!" என்று என் பெயரைச் சொல்லி அழைக்க வேண்டும். நான் உங்களை இனி, "அப்பா" என்றுதான் கூப்பிடப் போகிறேன். அதை நீங்கள் குற்றமாகக் கருதக் கூடாது. அதுவுமன்றி இன்னொரு முக்கியமான விஷயமும் இருக்கிறது. உங்கள் குமாரர் மறைந்துபோன காலத்தில், அவருடைய பணத்தில் ஒரு பாகம் என் வசத்தில் இருந்தது. அது இப்போதும் என்னிடத்தில்தான் இருக்கிறது. அது முழுதும் உங்களையே சேர வேண்டியது. ஆகையால், அதை நான் உங்களுடைய தேகபோஷணையின் பொருட்டே உபயோகிக்கப் போகிறேன்; தங்களுக்கு எந்த ஊரில் இருக்கப் பிரியமோ, அந்த ஊரில் வசதியான ஒரு வீட்டை நாம் அமர்த்திக் கொள்வோம். உங்களுக்குத் தேவையான வேலைக்காரர்களையும் வேலைக்காரி களையும் நான் நியமித்துத் தருகிறேன். உங்களுக்கு ஏற்பட்டுள்ள தேகப் பிணியை நீக்கத் தக்க வைத்தியரைக் கொண்டு ஔஷதம் கொடுத்து உங்களைத் தேற்றவும் நான் ஏற்பாடு செய்கிறேன். நீங்கள் இனி எதைப் பற்றியும் கவலை கொள்ளாமல் ஈசுவரத் தியானம் செய்தபடி சௌக்கியமாகக் காலம் தள்ளுங்கள்" என்றார்.

அவர் கூறிய சொற்களை யெல்லாம் கேட்ட குஞ்சிதபாத முதலியார் அளவற்ற மகிழ்ச்சியும் ஆச்சரியமும் சகிக்க வொண்ணாத மனவெழுச்சியும் அடைந்து ஆனந்தக் கண்ணீர் விடுத்து, "ஆகா! இதுவும் எம்பிரான் திருவருளா! என்ன ஆச்சரியம் இது! காற்று எவருடைய கண்ணிலும் படா விட்டாலும் எங்கும் நிறைந்திருந்து எல்லோருக்கும் ஜீவாதாரமாக அமைந்து ஒவ்வொருவரையும் காப்பாற்றுவது போலக் கடவுளும் எவருடைய கண்ணிலும் படாமல் எங்கும் நிறைந்து தோன்றாத் துணைவனாய் இருந்து ஒவ்வொருவரது தேவையையும் உணர்ந்து அவரவர்க்குத் தக்க உதவி செய்து எல்லோரையும் காப்பாற்றுகிறார் என்பதற்கு இதைவிட வேறு திருஷ்டாந்தமும் தேவையா! நான் இப்போது காண்பதெல்லாம் ஏதோ சொப்பனம் போல இருக்கிறதேயன்றி உண்மையென்ற நம்பிக்கையே என் மனம் கொள்ள மாட்டேன் என்கிறது. என்னப்பனே! மோகலிங்கம்! உன்னிஷ்டம் போலவே நீ எந்தக் காரியத்தையும் நடத்தலாம். நான் உன் விருப்பம் போல நடந்து கொள்ளத் தடையில்லை. என்னப்பனே! நீயும் என் குமாரனும் இவ்வளவு அன்னியோன்னியமாக இருந்ததாக நீ இப்போது சொல்லுகிறாயே! கொஞ்ச நேரத்துக்கு முன் நான் என் வரலாற்றையும் பெயரையும் வெளியிட்டபோது, "எங்கேயோ திவானாயிருப்பதாகச் சொன்னார்களே அவருடைய தகப்பனாரா" என்று கேட்டாயே! நீ ஒன்றையும் அறியாதவனைப் போல அப்படிப் பேசிய காரணம் என்ன?" என்றார்.

திவான் சாமியார், "அப்பா! உங்கள் குமாரர் அடைந்திருந்த மேம்பாடும் உன்னத நிலைமையும், யோக போக்கியங்களும் ஒரு நிமிஷத்தில் கனவுபோல இருந்த இடம் தெரியாமல் போய்விட்டன; அவர் உயிருடனிருந்தது எனக்கே சொப்பனம் போல ஆகிவிட்டது. ஆகையால் திடீரென்று நீங்கள் அவருடைய குடும்ப பிரஸ்தாபத்தை எடுத்தபடியால் என்னை மீறி என் வாய் எதையோ உளறி விட்டது. அவ்வளவே தவிர வேறொன்று மில்லை. அது ஒருபுறம் இருக்க, நாம் இனி எந்த ஊரில் இருக்கலாம் என்பதைப் பற்றி உங்கள் அபிப்பிராயம் தெரிய வேண்டும். ஒரு கால், நீங்கள் முன்னிருந்த திருவிட மருதூருக்கே போயிருக்க இஷ்டப்படுகிறீர்களா அல்லது வேறு

எங்கேயாவது போயிருக்க விரும்புகிறீர்களா என்பது தெரிய வேண்டும்'' என்றார்.

குஞ்சிதபாத முதலியார், ''நான் இனி அந்தத் திருவடமருதூருக்குள் நுழையப் போகிறேனா? அந்த ஊர்க் கோவிலின் சுவாமி தரிசனம் எனக்கு மறுபடி இந்த ஜென்மத்தில் கிடைக்கப் போகிறதா? நான் உண்மையிலேயே இறந்து போய்விட்டதாக அந்த ஊரார் நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்களே! இந்த நிலைமையில் நான் அங்கே போவது அவ்வளவு உசிதமாகப் படவில்லை. இதோ பக்கத்தில் திருவையாறு என்ற ஒரு புண்ணிய க்ஷேத்திரம் இருக்கிறது என்று ஜனங்கள் சொல்லிக் கொண்டார்கள். அந்த ஊரில் தங்கி பஞ்சநதீசரையாவது தினம் தினம் தரிசித்து என் வாழ் நாளை இனியாவது நல் வாழ் நாளாய்க் கடத்தலாம் என்று நினைக்கிறேன். அந்த ஊரில் ஓர் இடம் அமர்த்திக் கொண்டு அவ்விடத்தில் இருப்போம்'' என்றார்.

திவான் சாமியார், ''சரி; இப்பொழுது சொற்ப கால ஏற்பாடாக நாம் திருவையாற்றில் ஜாகை வைத்துக் கொண்டு இருந்து வருவோம். நீங்கள் திருவடமருதூர் சுவாமியை மறுபடி தரிசிக்க வேண்டுமென்று மனப்பூர்வமான ஆர்வம் கொண்டு வருந்துகிறீர்கள் என்பது கடவுளுக்குத் தெரியாமல் போகாது. உங்களுடைய களங்கமெல்லாம் விலகும்படிச் செய்து, உங்களை அவ்விடத்திற்கு வரவழைத்துக் கொள்வது அவருக்கு ஒரு பெரிய காரியமல்ல. அவர் எப்படியும் உங்களுடைய கோரிக்கையைப் பூர்த்தி செய்து வைப்பார் என்றே நான் நம்புகிறேன். அதைப் பற்றி நீங்கள் இனி கவலை கொள்ள வேண்டாம். அது ஒருபுறமிருக்க, இன்னம் முக்கியமான ஒரு விஷயத்தை உங்களிடம் கேட்டுத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டுமென்று என் மனம் ஆசை கொள்ளுகிறது. என்னைவிட வயசில் எவ்வளவோ பெரியவர்களான உங்களிடம் அதைப்பற்றி எப்படிப் பிரஸ்தாபிக்கிறதென்று நான் அஞ்சுகிறேன். உங்களுடைய அநுமதி கிடைத்தால், அதை நான் பிரஸ்தாபிக்கிறேன்'' என்றார்.

குஞ்சிதபாத முதலியார், ''என்னப்பனே! எந்தெந்தத் தகவல் உனக்குத் தெரியவேண்டுமோ அதையெல்லாம் கூசாமல் நீ

என்னிடம் கேட்டுத் தெரிந்து கொள்ளலாம். அநேகமாய் அது என்னுடைய இளைய சம்சாரத்தைப் பற்றிய விஷயமாகத்தான் இருக்கும் என்று நான் யூகிக்கிறேன். எதுவாக இருந்தாலும், இருக்கட்டும்; கேட்கலாம்'' என்றார்.

திவான் சாமியார், ''அப்பா! நீங்கள் செய்தது சரியான யூகமே. இவ்வளவு உலக அநுபவமுடைய உங்களுக்குத் தெரியாத விஷயம் என்ன இருக்கிறது. நான் வேறு எதையும் கேட்க விரும்பவில்லை, நீங்கள் இரண்டாவது தாரம் கட்டிக் கொண்டீர்களே. அந்த அம்மாளும், அவர்களுடைய தகப்பனார் முதலிய பந்துக்களும் கடைசி வரையில் உங்களிடம் அந்தரங்க மான அன்போடு இருந்து வந்தார்களா? நீங்கள் மார்படைப்பினால் சுவாச பங்கமடைந்திருந்த காலத்தில் அவர்கள் உண்மையிலேயே நீங்கள் இறந்து போனதாக நம்பி உங்களைக் கொளுத்த முயற்சித்திருப்பார்களா? அல்லது, சுவாச பங்கமடைந்து படுத் திருக்கிறீர்கள் என்பதை உணர்ந்தும், வேண்டுமென்று அப்படிப் பட்ட காரியம் செய்ய முயற்சித்திருப்பார்களா? அதற்குமுன் அவர்கள் உங்களிடம் நடந்துகொண்ட மாதிரியிலிருந்து உங்க ளுடைய மனசிற்கு அது எப்படிப் படுகிறது? நீங்கள் சுடுகாட்டி லிருந்து கொண்டு காத்தானை அனுப்பிய காலத்தில், அவனுக்கு அவர்கள் சொன்ன மறுமொழியைக் கொண்டே, அவர்கள் கெட்டவர்களென்றும் நாம் நிச்சயிப்பது சரியல்லவென்று நினைக்கிறேன். இறந்து போனவர்கள் ஊருக்குள் வந்தால், ஜனங்கள் அவரை அடித்துக் கொன்று விடுவார்களென்று மனப்பூர்வமாகப் பயந்தே அவர்கள் அப்படிச் சொல்லி இருப்பதும் சகஜமே. ஆகையால், அதை நாம் இப்பொழுது அவ்வளவாகப் பாராட்டுவது உசிதமல்ல. எனக்கு முக்கியமாகத் தெரிய வேண்டுவது என்னவென்றால், அவர்கள் உங்களிடம் உண்மையான மதிப்பும் மரியாதையும் வைத்து நல்ல மாதிரியாக நடந்துகொண்டு வந்தார்களா அல்லது எப்படியாவது நீங்கள் ஒழிந்து போவதே தங்களுக்கு அநுகூலமானது என்ற அபிப்பிராயத்துடன் இருந்தார்களா என்பதுதான் எனக்குத் தெளிவாகத் தெரியவேண்டும். ஏனென்றால், அவர்கள் இப் பொழுது அந்த ஊரில் இல்லை. ஆனாலும், வேறு எந்த ஊரிலாவது உயிரோடு இருப்பார்கள் என்பதைப் பற்றி

சந்தேகமே இல்லை. அவர்கள் நல்ல நடத்தை உடையவர்களாக வும், உங்களிடம் குரோத புத்தியில்லாதவர்களாகவும் இருந்தால், நீங்கள் மறுபடியும் அவர்களுடன் சேர்ந்து ஒன்றாயிருப்பதற்கு வேண்டிய பிரயத்தனங்களை நான் செய்யலாமென்று நினைக்கிறேன். ஆகையால் இந்த முக்கியமான விஷயத்தில் நீங்கள் உங்களுடைய மனப்பூர்வமான அபிப்பிராயத்தை வெளியிடக் கோருகிறேன்'' என்றார்.

குஞ்சிதபாத முதலியார், "அப்பா மோகலிங்கம்! என் இளைய சம்சாரமும், அவளுடைய தகப்பனார் முதலியாரும் நான் பார்த்த வரையில் என்னிடம் அந்தரங்க விசுவாசம் உடையவர்களாகவும், எனக்கு இரண்டகம் நினைக்காதவர்களாக வுமே இருந்து வந்தார்கள் என்பது என் அபிப்பிராயம். ஆனால், காத்தானிடம் அவர்கள் பேசிய மாதிரிதான் எனக்கு இன்னமும் நம்பிக்கைப் படாததாக இருக்கிறது. நீ எண்ணுகிறபடி, ஊராருக்குப் பயந்து அவர்கள் அப்படி நடந்து கொண்டாலும் நடந்து கொண்டிருக்கலாம். வேறு எந்தச் சந்தர்ப்பத்திலும் அவர்கள் என் விஷயத்தில் குரோதபுத்தி கொண்டிருப்பதாக நான் உணரும்படி அவர்கள் நடந்து கொண்டதே இல்லை. ஆனால் இப்போது அவர்கள் என்ன நிதானத்தில் இருக்கிறார் களோ, அது யாருக்குத் தெரியும். அந்தப் பெண் என்னிடம் நடந்துகொண்ட மாதிரி, என்னை மீறி நான் அவளிடம் பிரியம் கொள்ளும்படியாக இருந்ததென்றே நான் சொல்ல வேண்டும். அவர்கள் காத்தானிடம் நடந்துகொண்ட மாதிரியிலிருந்து அந்தப் பிரியம் அடியோடு போய்விட்டதானாலும், அவர்கள் இப்போது எப்படிப்பட்ட நடத்தையோடு இருக்கிறார்கள் என்பதையும், அதற்குமுன் அவர்கள் என்னிடம் நடந்துகொண்டதெல்லாம் பொய் வேஷமா, உண்மையானது தானா என்பதையும் பார்க்க வேண்டுமென்ற ஓர் அவா தடுக்க முடியாமல் என் மனசில் உண்டாகிறது. என்னுடைய கேவலமான இந்த நிலைமையில் அந்த எண்ணமெல்லாம் கைகூடவா போகிறது? அப்படியே அவர்களை நான் மறுபடி காண்கிறதாக வைத்துக் கொள்வோம். அவர்கள் நல்ல நடத்தை உடையவர்களாக இருந்தாலும், அவர்கள் என்னைப் பழையபடி எஜமானனாய் ஏற்றுக் கொள்ளப் போகிறார்களா அல்லது அவர்கள் கெட்ட நடத்தை

உடையவர்களாக இருந்தால், அவர்களைத் தண்டிக்கத்தான் எனக்கு உரிமை இருக்கிறதா! ஒன்றுமில்லை'' என்றார்.

அதைக் கேட்ட திவான் சாமியார் சிறிது நேரம் யோசனை செய்தபின், ''சரி; இருக்கட்டும். கடவுள் செயல் எப்படி இருக்கிறதோ பார்க்கலாம். நான் போய் ஒரு வண்டி அமர்த்திக் கொண்டு வருகிறேன். உடனே நாம் திருவையாற்றுக்குப் போய்ச் சேர்ந்து முதலில் அவ்விடத்தில் நம்முடைய குடித்தனத்தை ஸ்தாபித்துக் கொள்வோம்; அதன் பிறகு மற்ற விஷயங்களைக் கவனிப்போம்'' என்று கூறிய வண்ணம் அவ்விடத்தை விட்டு ஊருக்குள்போய் ஒரு வண்டி அமர்த்திக்கொண்டு வந்து தமது தந்தையை ஏற்றி அதற்குள் வைத்துக்கொண்டு திருவையாற்றிற்குப் போய்ச் சேர்ந்தார். போனவர் அந்த ஊரில் பல இடங்களில் அமைக்கப்பட்டுள்ள தரும சத்திரங்களுள் ஒன்றை அடைந்து, அதன் திண்ணையில் தமது தந்தையை உட்கார வைத்துவிட்டு தெருக்களுக்குள் நுழைந்து, விசாரித்துப் பார்த்து வசதியான ஒரு வீட்டை வாடகைக்குப் பேசி முன் பணம் கொடுத்து அதை ஏற்றுக் கொண்டு சத்திரத்திற்கு வந்து, தமது தந்தையை மறுபடி வண்டியில் வைத்து அழைத்துக்கொண்டு போய்த் தமது புதிய ஜாகையில் விடுத்தார். விடுத்தபின், அவருடைய குற்றேவல்களைச் செய்வதற்கு நான்கு வேலையாட்களையும், சமையல் வீட்டு வேலைகள் முதலியவற்றைச் செய்வதற்கு இரண்டு வேலைக்காரி களையும் ஆக அறுவரை உடனே நியமித்ததன்றி, அந்த ஊரிலிருந்த வைத்தியர்களுள் சிறந்தவராய் விளங்கிய ஒருவரைத் தருவித்துத் தமது தந்தையின் தேகக்கூறை உணரச்செய்து, அவரைத் தேற்றுவதற்கான சிறந்த ஔஷதங்களைக் கொடுக்கும்படி திட்டம் செய்துவிட்டு, கிழவருக்குத் தேவையான கட்டில், மெத்தைகள், திண்டு தலையணைகள், நாற்காலிகள், ஸோபாக்கள், பாத்திரங்கள், சமையல் சாமான்கள், ஏராளமான உயர்ந்த வஸ்திரங்கள், சட்டைகள் முதலிய சகலமான பொருட்களையும் இரண்டு மூன்று தினங்களுக்குள் வரவழைத்து வீட்டில் நிரப்பி, அதை ஒரு பெருத்த ஜெமீந்தாரினது மாளிகை போல அலங் கரித்துவிட்டார். அவர் ஒவ்வொரு சாமானையும் அப்பொழுதுதான் புதிதாய் வாங்குகிறதாகக் காட்டிக் கொள்ளாமல், எவ்விடத்தி லோவுள்ள தமது சொந்த ஊரிலிருந்து அவைகள் வருவது

போலவும், தாம் கிழவரது வைத்தியத்தைக் கருதி அந்த ஊருக்கு வந்திருப்பதாகவும் காட்டிக் கொண்டார். ஏனெனில், உலகைத் துறந்த யோகீசுவரரும், இளைத்து மெலிந்து பிச்சைக்காரரைப் போலிருந்த கிழவரும் புதிதாக அவ்வளவு ஆடம்பரமான காரியங்களைச் செய்து கொள்வதை உணர்ந்தால், ஜனங்கள் அதைப்பற்றிப் பலவாறாக சந்தேகங்கொண்டு, தம்மைப்பற்றி ஏதேனும் தப்பான அபிப்பிராயம் கொள்வதோடு, ரகசியத்தில் தங்களது செய்கைகளைக் கவனிக்கத் தொடங்குவார்கள் என்ற முன் யோசனையினால் திவான் அவ்வாறு எச்சரிக்கையாக நடந்து கொண்டார்.

ஒருவார காலத்திற்குள் கிழவருக்குச் சகலமான வசதிகளும், சௌகரியங்களும் ஏற்பட்டுப் போயின. தாம் இனி கடைத்தேறப் போவதில்லையென்றும், தமக்கு உலகில் யாரும் நாதியில்லை யென்றும் நினைத்து ஒரு வாய்த் தண்ணீர் கொடுப்பாரும், "நீ யார்" என்று கேட்பாருமின்றி மனத் தளர்வும், பெருத்த ஏக்கமும், அவ நம்பிக்கையும், விரக்தியும் அடைந்து உழன்று கிடந்த கிழவருக்குத் தமது புத்திரரே நேரில் வந்தது போலத் தமக்கு ஓர் ஆப்த பந்து கிடைத்து விட்டார் என்ற எண்ணமும், அவரிடம் தமது குமாரருடைய பணம் ஏராளமாக இருக்கிற தென்ற எண்ணமும், அதை யெல்லாம் வேண்டுமானால் அவர் தம்பொருட்டுச் செலவிடக்கூடிய பரம தயாள குணம் வாய்ந்த வராய் இருக்கிறார் என்ற எண்ணமும் உண்டாகவே, அவருக்கு ஓர் யானையின் பலம் உண்டாய் விட்டதென்றே கூறலாம். முக்கியமாக அவரது மனதில் திடீரென்று ஏற்பட்ட மாறு பாடென்றே அவரது தளர்விலும், இளைப்பிலும் பெரும்பாகத்தை உடனே விலக்கியதன்றி பெருத்த மனோதிடம் உற்சாகம் சந்தோஷம் முதலியவற்றை உண்டாக்கி விட்டது. அதுவன்றி, வைத்தியரது சிகிச்சைகளும், மற்ற போஜனபானாதி வசதிகளும் சக ஜீவனமும் ஒன்று கூடி அவருக்கு வெகு சீக்கிரத்தில் புத்துயிரையும் தெளிவையும் தேக புஷ்டியையும் உண்டாக்கி விட்டன. அதற்குமுன் கோலையூன்றியும், இரண்டொருவர் கைலாகு கொடுக்கப் பெற்றும், தட்டித் தடுமாறி எழுந்து இரண்டோர் அடிகள் வைத்து நடக்கும் நிலைமையில் இருந்த கிழவர் சுமார் 15 – தினங்களுக்குள் அதிகாலையில் எழுந்து

தாமாகவே காவிரியாற்றிற்குச் சென்று நீராடி வேஷ்டி துவைத்து தமது நியமநிஷ்டைகளை முடித்துக் கொண்டு கோவிலைப் பிரதக்ஷிணம் செய்து சுவாமி தரிசனம் முடித்துக்கொண்டு வீட்டுக்கு வரத் தொடங்கி விட்டார். வந்த பொழுது எண்பது, தொண்ணூறு வயது மதிக்கத்தக்க குடு குடு கிழவராகக் காணப் பட்ட குஞ்சிதபாத முதலியாரது வயது பதினைந்து தினங்களில் சுமார் அறுபதுக்கு மேல் இராதென்று எல்லோரும் எண்ணும்படி அத்யாச்சரியகரமாக மாறிப் போயிற்று. அன்னியர் போலக் காணப்பட்ட ஒரு சாமியார் தம்மை, அடிக்கடி, "அப்பா! அப்பா!", வென்று கனிகரமாகவும் பணிவாகவும் அழைத்ததையும், தமது புத்திரன் தம்மிடம் எவ்வளவு பயபக்தி வாஞ்சையோடு நடந்து கொள்வானோ அதைவிடப் பன்மடங்கு சிரேஷ்டமாக நடந்து கொண்டதையும் உணர உணர, அவரது தேகமும் மனதும் ஆனந்த பரவசமடைந்து பூரித்துப் போயின. அவர் அடிக்கடி தமது குமாரரையும், மற்ற மனிதர்களையும் நினைந்துருகிக் கண்ணீர் விடுத்து அழுதார். ஆனாலும், திவான் சாமியாரது உத்கிருஷ்டமான நடத்தைகள் அவருக்குத் தேவாமிருத அபிஷேகம் போல பரம சுகமாகவும், அவரது துயரத்தை வெகு சீக்கிரத்தில் விலக்குவனவாகவும் இருந்தன.

அவ்வாறு தமது தந்தை நல்ல நிலைமைக்கு வந்து கொண்டிருந்ததைக் காண்பது திவானுக்குப் பரம சந்தோஷமா யிருந்தது. தமது தந்தை வேலைக்காரர்களை அடக்கியாளும் நிலைமைக்கு வந்துவிட்டார் என்பதைக் கண்ட திவான், தாம் அதற்குமேல் அவ்வாறு வீணில் பொழுதைப் போக்கிக் கொண்டிருப்பது ஒழுங்கல்லவென்று தீர்மானித்துக் கொண்டு, கிழவருடைய புகைப்படம் பிடித்து அதில் சுமார் பதினைந்து பிரதிகள் தயாரித்துத் தமது கைவசத்தில் பத்திரப்படுத்திக் கொண்டு, அவரிடம் தாம் கேட்டுத் தெரிந்து கொள்ளவேண்டிய தகவல்கள் யாவற்றையும் கேட்டுத் தெரிந்து கொண்டு, தாம் திருவடமருதூர் முதலிய ஊர்களுக்குப் போய் விட்டு இரண்டொரு தினங்களில் திரும்பிவந்து சேருவதாகக் கூறித் தமது தந்தையினிடம் அநுமதி பெற்றுக்கொண்டு ஒருநாள் அதிகாலையில் திருவையாற்றைவிட்டுப் புறப்பட்டு அன்றைய தினம் பிற்பகலில் திருவிடமருதூருக்குப் போய்ச் சேர்ந்தார்.

சேர்ந்தவர் அதற்குமுன் இரண்டு தடவைகளில் போய்த் தங்கிய திண்ணையை அடைந்து "சம்போ! சங்கரா!" என்று வாய்விட்டுக் கடவுளை அழைத்த வண்ணம் அதன்மேல் உட்கார்ந்து சுவரில் சாய்ந்து சிறிதுநேரம் ஒய்ந்திருந்தபடி இளைப் பாறினார். அவரது கண்கள் அந்த வீட்டிற்கு எதிரிலிருந்த தமது மாளிகையை ஆசையோடு பார்த்தபடி ஒரே நிலையில் நின்றன. தமது தந்தையார் இருந்த மாளிகையைப் பார்க்கவே அவரது மனதில் பழைய நினைவுகள் யாவும் சண்டமாருதமாய்க் கிளம்பி சகிக்க வொண்ணாத வேதனையையும் துயரத்தையும் உண்டாக்கத் தொடங்கின. கடைசியாகத் தமது தந்தை அந்த இல்லத்தில் மணம் புரிந்து கொண்ட வைபவமும், அதன் பிறகு அவருக்கு நேர்ந்த அபூர்வமான கதியும், தமது மனையாட்டியான காந்திமதி யம்மாளும், அரிய புதல்வனான ராஜாபகதூரும் கடைசியாக அந்த இடத்திலிருந்து மாயமாய் மறைந்து போனதும், முடிவில் அந்த மாளிகை கிழவரது இளைய மனைவிக்குச் சொந்தமானதும், அவர்களிடத்திலிருந்து வேறொருவர் அதை வாங்கி அநுபவித்து வருவதும் ஆகிய விஷயங்கள் யாவும் அப்பொழுதே கண்முன் தோன்றும் நாடகக் காட்சிகள் போல அவரது அகக்கண்ணிற்குப் புலனாகவே, அவரது மனம் முழுதும் அந்த நினைவுகளில் ஆழ்ந்து லயித்துப் போயிற்று. அவரது தேகம் சித்திரப்பாவை போல் அசைவற்று அப்படியே ஒய்ந்து காணப்பட்டது. சென்று போன நாட்களும், கழிந்துபோன காட்சிகளும், கடவுளால் அளிக்கப்பட்டுப் பிறகு பறிக்கப்பட்டுப் போன வைபவங்களும் மறுபடி திரும்பப் போகின்றனவாயென்றும், தமது மனிதர்களெல் லோரும் ஒன்று கூடி மறுபடியும் முன்போல வாழப் போகிறார் களாவென்றும் திவான் சாமியார் நினைத்து நினைத்து மனநைவடைந்து உருகி ஒய்ந்து அப்படியே சிறிது நேரம் உட்கார்ந்திருக்க, ஏதோ அலுவலாய் வெளியில் போய்விட்டு வீட்டிற்குள் நுழைந்த அந்த வீட்டின் ஸ்திரீ யாரோ பரதேசி திண்ணையில் உட்கார்ந்திருந்ததாக உணர்ந்து ஒரு பக்கமாக விலகி நடந்தபடி தனது கடைக்கண் பார்வையால் அவரைக் கவனித்தாள். கவனிக்கவே, சமீப காலத்தில் வந்துவிட்டுப் போன சாமியாரே மறுபடியும் வந்திருப்பதாக அந்த ஸ்திரீ உடனே உணர்ந்து கொண்டாள். உணர்ந்தவுடன், அதற்குமுன் பழகிய பிரியமான

நண்பரைக் காண்பதுபோல ஒருவித இன்பமும் மனவெழுச்சியும் அவளுக்கு உண்டாயின. சந்தோஷத்தினால் முகமும் மலர்ந்தது. அந்த ஸ்திரீ கதவு நிலைப்பக்கம் போய் ஒதுங்கி நின்றபடி பேசத் தொடங்கி, "சாமியார் ஐயா சௌக்கியமா! இப்போதுதான் வருகிறீர்களா?" என்று அன்பொழுக வினவினாள்.

அதைக் கேட்டு திடுக்கிட்ட திவான் தமது சுய உணர்வை அடைந்து, கேள்வி கேட்டது இன்னார் என்பதை அறிந்து நிமிர்ந்து உட்கார்ந்துகொண்டு, "சௌக்கியந்தான் தாயே! இப்போதுதான் இந்த ஊருக்குள் நுழைந்து நேராக இங்கே வந்து உட்கார்ந்தேன். நான் எப்போது வந்தாலும், இந்தத் திண்ணை தான் எனக்குத் தாய் வீடுபோல நிழல் கொடுத்து உதவுகிறது. அன்பான குளிர்ந்த முகத்தோடு நீங்கள் என்னை ஒவ்வொரு தடவையிலும் விசாரிப்பது நான் எங்கே போனாலும் என் மனதை விட்டு அகல்கிறதே இல்லை. அம்மணீ! நான் வந்த வழியில் ஓர் ஊரில், நல்ல முதல் தரமான சீமை இலந்தைப் பழங்கள் விற்கப்பட்டன. நான் வந்து வழக்கப்படி இந்தத் திண்ணையில் கொஞ்ச நேரம் தங்கிவிட்டுப் பிறகு போக வேண்டுமென்ற உத்தேசத்தோடு நான் வந்து கொண்டிருந்தேன். ஆகையால், அந்தப் பழங்களைப் பார்த்த காலத்தில் உங்களுடைய நினைவு என் மனசில் உண்டா யிற்று, இந்த ஊரில் அந்தப் பழம் அகப்படுவது அரிது. ஆகையால், நான் உங்களுக்குக் கொடுக்க வேண்டுமென்ற எண்ணங் கொண்டு ஐந்தாறு பழங்களை வாங்கி என் ஜோல்னாப் பையில் போட்டுக் கொண்டு வந்தேன். தாயே! இதை வாங்கிக் கொள்ளுங்கள். நான் இதோடு மூன்று தடவைகள் இங்கே வந்திருக்கிறேன்; உங்களுடைய குடும்பத்திலுள்ள மற்ற மனிதர்கள் யாரையும் பார்த்ததுமில்லை, உங்களுக்குக் குழந்தை குட்டிகள் எத்தனை பேர் இருக்கிறார்கள் என்பதையும் கேட்டுத் தெரிந்து கொள்ளவுமில்லை. நீங்கள் இவ்வளவு அன்பாக என் க்ஷேமத்தைக் கேட்கையில் நான் உங்களுடைய குடும்ப க்ஷேம லாபங்களைக் கேட்டுத் தெரிந்து கொள்ளாமல் போவது கேவலம் அநாகரிகமான செய்கை. அம்மணீ! தாயே! இந்தப் பழங்களை எடுத்துக் கொண்டு போய் நீங்களும் சாப்பிட்டு, உங்களைச் சேர்ந்தவர்களுக்கும் கொடுங்கள்" என்று கூறிய வண்ணம் தமது மூட்டைக்குள்ளிருந்து ஆறு பெரிய சீமை இலந்தைப் பழங்களை எடுத்து அந்த ஸ்திரீ இருந்த பக்கமாக நகர்த்தி வைத்தார்.

அவர் கூறிய வார்த்தைகள் அத்தியந்த வாஞ்சையும் உருக்கமும் நிறைந்து, நிரம்பவும் கனிவாக இருந்தமையால், அந்த ஸ்திரீயின் மனம் அவற்றால் முற்றிலும் வசீகரிக்கப்பட்டுப் போயிற்று. சீமை இலந்தைப் பழத்தை அந்த ஸ்திரீ அதற்கு முன் கண்ணாலும் பார்த்தவளன்று. ஆதலால், அவை தமக்கு வேண்டா மென்று மறுக்க அவளது மனம் இடந்தராமல் அவற்றை எடுத்துக் கொள்ள வேண்டுமென்ற வேட்கையையும் ஆவலையும் அடைந்தது. ஆயினும் அந்த ஸ்திரீ தனது கண்ணியத்தை இழக்க மனமற்றவளாய், "சுவாமிகளே! ஏன் இத்தனை பழங்களை எடுத்து வைக்கிறீர்கள்? உங்களைப் போன்ற பரதேசிகளுக்கு எங்களைப் போன்றவர்கள் கொடுத்து உபசரிப்பதுபோக, உங்களிடமிருந்து நான் வாங்கிக் கொள்ளுகிறதா? சுவாமிகளே! இத்தனை பழங்கள் வேண்டாம், உங்களுக்கு வைத்துக் கொள்ளுங்கள். உங்கள் பிரியமான வசனத்தைக் கருதி நான் ஒரே ஒரு பழம் எடுத்துக் கொள்ளுகிறேன். எனக்குப் பிள்ளையா குட்டியா, ஒருவருமில்லை. நானும் என் புருஷரும்தான் இந்த வீட்டு மகா ஜனங்கள். என் புருஷர் ஊருக்குப் போயிருக்கிறார்; திரும்பி வர நாலைந்து தினங்கள் பிடிக்கும். இத்தனை பழங்களை வைத்துக் கொண்டு நான் என்ன செய்யப்போகிறேன்" என்று கூறிய வண்ணம் பழமிருந்த இடத்தண்டை வந்து ஒரே ஒரு பழத்தை எடுத்துக் கொள்ள எத்தனித்தாள்.

உடனே திவான் சாமியார் அன்பாகவும் நயமாகவும் வற்புறுத்திக் கூறி, "இல்லையம்மா! நான் ஏராளமாகத் தின்று விட்டேன். எனக்கு வேண்டாம். நீங்களே எடுத்துக் கொள்ளுங்கள். வெளியில் தோல் பெரிதாக இருக்கிறதேயொழிய தோலைப் போக்கினால் உள்ளே ஒன்றுமிராது. ஒருவர் ஒரு காலத்தில் பதினைந்து பழங்கள் சாப்பிடலாம். எடுத்து உள்ளே கொண்டு போய் வைத்துவிட்டு வாருங்கள்" என்று கூறினார்.

அவரது வசீகரமான சொற்களை அதற்குமேலும் மறுக்க வல்லமையற்றவளாய் அந்த மாது உடனே குனிந்து பழங்கள் அனைத்தையும் எடுத்துத் தனது மடியில் வைத்துக் கட்டிக் கொண்டபடி அவரிடம் முன்னிலும் அதிக அன்பாகவும் குழைவாகவும் வார்த்தையாடத் தலைப்பட்டாள்.

திவான் சாமியார் : தாயே! சமீப காலத்தில் நான் இங்கே வந்துவிட்டுப் போனது உங்களுக்கு ஞாபகமிருக்கிறதா?

ஸ்திரீ : ஓ! நன்றாக ஞாபகமிருக்கிறதே! நீங்கள் இப்போது தானே வந்துவிட்டுப் போனீர்கள். நேற்றுதான் வந்துவிட்டுப் போனதுபோல அல்லவா இருக்கிறது.

திவான் சாமியார் : அப்படியா இருக்கிறது! நான் இந்த ஊரை விட்டுப் போய் சரியாய் இருபது நாட்கள் ஆய்விட்டனவே! இதற்குள் நான் எத்தனையோ ஊர்களுக்குப் போய்விட்டல்லவா திரும்பி வந்திருக்கிறேன். அம்மணி! நான் முன்னே வந்திருந்து விட்டுப் போனபோது, இவ்வளவு சீக்கிரத்தில் நான் மறுபடி திரும்பி இந்த ஊருக்கு வருவேனென்று நினைக்கவே இல்லை. நான் போன இடத்தில் முக்கியமான ஒரு பொருள் எனக்குக் கிடைத்தது. அது எவருக்கும் கிடைக்கக்கூடியதல்ல. அதை அலட்சியமாக எவரிடத்திலாவது கொடுத்துவிடவும், மனம் இடங்கொடுக்கவில்லை. அது எனக்கு உபயோகப்படுவதாகவும் தோன்றவில்லை. அப்போது உங்களுடைய ஞாபகம் வந்தது. ஆகையால், உடனே புறப்பட்டு இந்த ஊருக்கு வந்து சேர்ந்தேன்.

ஸ்திரீ : (வியப்பும் ஆச்சரியமும் அடைந்து) என்ன சுவாமிகளே! நீங்கள் சொல்வது எனக்குக் கொஞ்சமும் விளங்கவே இல்லையே! நீங்கள் குறித்துப் பேசுவது ஒருவேளை இந்தச் சீமை இலந்தைப் பழமாயிருக்குமா?

திவான் சாமியார் : இல்லை அம்மா! இல்லை. இந்த அற்பப் பழம் கிடைத்தால், அதைப் பற்றி நான் இவ்விதமான எண்ணமெல்லாம் கொள்வது நியாயமாகுமா? நான் குறிப்பது பழமல்ல. அது வேறொரு வஸ்து. இதோ தருகிறேன் பாருங்கள் – என்று கூறிய வண்ணம் தமது மூட்டைக்குள் தனியாக மேலே எடுத்து வைக்கப்பட்டிருந்த தமது தந்தையின் புகைப்படப் பிரதிகளுள் ஒன்றை உடனே எடுத்து, சிறிது தூரத்திற்கப்பால் வைத்து நகர்த்தி விட்டார். விஷயம் எதுவாக இருக்குமென்பதை சிறிதும் யூகிக்க மாட்டாதவளாய்ப் பலவிதமான சந்தேகங்கள் கொண்டு தவித்து ஆவலே வடிவாக நின்ற அந்த ஸ்திரீ விரைவாகப் பாய்ந்து அந்தப் படத்தைத் தனது கையில் எடுத்துச் சரேலென்று பார்த்தவள், அடுத்த நிமிஷம், "சுவாமிகளே! இது

யாருடைய படம்! நான் அடிக்கடி பார்த்து நிரம்பவும் பழகிய மனிதருடைய படமல்லவா இது! இவர் யார் என்பது நெஞ்சில் இருக்கிறது; வாயில் வரமாட்டேன் என்கிறதே! ஆம்! ஆம்! இப்போது ஞாபகம் வந்துவிட்டது. இதோ எதிர்த்த வீட்டிலிருந்த ஜவுளிக்கார முதலியாருடைய படமல்லவா இது? இது உங்களுக்கு எங்கிருந்து கிடைத்தது? நீங்கள் இதற்கு முன் இரண்டு தடவை வந்த போதெல்லாம் இவரைப் பற்றியே பேசினீர்களே! கடைசி யாக இந்த ஊரை விட்டு எங்கேயோ போன இடத்தில்கூட இந்த மனிதருடைய படமே உங்களுக்குக் கிடைத்தது போலிருக்கிறதே!

திவான் சாமியார் : ஆம். அம்மா! அவரவருடைய மனசில் உள்ள சிந்தனைப் படியேதான் காரியமும் கைகூடுமென்று நம்முடைய பெரியோர்கள் சொல்லக் கேட்டதில்லையா? அது நிஜமாகவே முடிந்தது. இது எனக்கு எப்படிக் கிடைத்தது தெரியுமா? நான் இந்த ஊரிலிருந்து புறப்பட்டுப் போனபிறகு பல ஸ்தலங்களுக்கு யாத்திரை போய்க் கடைசியில் தஞ்சாவூருக்குப் போனேன். அங்கே நான் கடைத் தெருவின் வழியாய்ப் போன காலத்தில் ஒரு மனிதன் ரஸ்தாவோரத்தில் சுமார் நூறு படங் களைப் பரப்பி வைத்து அரைவிலை கால்விலை யென்று சொல்லி விற்றுக்- கொண்டிருந்தான். அதில் தேவகணங்களைச் சேர்ந்த படங்கள் அநேகம் இருந்தன. மனிதர்களுடைய புகைப்படமும் ஏராளமாகக் கிடந்தன. ஜனங்கள் அந்தக் கடையைச் சுற்றிலும் கும்பலாக நின்று ஆளுக்கொன்றாய்ப் படங்களை எடுத்து வேடிக்கை பார்ப்பதும் விலைக்கு வாங்குவதுமாய் இருந்தனர். அப்போது ஒரு மனிதன் இந்தப் படத்தை எடுத்துக் கையில் வைத்துக் கொண்டு, "இது யாருடைய படம் ஐயா? இதை யார் வாங்கப் போகிறார்களென்று இங்கே கொண்டு வந்து வைத்திருக்கி றீர்?" என்று கேட்டான்.

அதற்கு அந்தப் படக்கடைக்காரன், "அடே போ ஐயா! இது ஒரு பெரிய மனிதருடைய படமல்லவா! திருவனந்தபுரம் திவான் வேலை பார்த்த ஒருவருடைய தகப்பனாரின் படம் இது! அந்த திவானைப் புலி தின்றுவிட்டது. அவரிடம் தஞ்சாவூரான் ஒருவன் வேலை பார்த்து வந்தான். அந்த வேலைக்காரனுக்கு இந்தப் படம் கிடைத்தது. இந்தப் படத்தை இவர்களுடைய சொந்தக்காரரிடம் கொடுத்தால், அவர்கள் நூறு இருநூறு

இனாம் கொடுப்பார்கள் என்று எண்ணி அவன் இதை எடுத்து வந்தானாம், வந்த இடத்தில் அவனுக்குப் பணத்தட்டு வந்து விட்டது. இதை என்னிடம் கொடுத்து ஒரு ரூபாய் வாங்கிப் போனான். அதை இரண்டு ரூபாயாய்த் திருப்பிக் கொடுத்துவிட்டு மறுபடி இதை வாங்கிக் கொண்டு போவதாய்ச் சொன்னவன், அவன் குறித்த வாயிதாவுக்குள் வரவில்லை. ஆகையால் இதை நான் விற்கிறேன். இது யாருக்குப் போகிறதோ, அவருக்கு லாட்டரிச் சீட்டு மாதிரி பெரிய பணத் தொகை கிடைக்கும்'' என்றான்.

அவன் சொன்ன வரலாற்றை சிலர் உண்மையென்று எண்ணினார்கள்; சிலர் பொய்யாக மதித்தார்கள். ஆயினும் எவரும் இதை வாங்கவில்லை. திருவனந்தபுரம் திவானின் தகப்பனார் என்ற சொல்லைக் கேட்டவுடன், எனக்கு இந்தக் கிழவருடைய ஞாபகம் உண்டாயிற்று. நான் உடனே இந்தப் படத்தை வாங்கிப் பார்த்தேன். இதற்குமுன் இந்தக் கிழவரை நான் பார்த்திருப்பதாக உங்களிடம் சொல்லியிருக்கிறேன் அல்லவா! படத்தைப் பார்த்தது கிழவரை நேரில் பார்த்ததுபோல இருந்தது. நான் உடனே இதற்கு விலை பேசி முடித்துப் பணத்தைக் கொடுத்து இதை வாங்கிக் கொண்டேன். இதை நான் வாங்கினபொழுது என்ன உத்தேசம் தெரியுமா? இந்தக் கிழவருடைய சம்சாரம் முதலியோரிடம் ஒரு வேளை இப்படிப் பட்ட படம் இராதென்றும், நான் இதை அவர்களிடம் கொடுக்கலாமென்றும் எண்ணியே இதை நான் வாங்கினேன். வாங்கிக் கொண்டு அப்பால் போனவுடன்தான் எனக்கு இன்னொரு விஷயம் நினைவுக்கு வந்தது. கிழவர் இறந்த பிறகு அவருடைய இளைய சம்சாரம் முதலியோர் ஒரு மாசகாலம் வரையில் இங்கே இருந்து எல்லாச் சொத்துக்களையும் விற்றுப் பணமாக்கிக் கொண்டு இரவோடிரவாய்ப் புறப்பட்டு எவருக்கும் தெரியாமல் எங்கேயோ போய்விட்டதாக நீங்கள் சொன்னது பின்னால்தான் நினைவுக்கு வந்தது. நான் கொண்ட கருத்து பலிதமடைய வகையில்லாமல் போய்விட்டதே என்றும், இதை வைத்துக் கொண்டு என்ன செய்கிறதென்றும் யோசனை செய்தேன். கடைசியில் உங்களுடைய நினைவுதான் உண்டா யிற்று. ஏனென்றால் எனக்கு இந்த ஊரில் நீங்கள் ஒருவர்தான்

அறிமுகமானவர்கள். இதை உங்களிடம் கொண்டு வந்து கொடுத்தால், இதை இன்ன விதமாய் உபயோகிக்கலாம் என்று நீங்கள் ஏதாவது யுக்தி சொல்லுவீர்கள். அதுவுமில்லா விட்டால், நான் இதை உங்களிடமே கொடுத்து விட்டுப் போனால், இனிமேல் ஒரு வேளை அந்த இளைய சம்சாரம் முதலியோர் இருக்கும் இடத்தைப் பற்றி ஏதாவது தகவல் கிடைத்தாலும் சரி அல்லது அவர்களுள் எவராவது இந்த ஊருக்கு மறுபடி வந்தாலும் சரி, நீங்கள் இதை அவர்களிடம் சேர்த்துவிடலாம் என்று தீர்மானித்து நான் இதை எடுத்துக்கொண்டு நேராக இந்த ஊருக்கு வந்தேன். ஆனால் அந்தக் கடைக்காரன் சொன்னது போல, இதைச் சம்பந்தப்பட்ட மனிதரிடம் கொடுத்து அதனால் பெருத்த பணத்தொகை சம்பாதிக்க வேண்டுமென்பது என்னுடைய கருத் தல்ல. இதற்காக எனக்கு ஒரு செல்லாக் காசுகூடக் கிடைக்க வேண்டுமென்று நான் ஆசைப்படவில்லை. அவ்வளவுதான் இதன் வரலாறு. இனி நீங்கள் இதை எப்படியாவது உபயோகப் படுத்திக் கொள்ளலாம். என் கோரிக்கை பூர்த்தியாகிவிட்டது. இவ்வளவோடு நான் திருப்தி அடைகிறேன் – என்றார்.

அந்த வரலாற்றை உண்மையென்றே நம்பிய அந்த ஸ்திரீ, "ஓகோ! அப்படியா சங்கதி! நீங்கள் இந்தப் பட விஷயத்தில் வெகுதூரம் பாடுபட்டிருக்கிறீர்கள். ஆனால் இதை வைத்துக் கொண்டு நான் என்ன செய்யப் போகிறேன் என்பதுதான் தெரியவில்லை" என்றாள்.

திவான் சாமியார், "ஏனம்மா! அந்தப் பெண்ணின் தகப்பனாரான இராமலிங்க முதலியாருடைய பூர்வீகமான ஊர் எது என்பது இந்த ஊரில் யாருக்காவது தெரிந்திருக்காதா? அவர்கள் ஒருவேளை அவர்களுடைய பூர்வீகமான இடத்திற்கு போனாலும் போயிருக்கலாம், அல்லது நீங்கள் முன் தடவையில் இன்னொரு சங்கதி சொன்னீர்களே. அந்தப் பெண்ணுக்கு யார் யாருடைய சிநேகமோ ஏற்பட்டதென்றும், அது கடைசியில் எப்படியோ முடிந்தது என்றும் நீங்கள் சொன்னீர்கள். அப்படி சிநேகமானவர்கள் யாரும் இந்த ஊரில் இப்போது இல்லையா? அவர்களிடம் விசாரித்துப் பார்த்தால் அந்தப் பெண்ணும் அதைச் சேர்ந்தவர்களும் இப்போது இன்ன ஊரில் இருக்கிறார்கள் என்பது

ஒருவேளை அவருக்குத் தெரிந்தாலும் தெரியலாமல்லவா?'' என்றார்.

அதைக்கேட்ட ஸ்திரீ சிறிதுநேரம் ஆழ்ந்து யோசனை செய்தபின், ''சுவாமிகளுக்குத் தெரியாதது ஒன்றுமில்லை. இறந்து போன பெரிய மனிதருடைய படமாயிற்றேயென்றும், அவரைச் சேர்ந்தவர்களிடம் இதைக் கொடுத்தால் அவர்கள் நிரம்பவும் சந்தோஷம் அடைவதன்றி, இதை ஒரு பெரிய நிதிபோல எந்நாளும் வைத்துப் பாராட்டுவார்களேயென்றும் நீங்கள் எண்ணுகிறீர்கள். இவர்கள் அப்படிப்பட்ட தக்க மனிதர்களாக எனக்குப் படவில்லை. பெண்ணின் தகப்பனார் கேவலம் தவசிப் பிள்ளை வேலை செய்தவர். கிழவர் வேறே வார்சு இல்லாமல் இருப்பதோடு அபாரமான ஐசுவரியத்தை வைத்துக் கொண்டிருக் கிறாரே யென்றும், அதையெல்லாம் அடைய வேண்டுமென்றும் நினைத்தே அவர் தம்முடைய பெண்ணைக் கிழவருக்குக் கட்டிக் கொடுத்தார். அவருடைய கோரிக்கை சுலபத்தில் நிறைவேறியது. கிழவரும் வெகு சீக்கிரம் பரலோகப் பிராப்தி யடைந்து விட்டார். சனியன் தொலைந்ததென்றும் சங்கடம் விலகியதென்றும் நினைத்து இரட்டை சந்தோஷத்தோடு பணத்தை எடுத்துக் கொண்டு அவர்கள் எங்கேயோ போய்விட்டார்கள். அந்தக் கிழவருடைய படம் இல்லையென்று அவர்கள் அழுகிறார்களா! அவர்களிடம் இதுபோய்ச் சேர்ந்தால்தான், இதை அவர்கள் இலட்சியம் செய்யப்போகிறார்களா! அதுவுமில்லை. ஒரு வேளை இதுபோன்ற படம் அவர்களிடம் ஏற்கெனவே இருந்தாலும் இருக்கலாம். ஆகையால் நாம் படும்பாடு வீண்பாடாக முடியுமே தவிர வேறில்லை. அவர்களுடைய பூர்வீகமான ஸ்தலம் இன்னது என்பது எனக்குத் தெரியாது. இந்த ஊரிலுள்ள மற்ற பிரமுகர் களிடம் விசாரித்துப் பார்த்தால் அது ஒருவேளை தெரிந்தாலும் தெரியலாம். நான் பெண் பிள்ளையாகையால், அவ்வளவு தூரம் துணிந்து நான் அந்த விசாரணையைச் செய்வது உசிதமல்ல. என் புருஷர் ஊரில் இருந்தாலும் அவரைக் கொண்டு விசாரித்துப் பார்க்கச் சொல்லுவேன். அவருமில்லை; ஆகையால், நீங்கள்தான் நேரில் அதைச் செய்ய வேண்டும். அவர்களுடன் இன்னார்தான் சிநேகமாயிருந்தார்கள், இன்னார் சிநேகமாக இல்லையென்று நான் சொல்ல முடியாது. கிழவர் உயிரோடிருந்த வரையில்,

அவருடைய அச்சத்தில் எவரும் அந்த வீட்டிற்கு வந்ததில்லை. அவர் போனதுதான் தாமசம். இந்த ஊரிலுள்ள சகலமான ஜனங்களும் அவர்கள் வீட்டுக்கு இரவு பகல் வித்தியாசமில்லாமல் வருவதும் போவதும் கூத்தடிப்பதுமாய் ஆரம்பித்துவிட்டனர். கிழவர் போன ஒரு மாச காலத்திற்குள் அது பெருத்த கள்ளுக்கடை போலாகிவிட்டது. பெண்ணைப்பற்றி பலவிதமான வதந்திகள் கிளம்பிவிட்டன. அப்படிக் கிளம்பவே, நான் நீ என்று அம்பட்டன் வண்ணான் முதலியோர்கூட அவர்களுடைய வீட்டுக்குள் நுழையவும் அவர்களோடு குலாவவும் ஆரம்பித்து விட்டார்கள். இந்த நிலைமையில் ஒருநாள் காலையில் அவர்களுடைய வீடு காலியாக இருந்தது. இரவோடிரவாய் அவர்கள் எங்கேயோ போய்விட்டார்களென்பது தெரிந்தது. கிழவருடைய ஸ்தாவர சொத்துக்களையெல்லாம் அவர்கள் சுமார் பதினைந்து நாள்களுக்கு முன்பே ஒரு பெரிய மிராசுதாரிடம் விற்றுவிட்டதாகவும் தெரிந்தது. அவர்களுடன் அன்னியோன் னிய சிநேகம் பாராட்டி வீட்டுக்குள் போய் வந்து கொண் டிருந்தவர்கள் எல்லோரும், "அவர்கள் எங்கே போய்விட்டார் கள்?" என்று ஒருவரையொருவர் கேட்டுக் கொண்டார்களே யன்றி, அவர்கள் இன்ன இடத்துக்குப் போனார்களென்று சொல்லக் கூடியவர் ஒருவரும் இல்லை. ஆகையால் நான் இப்போது புதிதாக விசாரிப்பதற்கு எதுவும் பாக்கி இல்லை. விசாரித்தாலும், அதனால் உபயோகமே இல்லை" என்றாள்.

அதைக் கேட்ட திவான் சாமியார் மிகுந்த சஞ்சலமும் கிலேசமும் அடைந்து, "அடாடா! கிழவருக்குப் பிறகு அவர்களு டைய நிலைமை அப்படியா போய்விட்டது! நீங்கள் சொல்வதைப் பார்த்தால், இந்த ஊராருடைய உபத்திரவத்தைப் பொறுக்க மாட்டாமல் அவர்கள் எவருக்கும் சொல்லாமல் புறப்பட்டுப் போய் விட்டதாக அல்லவா எண்ண வேண்டி இருக்கிறது. அவர்கள் ஏழ்மை நிலைமையில் இருந்தவர்கள் என்றும், அவர்களுக்கு ஜனக்கட்டு இல்லையென்றும் கண்டு அவர்களுக்கு வந்து சேர்ந்த அபாரமான செல்வத்தைக் கண்டு பொறாமை கொண்டும் அதை அபகரிக்க எண்ணியும் இளம்பிராயப் பெண்ணைத் துன்மார்க்கத்தில் உபயோகப்படுத்திக் கொள்ள நினைத்துமே ஜனங்கள் அவர்களிடம் தாறுமாறாக

நடந்து கொண்டு இல்லாத பொல்லாத அபவாதத்தையெல்லாம் கட்டிவிட்டிருக்க வேண்டுமென்று நான் அபிப்பிராயப் படுகிறேன். இதில் இன்னொரு முக்கியமான விஷயமிருக்கிறது. அந்தப் பெண் துன்மார்க்கமான நடத்தையில் இறங்கியிருக்கும் பட்சத்தில், அதற்கு உடந்தையாயிருந்த ஒரு மனிதனிடத்தி லாவது அந்தப் பெண் தாங்கள் போகும் இடத்தை ரகஸியத்தில் தெரிவித்திருக்கும். அந்த மனிதனும் கூடப் போயிருப்பான். நீங்கள் சொல்லும் வரலாற்றை வைத்துக் கொண்டு பார்த்தால், அவர்களோடு இந்த ஊர் மனிதர் வேறு யாரும் போய்விட்ட தாகவும் தெரியவில்லை. இந்த ஊர் மனிதருள் ஒருவருக்காவது அவர்கள் இன்ன இடத்தில் இருக்கிறார்கள் என்பது ரகஸியத்தில் தெரிந்திருந்தாலும், அது எப்படியும் இதற்குள் பகிரங்கத்துக்கு வந்திருக்கும். இதுவரையில் விஷயம் ரகஸியமாகவே இருப்பதைப் பார்த்தால், அவர்கள் ஒருவரிடத்தில் கூட சொல்லாமல் போயிருக்க வேண்டுமென்பது நிச்சயமாகிறது. அதிலிருந்து, அவர்கள் இந்த ஊரிலுள்ள எந்த மனிதருடனும் துன்மார்க்கமான சம்பந்தமே வைத்துக் கொள்ளவில்லையென்பது உறுதியாகிறது. இந்த ஊரில் இருந்த வரையில் பெண் சுத்தமாகவே இருந்திருக்க வேண்டும். இந்த ஊரார் அவளைக் கெடுக்கவும் அவர்களிட மிருந்த சொத்தை அபகரிக்கவும் எண்ணியதைக் கண்டு பயந்தே அவர்கள் இந்த ஊரை விட்டுப் போய் விட்டார்கள் என்பதும் உறுதிப்படுகிறது. இருக்கட்டும்! நீங்கள் ஒன்றும் செய்ய வேண்டாம். நானும் இதைப்பற்றிக் கவலைப்படவில்லை. ஊரூராய்த் திரியும் பரதேசியான நான் இதைத் தூக்கிக் கொண்டு போவதைவிட இது உங்கள் வீட்டுச் சுவரிலேயே ஒரு மூலையில் தொங்கிக் கொண்டிருக்கட்டும். நான் மறுபடி யாத்திரை போகும் காலத்தில் எந்த ஊரிலாவது தற்செயலாக அவர்களைப் பற்றிய தகவல் ஏதேனும் கிடைக்குமானால், அவர்களைக் கண்டு உங்களிடம் வந்து படத்தை வாங்கிக்கொண்டு போகும்படிச் செய்கிறேன்'' என்றார்.

அம்மாள் அதற்கு இசைந்தாள். அதற்குமேல் அவர்கள் இருவரும் வேறு பல வகைப்பட்ட விஷயங்களைப் பற்றிப் பேசிக் கொண்டிருந்தனர். தாம் அன்றைய தினம் அந்த ஊரில் தங்கி மறுநாள் புறப்பட்டுப் போக உத்தேசிப்பதாய் சாமியார்

கூற, அந்த ஸ்திரீ அவர் அன்றிரவு தங்கள் மனையில் போஜனம் செய்ய வேண்டுமென்று வருந்தி வேண்டிக் கொள்ள, அதற்குத் திவான் சாமியார் இணங்கினார்.

அப்பொழுது மாலை 5—மணி சமயமாயிற்று, தாம் ஆற்றங்கரைப் பக்கம் போய்விட்டு, சாயுங்காலம் சுவாமி தரிசனம் செய்து கொண்டு மறுபடி வருவதாகக் கூறியபின் அவர் அதை விட்டுப் புறப்பட்டார். புறப்பட்டவர் அந்த ஊருக்கு வெளியிலிருந்த பறைச் சேரியை நோக்கிச் சென்று அதற்கருகில் காணப்பட்ட இலுப்பைத் தோப்பில் மாட்டுக்காரப் பையன்கள் சிலர் விளையாடிக் கொண்டிருந்ததைக் கண்டு அந்த இடத்திற்குப் போய், அவர்களை நோக்கி, "அப்பா குழந்தைகளா! இந்தச் சேரியில் காத்தான் என்ற பெயருடைய ஒரு கிழவன் இருந்தானே, அவன் இருக்கிறானா?" என்று அன்பாக வினவினார்.

பெருத்த சாமியாரைப் போலக் காணப்பட்ட நமது திவானைப் பார்த்தது மாட்டுக்காரப் பையன்களது மனதில் ஒருவித வியப்பையும், அவரிடத்தில் பயபக்தி விசுவாசத்தையும் உண்டாக்கியது. விளையாட்டின் இன்பத்திலேயே லயித்துப்போய் அதே கவனமாக ஓடிக்கொண்டிருந்த பெரும்பாலோர் நிற்க, சிலர் அவரண்டை நெருங்கிவந்து சிறிது விலகிப் பணிவாக நின்று வணக்கமாக அவருக்கு மறுமொழி தரத் தொடங்கினர். அவர்களுள் ஒருவன், "சாமியாரையா! நம்ப வெட்டியாரக் காத்தானையா கேக்கிறீங்க! ஊட்டுலேதான் இருக்கறானங்க சாமியாரே! போயி அளெச்சாரட்டுங்களா! அவங்கிட்ட ஏதாச்சும் சோலியா வந்தீங்களா? நீங்க யாருன்னு சொல்லறது?" என்றான்.

அதைக்கேட்ட திவான் சாமியார், "அப்பா! இந்த ஊர்ச் சுடுகாட்டில் வெகுகாலமாய் அவன் வெட்டியான் வேலை பார்த்துக் கொண்டு வருவதாகச் சொன்னார்கள். அந்த காத்தானைத்தான் நான் பார்க்க வேண்டும். இப்போதுகூட அவன்தானே அந்த அலுவலைப் பார்க்கிறவன்" என்றார். அவருடன் பேசியவன், "ஆமாஞ்சாமீ! அந்தக் காத்தானெத்தான் நானும் குறிக்கறேனுங்க. அவந்தானுங்க இப்பவும் அந்த அலுவலெப் பாக்கறானுங்க, ஆனா அவுனுக்கு ரொம்ப

வயசாயிப் போச்சுங்ளே, தள்ளாமை வந்துடிச்சிங்க. அவனுக்கு வீமன் அருச்சுனன் கணக்கா மலெ மலெயா மவனுங்க இருக்கிறானுங்க. அவுங்களும் கூடமாட ஒத்தாசெ பண்ணறா னுங்க, நீங்க இங்கிட்டே இருங்க. நானும் ஒரே ஓட்டமா ஓடி அவனெ அளெச்சாரேனுங்க'' என்று கூறிய வண்ணம் அவ் விடத்தைவிட்டு, வீடுகளிருந்த இடத்தை நோக்கி ஓட்டமாக ஓடிப்போய்விட்டான். திவான் சாமியார் காத்தானுடன் தனிமையில் ரகசியமாகப் பேச விரும்பினார். ஆதலால் மாட்டுக் காரப் பையன்கள் கும்பலாக இருந்த இடத்தை விட்டு விலகிச் சிறிது தூரம் அப்பால் நடந்துபோய்த் தனியாகப் பிரிந்திருந்த ஒரு திடலில் நின்ற வண்ணம் காத்தானினது வருகையை ஆவலோடு எதிர்பார்த்து நின்றார்.

சிறிது நேரத்தில் தடியும் கையுமாகக் காத்தான் அவ்விடத் திற்கு வந்து சேர்ந்தான். அவனை அழைத்து வரச் சென்ற மாட்டுக் காரப் பையன் மறுபடி விளையாட்டுக் கும்பலில் போய்ச் சேர்ந்து கொண்டான். யாரோ ஒரு சாமியார் தன்னை எதன் பொருட்டு அழைக்கிறார் என்ற ஐயங்கொண்டு, பலவிதமாக எண்ணமிட்டுத் தயங்கித் தயங்கிச் சாமியாரண்டை போய்த் தூர விலகி நின்ற காத்தான், "சாமியாரய்யா! கும்பிட்றேனுங்க'' என்று நிரம்பவும் வணக்கமாகக் குனிந்து அவருக்கு ஒரு கும்பிடு போட்டுவிட்டு நிமிர்ந்து நின்று அவரது முகத்தை உற்று நோக்கி, அதற்கு முன் அவர் தமக்குப் பழக்கமானவரா என்று அறிய முயற்சித்தான். உடனே திவான் சாமியார் தமது வலக் கரத்தை மார்பு வரையில் உயர்த்தி அவனை ஆசீர்வதித்துவிட்டு அவனை நோக்கி, "உன் பெயர் காத்தானா?'' என்று நிரம்பவும் பிரியமாக வினவினார்.

காத்தான் : (பணிவாக) ஆமாஞ்சாமீ! நாந்தான் காத்தான். சாமியாரையாவோடே அடெயாளம் எனக்குத் தெரியலியே! நீங்க யாருங்க சாமீ?

திவான் சாமியார் : அப்பா காத்தான்! என்னை நீ இதற்கு முன் பார்த்திருக்கமாட்டாய். நானும் உன்னைப் பார்த்ததில்லை. வேறு விசேஷம் ஒன்றுமில்லை. உன்னிடம் கோரோசனை நல்ல தினிசாக அகப்படுமென்று கேள்வியுற்றிருக்கிறேன். எனக்கு

மருந்துகள் செய்யத் தெரியும். சில மருந்துகள் கோரோசனையைக் கொண்டு தயாராக வேண்டும். உன்னிடம் நல்ல கோரோசனை தினிக்கள் இப்போது கைவசத்தில் இருக்குமோ என்று கேட்டு விட்டுப் போகலாமென்று உன்னை வரவழைத்தேன். இருந்தால், கொண்டு வந்து கொடு. உடனே விலை கொடுத்து நான் வாங்கிக் கொள்ளுகிறேன்.

காத்தான் : சாமீ! எந்த மாதிரிக் கோரோசனை ஒணுமானாலும் எங்கிட்ட இருக்குது சாமீ! ஒசத்தியும் இருக்குது; மட்டமும் இருக்குது. ஆனா, அததுக்குத் தக்கின வெலெ குடுத்து வாங்க மவராசரைத்தான் காணுங்க சாமி.

திவான் சாமியார் : ஓகோ அப்படியா! எனக்கு நல்ல முதல் தரமான கோரோசனைத்தான் தேவை. நீ என்ன விலை சொல்லுகிறாயோ அதை நான் மறு பேச்சுப் பேசாமல் கொடுத்து விடுகிறேன்.

காத்தான் : நல்லது சாமீ! சந்தோஷம்! இதுவரையிலே இந்த மாதிரி யாரும் சொன்னதில்லீங்க; நானு ஊட்டுக்குப் போயி எடுத்தாறட்டுமா? மொதல் தரம் கோரோசனை ஒரு மாட்டுலெ இருந்து எடுத்தது. ஒரு வரான் ஆவுங்க. மட்டம் ஒரு மாட்டுலெ இருந்து எடுத்தது ரெண்டே ரூபாதானுங்க. எது வோணுமானாலும் எடுத்தாறேன். சொல்லுங்க எத்தினி மாட்டுக் கோரோசனை ஒணுங்கறத்தியும் சொல்லுங்க.

திவான் சாமியார் : நல்ல முதல் தரமான கோரோசனை இப்போது உன்னிடத்தில் எத்தனை மாட்டிலிருந்து எடுத்தது இருக்கிறது?

காத்தான் : நாலு மாட்டுக் கோரோசனை இருக்குதுங்க.

திவான் சாமியார் : அதையெல்லாம் அப்படியே எடுத்துக் கொண்டுவா — என்றார்.

தன்னிடத்திலிருந்த சரக்கு முழுதையும் அவர் வாங்கிக் கொள்வதாகச் சொன்னதைக் கேட்கவே காத்தான் மிகுந்த மகிழ்ச்சியும் குதூகலமும் அடைந்து விசையாக அந்த இடத்தை விட்டுத் தனது வீட்டிற்குப் போய் ஐந்து நிமிஷ நேரத்துக்குள் கோரோசனையோடு திரும்பி வந்தான். வந்தபொழுது அவன்

வழியில் பறித்துக்கொண்டு வந்திருந்த சித்தாமணக்குக் கொட்டை இலைகளில் இரண்டைத் தரையில் பரப்பி, அதன்மீது, நான்கு பாகமாக இருந்த கோரோசனையை வைத்துவிட்டு முன்போல விலகி நின்றவனாய் திவான் சாமியாரை நோக்கி, "சாமீ! எடுத்து என்னமா இருக்குதுன்னு பாருங்க" என்றான். திவான் சாமியார் அதை எடுத்துப் பார்த்துவிட்டு, "சரி; நன்றாகத்தான் இருக்கிறது. இவைகளுக்கு மொத்த விலை ரூபாய் பதினான்கு ஆகிறது. நீ நல்ல யோக்கியமான மனிதனென்றும், சொற்ப விலை வாங்கிக் கொண்டு உயர்ந்த சரக்கையே கொடுப்பாயென்றும் என் சிநேகிதர் பல தடவைகளில் சொல்லக் கேட்டிருக்கிறேன். அந்த ஞாபகத்தை வைத்துக் கொண்டுதான், நான் உன்னைத் தேடிக்கொண்டு வெகு தூரத்திலிருந்து, இந்த ஊருக்கு வந்தேன். நீ இப்போது என்னிடம் நடந்து கொண்டதைப் பார்க்க, உன்னைப் பற்றி அவர் என்னிடம், சொன்ன புகழ்ச்சியான வார்த்தையெல்லாம் உண்மையென்றே படுகிறது. நிரம்பவும் சந்தோஷமாயிற்று. என் கையில் நோட்டாக இருக்கிறது. பணமாக இல்லை. நோட்டை நான் ஊருக்குள் போய் மாற்றிக் கொண்டு வரவேண்டுமென்பதில்லை. இதோ இரண்டு பத்து ரூபாய் நோட்டுகள் தருகிறேன். இருபது ரூபாயையும் நீயே எடுத்துக்கொள். ஒவ்வொரு மாட்டின் கோரோசனைக்கும் நீ ஒரு வராகனல்லவா விலை சொன்னாய். நான் கொடுத்தது ஐந்து ரூபாய் வீதம் ஆகிறது. எடுத்துக் கொண்டு சந்தோஷமாக வீட்டுக்குப்போ"என்று கூறிய வண்ணம் இரண்டு பத்து ரூபாய் நோட்டுகளை எடுத்து அவனுக்கெதிரில் விசிறி எறிந்தார். அதைச் சிறிதும் எதிர்பார்க்காத கிழவன் அடக்கவொண்ணாத பெருங் களிப்பும் பூரிப்பும் நன்றியறிதலின் பெருக்குமடைந்து அவரை நோக்கி, "சாமீ! எசமானே! நீங்க மவராசா ஆயிரங்காலம் சொகமா இருக்கணும். இந்த மாதிரி இம்பிட்டு தாராளமா இந்தக் காலத்துலெ யாரு பணம் குடுக்கப் போறாங்க சாமீ! வாறவங்கள்ளாம் காரூவாயிக்கிக் குடுக்கிறியா, அரை ரூவா யிக்கிக் குடுக்கிறியான்னு நச்சு நச்சுன்னு பேசிப் பேசி என்னோடே உசிரெ வாங்கிப்புட்றாங்க. சாமி! நீங்க தரும தொரெதானுங்க. ஒங்க காலுக்கு கும்பிட்ரேனுங்க" என்று கூறி அவருக்குப்

பன்முறை கும்பிடுகள் போட்டு, அவரால் வைக்கப் பட்ட நோட்டுகளை எடுத்துக் கொண்டான்.

திவான் சாமியார் : *காத்தான்! நீ நல்ல யோக்கியமான மனிதன். உன்னுடைய மனசு தங்கமான மனசு. அதைக் கருதி உனக்கு எவ்வளவு ரூபாய் வேண்டுமானாலும் கொடுக்கலாம். அதற்காக நான் கணக்குப் பார்க்காமல் கொடுத்தேனேயன்றி, உன் சரக்கின் யோக்கியதையை மாத்திரம் கவனித்து நான் இதைக் கொடுக்கவில்லை. நீ இப்பேர்ப்பட்ட மனிதனென்று இப்போது ஐந்து நிமிஷ நேரம் உன்னோட பழகியவுடனே நான் கண்டுபிடித்துவிடவில்லை. நான் முன்னே சொன்னபடி என்னு டைய சிநேகிதர் சொல்லக்கேட்டே, உன் யோக்யதையைத் தெரிந்து கொண்டேன். அவர்கூட இந்த ஊரில் இருந்த ஒரு பெரிய மனிதர்தான்.*

காத்தான் : *இந்த நாயெப்பத்தி அம்பிட்டுத் தூரம் பெருமையாச் சொன்ன அந்த மவராசரு யாரு சாமீ! அவுங்க இப்பவும் இந்த ஊருலேதானே இருக்கறாங்க?*

திவான் சாமியார் : *அவர் இருந்தால், இப்போது என்னோட வந்திருக்கமாட்டாரா? அவர் மறைந்துபோய் இரண்டு வருஷ காலமாகிறது. அவரை இப்போது நீ சுத்தமாக மறந்து போயிருப்பாய்.*

காத்தான் : *அவுங்க எந்த ஊருலே எறந்து போனது சாமீ! இந்த ஊருலேதானே?*

திவான் சாமியார் : *ஆமாம்.*

காத்தான் : *அப்பபடியானால், கடைசி நெருப்பு எங்கையா லெதானே அவுருக்குக் கெடச்சிருக்கும். நானு ஊராருக்கெல்லாம் புள்ளையில்லையா சாமீ! பாப்பரு மொதக்கொண்டு பதினெட்டு சாதியாருக்கும் நெசமான கொள்ளிப் போட்டுக் கொளுத்தற புள்ளெ நாந்தானே சாமீ! நானு யாருன்னு ஒங்களுக்குத் தெரியுமா சாமீ! நானு மோச்சலோவத்து வாசப்படி காக்கர தொவார பாலகன் சாமீ! மனிசரெச் சுட்டு அவங்களோடே அசங்கியம் புடிச்ச ஒடம்பெயெல்லாம் கொளுத்திச் சாம்பலாக்கி, அவங்களோடெ பாவத்தையெல்லாம் போக்கடிச்சு, அவுங்க*

ளோடெ ஆத்துமாவெ சுத்தப்படுத்தி, நம்மெப் படெச்ச ஆண்டவரோடெ பாதத்தடிக்குப் போயிச் சேருங்கன்னு சொல்லி அனுப்பறவன் இல்லியா சாமீ நானு. நான் பொறந்து இத்தினி வருஷகாலமா அந்த மாதிரி எத்தினியோ மனிசரே அனுப்பிச்சி ருக்கறேனுங்க சாமீ! நீங்க சொல்ற மனிசரு இரண்டு வருசத்துக்கு மின்னெயா எறந்து போனாரு? அப்படியானா எனக்கு நல்லா ஞாபகம் இருக்கணுமுங்க, பெயரு தெரிஞ்சா சொல்லுங்க சாமீ! நானு கண்டுக்கறேன்.

திவான் சாமியார் : அந்த ஐயாவை குஞ்சிதபாத முதலியார் என்று கூப்பிடுவார்கள். அவர்களுக்கு முதலில் ஜவுளிக்கடைகூட இருந்தது – என்றார்.

அந்தப் பெயரைக்கேட்ட உடனே காத்தான் திடுக்கிட்டு மெய்ம்மறந்துபோய் ஆவேசங் கொண்டவன்போலத் துள்ளிக் குதித்தான். அவனது முகம் உடனே மாறுபட்டது. அவனது மனத்தில் இன்பமோ துன்பமோ என்று கூற இயலாத பலவித உணர்ச்சிகள் பொங்கியெழுந்தன. தான் சொல்வது இன்ன தென்பதை உணராதவனாய் அவன், "சாமீ! அந்த எசமான் இப்ப எந்த ஊருலே இருக்கறாரு சாமீ! அவுங்க சொகந்தானுங்களா?" என்றான்.

உடனே திவான் சாமியார் நிரம்பவும் வியப்படைந்தவர் போல நடித்து, "என்ன காத்தான் நீ இப்படிக் கேட்கிறாயே! அவர் இரண்டு வருஷ காலத்திற்குமுன் இறந்துபோனதாக பேசிக் கொண்டிருக்கிறோம். நீ அவருடைய இப்போதைய க்ஷேம சமாசாரத்தை விசாரிக்கிறாயே!" என்றார்.

காத்தான் உடனே தனது தவறை உணர்ந்துகொண்டான். ஆனாலும் தான் அதை மாற்றிப் பொய் பேச வேண்டுமென்ற எண்ணம் அவனுக்கு உண்டாகவில்லை. "ஒங்கெளெப் பாத்தா சாச்சாத்துப் பரமசிவன் கணக்கா இருக்குதுங்க. ஒங்ககிட்டப் பொய் சொன்னா நானு நரகத்துக்குத்தான் போய் சேரணுமுங்க. நீங்க பேசினத்துலே இருந்து அவுங்களம் நீங்களம் நேசமின்னும், அவுங்களோடெ நெச சங்கதி ஒங்களுக்குத் தெரிஞ்சிருக்கு மின்னும், ஒங்களெ இங்கிட்டு அவுரே அனுப்பிச்சிருப் பாருன்னும் நானு எண்ணி அந்த மாதிரி பேசிப் புட்டேனுங்க.

இருந்தாலும் பரவா இல்லீங்க. ஒங்ககிட்ட எல்லா சங்கதியெயும் உள்ளது உள்ளபடி சொல்லிப்புட்றேனுங்க. நெசமாச் சொல்லுங்க. அவுங்க எறந்து போயிட்டாருங்கற சங்கதிக்கிப் பொறவாலே வேறே எந்தச் சங்கதியும் ஒங்களுக்குத் தெரியாதா'' என்றான்.

திவான் சாமியார், ''இரண்டு வருஷத்துக்கு முன் அவர் இறந்து போய்விட்டார் என்ற விஷயத்தை நான் இந்த ஊரில் சுமார் இருபது தினங்களுக்கு முன்னேதான் தெரிந்து கொண்டேன். பல வருஷங்களுக்கு முன் நான் வடதேசங்களுக்கு யாத்திரை போய் இப்போதுதான் திரும்பி வந்தேன். வந்தவுடன் இந்த துக்க கரமான சங்கதி என் காதில் பட்டது. அவ்வளவுதான்'' என்றார்.

உடனே காத்தான் மிகுந்த விசனமும் சஞ்சலமும் த்வனித்த குரலில் பேசத் தொடங்கி ''சாமீ; அந்த அதிசயத்தெ நான் என்னான்னு சொல்லப் போறேனுங்க! அந்த தருமராசா இருந்த இருப்பென்ன! அவுங்களுக்கு வந்த கயிஷ்ட காலம் என்ன! அக்கரமக் கொடுமெயெ நானு எப்பிடித்தான் வாயிலெவச்சு சொல்லப் போறேன் சாமீ!'' என்று கூறி மேலே பேசமாட்டாத வனாய்க் கண்ணீர் விடுத்துத் தேம்பித் தேம்பி அழத் தொடங்கி விட்டான்; அதைப் பார்த்த திவான் சாமியாருக்கும் துக்க மேலீட்டினால் மனதும் கண்களும் கலங்கிப் போயின. அவர் தமது அங்கியால் தமது கண்ணிலிருந்து வழிந்த கண்ணீரைத் துடைத்துக்கொண்ட வண்ணம், ''அப்பா! காத்தான்! நீ விசனப் படுவதைக் காண, எனக்கும் என்னை மீறி விசனம் பொங்கு கிறது. இறந்துபோன ஐயா என்னுடைய பிராண சிநேகிதர் ஆகையால், அவரைக் குறித்து நீ இவ்வளவு தூரம் சங்கடப் படுவதைக் காண, எனக்கு உன்னிடத்தில் எவ்வளவு பிரியமும் மதிப்பும் உண்டாகின்றன தெரியுமா? காத்தான்! உன் விசனத்தை அடக்கிக்கொண்டு, சங்கதியைத் தெரிவி'' என்றார்.

உடனே காத்தான், குஞ்சிதபாத முதலியார் திவானுக்குக் கூறிய வரலாறு முழுதையும் அப்படியே எடுத்துக் கூறிவிட்டு, அழுத கண்ணும் சிந்திய மூக்குமாய் மேலும் பேசத் தொடங்கி, ''சாமீ! இந்த வவுத்தெரிச்ச சங்கதியைச் சொல்லும்பொளுதே என்னோடெ அங்கம் பதறுது சாமீ! என் உசிரு போறாப்பலே இருக்குது எசமானே! அந்த மவராசரு இப்ப இந்த மண்ணு

மேலே உசிரோடே இருக்காரோ, இல்லாமெப் போனா எறந்துதான் போயிட்டாரோ! அது ஆண்டவனுக்குத்தான் தெரியணும். அவுங்களே அந்தக் கோலத்துக்கு ஆளாக்கின மனிசரு போன எடந் தெரியாமே சணநேரத்துலெ அளிஞ்சு நாசமாய்ப் போயிட்டாங்க. அக்கரமம் நீடிச்சு நிக்காது சாமீ! ஆண்டவன் ஒடனே கைமேலே கூலி குடுத்துட்டான். அவுங்களெப்பத்தி எனக்கு அக்கெர இல்லீங்க. அந்த தர்ம ராசாவை இந்தக் கட்டைப் பட்டுப் போயிச் சாயறத்துக்குள்ளற, ஒரு தரமாச்சும் கண்ணாரப் பார்த்தாத்தான் என் மனசு குளிரும். அவுங்க இந்த ஊருக்கே வரமாட்டாங்களோ என்னமோ. நானு இந்த ஊரெ வுட்டும் எங்கிட்டும் போறதில்லெ. எப்படித்தான் இந்த ஆசெ தீருமோ என்னமோ தெரியலீங்க. அந்தக் காலத்துலெ நந்தனாரு செதம் பரத்துக்குப் போயி சாமி கும்பிட ஆசெப்பட்ட மாதிரி நானும் ஆசெப்பட்டுப்பட்டு அப்படியே ஒஞ்சுபோயிக் கெடக்கறேனுங்க. எனக்கு ஆண்டவன்தான் தொணை செய்யணும்" என்று நிரம்ப வும் மனநைவாகவும் உருக்கமாகவும் கூறினான்.

திவான் அப்பொழுதே அந்த வரலாற்றை முதன் முதலில் கேட்டவரைப்போல அளவற்ற வியப்பும் பிரமிப்பும் காட்டி, "ஆகா! அப்படியா நடந்தது! அதுவும் நல்லதுதான். மனிதர் உண்மையில் இறந்துபோவதும், அவர்களைச் சுட்டுக் கொளுத்தி சாம்பலாக்குவதும் சாதாரணமாக நடக்கக்கூடிய சம்பவம். இந்தப் பெரியவருடைய காரியம் அப்படி நடவாமல் மாறுபட்டுப் போனதில் முக்கியமான ஒரு விசேஷம் இருக்கிறது. அவர் உண்மையில் இறந்து போயிருந்தாலும் அவருடைய சொத்து சுதந்தரங்களையெல்லாம் பிறர்தானே எடுத்துக்கொண்டு போய் விடப் போகிறார்கள். ஆகையால், அவைகளைப் பற்றி நாம் இப்போது கவலையாவது விசனமாவது கொள்ளவேண்டிய அவசியமே இல்லை. முக்கியமாக, இறந்து போனவருடைய உயிர் மீண்டதே! அப்பேர்பட்ட பாக்கியம் இந்த உலகத்தில் வேறு யாருக்காவது கிடைக்குமா? அவருடைய உயிர் மீண்டதே – அதுதான் ஒரு கோடி திரவியத்தைக் காட்டிலும் மேலான செல்வம். காத்தான்! நீ விசனப்படாதே; நான் ஊரூராய் யாத்திரை செய்யும் பரதேசி. பெரியவர் எங்கே இருந்தாலும் நான் தேடிப் பார்த்து கூடிய சீக்கிரம் எப்படியாவது அவரைக் கண்டுபிடித்து இந்த

ஊருக்கு அழைத்துக்கொண்டு வருகிறேன். அப்போது நீ அவரைப் பார்த்து சந்தோஷப்படலாம். அவருடைய படம் ஒன்று என்னிடத்தில் பல வருஷகாலமாய் இருக்கிறது. அதை வேண்டுமானால் நான் உனக்கு இப்போது காட்டுகிறேன். பார்க்கிறாயா?'' என்றார்.

அதைக்கேட்ட காத்தான் சகிக்கவொண்ணாத ஆவலும் பதைப்பும் தோற்றுவித்து, ''சாமீ! அதெக் காட்டுங்க சாமீ! எங்கப்பனெக் கண்ணாலே பாக்கறேன். அந்த தர்ம தொரெயப் பார்க்கப் போறமான்னு எண்ணி எண்ணி எங்கண்ணு பூத்துப் போயிக் கெடக்குது சாமீ! காட்டுங்க சாமீ!'' என்று நிரம்பவும் பதறி உருக்கமாகக் கேட்டுக் கொள்ள, திவான் சாமியார், அவனுக்குக் கொடுக்கும்பொருட்டு, தமது மூட்டையில் மேலாக எடுத்து வைத்திருந்த தமது தந்தையின் புகைப்படமொன்றை எடுத்து, அவனிடம் கொடுத்தார். அதை வாங்கிப் பார்த்த காத்தான், ''ஆகா! ஐயோ! அப்படியே இருக்குதே! அவுங்க நேருலெ வந்து நிக்கிற மாதிரி இருக்குதே! கண்ணாலே பார்த்தாலும் கலி தீர்ந்துபோவுமே எங்கப்பன்; எம் மவராசன்! இப்ப நீ எந்த ஊருலெ இருக்கிறியோ நீ குடுத்த துணி இன்னும் எம் மேலே இருக்குதப்பனே! நீ போட்ட சாப்பாடுதானே இண்ணெக்கிம் நானும் எம்புள்ளெ குட்டிங்களும் சாப்பிட்றோம் யப்பா! மவராசா! ஒனக்கு என்ன கோலம் வந்துடுச்சப்பா! என் தொரெயே!'' என்று கூறி படத்தைக் கண்களில் ஒற்றிக்கொண்டு ஆனந்தக் கூத்தாடிப் பூரித்துப் புளகாங்கிதமடைந்து கண்ணீர் சொரிந்து கோவென வாய்விட்டுக் கதறியழவே, அதைக் கண்ட திவானும் கலங்கிப் போய் விம்மி விம்மி அழத் தொடங்கி விட்டார். ஐந்து நிமிஷத்திற்குப் பிறகு காத்தான் திவானைப் பார்த்து, ''சாமீ! நீங்க, இங்கிட்டே ரவெ நேரம் குந்திக்கிட்டு இருக்கறீங்களா. நானு ஒரே ஓட்டமாக ஓடி இதை எம்பொஞ்சாதி புள்ளையிங்களுக்குக் காட்டிப்புட்டுக் கொண்டாறேனுங்க. இதெப் பாத்தா அவுங்கெல்லாம் சந்தோஷத்துலே அப்பிடியே குதிப்பாங்க சாமீ!'' என்று நயந்து பணிவாகக் கூறினான்.

திவான் சாமியார், ''காத்தான்! என்னிடம் இதைப்போல இன்னொரு படம் இருக்கிறது. அதுவே எனக்குப் போதுமானது. இதைக் கண்டு நீ இவ்வளவு தூரம் சந்தோஷப்படுகிறபடியால், இதை நீ உன் வீட்டில் கொண்டுபோய் பத்திரமாய் வைத்துக்

கொள். நீயும் உன் பெண்ஜாதி பிள்ளைகளும் இதை எப்போதும் பார்த்துக் கொண்டிருக்கலாம்'' என்றார்.

அதைக்கேட்ட காத்தான் பெருத்த குபேர சம்பத்தையே அடைந்தவன்போல விவரிக்க இயலாத அபாரமான களிப்பும் பூரிப்பும் அடைந்து மெய்ம்மறந்துபோய் திவான் சாமியாரை வாய் ஓயாமல் புகழ்ந்து வாழ்த்தத் தொடங்கினான்.

முடிவாக திவான் சாமியார், ''அப்பா! காத்தான், எனக்கு நேரமாகிறது. நான் போய்விட்டு வருகிறேன். இன்று ராத்திரி இந்த ஊரில் தங்கி, நாளைய தினம் காலையிலிருந்து, நான் ஊரூராய்த் தேடி இவரைக் கண்டுபிடிக்கத் தீர்மானித்திருக்கிறேன். இவர் பிழைத்துக் கொண்டது உன்னைத் தவிர வேறு யாருக்கும் தெரியாது. ஆகையால், இவர் சொல்லும் வரலாற்றை யாரும் உண்மையென்று ஏற்றுக்கொள்ள மாட்டார்கள். ஆகையால், ஏதாவது சந்தர்ப்பம் வாய்க்குமானால் உனக்கு நான் செய்தி சொல்லியனுப்புகிறேன். நீ வந்து உண்மையான வரலாற்றைச் சொல்ல வேண்டும். பயப்பட்டுப் பின் வாங்கக்கூடாது; தெரிகிறதா?'' என்றார்.

காத்தான், ''சாமீ! அதென்ன அப்பிடிச் சொல்லுறீங்க! நெசெத்தெப் பேச எனக்கென்ன பயஞ் சாமீ! நானு திருடிப் புட்டேனா, மோசம் பண்ணிப்புட்டேனா! நடந்ததெத் தானே சொல்லப் போறேன். நீங்க எங்ஙனே கூப்பிட்டுச் சொல்லச் சொன்னாலும், நானு சொல்லத் தடையில்லே எசமானே! இது சத்தியப் பிரமாணிக்கமான பேச்சு. எங்க கொல தெய்வம் மதுரைவீரன் சாக்கியாச் சொல்றேன். எம் உசிரு போறதானாலும், நானு பெறள மாட்டேனுங்க எசமானே'' என்று உறுதிமொழி கூறினான்.

அதைக்கேட்ட திவான் சாமியார் அவனிடம் முடிவாக விடை பெற்றுக் கொண்டு அவ்விடத்தை விட்டு ஊருக்குள் புகுந்து கோவிலுக்குப் போய் சாயரக்ஷை பூஜை சமயத்தில் சுவாமி தரிசனம் செய்துவிட்டு தாம் தங்கியிருந்த விட்டின் திண்ணைக்குப் போய்ச் சேர்ந்தார். அவரது வருகைக்காகக் காத்திருந்த அந்த வீட்டின் சொந்தக்காரியான பர்வதத்தம்மாள் அவரை உவப்போடு உபசரித்து உள்ளே அழைத்துப்போய்,

அவருக்கு நல்ல மாதுரியமான போஜனம் செய்வித்தாள். அவளது பெருத்த அன்பைக் கண்டு களிகொண்ட திவான் சாமியார் தமது நன்றியறிதலின் பெருக்கை வெகுவாக வெளியிட்டு அவளை ஸ்தோத்திரம் செய்தவராய் மறுபடி வெளியில் வந்து திண்ணையில் படுத்து அந்த இரவைப் போக்கினார்.

அவர் திருவையாற்றிலிருந்து அந்த ஊருக்கு வந்தது முக்கியமாக இரண்டு மூன்று விஷயங்களை நிச்சயப்படுத்திக் கொள்ள வேண்டுமென்ற நோக்கத்துடனேயே. தமது தந்தை அவரது மரணத்தைப்பற்றிக் கூறிய வரலாற்றை மெய்ப்பிக்கத் தகுந்தவன் காத்தான் ஒருவனே யாதலால், அவன் உயிருடன் இருக்கிறானா வென்பதையும், அவன் அந்த வரலாற்றைத் துணிவாக வெளியிடுவானோ வென்பதையும் நிச்சயித்துக் கொள்ள வேண்டுமென்பது அவரது முக்கியமான நோக்கம். தமது தந்தையின் இளைய மனைவி அந்த ஊரிலிருந்த வரையில் நல்ல நடத்தையுள்ளவளாயிருந்தாளா என்பது, அவளும், அவளது தகப்பன் முதலியோரும் எந்த ஊரில் இருக்கிறார்கள் என்பது முதலிய விஷயங்களையெல்லாம் தெரிந்து கொள்ள வேண்டு மென்பதும் அவரது நோக்கம். அதுவுமன்றி, தமது தந்தையின் அடையாளத்தை அந்த ஊர் ஜனங்கள் மறந்து போயிருப்பார்கள். ஆதலால், ஒருகால் தமது தந்தையின் தோற்றத்தில் ஏதேனும் மாறுபாடு ஏற்பட்டிருந்தால், அவரை மறுபடி காணும் ஜனங்கள் அவரது அடையாளத்தைக் கண்டுகொள்வது கடினமாக இருக்கு மென்ற எண்ணத்துடன், அவர் அப்போது எப்படி இருந்தாரோ அப்படியே புகைப்படம் எடுத்து, அதைத் தந்திரமாகப் பல முக்கியஸ்தர்களிடம் கொடுத்து, குஞ்சிதபாத முதலியார் இறந்து போனதற்கு முன் அப்படித்தான் இருந்தார் என்று அவர்களெல் லோரும் எண்ணிக் கொண்டிருக்கவும், தமது தந்தையை அவர்கள் மறுபடி கண்டால், அவர்தான் குஞ்சிதபாத முதலியா ரென்று உடனே அடையாளங்கண்டுகொள்ளவும் வேண்டு மென்ற கருத்துடன், அவர் படங்களில் பல பிரதிகள் தயாரித்துக் கொணர்ந்திருந்தார். அதுவுமன்றி, தமது தந்தையின் பேரில் இருந்த நிலங்களையும், வீடுகளையும் விலைக்கு வாங்கி அனுபவிப்பவர்கள் இன்னின்னார் என்ற தகவல்களையும் தாம் தெரிந்து கொண்டு போக வேண்டுமென்பதும் அவரது கருத்து.

ஆகவே, அவர் அன்றிரவு முழுதும் அந்தத் திண்ணையில் படுத்திருந்து விடியற்காலையில் எழுந்து தமது ஸ்நானம் நியம நிஷ்டைகள் சுவாமி தரிசனம் முதலியவற்றை முடித்துக்கொண்டு அந்த ஊரிலிருந்த மிராசுதார்களும், தமது தந்தையின் நண்பர் களுமான ஏழெட்டு மனிதர்களிடம் ஒருவர் பின் ஒருவராகவும், ஒருவருக்குத் தெரியாமல் மற்றவரிடமும் போய்த் தந்திரமாக சம்பாஷித்திருந்துவிட்டு, ஒவ்வொருவரிடத்தில் ஒவ்வொரு புகைப்படம் கொடுத்துவிட்டு அவரவர்களிடம் மேலே குறிக்கப் பட்ட தகவல்களில் எதெதைக் கிரகிக்க இயன்றதோ அதைக் கிரகித்துக் கொண்டு, அன்றைய தினம் முழுதும் அவ்வூரில் தங்கி யிருந்துவிட்டு, மறுநாள் காலையில் அதைவிட்டுப் பிரயாணமாகி அன்றைய தினம் பகலில் திருவையாற்றை அடைந்து தமது ஜாகைக்குப் போய்ச் சேர்ந்து, தாம் திருவடமருதூருக்குப் போய் விசாரித்து வந்த தகவல்களையெல்லாம் தமது தந்தையிடம் வெளியிட்டதன்றி அவரது பெயரால் தயாரித்து சென்னை கவர்னருக்கு அனுப்பும் பொருட்டு அன்றைய தினமே ஒரு மனு தயார் செய்தார். அதில் குஞ்சிதபாத முதலியார் திருவட மருதூரிலிருந்தது, அவரது குமாரரான திவான் திருவனந்தபுரத்தி லிருந்து, தமது மனைவியையும் புதல்வனையும் அனுப்பியது, அவர்கள் காணாமல் போனது, பிறகு அவர் புலியினால் கொல்லப்பட்டுப் போனதாக கிழவருக்கு செய்தி வந்தது, அவர் திருவனந்தபுரம் போய் அவ்விடத்திலிருந்த சொத்துக்களை யெல்லாம் எடுத்துவந்தது, பிறகு அவர் இராமலிங்கத்தின் குமாரத்தியை மணந்தது, சில வருஷ காலத்திற்குப் பிறகு மார்படைப்பினால் அவருக்கு ஏற்பட்ட அவகேடு, அவர் இறந்து போய் விட்டதாக அவரது சொந்தக்காரர்கள் எண்ணி அவரை மயானத்திற்குக் கொண்டு போய்க் கொளுத்தியது, அதன்பிறகு அவ்விடத்தில் அவர் பிழைத்துக் கொண்டு எழுந்தது, காத்தான் அவரது வீட்டிற்குப் போய் வந்த விவரம் முதலிய வரலாறு யாவற்றையும் தெளிவாகவும், விரிவாகவும் திவான் அந்த மனுவில் எழுதி, மேலும் அடியில் வரும் குறிப்புகளையும் எழுதினார்:—

"நீதிபதியவர்களே! இச் சம்பவம் நிகழ்ந்த அன்றைய தினமே நான் மயானத்திலிருந்து திரும்பி என் வீட்டிற்குப் போய்ச் சேர்ந்திருக்க வேண்டியதே நான் செய்யத்தக்க காரியமென்று என்

மனசிற்கு இப்போதுதான் படுகிறது. இந்த விஷயத்தில் சட்டம், தர்ம சாஸ்திரம், உலக அநுஷ்டானம் முதலியவை எவ்விதமாக முறையிடுகின்றது என்பதை அறிந்துகொள்ள வேண்டுமென்பதை நான் அப்பொழுது உணராமல், நான் ஊருக்குள் போனால் உண்மையில் ஊரார் என்னை அடித்துக் கொன்று விடுவார்களோ என்ற அச்சம் ஒன்றையே கொண்டு, நான் ஊருக்குள் போகாமல், வேறு பல இடங்களுக்குப் போய் இந்த இடைக்காலத்தைக் கடத்திக் கொண்டிருந்தேன். இப்பொழுது விவகாரங்களை நன்றாக அறிந்த நிபுணர்களிடம் விசாரித்துப் பார்த்ததில் நான் அப்படிச் செய்தது தவறு என்றும், என்னுடைய உரிமைகளை நான் இப்போதும் அடைய எனக்குப் பாத்தியமிருக்கிறதென்றும், ஊர் ஜனங்கள் எனக்கு எவ்விதமான தீங்கும் செய்வதற்கு சட்டம் இடங் கொடுக்கவில்லை என்றும் அவர்கள் அபிப்ராயம் கொடுக்கிறார்கள். ஆகையால் நான் தங்களுக்கு இந்த மனுவை எழுதியனுப்பிக் கொண்டிருக்கிறேன்."

"மயானமென்பது உயிரற்ற பிணங்களைக் கொளுத்துவதற்காக ஏற்பட்ட இடமேயன்றி உயிருடனிருக்கும் மனிதர்களைக் கொளுத்துவதற்காக ஏற்பட்ட இடமல்ல. தீயினாலோ, தண்ணீரினாலோ, வீடு இடிந்து விழுவதனாலோ, ரயில் மோதிக் கொள்ளுவதாலோ, மார்படைப்பினாலோ, தற்கொலை செய்து கொள்ள முயற்சிப்பதனாலோ, இன்னும் இவை போன்ற காரணங்களினாலோ மனிதர் தமது பிரக்ஞையை இழந்து இறந்தவர் போலக் கிடந்தால், மற்றவர் தம்மாலேன்ற சிகிச்சைகளைச் செய்து, வைத்தியர்களைத் தருவிக்க வேண்டுமாயின் தருவித்து, அந்த மனிதர் இறந்து போகாதபடி தடுத்து அவரது உயிரை மீட்டு, அவர் தெளிவடையும்படிச் செய்ய வேண்டுமென்பதே சட்டத்திற்கும் நீதிக்கும் அநுபவத்திற்கும் ஒத்த விஷயம். அப்படி மூர்ச்சித்துக் கிடந்தவரை இறந்து போய்விட்டதாக எண்ணுவதும், சவங்களுக்குச் செய்ய வேண்டிய சடங்குகளை அவருக்குச் செய்வதும், அவரை மயானத்திற்குக் கொண்டு போவதும் தவறுதலாய் நிறைவேறிப் போகுமானால், அது மற்றவர்களின் தவறேயன்றி, மூர்ச்சித்துக் கிடப்பவரின் தவறாகாது. சவங்களுக்குச் செய்யப்பட வேண்டிய சடங்குகளைத் தாம் தவறுதலாக உயிருடனிருப்பவருக்குச் செய்துவிட்டமை

யால், தாம் அவருடைய உயிரை எப்படியாவது போக்கிவிட வேண்டுமென்று எண்ணுவது நியாயமாகாது. அப்படிச் செய்வதற்கும், வேண்டுமென்றே கொலைக்குற்றம் செய்வதற்கும் சிறிதும் வித்தியாசம் கிடையாது. பிணங்களுக்குச் செய்யப்பட வேண்டிய சடங்குகள் உயிருடன் இருப்பவருக்குச் செய்யப்பட்டால், அந்தச் சடங்குகளே ரத்தாகிப் போய்விட்டன வென்று கருத வேண்டுமன்றி, மனிதருடைய உயிரை ரத்து செய்ய எத்தனிப்பது சட்டத்திற்கும் நீதிக்கும், பகுத்தறிவிற்கும் ஒவ்வாத மூடக் காரியம். சுடுகாட்டில் தகனம் செய்யப்பட்ட பிறகு மனிதர் பிழைத்து வந்துவிட்டால், அவர்களுக்குத் தம்முடைய சொத்து சுதந்திரங்களெல்லாம் இல்லாமல் போய் விடும் என்றாவது, அவர்கள் மறுபடி ஊருக்குள் வரக்கூடாது என்றாவது, தம்முடைய குடும்பத்து மனிதர்களையெல்லாம் அவர் துறந்துவிட வேண்டும் என்றாவது சட்டமாவது, சாஸ்திரமாவது சொல்வதாகத் தெரிய வில்லை. ஏதோ சில பட்டிக்காடுகளிலுள்ள மூட ஜனங்கள் அறியாமையினால் இப்படிப்பட்ட கட்டுப்பாடுகளைச் சொல்லிக் கொண்டிருப்பதையே இதற்கு முக்கிய ஆதாரமாக வைத்துக் கொண்டு, ஒரு மனிதருடைய வாழ்நாளையே அடியோடு நாசமாக்கி, அவருடைய குடும்ப வாழ்க்கை சொத்து சுதந்திரங்கள் முதலியவைகளை அவர் அநுபவிக்காமல் செய்து, அவரைக் கேவலம் பிச்சைக்காரர் ஆக்குவதற்கு இந்தக் காருண்ய துரைத் தனத்தார் இடங்கொடுக்கக்கூடாதென்னும் விஷயத்தை நான் நிரம்பவும் வணக்கமாக விக்ஞாபித்துக் கொள்ளுகிறேன்.''

''நான்தான் உண்மையில் அந்த குஞ்சிதபாத முதலியாரா என்பதையும் தாங்கள் வெகு சுலபத்தில் நிச்சயப்படுத்திவிடலாம். திருவடமருதூரில் வசிக்கும் காத்தானுக்கும், மற்றுமுள்ள பிரபல மிராசுதார்களுக்கும் என்னைக் காட்டினால், அவர்கள் என்னுடைய அடையாளத்தை உடனே கண்டு கொள்வார்கள்; அதுவுமன்றி இன்னொரு முக்கியமான சாட்சியமும் இருக்கிறது. நான் திருவருடமருதூருக்கு சம்பந்தப்பட்ட சப்ரிஜிஸ்டிரரார் கச்சேரியில் பல தேதிகளில் பத்திரங்கள் பதிவு செய்திருக்கிறேன். அந்தச் சமயங்களில் எடுக்கப்பட்ட என் கைரேகை அடையாளங்கள் அந்தக் கச்சேரியில் உள்ள புஸ்தகங்களில் எடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இப்போது என்னுடைய கைரேகை அடையாளங்களை யாரைக்

கொண்டாவது எடுக்கச் செய்து, இதையும் முன் இருப்பவை களையும் ஒத்திட்டுப் பார்க்கச் செய்தால் நான்தான் குஞ்சிதபாத முதலியார் என்பது சந்தேகமற உறுதிப்பட்டுப் போகும்.''

''தவிர, என்னுடைய சம்சாரமும், அவளுடைய தகப்பனார் முதலியோரும் என்னுடைய ஸ்தாவர சொத்துக்களையெல்லாம் சிலரிடம் குறைவான விலைக்கு விற்று விட்டு அந்தத் தொகை களையும், தங்களிடம் பணமாகவும், நகைகள் பாத்திரங்கள் முதலிய சாமான்களாகவும் இருந்தவைகளையும் எடுத்துக்கொண்டு வேறு எந்த ஊருக்கோ போய்விட்டதாகவும் தெரிகிறது. நான் விசாரித்துப் பார்த்தவரையில், அவர்கள் இன்ன இடத்தில் இருக்கிறார்கள் என்பது இதுவரையில் தெரியாமல் இருக்கிறது. என்னுடைய பேரனான ராஜாபகதூர் என்பவன் இப்பொழுது உயிரோடு இல்லை என்பது நிச்சயமாகாது இருக்கிற படியால், எனக்குத் தகனம் செய்த பிறகு ஒரு மாச காலத்திற்குள் என் ஸ்தாவர சொத்துக்களை விற்பதற்கு என் மனைவிக்கு எவ்வித அதிகாரமும் இல்லை. அவ்வாறு விற்கப்பட்ட தஸ்தாவேஜூம் செல்லத் தக்கதல்ல. அவைகளை வாங்கியவர்கள் கொஞ்சமும் யோசிக்காமல் ஆத்திரப்பட்டு வாங்கினது தவறானாலும், அவர்கள் குறைவான கிரயத்திற்கு வாங்கி இருக்கிறார்கள். ஆனாலும், நியாயப்படி பார்த்தால், அவர்கள் கொடுத்த தொகையை அவர்கள் மறுபடி அடையச் செய்து சொத்துக்களை அவர்களிடமிருந்து மீட்டுக்கொள்வதே தகுதியான காரியமாகப் படுகிறது.''

''ஆகவே, காருண்ய துரைத் தனத்தார் என் மீது கிருபை கூர்ந்து இந்த விஷயத்தில் தக்க நடவடிக்கைகளை எடுத்து, செய்ய வேண்டிய விசாரணையைச் செய்து நான், இறந்து போய்விட்டதாக எண்ணி எனக்குச் சவச் சடங்குகள் நடத்தியதும், என்னை மயானத்தில் வைத்துக் கொளுத்த முயன்றதும் தவறென்றும், ஷை சடங்குகள் ரத்தாகிவிட்டன வென்றும், என்னுடைய சம்சாரத்தின் மேலும், இன்னும் மற்ற சகலமான சொத்துச் சுதந்தரங்களின் மேலும் எனக்கு ஆதியில் இருந்துவந்த பாத்தியதை சிறிதும் பாதிக்கப்படாமல் இப்பொழுதும் அப்படியே இருந்து வருகிறதென்றும், என் மனைவியிடம் என் ஸ்தாவர சொத்துக்களை வாங்கியவர்கள் அவர்களால் கொடுக்கப்

பட்ட பணத்தை என்னிடம் பெற்றுக்கொண்டு, சொத்துக்களை என்னிடம் உடனே ஒப்புவித்துவிட வேண்டுமென்றும், திருவடமருதூரிலுள்ள ஜனங்களோ வேறு எந்த ஊர் ஜனங்களோ எனக்கு தேகத் துன்பமோ அல்லது மான ஹானியோ உண்டாக் காமல் இருப்பதற்குச் சகலமான போலீஸ் ஸ்டேஷன் அதிகாரிகளும் எனக்குத் தேவையானால் தக்க பந்தோபஸ்து செய்துகொடுக்க வேண்டுமென்றும், மாட்சிமை தங்கிய துரைத் தனத்தார் உத்தரவு பிறப்பிக்க வேண்டுமாய் மிகுந்த வணக்கத்துடன் பிரார்த்திக்கிறேன்.''

– என்று எழுதப்பட்ட மனுவை திவான் சாமியார் நல்ல காகிதத்தில் அச்சியற்றி அதைத் தபால் கச்சேரியில் ரிஜிஸ்டர் செய்து சென்னை கவர்னர் துரைக்கு இரண்டொரு தினங்களில் அனுப்பி வைத்தார்.

அவ்வாறு தாம் சட்டப்படி நடவடிக்கை எடுத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று குஞ்சிதபாத முதலியார் கனவிலும் நினைத்த வரன்று. ஆதலால் திவான் சாமியார் அவ்வாறு செய்தது குஞ்சிதபாத முதலியாருக்கு மிகுந்த வியப்பையும், அளவற்ற மகிழ்ச்சியையும், மனோதிடத்தையும் உண்டாக்கியதன்றி, தாம் இழந்த தமது குடும்ப வாழ்க்கையும் தமக்கு வெகு சீக்கிரத்தில் கிடைத்துவிடுமென்ற நம்பிக்கையையும் அவர் கொள்ளச் செய்தது. அதுவுமன்றி, தமது மனைவியைத் தேடிக் கண்டுபிடிப் பதோடு மாத்திரம் நின்றுவிடாமல், தமது மருமகளான காந்திமதியம்மாள், ராஜா பகதூர் ஆகிய இவருரையும் தேடிப் பிடித்துத் தமது சொத்து முழுதையும் முடிவில் அவர்களிடம் ஒப்புவித்தாலன்றி தமது ஆன்மா சாந்தியடையாதென்றும் அவர் அடிக்கடி திவான் சாமியாரிடம் கூறிக்கொண்டிருந்தார்.

அவர்களால் எழுதப்பட்ட மனுவின்மேல் சென்னை துரைத் தனத்தார் என்னவிதமான நடவடிக்கைகள் எடுத்துக் கொண் டிருக்கிறார்களென்பது சுமார் இருபது தினங்கள் வரையில் தெரியாமல் இருந்தது. அதுவரையில் திவான் சாமியார் ஒவ்வொரு நாளிலும் ஒவ்வோர் ஊராகச் சென்று தமது இளைய தாய் எந்த ஊரிலாகிலும் இருக்கிறாளா வென்பதைப் பற்றித் துப்பு விசாரிப்பதும் திரும்பி வருவதுமாய் இருந்தார்.

குஞ்சிதபாத முதலியார் அனுப்பிய மனுவைப் படித்துப் பார்த்த சென்னை கவர்னர் துரை அளவற்ற ஆச்சரியமும் பிரமிப்பும் அடைந்து, அவ்விதமான அதிசய சம்பவமும் உலகத்தில் நடக்குமோ வென்று மயங்கி, எவனாகிலும் மோசக் கருத்துள்ள மனிதனாலோ, அல்லது, பைத்தியம் கொண்டுள்ள மனிதனாலோ அந்த மனு எழுதியனுப்பப்பட்டிருக்கலாம் என்று சந்தேகித்தார். ஆயினும், அதன் உண்மையைத் தாம் கிரமப்படி, கீழ் அதிகாரிகளைக் கொண்டு நிச்சயிக்க வேண்டுமென்று தீர்மானித்து அந்த மனுவைத் தஞ்சை ஜில்லா பெரிய கலெக்டர் துரைக்கு அனுப்பி, அதை மற்ற சாதாரண மனுக்களைப்போலப் பட்டவர்த்தனமாய் விசாரிக்காமல் நிரம்பவும் யுக்தியாகவும் ஜாக்கிரதையாகவும் விசாரணையையும் நடவடிக்கைகளையும் நடத்தி அதன் உண்மையைக் கண்டு எழுதும்படி ஆக்ஞாபித்தார்.

அப்பொழுது அந்த ஜில்லாவின் தலைமை அதிகாரத்தை வகித்தவரான பெரிய கலெக்டர் நாடார் ஜாதியைச் சேர்ந்த ஒரு கனவான். அவரது தந்தை கிறிஸ்து மதத்தைத் தழுவிக் கொண்டவர். கிரமப்படி புத்திரரும் அதே சமயத்தைத் தழுவியவர். ஆயினும், புத்திரரது மனம் அதிதுரித கதியிற் செல்லக் கூடியதும், எதையும், உண்மையைக் கண்டு, நிற்பக்ஷபாதமாய் நிர்ணயிக்கக் கூடிய திராசு முனை போன்றது. சில வருஷ காலத்திற்கு முன்பு வரையில் அச்சியற்றும் வசதிகளும், ஒவ்வொரு பாஷையிலு முள்ள அரிய நூல்களை அச்சியற்றுவதும், ஒரு பாஷையிலுள்ள நூல்களை வேறு பாஷைகளில் மொழி பெயர்ப்பதும் இல்லாத காலத்தில், அவரவர் தாம் பிடித்த முயலுக்கு மூன்றே கால் என்பது போல, தமது முன்னோர் ஏட்டுச்சுவடிகளில் அருமையாக எழுதி வைத்துக் கொண்டு எதைப் போதித்து அநுஷ்டானத்தில் கொண்டு வந்திருந்தனரோ அதுவே முடிவான உண்மையென்று ஒரே பிடியாய் சாதித்து, மற்றவர்கள் சொல்வதைக் கேளாமலும், அதன் உண்மையையோ அல்லது சிறப்பையோ தெரிந்து கொள்ளாமலும் பொதுவாக அன்னியருடைய கோட்பாடெல்லாம் மூடத்தனமானதென்று உல்லங்கனம் செய்தும், ஜனங்கள் இருந்து வந்த மூர்க்கத்தனமான கசட நிலைமை மாறி, ஒவ்வொருவரும் சமரஸமான புத்தியோடு, தம் நூல்களையும், மற்றவரது நூல்களையும் படித்து ஒத்திட்டுத் தமது பகுத்தறிவினால்

உண்மை இன்னது, தவறு இன்னது என்று அறிந்து அதன்படி தமது கோட்பாடு நடையுடை பாவனைகள் முதலியவற்றைத் திருத்திக் கொள்ளத் தக்க விதமாய்த் தற்காலக் கல்வி முறைகளும் துரைத் தனமும் அமைந்திருப்பது பற்றி, அபாரமான விவேகமும் புத்தி தீக்ஷண்யமும் வாய்ந்த மேதாவிகள் தமது ஜீவனோபாயத்திற்குரிய கடமைகளைச் செய்த காலம் போக மிஞ்சியிருக்கும் அவகாசங் களில் ஏதேனும் ஒரு துறையில் இறங்கி இவ்விதமான மெய் ஆராய்ச்சியில் தமது கவனத்தையும் புத்தியையும் செலுத்திக் கொண்டே இருப்பது வழக்கம். சிலர் சங்கீத ஆராய்ச்சி செய்வர்; சிலர் மொட்டை மெத்தையில் கட்டிலின் மேல் படுத்துக் கையில் தூரதிருஷ்டிக் கண்ணாடியை வைத்தபடி இரவெல்லாம் ஆகாயத்தை உற்று நோக்கி நக்ஷத்திரங்களின் போக்குவரத்துகளைக் கவனித்து வான சாஸ்திரத்தை ஆராய்ச்சி செய்வர். மற்றும் சிலர் பலவகைப்பட்ட பாஷைகளில் ஒரே பொருளைத் தரத்தக்க சொற்களின் ஒலி ஒற்றுமையை ஆராய்ச்சி செய்வர். இவ்வாறு ஒவ்வொருவரது மூளையும் ஒவ்வொரு துறையைப் பின்பற்றி அதே பைத்தியமாக இருந்து வருவது அநுபவபூர்வமான விஷயம். அதுபோலவே, நமது தஞ்சை ஜில்லா பெரிய கலெக்டர் தங்கமணி நாடார் அவர்களும் ஒருவித ஆராய்ச்சியில் தமது கவனத்தைச் செலுத்தி வந்தார். அவர் கிறிஸ்துவ மதத்தைச் சேர்ந்தவராக இருந்தாலும், அவர் மற்ற மதங்களின் நூல்களைப் படித்ததன்றி இஸ்லாமிய மதம், கிருஸ்துவ மதம், ஹிந்து மதம் முதலிய பல சமயங்களிலுள்ள ஒற்றுமை வேற்றுமைகளையும் ஆராய்ச்சி செய்து வந்தார். அவ்வாறு ஆராய்ச்சி செய்ததில், அவருக்கு எல்லா மதங்களும் ஒரே மாதிரியானதென்றும், அதைக் குறித்து ஜனங்கள் ஒருவருக்கொருவர் சண்டையிடுவது அறியாமையென்றும், எல்லா மதங்களும் தங்கள் தங்கள் கடவு ளென்று குறிப்பது ஒரே வஸ்துவேயன்றி ஒவ்வொரு மதத்தின ருக்கும் தனித்தனியான வெவ்வேறு கடவுள் இல்லையென்றும், ஒரே கடவுள்தான் எல்லா மதத்தினரையும் படைத்துக் காத்து அழிப்பவரென்றும் கண்டுபிடித்து, மத வேற்றுமை, மதத் துவேஷம் முதலியவற்றைச் சிறிதும் பாராட்டாமல் சமரஸ புத்தியோடு ஒழுகி வந்தார். வெள்ளைக்காரர் தஞ்சாவூர் என்பதை டாஞ்சூர் என்றும், திருச்சிராப்பள்ளி என்பது டிரிச்சினாபோலி என்றும்,

இன்னும் எல்லாப் பெயர்களையும் இப்படியே அர்த்தமில்லாமல் மாற்றி உபயோகிப்பதில் மகா நிபுணர்கள். ஆதலால், கிரிஸ்டியானிடி என்பது ஒருவேளை கிருஷ்ணநீதியாக இருக்கலாம், ஏசுகிறிஸ்து என்பதை எசோதை கிருஷ்ணனாக இருக்கலாம், யூதர் என்பது யாதவராக இருக்கலாம், யோசெப் என்பது வாசுதேவராக இருக்கலாம். மேரி என்பது மாரியம்மனாக இருக்கலாம், காட் என்பது கடவு(ள்)லிருந்து வந்ததாக இருக்கலாம் என்று அவர் கிருஸ்துவ மதத்திற்கும் ஹிந்து மதத்திற்கும் ஒற்றுமை கண்டுபிடித்துக்கொண்டே போவார். அதுபோலவே அவர் இஸ்லாமிய மதத்திற்கும் ஹிந்து மதத்திற்கும் பலவகைப்பட்ட ஒற்றுமைகள் கண்டுபிடிப்பார். மாசி மாதத்தில் ஷாப்ராத் என்று மகம்மதியர்கள் ஒரு நோன்பை அநுஷ்டிப்பதுண்டு. அதற்குக் கடவுளின் இரவென்று பொருளாம். அதுபோலவே, ஹிந்துக்கள் அந்த மாதத்தில் சிவராத்திரி என்று ஒரு நோன்பைக் கொண்டாடு கிறார்கள். அதற்கு அடுத்த பங்குனி மாதத்தில் இஸ்லாமியர் ரம்ஜான் என்று கொண்டாடுகிறார்கள். அது ஒரு வேளை ராம்ஜன் ஆக இருக்கலாம். ஏனெனில், ஹிந்துக்கள் ராமஜனனம் என்ற திருவிழாவை நடத்துகிறார்கள். இன்னும் ஆவணி புரட்டாசி மாதங்களில் இஸ்லாமியர் முகரம் என்ற பண்டிகையைக் கொண்டாடுகிறார்கள். ஹிந்துக்களோ மகார் நோன்பு என்று கொண்டாடுகிறார்கள். இன்னும் இவை போலவே இரண்டு மதங்களிலும் பல நெருங்கிய ஒற்றுமைகள் இருக்கின்றனவென்றும், இவைகளும் அடிப்படையில் ஒன்றுதா னென்றும் நாடாரவர்கள் தனக்குள் பலவிதமான முடிவுகளைச் செய்து கொண்டிருப்பார். ஆகவே, அவரது மனப்போக்கு எந்தக் கொள்கையையும், எந்த மதத்தையும் இழிவு படுத்தாமலும், வெறுக்காமலும், எல்லாவற்றிலும் உண்மை இருக்கிறது என்றும், எல்லாம் ஸாரத்தில் ஒன்றேயானாலும் பெயரில் மாத்திரம் வேறாயிருக்கிறதென்றும் சமரஸ ஞானமும் நடுநிலைமையும் வகிப்பதாக இருந்து வந்தது.

அத்தகைய கனவானிடம் குஞ்சிதபாத முதலியாரது மனு வந்து சேரவே, அவர் அதைப் படித்துப் பார்த்து, சகிக்க வொண்ணாத வியப்பும் பிரமிப்பும் அடைந்தார். ஹிந்துக்களின் மதாசார சம்பிரதாயங்களில் அன்னிய மதத்தினரான தாம்

தலையிடக் கூடாது என்று அஞ்சி அந்த வேலையை இன்னொருவர் மீது தள்ளாமல், அந்த வேலையைத் தாமே நேரில் செய்து, உண்மையை அறிந்து கொள்ள வேண்டுமென்ற ஆவலும் ஊக்கமும் கொண்டவராய் அவர் உடனே அதை எடுத்துக் கொண்டு எவருக்கும் தெரியாதபடி திருவடமருதூரையடைந்து யாரோ வழிப்போக்கர் போல நடித்து ஜனங்களிடம் நெருங்கிப் பழகி தந்திரமாகப் பேச்சுக் கொடுத்து குஞ்சிதபாத முதலியாரைப் பற்றிய தகவல்கள் யாவற்றையும் விசாரித்துத் தெரிந்து கொண்டார். அவர் இரண்டு வருஷ காலத்திற்கு முன்பு இறந்துபோய் விட்டதாகவே அவ்வூரார் நம்பி இருந்தனர் என்பதை அவர் நிச்சயப்படுத்திக் கொண்டார். அந்த ஊர் கிராம முன்சீப்பு, கர்ணம் முதலியோரிடமும் அவர் போய்த் தந்திரமாக விசாரித்துப் பார்த்ததில் அவர்களும் அதே விதமாய் எண்ணிக் கொண்டிருப்பதாக உணர்ந்தார். முடிவாக அவர் அவ்வூரை விட்டு வரும்பொழுது அந்த ஊரிலுள்ள பிரபலமான மிராசுதார்கள் இன்னின்னார் என்பதையும் தெரிந்து எழுதிக்கொண்டு வந்து சேர்ந்தார். குஞ்சிதபாத முதலியாரிடத்திலிருந்து அவ்விதமான மனு வந்திருக்கிறது என்பதைத் தமது சிரஸ்ததாருக்குக்கூட வெளியிடாமல் கலெக்டர் அதைப் பரம ரகசியமாக வைத்துக் கொண்டிருந்தார். அவர் திருவடமருதூரிலிருந்து வந்தவுடனே தமது சிரஸ்ததாரை அழைத்து அவரிடம் சில மனிதர்களின் விலாசம் அடங்கிய ஜாப்தாவொன்றைக் கொடுத்து, அவர்களெல்லோரும் அதற்கு மூன்றாவது நாள் தமது கச்சேரியில் வந்து ஆஜராகவேண்டுமென்று சம்மன் எழுதி உடனே அனுப்பச் செய்தார்; ஆனால், இன்ன விஷயமாக அவர்கள் தருவிக்கப் படுகிறார்கள் என்பது அந்தச் சம்மனில் குறிக்கப்படவில்லை. இன்னின்னாருக்கு சம்மன் அனுப்பப்பட்டிருக்கிறது என்பதை சிரஸ்ததார் யாரிடத்திலும் வெளியிடக்கூடாது என்றும், வெளியிட்டால், அவரை உடனே வேலையிலிருந்து விலக்கி விடுவதாகவும் கலெக்டர் கூறிக் கண்டித்து வைத்திருந்தார். ஆதலால், சிரஸ்ததார் அது விஷயத்தில் நிரம்பவும் ஜாக்கிரதையாக இருந்து வந்தார். இன்ன சம்பந்தமாக அவர்களுக்குச் சம்மன் அனுப்பப்பட்டிருக்கிறது என்பதே சிரஸ்ததாருக்குத் தெரியாமல் போகவே அவர் அதன் உள் மர்மத்தை அறிந்து கொள்ள மாட்டாதவராய் இருந்தார்.

மூன்றாவது நாள் வந்தது. திருவடமருதூரிலிருந்து வந்து, கலெக்டர் கச்சேரியின் வாசலில் காத்திருந்த மனிதர்கள் எல்லோரும் ஒருவரையொருவர் கண்டு வியப்படைந்து, "நீ எதற்காக வந்திருக்கிறாய்? எனக்கும் சம்மன் வந்திருக்கிறது. விஷயம் இன்னதென்று உனக்குத் தெரியுமா?" என்று ஒருவரை யொருவர் கேட்டுக் கொண்டு, விஷயம் இன்னதென்பதைச் சிறிதும் யூகிக்க மாட்டாதவராய்த் தத்தளித்திருந்தனர்.

அன்றைய தினம் காலை சுமார் எட்டு மணிக்கே தமது போஜனத்தை முடித்துக்கொண்ட கலெக்டர் எவருக்கும் தெரியாத படி தமது மோட்டார் வண்டியில் உட்கார்ந்து, அந்த ஊருக்கு ஆறு மைல் வடக்கில் இருந்த திருவையாற்றையடைந்து, குஞ்சிதபாத முதலியார் கொடுத்திருந்த விலாசப்படி விசாரித்து அவரது ஜாகையை அடைந்து, அவரைக்கண்டு, அவரது மனுவைப்பற்றிய விசாரணை அன்றைய தினம் பகல் பதினொரு மணிக்குத் தஞ்சை கலெக்டரின் முன்னிலையில் நடக்கப் போகிறதென்றும், அது ரகஸியமாக நடப்பதால், அவரை ரகஸியமாய் அழைத்து வரும்படி தம்மைக் கலெக்டர் அனுப்பி இருப்பதாகவும் கூறி, உடனே புறப்பட்டுத் தம்முடன் மோட்டார் வண்டியில் உட்கார்ந்து வரும்படி அழைக்க, அது திவான் சாமியார் இல்லாத சமயமாதலால் குஞ்சிதபாத முதலியார் தமது வீட்டை வேலைக்காரர்களிடத்தில் ஒப்பித்துவிட்டு உடனே புறப்பட்டு வந்து மோட்டாரில் உட்கார்ந்து கொண்டார். வண்டி புறப்பட்டு அரை நாழிகை காலத்தில் தஞ்சை கலெக்டரது கச்சேரியை அடைந்தது. கட்சிக்காரர்களுக்குத் தெரியாதபடி கலெக்டர் தமது கச்சேரிக்குள் போகும் பொருட்டு அமைக்கப்பட்டிருந்த பிரத்தியேகமான வழியாக நாடார் குஞ்சிதபாத முதலியாரை மேன்மாடத்திற்கு அழைத்துச் சென்று அவ்விடத்தில் பிரமாண்டமான இடத்தில் உன்னதமான பீடத்தின்மேல் போடப்பட்டிருந்த தமது ஆசனத்தண்டை போய்ச் சேர்ந்தார்.

அவ்விடத்தில் காத்திருந்த சிரஸ்ததார், குமாஸ்தாக்கள், டபேதார், டவாயத்துகள் முதலியோர் 'கலெக்டர் கலெக்டர்' என்று சொல்லிக்கொண்டு சரேலென்று எழுந்து ஒதுங்கி நின்று பயபக்தி விநயத்தோடு நாடாரை நோக்கி சலாம் செய்ய, அவரும்

அதற்கு உத்தரமாக சலாம் செய்தார். அவருக்குப் பக்கத்தில் நின்ற குஞ்சிதபாத முதலியார் கலெக்டர் வேறு எங்கேயோ வருகிறார் என்று நினைத்து நாற்புறங்களிலும் திரும்பித் திரும்பிப் பார்த்தார். வேறு எவரும் காணப்படவில்லை. அதற்குள் நாடாரும் போய்க் கலெக்டரது ஆசனத்தில் அமர்ந்து கொண்டார். ஆதலால் அதைக் கண்ட குஞ்சிதபாத முதலியார் திடுக்கிட்டு திக்பிரமை கொண்டு நடுநடுங்கி, கலெக்டரே நேரில் தமது ஊருக்கு வந்து தம்மை அழைத்துக் கொண்டு வந்திருக்கிறார் என்று உடனே நிச்சயித்துக் கொண்டு அவர் அவ்வாறு செய்தது தமது நன்மைக்கு அறிகுறியோ அல்லது தீமைக்கு அறிகுறியோ என்பதையும், அவர் யார் யார் எவ்விதமாக விசாரணை செய்யப் போகிறாரோ வென்பதையும் நிச்சயிக்க மாட்டாதவராய்த் தத்தளித்து, சுற்றுமுற்றும் பார்த்து விழித்துக் கொண்டு நின்றார்.

அங்கு நின்ற சிரஸ்ததார் முதலிய சிப்பந்திகள் குஞ்சிதபாத முதலியாரை உற்று நோக்கினர். ஆனாலும், அவர் இன்னார் என்பதையாவது, கலெக்டர் என்ன விதமான விசாரணை செய்யப் போகிறார் என்பதையாவது அறிந்து கொள்ள மாட்டாதவராய் பிரமித்து நின்றனர். கலெக்டரது ஆசனம் இருந்த கூடத்தை யடுத்த ஒரு பெரிய சுவருக்கு அப்பால் வெளிப்பக்கத்துத் தாழ்வாரம் நீளமாக இருந்தது. தாழ்வாரத்துக்கும், ஷ கூடத்திற்கும் நடுவில் இருந்த சுவரில் ஒரு பெரிய ஜன்னல் இருந்தது. அந்த ஜன்னலின் கதவுகள் திறந்து விடப்பட்டிருந்தன. அக்கூடத்தில், ஜன்னலிலிருந்து சுமார் மூன்று கஜ தூரத்தில், அந்த ஜன்னலை மறைத்தாற் போல ஒரு மறைவு தட்டி வைக்கப்பட்டிருந்தது. அந்தத் தட்டியில் சுமார் 5 அடி உயரத்தில் ஒரு சாண் நீள அகலத்தில் ஒரு துவாரம் விடப்பட்டிருந்தது. கலெக்டர் அந்தத் தட்டியின் மறைவில் குஞ்சிதபாத முதலியாரை நிற்கச்செய்து, தமது மேஜை நாற்காலிகளை அவருக்கருகில் கொணர்ந்து போடும்படி செய்து, தாமும் அவ்விடத்தில் உட்கார்ந்து கொண்டார். உட்கார்ந்து கொண்டவர் தமது சிரஸ்ததாரை அழைத்து, திருவடமருதூரிலிருந்து வந்து கீழே காத்திருந்த மனிதர்களை ஜாப்தாவின் வரிசைப்படி ஒவ்வொருவராய் மேலே அழைத்து வந்து ஜன்னலுக்கு வெளியில் தாழ்வாரத்தில் நிறுத்தி வைக்கும்படி கட்டளை இட,

அவர் உடனே அவ்விடத்தைவிட்டு வெளியில் போய், ஒரு டலாயத்தைக் கீழே அனுப்பி, கலெக்டர் கூறியபடி ஒருவரை அழைத்து வரச் செய்து அவரை ஜன்னலுக்கு வெளியில் நிற்கச் செய்தார். அவ்வாறு நின்றவர் ஜன்னலின் வழியாகப் பார்த்ததில், உட்புறத்தில் தட்டி மாத்திரம் தெரிந்ததேயன்றி, அதற்கப்பால் மனிதர் இருந்தனர் என்பது தெரியவில்லை. கலெக்டர் தட்டியில் விடப்பட்டிருந்த துளையின் வழியாக வெளியில் பார்த்து, ஜன்னலுக்கு அப்பால் ஒரு மனிதர் வந்து நின்றதை உணர்ந்து, குஞ்சிதபாத முதலியாரை நோக்கி, "ஐயா! முதலியாரே! இந்த தட்டியில் இருக்கும் துவாரத்தண்டை உங்களுடைய முகத்தை வைத்துக்கொண்டு ஜன்னலுக்கு வெளியே நிற்கும் மனிதரைப் பாருங்கள்" என்றார்.

உடனே குஞ்சிதபாத முதலியார் அவ்வாறே செய்தார்.

கலக்டர் : அங்கே நிற்பவர் யாரென்று அடையாளம் உங்களுக்குத் தெரிகிறதா?

குஞ்சிதபாத முதலியார் : தெரிகிறது. இவர் எங்களுடைய ஊர் கிராம முனிசீப்.

கலெக்டர் : இவருடைய பெயர் என்ன?

குஞ்சிதபாத முதலியார் : முத்தப்பா முதலியார்.

கலெக்டர் : தகப்பனார் பெயர்?

குஞ்சிதபாத முதலியார் : கைலாச முதலியார்.

கலெக்டர் : இவருக்குக் குழந்தைகள் எத்தனை? நிலம் முதலியவை எவ்வளவு? இவரைப்பற்றி உங்களுக்குத் தெரிந்த விவரங்களை எல்லாம் சொல்லுங்கள்.

குஞ்சிதபாத முதலியார் : இந்த இரண்டு வருஷ காலமாய் நான் அந்த ஊருக்குள்ளேயே போனதில்லை. அதற்கு முந்தி இருந்த நிலைமையைத்தான் நான் சொல்ல முடியும். அப்போது இவருடைய சம்சாரம் தவறிப் போய்விட்டாள். இவர் மறுபடி கலியாணம் செய்து கொண்டிருக்கிறாரோ இல்லையோ என்பது எனக்குத் தெரியாது. மூத்த சம்சாரத்திற்குக் குழந்தைகள் இல்லை. இவருடைய வீட்டில் விருத்தாப்பிய தசையிலிருந்த தாய்

தகப்பன்மார் இருந்தார்கள். இவருடைய கூடப் பிறந்த தம்பி ஒருவரும் இருந்தார். அவருடைய பெயர் குட்டியப்பா முதலியார் என்பது; இவருக்கு அகிலாண்டத்தம்மாள் என்ற தமக்கை ஒருத்தி உண்டு. அந்த அம்மாளை திருநாகேசுவரத்தில் பொன்னம்பல முதலியார் என்ற ஒருவருக்குக் கட்டிக் கொடுத்திருந்தார்கள். இவருக்குச் சுமார் ஐந்துவேலி நிலம் இருந்தது. இவருடைய தம்பி நிலத்தில் பயிர்ச் செலவைக் கவனிக்கிறது. இவர் தம்முடைய உத்தியோகத்தைப் பார்த்துக் கொண்டிருப்பார். இவருடைய வீடு தெற்கு வீதியில் மேலண்டைக் கோடியில் இருந்தது. ஓட்டு வீடு; வீட்டுக்குப் பின்புறத்தில் தென்னை, வாழை, மூங்கில், மா, பலா முதலிய மரங்கள் அடர்ந்த தோப்பு இருந்தது.

கலெக்டர் : சரி; அவ்வளவு விவரமே போதுமானது. இன்னும் ஒரே ஒரு விஷயம் கேட்கிறேன். அதை மாத்திரம் கவனித்துச் சொல்லுங்கள். இவருக்கும் உங்களுக்கும் மாத்திரம் தெரிந்துள்ள ரகஸியமான விஷயம் ஏதாவது இருக்கிறதாவென்று நினைத்துப் பார்த்து அதை என்னிடம் சொல்லுங்கள்.

குஞ்சிதபாத முதலியார் : (சிறிது நேரம் யோசனை செய்து) ஆம் இருக்கிறது, சொல்லுகிறேன். நான் அந்த ஊரை விட்டுப் போனதற்குச் சுமார் ஒரு வருஷத்திற்கு முன்பு இவர் சர்க்கார் வாய்தாப் பணங்களை ஆயிரக்கணக்கில் வசூல் செய்து வீட்டில் பெட்டியில் வைத்திருந்தார். இவருக்குத் தெரியாமல் இவருடைய தம்பி அந்தத் தொகையில் ஆயிரம் ரூபாயை எடுத்து கும்பகோணத்திலுள்ள ஒரு தாசிக்குக் கொடுத்துவிட்டார். இவர் தாலூகா கச்சேரிக்கு இருசால் அனுப்பவேண்டிய சமயத்தில் பணத்தை எடுத்து எண்ணிப் பார்த்துவிட்டு வாயிலும் வயிற்றிலும் அடித்துக் கொண்டு, என்னிடம் ஓடிவந்து விஷயத்தைச் சொன்னார். நான் உடனே ஆயிரம் ரூபாய் கைமாற்றாக எடுத்துக் கொடுத்தேன். பிறகு இவர் ஆறுமாச காலங்கழித்து நெல் விற்றுப் பணத்தைத் திருப்பிக் கொடுத்தார். இவர் அதற்கு வட்டி கொடுக்க வந்தார். நான் வேண்டாமென்று சொல்லி விட்டேன். வீட்டில் சர்க்கார் பணம் குறைவுபட்டது, என்னிடம் கடன் வாங்கிச் செலுத்தியது, பிறகு அதை எனக்குக் கொடுத்தது முதலிய விவரமெல்லாம் மற்ற எவருக்கும் தெரியாது. எனக்கும் இவருக்கும்தான் தெரியும்.

உடனே கலெக்டர், "சரி; நீங்கள் இதோ பக்கத்தில் இருக்கும் அறைக்குள் போய் கொஞ்சநேரம் உட்கார்ந்து கொண்டிருங்கள். நான் கூப்பிடும்போது மறுபடி இங்கே வாருங்கள்" என்று கூறி அவரைப் பக்கத்திலிருந்த அறைக்குள் அனுப்பியபின், தமது சிரஸ்ததாரைக் கூப்பிட்டு, ஜன்னலுக்கு வெளியில் நின்ற மனிதரை உள்ளே அழைத்து வந்து தமக்கெதிரில் நிறுத்தும்படி கட்டளை இட, சிரஸ்ததார் அப்படியே செய்தார்.

தம்மை இன்ன விஷயத்திற்காகக் கலெக்டர் வரவழைத் திருக்கிறார் என்பதைச் சிறிதும் யூகிக்கமாட்டாதவராய் முற்றிலும் கலங்கி பீதி கொண்டு வந்து நின்ற கிராம முனிசீப்பை நோக்கிக் கலெக்டர் பல கேள்விகள் கேட்டு அவரது பெயர், உத்தியோகம், குடும்ப வரலாறுகள் முதலிய விஷயங்களை அவர் வெளியிடும்படி செய்தார். அவர் கூறிய தகவல்களும் குஞ்சிதபாத முதலியார் தகவல்களும் சிறிதும் வேறுபாடின்றி ஒன்றாகவே இருந்தன.

உடனே கலெக்டர் அவரை நோக்கி, "ஐயா! சுமார் மூன்று வருஷ காலத்திற்கு முன் நீர் வசூல் செய்து வைத்திருந்த சர்க்கார் கிஸ்திப்பணத்தில் ஓர் ஆயிரம் ரூபாயை உம்முடைய தம்பி உமக்குத் தெரியாமல் எடுத்துக்கொண்டு போய்க் கும்பகோணத்தி லுள்ள ஒரு தாசிக்குக் கொடுத்துவிட்டாரே. அதுபோலவேதான் அவர் இன்னமும் செய்துகொண்டு வருகிறாரா அல்லது அதன் பிறகாவது ஒழுங்காக நடந்து கொள்ளுகிறாரா?" என்றார்.

கலெக்டர் கூறிய வார்த்தைகள் கிராம முன்சீப்பின் மனதில் பெருத்த இடி வீழ்ந்தது போன்ற திகிலையும் நடுக்கத்தையும் உண்டாக்கிவிட்டன. தங்களது குடும்பத்தில் பரம ரகஸியமாக நடந்த அந்தச் சம்பவத்தைக் கலெக்டர் எப்படித் தெரிந்து கொண்டிருப்பார் என்ற மலைப்பும் பிரமிப்பும் தோன்றி அவர் ஊமைபோல விழிக்கும்படிச் செய்துவிட்டன. சர்க்கார் கிஸ்திப் பணத்தை தாம் அஜாக்கிரதையாய் வைத்திருந்ததாகக் கலெக்டர் தம்மீது குற்றம் சுமத்துவாரோ என்ற கவலையும் அச்சமும் எழுந்தன. ஆதலால், அதற்குத் தாம் எவ்விதமான மறுமொழி சொல்வதென்பதை அறியமாட்டாமல் அவர் தயங்கித் தயங்கி மென்று விழுங்கியபடி நின்றார்.

உடனே கலெக்டர், "ஏன் ஐயா! சும்மா நிற்கிறீர்? குடும்பத்தில் ரகஸியமாக நடந்த விஷயம் இந்தக் கலெக்டருக்கு

எப்படித் தெரிந்திருக்குமென்று எண்ணுகிறீரோ? அது விஷயமாய் நான் உம்மீது ஏதாவது நடவடிக்கை எடுத்துக்கொண்டு விடுவேனென்ற யோசனையா? நீர்தான் உடனே குஞ்சிதபாத முதலியாரிடம் ஓடி ஆயிரம் ரூபாய் கைமாற்று வாங்கிக் கட்டிவிட்டு நெல்லை விற்று அவருக்குக் கொடுத்தீரே. அவர் வட்டிகூட வேண்டாமென்று சொல்லிவிட்டாரே'' என்றார்.

அதைக்கேட்ட கிராம முன்சீப் முன்னிலும் பன்மடங்கு அதிகரித்த வியப்பும் பிரமிப்பும் அடைந்து சிறிது நேரம் மயங்கி நின்றபின், ''இந்த மாதிரி சங்கதி மூன்று வருஷத்துக்கு முன்பு நடந்ததாகத் தாங்கள் சொல்லுகிறீர்கள். எனக்கு இதைப் பற்றி அவ்வளவு நன்றாக நினைவுண்டாகவில்லை. இது நிஜமோ இல்லையோ என்பதை நான் இப்பொழுது நிச்சயமாகச் சொல்ல முடியவில்லை'' என்றார்.

கலெக்டர், ''என்ன ஐயா! இப்பேர்ப்பட்ட முக்கியமான பெரிய விஷயத்தை யாராவது இவ்வளவு சீக்கிரத்தில் மறந்து விடுவார்களா? என்ன ஆச்சரியம் ஐயா இது! காரியம் இப்படி நடந்ததென்பதை ருஜுப்படுத்தக்கூடிய சாக்ஷியை வரவழைக் கட்டுமா?'' என்றார்.

கிராம முன்சீப்பு, ''நீங்கள் சொல்வதுபோல விஷயம் நடந்திருந்தாலும், அது எனக்கும் அந்தக் குஞ்சிதபாத முதலியாருக்குந்தானே தெரிந்திருக்கும். அவர் இறந்துபோய் இரண்டு வருஷ காலமாகிறது. வேறே யார் தங்களுக்கு சாக்ஷியாக வரப்போகிறார்கள்?'' என்றார். உடனே கலெக்டர் அவரை நோக்கி வேடிக்கையாகப் புன்னகை செய்து, ''ஐயா! நீர் பேசுவது நிரம்பவும் வேடிக்கையாக இருக்கிறதே! குஞ்சிதபாத முதலியார் இறந்துபோய் விட்டார்; வேறு ஒருவரும் சாக்ஷி இல்லை; ஆகையால் விஷயம் நடந்ததாக ஞாபகமில்லையென்று சொல்லுகிறீரா? இப்படி உண்மையை அடியோடு மறைக்கப் பார்த்தால் நான் இதைச் சும்மா விட்டுவிட மாட்டேன். நீர் இப்படியே இரும். சாக்ஷி இதோ வருகிறார் பாரும்'' என்று கூறிய வண்ணம் பக்கத்திலிருந்த அறைப்பக்கம் போய் வெளியில் நின்றபடி குஞ்சிதபாத முதலியாருக்குச் சில சைகைகள் செய்தார். வெளியில் நடந்த விஷயங்களையெல்லாம் கேட்டு சந்தோஷ

மடைந்தவராய் நின்று கொண்டிருந்த குஞ்சிதபாத முதலியார் மெதுவாக நடந்து அறைக்கு வெளியில் வந்து மௌனமாக நின்று கிராம முன்சீப்பைப் பார்த்தார். அதே காலத்தில் கிராம முன்சீப்பும் நிமிர்ந்து அவரைப் பார்த்தார். பார்க்க, கிராம முன்சீப் திடுக்கிட்டு நடுநடுங்கிக் குஞ்சிதபாத முதலியாரைப் பார்த்த பார்வையை மாற்றாமல் அப்படியே ஸ்தம்பித்து நின்று விட்டார். தாம் காண்பது கனவோ நனவோ என்ற சந்தேகம் அவரது மனதில் உண்டாக்கிவிட்டது. தமக்கெதிரில் வந்து நின்றது உண்மையில் குஞ்சிதபாத முதலியார் தானா அல்லது அவரைப் போலச் செய்து வைக்கப்பட்ட உருவச் சிலையா என்ற சந்தேகமும் தோன்றியது. ஆயினும், அந்த வடிவம் அறைக்குள்ளே இருந்து தானாக நடந்து வெளியில் வந்ததாகையால், அது உயிருள்ள வடிவமாகத்தான் இருக்க வேண்டுமென்று கிராம முன்சீப்பு தனக்குத் தாமே நிச்சயப்படுத்திக் கொண்டார். திருவடமருதூரிலிருந்து அழைக்கப்பட்டிருந்த சாக்ஷிகளுள் பெரும்பாலோர் அதற்குச் சமீபகாலத்திற்கு முன்பே திவான் சாமியாரால் கொடுக்கப்பட்ட புகைப்படங்களைப் பார்த்திருந்தன ரென்பதை நாம் இங்கு குறிப்பது அத்தியாவசியமான விஷயம். கிராம முன்சீப்பும் அந்தப் படத்தைப் பார்த்திருந்தவர் ஆதலால், குஞ்சிதபாத முதலியாரது வடிவம் அவருக்கு நன்றாக ஞாபகத்தி லிருந்தது. ஆகவே, அவர் குஞ்சிதபாத முதலியாரைப் பார்த்த உடனே, அவர் இன்னார்தான் என்ற எண்ணம் கிராம முன்சீப்பினது மனத்தில் உண்டாகிவிட்டது. அவர் தமது வியப்பையும் மனவெழுச்சியையும் அடக்க மாட்டாதவராய்க் கலெக்டரை நோக்கி, "என்ன ஆச்சரியம் இது! இரண்டு வருஷ காலத்திற்கு முன் இறந்துபோன மனிதர் உயிரோடு வந்து நிற்கிறாரே! அவருடைய பிரேதத்தை மயானத்துக்கு எடுத்துப் போன காலத்தில் நானும்கூட இருந்தேன். அதை ஜதையில் வைத்துக் கொள்ளி போட்டுவிட்டு நாங்களெல்லோரும் வந்தோமே! அப்படி இருக்க, அவர் இப்போது எப்படி வந்தா ரென்பது தெரியவில்லையே! அவரைப் போலவே இன்னொரு மனிதர் இருக்கிறாரா!" என்றார்.

உடனே கலெக்டர் அவரை நோக்கி, "ஐயா! குஞ்சிதபாத முதலியாரைப்போல இந்த உலகத்தில் இன்னொரு மனிதர்

இருக்கலாம். இவருடைய உடம்புகளின் தோற்றம் மாத்திரம் ஒற்றுமையாக இருக்குமேயன்றி, ஒருவருக்கு மாத்திரம் ரகஸியத்தில் தெரிந்த சங்கதிகூட மற்றவருக்குத் தெரிந்திருக்க வேண்டிய முகாந்தரமென்ன? நீர் குஞ்சிதபாத முதலியாரிடம் ரகஸியமாய் ஆயிரம் ரூபாய் கைம்மாற்றாக வாங்கி வட்டி இல்லாமல் திருப்பிக் கொடுத்த விஷயத்தை நீர் வேறு யாரிடத்தி லும் சொல்லவில்லையல்லவா? அப்படி இருக்க, அந்த விஷயம் இவருக்கு எப்படித் தெரிந்தது? இவர் குஞ்சிதபாத முதலியார் அல்லவென்றே வைத்துக்கொள்வோம். உங்களுடைய ஊர் விஷயங்களையெல்லாம் தெரிந்து கொள்வதற்கு இவர் அங்கே வந்திருக்க வேண்டுமல்லவா. அப்படி இவர் உங்களுடைய ஊருக்கு வந்திருந்தால், ஜனங்கள் இவரைக் கண்டு ஆச்சரிய மடைந்து இவர் குஞ்சிதபாத முதலியாரைப் போல இருக்கிறா ரென்ற வதந்தியைக் கிளப்பிவிட்டிருப்பார்கள் அல்லவா? இந்த இரண்டு வருஷ காலத்தில் அப்பேர்ப்பட்ட வதந்தி எதாவது உண்டாயிற்றா அல்லது நீர் இந்த இரண்டு வருஷ காலத்திற்குள் இவரை உங்கள் ஊரில் பார்த்ததுண்டா?'' என்றார்.

அதைக் கேட்ட கிராம முன்சீப் முன்னிலும் அதிகரித்த மனக் கலக்கமும் பிரமிப்பும் அடைந்து, "தாங்கள் சொல்வது நியாய மாகத்தான் இருக்கிறது. இவரை நான் இரண்டு வருஷ காலத் திற்குள் அந்த ஊரில் பார்த்ததுமில்லை. தாங்கள் சொல்வது போல ஜனங்களும் அவ்விதமான பிரஸ்தாபம் செய்ததில்லை. ஆனாலும், நாங்கள் அவரை வைத்துக் கொளுத்திவிட்டு வந்ததும் உண்மை யான விஷயந்தானே. அப்படி இருக்க அவர் மறுபடி உயிரோடு எப்படி வந்திருக்க முடிந்ததென்பது விளங்கவில்லையே'' என்றார்.

உடனே கலெக்டர், "சரி; நீர் கொண்டுள்ள சந்தேகத்தை நிவர்த்தி செய்து கொள்வதற்காகத்தான் நானும் இந்த விசாரணையை நடத்துகிறேன். நீரும் இப்படியே கொஞ்ச நேரம் இரும். உம்மை வரவழைத்ததைப்போல இன்னொரு மனிதரை வரவழைக்கிறேன். அவரைப் பற்றிய தகவல்களை யெல்லாம் இவர் சொல்லுகிறாரா இல்லையா என்று பார்ப்போம். நீரும் இந்தத் தட்டியின் மறைவில் நில்லும். ஆனால் நான் இவருடன் பேசும் போது நீர் வாயைத் திறக்கவே கூடாது. இவராகவே எல்லாத் தகவல் களையும் சொல்ல வேண்டும். நீர் இவருக்கு எதையும் சொல்லிக்

கொடுக்கக் கூடாது" என்று கூறியவண்ணம், தமது சிரஸ்ததாரை நோக்கி ஜாப்தாவில் குறிக்கப்பட்ட அடுத்த சாக்ஷியை அழைத்து வந்து ஜன்னலுக்கு நேராகத் தாழ்வாரத்தில் நிற்க வைக்கும்படி கட்டளையிட, அவர் அப்படியே செய்தார். அப்பொழுது கலெக்டர், குஞ்சிதபாத முதலியார், கிராம முன்சீப் ஆகிய மூவர் மாத்திரம் தட்டிக்கு மறைவில் இருந்தனரென்பதும் நாம் கூறாமலே விளங்கும். உடனே கலெக்டர் கிராம முன்சீப்பை நோக்கி, "ஐயா! இதோ தட்டியில் இருக்கும் துவாரத்தின் வழியாக, ஜன்னலுக்கு வெளியில் யார் நிற்கிறார் என்பதைப் பார்த்துத் தெரிந்து கொள்ளும். அதை நீர் வெளியிட வேண்டாம்" என்றார்.

உடனே கிராம முன்சீப்பு அவ்வாறே துவாரத்தின் வழியாகப் பார்த்து, ஜன்னலுக்கு அப்பால் தாழ்வாரத்தில் நின்று கொண்டிருந்தது இன்னார் என்பதைத் தெரிந்துகொண்டு, வாயைத் திறவாமல் அப்பால் நகர்ந்து நின்றார். பிறகு கலெக்டரது வேண்டுகோளின் மேல் குஞ்சிதபாத முதலியார் துவாரத்தண்டை போய் நின்று ஜன்னலுக்கு வெளியில் பார்த்து அவ்விடத்தில் நின்றது யார் என்பதைத் தெரிந்து கொண்டு கலெக்டரது முகத்தை நோக்கினார்.

கலெக்டர் : இப்போது வந்து நிற்கிறவர் யாரென்பது தெரிகிறதா?

குஞ்சிதபாத முதலியார் : ஓ தெரிகிறது! இவர் திருவடமருதூர் கர்ணம் இராமச்சந்திர ஐயர். இவருடைய தகப்பனார் பெயர் சுந்தரமைய்யர். இவருடைய வீடு சின்ன கோவிலுக்கு எதிரிலிருக்கும் சன்னிதித் தெருவில் இருக்கிறது. அது தெற்குப் பார்த்த ஓட்டு விடு. இவருடைய தகப்பனார் தாயார் ஆகிய இருவரும் சுமார் நான்கு வருஷங்களுக்கு முன்பு மார்கழி மாசத்தில் 10 தினங்களுக்கு முன்னும் பின்னுமாக ஒரே மாசத்தில் இறந்து போய் விட்டார்கள். இவருடைய சம்சாரம் குட்டையாகவும், கருப்பாகவும், முகத்தில் பெரியம்மைத் தழும்புகளோடும் இருப்பார்கள். அந்த அம்மாளுடைய வலது கண்ணில் பூ விழுந்ததுபோல இருக்கும். இவருக்குப் பெண் குழந்தைகள் ஐந்து, ஆண் குழந்தை ஒன்று. ஆண் குழந்தைதான் கடைக்குட்டி. அதற்கு இப்போது ஐந்து வயசிருக்கலாம். அது கால்களை ஊன்றி

எழுந்திருக்க மாட்டாமல், உட்கார்ந்தபடியே நகர்ந்து கொண்டிருக்கும்; இப்பொழுது ஒருவேளை எழுந்து நடக்கிறதோ என்னவோ. பெண்களில் மூன்று குழந்தைகளாக இருந்தனர். இவருக்கு நிலம் அதிகமாக இல்லை. ஊர்க் கோடியில் சுடுகாட்டுக்குப் பக்கத்தில் இவருக்குப் புஞ்சை நிலம் இரண்டு வேலி இருந்தது. அதில் இவர் சௌக்கு மரம் வைத்துப் பயிர் செய்திருந்தார். இவருக்குச் சர்க்காரில் பத்து ரூபாய் சம்பளம். அது தவிர மிராசுதார்கள் ஒரு வேலி நிலத்துக்கு ஒரு கள நெல் வீதம் இவருக்கு வருஷவாரி இனாம் கொடுக்கிறது வழக்கம். அவைகளை வைத்துக் கொண்டுதான் இவர் ஜீவனம் செய்கிறது. இவர் நிரம்பவும் பயந்த சுபாவமுடையவர். அதிகமான மோசம்புரட்டு முதலிய விஷயங்கள் எதிலும் இறங்குவதில்லை. இவர் பத்திரம் முதலிய தஸ்தாவேஜுகள் எழுதுவதில் நிரம்பவும் கைதேர்ந்தவர். அதிலும் இவருக்கு அடிக்கடி ஏதாவது வருமானம் கிடைக்கும்'' என்றார்.

உடனே கலெக்டர், ''சரி; இவருக்கும் உங்களுக்கும் மாத்திரம் தெரிந்த ரகஸிய சங்கதி ஏதாவது இருந்தால் சொல்லுங்கள்'' என்றார்.

குஞ்சிதபாத முதலியார் சிறிது நேரம் யோசனை செய்து ஞாபகப்படுத்திப் பார்த்து, ''ஆம்; இருக்கிறது. கடைசியாக எனக்குத் தகனம் நடந்ததல்லவா. அதற்குச் சுமார் இரண்டு மாச காலத்திலிருந்தே என் உடம்பு சரியான நிலைமையில் இல்லை. எனக்கு அடிக்கடி மார்படைப்பும் மயக்கமும் வருவது வழக்கமாக இருந்தது. நான் ஒரு வேளை சீக்கிரமாக இறந்து போய் விடுவேனோ என்ற எண்ணம் என் மனசில் தோன்றியது. நான் இவரை ரகஸியமாக ஒரு நாள் இரவு எட்டு மணிக்கு வரவழைத்துத் தனியாக என் வீட்டு மேன்மாடத்திலுள்ள ஓர் அறைக்குள் வைத்துப் பேசிக் கொண்டிருந்தேன். அப்போது நான் இவரிடத்தில் என்னுடைய உடம்பின் கேவல நிலைமையைத் தெரிவித்ததன்றி, எனக்கு இன்னின்ன சொத்துக்கள் இருக்கின்றன வென்றும், அவைகளைத் தான தருமங்களுக்கும் கோவிலுக்கும் மற்றுமுள்ள என் மனைவி முதலியோருக்கும் இன்னின்ன விதமாகப் பங்கிட்டுக் கொடுக்க உத்தேசிக்கிறேன் என்றும் சொல்லி, அப்படியே ஓர் உயில் தயாரித்துக் கொண்டு வரும்படி

இவரிடம் கேட்டுக் கொண்டேன். இவர் தமக்கு அப்போது ஜமாபந்தி காலமாகையால், ஒரு நிமிஷங்கூட ஒழிவு கிடைக்க வில்லையென்று சொல்லி, "ஏன் நீங்கள் தான் திடமாயிருக் கிறீர்களே! இதற்குள் உயிலுக்கென்ன அவசரம் வந்துவிட்டது. நீங்கள் இன்னும் இருபது வருஷகாலம் கல்போல இருக்கப் போகிறீர்கள். உங்களுக்கு இராமன் லக்ஷ்மணன்போல இரண்டு குழந்தைகள் பிறக்கப் போகிறார்கள். நீங்கள் உயில் எழுத வேண்டிய அவசியமே இல்லாமற் போய்விடப் போகிறது. ஏன் நீங்கள் இப்போதே அதைப்பற்றி நினைக்கிறீர்கள்'' என்றார். நான் "ஐயரே! இதெல்லாம் வீண் ஸ்தோத்திர மொழிகள். யாருடைய ஆயுசு யாருக்குத் தெரியும். இந்த நிமிஷம் இருந்தவர் அடுத்த நிமிஷத்தில் இல்லை. நீர் சொல்லுகிறபடி ஈசுவரன் அனுக்கிரகித்தால் எனக்கும் சந்தோஷந்தான். இருந்தாலும் அப்படித்தான் நடக்குமென்ற நிச்சயத்தை நாம் வைத்துக் கொண்டு அஜாக்கிரதையாக இருப்பது சரியல்ல. எல்லாவற் றிற்கும் நீர் இந்த உயிலை உம்முடைய ஜமாபந்தி முடிந்த பிறகாவது தயாரித்துக் கொண்டு வாரும்'' என்றேன். இவர் "சரி! அதற்கென்ன ஆகட்டும். நான் எப்போதும் உங்களுடைய மனுஷ்யன். உங்கள் பிரியப்படி நடந்து கொள்ளக் காத்திருக்கி றேன்'' என்று சொல்லிவிட்டு என்னிடம் செலவு பெற்றுக் கொண்டார். அதற்கு மறுநாள் வருஷப் பிறப்பு தினம். ஆகையால், நான் உடனே என் கைப் பெட்டியைத் திறந்து ஐந்து ரூபாய் நோட்டு ஒன்றை எடுத்து இவரிடம் கொடுத்து, இது வருஷப் பிறப்புச் சன்மானமாக இருக்கட்டுமென்று சொல்லி ஒரு கும்பிடு போட்டு அனுப்பி வைத்தேன். அதன் பிறகு நான் இதுவரையில் இவரைப் பார்க்கவுமில்லை. இவர் உயில் தயாரித்தாரோ இல்லையோ என்பதும் எனக்குத் தெரியாது'' என்றார்.

அந்த வரலாற்றைக் கேட்ட கலெக்டர் மிகுந்த களிப்பும் குதூகலமும் அடைந்தவராய் கிராம முன்சீப்பின் முகத்தைப் பார்த்தார். குஞ்சிதபாத முதலியார் கர்ணத்தின் குடும்ப வரலாறு களையெல்லாம் கூறியது நிஜமே என்று ஒப்புக் கொள்ளுகிறவர் போல மிகுந்த வியப்பும் மகிழ்ச்சியும் தோற்றுவித்த முகத்தினராய் கிராம முன்சீப்பும் கலெக்டரைப் பார்த்தார். உடனே கலெக்டர் கிராம முன்சீப்பை, பக்கத்திலிருந்த வேறோர் அறைக்குள்

அனுப்பிய பின் குஞ்சிதபாத முதலியாரை அதற்கு முன் உட்கார வைத்திருந்த அறைக்குள் போயிருக்கச் செய்துவிட்டு, வெளியி லிருந்த கர்ணத்தை உள் பக்கத்தில் வரவழைத்துத் தமக்கெதிரில் நிற்க வைத்துக்கொண்டு, அவரது பெயர் குடும்ப விவரங்கள் முதலிய தகவல்களையெல்லாம் விசாரித்து எழுதிக் கொண்டார். அவை குஞ்சிதபாத முதலியார் கூறியவை போலவே இருந்தன. பிறகு கலெக்டர் அவரை நோக்கி, "இதெல்லாம் சரிதான். இன்னொரு விஷயம் கேட்கிறேன். அதை நீர் மறைக்காமல் சொல்ல வேண்டும், உமக்குச் சர்க்கார் சம்பள ரூபாய் பத்தல்லவா. அதைத் தவிர, வேறு எந்தெந்த வகையில் உமக்கு வருமானம் கிடைக்கும்?" என்றார்.

கர்ணம் தாம் அந்த விஷயத்தில் உண்மையைச் சொன்னால் தமக்கு ஏதேனும் கெடுதல் நேருமோவென்று அஞ்சித் தயங்கி மௌனமாக நின்றார். மறுபடியும் கலெக்டர் அவரைப் பார்த்து, "சொல்லுமையா! ஏன் விழிக்கிறீர்? நியாயமான வழியில் நீர் எவ்வளவு பணம் சம்பாதித்தாலும் அதைப்பற்றி நமக்கு அக்கறை இல்லை. நீர் பயப்படாமல் உண்மையைச் சொல்லலாம். ஒரு வேலி நிலத்துக்கு ஒரு கள நெல் வாங்குவதுண்டா?" என்றார்.

கர்ணம் திருட்டு விழி விழித்து, "அதையெல்லாம் அவ்வளவு கண்டிப்பாக நான் வைத்துக் கொள்ளவில்லை. என்னவோ எங்கள் ஊரிலுள்ள மிராசுதார்கள் பெருத்த தனிகர்கள்; அவர் களுக்கு இதெல்லாம் ஒரு பொருட்டல்ல. அவர்கள் பார்த்து சந்தோஷப்பட்டு ஏதாவது கொடுத்தால், நான் வாங்கிக் கொள்வதுண்டு. அவர்கள் கொடுத்துத்தான் தீர வேண்டுமென்ற கட்டாயம் ஒன்றுமில்லை. அவர்கள் செல்வாக்குடையவர்கள். அவர்களுக்கு முன் நான் எம்மாத்திரம். அவர்கள் இஷ்டப்படாத காரியம் எதுவும் நடைபெறாது" என்றார்.

கலெக்டர், "ஆம், ஐயா, ஆம். அது எனக்குத் தெரியாதா? லஞ்சம் கொடுக்கிறவர்களெல்லோரும் மனம் ஒப்பித்தான் கொடுக்கிறார்கள். அவர்களுடைய இஷ்டத்துக்கு விரோதமாக நீர் போய் நெல்லை அள்ளிக் கொண்டு வருகிறதாக யாராவது சொன்னார்களா? சொல்லவில்லை. அது போகட்டும். இன்னம் எந்தெந்த விதத்தில் நீர் பணம் சம்பாதிக்கிறீர்? பத்திரம் எழுதிப் பணம் வாங்குவதுண்டா?" என்றார்.

கலெக்டர் என்ன கருத்தோடு தம்மிடம் அவ்விதமான கேள்விகளைக் கேட்கிறார் என்பதை அறியாமல் அஞ்சி முற்றிலும் கலங்கிப் போன கர்ணம் நடுநடுங்கி, "நானாக எதற்கும் போய் மேல் விழுகிறதில்லை. ஜனங்கள் பிரியப்பட்டு என்னிடம் வந்து பத்திரம் எழுதும்படி கேட்டுக் கொண்டால், நான் எழுதிக் கொடுப்பேன். அவர்கள் பணங்கொடுத்தால் வாங்கிக் கொள்ளு கிறது. இல்லாவிட்டாலும் நான் கேட்கிறதில்லை," என்றார்.

கலெக்டர் வேடிக்கையாகச் சிரித்து, "நீர் பேசுவதே வேடிக்கையாக இருக்கிறதையா! பத்திரம் எழுதுகிறவர்களுடைய சம்மதம் இல்லாமல் நீரே போய் எழுதிவிட்டீரென்று இப்போது யாராவது சொன்னார்களா? பத்திரம் எழுதிப் பணம் சம்பாதிப்பதுண்டா என்றால், அதற்கு, "ஆம் உண்டு" என்று ஒரே வார்த்தையாய் மறுமொழி கொடுப்பதை விட்டு ஊரையெல்லாம் வளைத்து ஏன் பேச வேண்டும்? பத்திரம் எழுத வருகிறவர்கள் இஷ்டப்பட்டு வருகிறார்களா, இஷ்டமில்லாமல் வருகிறார்களா என்ற கேள்வியே இப்போது உண்டாகவில்லையே. அது போகட்டும். இன்னும் வேறு எந்த விதத்திலாவது நீர் பணம் சம்பாதிப்பதுண்டா? உமக்கு ஜோசியம் தெரியுமா? நீ பிறருக்கு ஜோசியம் சொல்லி அதனால் ஏதாவது பணம் சம்பாதிப்பதுண்டா அல்லது சம்பாதித்ததுண்டா?" என்றார்.

அதைக்கேட்ட கர்ணம், "அடாடா! இதென்ன விபரீதமாக இருக்கிறதே! எனக்கு ஜோசியமே தெரியாதே. நான் ஜோசியம் சொல்லிப் பணம் சம்பாதிக்கிறதாக யாரோ தங்களிடம் வந்து பொய் சொல்லி இருக்கிறார்களே!" என்று கூறி நிரம்பவும் தாபந்திரியமாகக் கைகளை விரித்து நடனம் செய்தார்.

அதைக்கண்ட கலெக்டர் கலகலவென்று சிரித்து, "என்ன ஐயா இப்படியெல்லாம் மாயஜாலம் செய்தால், உண்மையைப் பொய்யாக்கி விடமுடியுமா? நான் சாட்சியாக சொல்லுகிறேன். கேளும். சுமார் இரண்டு வருஷத்திற்கு முன் ஒரு நாள் இரவு எட்டு மணிக்கு உங்கள் ஊர்ப் பெரிய மனிதர் ஒருவர் உம்மை அவருடைய மாளிகைக்கு வரவழைத்து, தனியான ஓர் அறைக்கு கொண்டுபோய் உட்கார வைத்துக் கொண்டு, தமக்கு உடம்பு சரியான நிலைமையில் இல்லை என்றும், தமக்கு அந்தியகாலம்

சமீபித்து விடுமோவென்று தாம் அஞ்சுவதாகவும் உம்மிடம் சொன்னதன்றி, தமக்கு இன்னின்ன சொத்துகள் இருப்பதாகவும், அவைகளைத் தாம் இன்னின்னபடி விநியோகிக்க எண்ணு வதாகவும் சொல்லி, ஓர் உயில் தயாரிக்கும்படி கேட்டுக் கொண்டதுண்டா இல்லையா?'' என்றார்.

கர்ணம் சிறிது நேரம் யோசனைசெய்து, “தாங்கள் குறித்துப் பேசும் சந்தர்ப்பம் எப்போது நேரிட்டதென்று எனக்கு அவ்வளவு நன்றாக ஞாபகம் உண்டாகவில்லை. இருக்கலாம். யாராவது உயில் எழுதித் தரும்படி கேட்டிருக்கலாம். நான் ஜோசியம் சொல்லிப் பணம் சம்பாதிப்பதாகத் தாங்கள் சொன்னதற்கும், இந்த உயிலுக்கும் என்ன சம்பந்தம் என்பது தெரியவில்லையே!'' என்றார்.

கலெக்டர் சிரித்துக்கொண்டு, “அதே சமயத்தில்தான் நீர் ஜோசியம் சொல்லிப் பணம் வாங்கிக் கொண்டது. உயில் எழுதும்படி கேட்டுக்கொண்ட கிழவர் இன்னம் இருபது வருஷகாலம் கல்போல இருப்பாரென்றும், அவருக்கு இராமர் லக்ஷ்மணர் போல இரண்டு ஆண் குழந்தைகள் பிறக்கப் போகிறார்களென்றும், ஆகையால் உயில் எழுதவேண்டிய அவசியமே இல்லையென்றும் நீர் அவரிடம் சொல்லவில்லையா? அவர் தம்முடைய கைப் பெட்டியைத் திறந்து ஐந்து ரூபாய் நோட்டு ஒன்றை எடுத்து உம்மிடம் கொடுத்து, மறுநாள் வரும் வருஷப் பிறப்புச் சன்மானமாக வைத்துக் கொள்ளும்படி சொல்லவில்லையா? அப்படி நீர் சொன்னது ஜோசியமல்லாமல் வேறு என்ன?'' என்றார்.

கர்ணம் முற்றிலும் திகைத்துக் கலங்கிப்போய், “தாங்கள் குறிக்கும் மனிதர் இன்னார் என்ற ஞாபகம் எனக்கு இன்னமும் உண்டாகவில்லை. இருந்தாலும், தாங்கள் சொல்வதிலிருந்து பார்த்தால்கூட நான் ஜோசியம் சொன்னேனென்று எப்படி அர்த்தமாகும்? தாம் சீக்கிரத்தில் இறந்துபோய் விடுவோமோ வென்று ஒரு மனிதர் பயந்தால், அவருக்குத் தைரியமான வார்த்தை சொல்வது உலகத்தில் சாதாரணமாக நடக்கக்கூடிய காரியந்தானே. அதுவுமன்றி அவர் இன்னம் இருபது வருஷ காலம் இருக்கப் போகிறாரென்றும், அவருக்கு இரண்டு

குழந்தைகள் பிறக்கப் போகின்றனவென்றும் நான் சொல்லியிருந்தால், அம்மாதிரி ஈசுவரன் செய்ய வேண்டுமென்று நான் கோருவதாக எடுத்துக் கொள்ள வேண்டுமேயன்றி அதை ஜோசியம் என்று எப்படி சொல்லுகிறது. இம்மாதிரி யெல்லாம் என் பேரில் தங்களிடம் யார் வந்து கோள் சொன்ன தென்பது தெரியவில்லையே. எனக்கும் இன்னொரு மனிதருக்கும் பரம ரகஸியமாக நடந்த சம்பாஷணைகளை யெல்லாம் தெரிந்து கொண்டு வந்து எவன்தான் தங்களிடம் சொன்னான் என்பது தெரியவில்லையே!'' என்றார்.

உடனே, ''நீர் யாருக்கு ஜோசியம் சொன்னீரோ அவரே வந்து இதை வெளியிட்டிருக்கலாமல்லவா?'' என்றார்.

கர்ணம், ''இவ்விதமான தம்முடைய குடும்ப ரகஸியத்தை எவரும் வெளியில் சொல்லிக் கொள்ள மாட்டார்கள்'' என்றார்.

கலெக்டர், ''ஐயா! அந்த மனிதர் இறந்து போய் விட்டார் என்ற தைரியத்தைக் கொண்டு அவர் இப்போது இங்கே வர மாட்டார் என்று நினைத்து நீர் இப்படிப் பேசுகிறீரா? நீர் உண்மையை உள்ளபடி ஒப்புக் கொள்ளாவிட்டால் அவரையே நான் இப்போது இங்கே வரவழைத்துவிடுவேன்'' என்றார்.

கர்ணம், ''இறந்துபோனவர் எங்கிருந்து வரப் போகிறார்? அவரைத் தாங்கள் கூப்பிடுகிறதாவது?'' என்றார்.

உடனே கலெக்டர், ''ஒகோ! இறந்து போனவர் வரமாட்டாரா! இதோ வருகிறார் பாரும்'' என்று கூறிய வண்ணம் குஞ்சிதபாத முதலியார் இருந்த அறையின் வாசலண்டை போய்ச் சைகை செய்ய, அதுவரையில் அவ்விடத்தில் நடந்த விசாரணையை நிரம்பவும் சுவாரஸ்யமாகவும் சந்தோஷத்தோடும் கேட்டுக் கொண்டிருந்த கிழவர் மெதுவாக வெளியில் வந்து கர்ணம் இராமச்சந்திர ஐயருக்கெதிரில் நின்று புன்னகை செய்தார்.

அவரைக் கண்ட கர்ணம் அதற்குமுன் கிராம முன்சீப் எவ்வாறு கலங்கி பிரமித்து, அது உயிருள்ள வடிவமோ அல்லது உயிரற்ற கற்சிலையோவென்று சந்தேகித்தாரோ, அது போலவே செய்து, வியப்போடு கலெக்டரை நோக்கி, ''என்ன ஆச்சரியம் இது! இரண்டு வருஷத்திற்குமுன் இறந்துபோன குஞ்சிதபாத

முதலியாரைப் போலவே இவர் இருக்கிறாரே! இவர் ஒருகால் வேறே எந்த ஊரிலாவது இருந்த, அவருடைய தமையனார் அல்லது தம்பியாக இருப்பாரோ!'' என்றார்.

கலெக்டர், ''இவர் குஞ்சிதபாத முதலியாருடைய அண்ணன் அல்லது தம்பியாக இருந்தால் மாத்திரம் என்ன? ஒருவருடைய மனசுக்கு மாத்திரம் தெரிந்த விஷயங்களெல்லாம் அவருடைய அண்ணன் தம்பிகளுக்கும் தெரியவேண்டும் என்பது உண்டா?'' என்றார்.

கர்ணம், ''அப்படியானால் இவர் குஞ்சிதபாத முதலியாராகத்தான் இருக்க வேண்டும். சுமார் இரண்டு வருஷ காலத்துக்கு முன் இவர் இறந்து போய் விட்டதாகச் சொன்னார் களே! அப்படி இருக்க, இவர் இப்பொழுது எங்கிருந்து திடீரென்று முளைத்து வந்தார்'' என்று அதிக வியப்போடு கூறினார்.

கலெக்டர், ''அதே சந்தேகத்தை நிவர்த்தி செய்து கொள்வதற் காகத்தான் நானும் இந்த விசாரணையை நடத்துகிறேன். இதோ பக்கத்து அறையில் உங்கள் ஊர் கிராம முனிசீப் இருக்கிறார். நீரும் போய் அவருடன் இருந்து, இங்கே நடப்பதைக் கவனித்துக் கொண்டிரும். போம்'' என்றார். உடனே கர்ணம் அவ்வாறே பக்கத்து அறைக்குள் சென்றார்.

அதன்பிறகு திருவடமருதூர் வாசிகளான மளிகைக் கடை குருமூர்த்தி செட்டியார், தோல் மண்டி மஸ்தான் சாயப்பு, நெல் வியாபாரம் பரிமணத்தா பிள்ளை, கோவில் தர்மகர்த்தா சொக்கப்பா முதலியார், மாட்டு வியாபாரி வீரமுத்துபடையாச்சி ஆகிய சுமார் பத்து கனவான்கள் முன் செய்யப்பட்டதுபோல ஒருவருக்குப் பின் ஒருவராய் வருவிக்கப்பட்டனர். கலெக்டர் அவர்களை முதலில் ஜன்னலுக்கு வெளியில் நிற்க வைத்து குஞ்சிதபாத முதலியார் வாய் மூலமாக அவரைக் குறித்த விவரங் களைத் தெரிந்து கொண்டு, பிறகு அவரை உள்ளே வருவித்து முன் செய்ததுபோலத் தந்திரமாகக் கேள்விகளைக் கேட்டு முடிவில் ஒவ்வொருவருக்கும் குஞ்சிதபாத முதலியாரைக் காட்டி அவர்கள் பிரமிப்படைந்து அவர் இன்னார் அல்லவா என்று தாங்களே அவரது பெயரை வெளியிடும்படி செய்தார். அவ்வாறு

வந்தவர்களுள் பெரும்பாலோர் சமீப காலத்தில் திவான் சாமியா ரால் கொடுக்கப்பட்ட புகைப்படத்தைப் பார்த்திருந்தவர்கள். ஆதலால், அவர்கள் சிறிதும் சந்தேகமாவது தயக்கமாவது கொள்ளாமல் உடனே கிழவரது அடையாளத்தைக் கண்டு அவரது பெயரை சடக்கென்று வெளியிட்டு விட்டனர். கலெக்டர் அவர்கள் எல்லோரையும் விசாரித்து முடித்தவுடன், இன்னம் அழைக்கப்படாமல் மிஞ்சி நின்ற கடைசி சாட்சியை ஜன்னலுக்கு வெளியில் கொணர்ந்து நிறுத்தும்படி செய்து, உள்ளே நின்ற சாட்சிகள் எல்லோரும் தட்டியிலிருந்த துவாரத்தின் வழியாக முதலில் பார்க்கும்படி செய்தபின், குஞ்சிதபாத முதலியாரை அழைத்து அவ்விடத்தில் நிற்க வைத்து, "அதோ வந்து நிற்பது யார் தெரிகிறதா?" என்றார்.

உடனே வெளியில் பார்த்த குஞ்சிதபாத முதலியாரின் மனத்தில் தாங்க வொண்ணாத மன எழுச்சியும், ஆனந்தமும் பொங்கிக் கிளம்பின. அவரது கண்களிலிருந்து கண்ணீர் சரேலென்று பெருகிக் கன்னங்களின் வழியாய் முத்து முத்தாக உதிர்ந்தது. உச்சி முதல் உள்ளங்கால் வரையில் உரோமம் சிலிர்த்து நின்றது. அவரது தேகம் கட்டிலடங்காமல் பதறிப் பறந்தது. அவர் தம்மை மறந்து பரவசமடைந்து, "இவன்தான் எங்கள் ஊர் மயானம் காக்கும் வெட்டியாரக் காத்தான்! இவன் செய்யும் தொழில் கேவலமான தொழிலாக இருந்தாலும், இவன் தங்கமான மனசும் தயாள குணமும் உடைய சிரேஷ்டமான மனிதன். இவனுக்கு நான் அதிகமான பொருள் எதையும் கொடுத்துவிடவில்லை. நான் இவனுக்கு விட்டிருக்கும் மானிய நிலத்திலிருந்து வருஷம் ஒன்றுக்கு அதிகமாய்க் கிடைத்தால் நூறு ரூபாய் வரும். லக்ஷக் கணக்கிலிருந்து என்னுடைய சொத்துகளை யெல்லாம் எடுத்துக்கொண்ட சொந்த மனிதர்கள் இந்த மனிதனுடைய நன்றி விசுவாசத்தில் லக்ஷத்தில் ஒரு பங்குகூட உணரவில்லை. நெருப்பு என் உடம்பில் பட்டவுடன், நான் உணர்வடைந்து பிழைத்துக் கொண்டு எழுந்ததைக் கண்டவுடன், இவனுக்குண்டான ஆனந்தம் இவ்வளவு தான் இருக்குமென்று சொல்ல முடியாது. நான் இறந்துபோய் விட்டேனென்று கொட்டி முழக்கி வெளி வேஷங்காட்டி அழுது கொண்டிருந்த மிருகங்கள் என்னைத் தடியால் அடித்து இடுப்பை முறித்து

நெருப்பில் போட்டுக் கொளுத்திவிடாமல் ஏன் வந்தாயென்று இவனைக் கேட்டனவாம். "நான் இறந்துபோன பிணங்களைச் சுடுவேனேயன்றி, உயிருடன் இருக்கும் மனிதர்களைக் கொல்ல, நான் கொலைகாரனல்ல"வென்று இந்த உத்தம குணப் புருஷன் அந்த மிருகங்களுக்கு நீதி போதித்தானாம். எஜமானே! இந்தக் காத்தானைப் பார்க்கும்போது, முன் காலத்திலிருந்த நந்தனார் முதலிய தெய்வாம்சம் பொருந்திய மகான்களின் நினைவு உண்டாகிறது. இப்போது என் மனசில் உண்டாகும் ஆனந்தப் பெருக்கில் நான் ஓடி இந்த மனிதனைக் கட்டி ஆலிங்கனம் செய்துகொள்ள வேண்டுமென்ற ஒரு வேட்கையும் ஆவலும் எழுந்து துடிக்கின்றன. நான் என் ஆயிசுக்குள் இந்தப் புண்ணிய புருஷனை மறுபடி காணப்போகிறேனாவென்று எண்ணிப் பதறிக் கொண்டிருந்தேன். அந்த ஆசை இப்போதுதான் தங்கள் தயவினால் பூர்த்தியாகிறது. எஜமானே! இந்த மனிதனோடு தனிமையில் நான் கொஞ்ச நேரமாவது பேசவேண்டுமென்று என் மனம் நிரம்பவும் தாகப்படுகிறது. அதற்குத் தாங்கள் அநுமதி கொடுக்கலாமா?'' என்று நிரம்பவும் இறைஞ்சி வேண்டிக் கொண்டார். அதைக்கேட்ட கலெக்டர் உடனே காத்தானை உள்ளே அழைத்துவரும்படி சிரஸ்ததாரை அனுப்பி வைத்தார். குஞ்சிதபாத முதலியார் கூறியதைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்த வர்களான கிராம முனிசீப் முதலிய கனவான்கள் குஞ்சிதபாத முதலியார் பிழைத்துக் கொண்ட வரலாற்றை அப்பொழுதுதான் ஒருவாறு தெரிந்துகொண்டு, அதைக் குறித்து அளவற்ற வியப்பும், பிரமிப்பும், ஆனந்தமுமடைந்து ஒருவரிடத்தொருவர் ரகசியமாகப் பல கேள்விகள் கேட்டுக் கொண்டனர். கலெக்டர் குஞ்சிதபாத முதலியாரை மாத்திரம் முன்போல அறைக்குள் போய் இருக்கும்படி செய்து, மற்ற கனவான்களை அவர்களிருந்த அறைக்குள்ளிருந்து வரவழைத்து அந்தக் கூடத்திலேயே ஒரு பக்கமாக நின்று கொண்டிருக்கும்படி செய்துவிட்டு காத்தானு டைய வருகையை எதிர்பார்த்திருந்தார்.

திருவடமருதூரிலிருந்து வந்திருந்த எல்லோரிலும் காத்தானே நிரம்பவும் பயந்த சுபாவமுடையவன். அவன் தனது சேரியை விட்டு ஊருக்குள்ளே இருக்கும் மிராசுதார்களிடம் வருவதென்றாலே பயந்து நடுங்கிப் பதுங்கி ஒதுங்கி அரை

பர்லாங்கு தூரத்திற்கு அப்பால் நின்றே "ஆண்டே ஆண்டே!" என்று நிரம்பவும் அச்சத்தோடு கூப்பிடும் இயல்புடையவன். அவன் அதற்கு முன் எந்தக் கச்சேரியிலும் ஏறியறியாதவன்; எந்த உத்தியோகஸ்தரோடும் பேசிப் பழகாதவன். தனக்கு தஞ்சை ஜில்லா பெரிய கலெக்டரிடத்திலிருந்து சம்மன் வந்திருக்கிறது என்ற செய்தியை அவன் உணர்ந்தபோதே, அவனுக்கு உயிர் போவது போலாய் விட்டது. எதற்காகத் தனக்குச் சம்மன் வந்திருக்கும் என்ற கேள்வியை அவன் தனக்கருகில் வருவோரிடத்திலெல்லாம் கேட்டுக் கொண்டே இருப்பான். சம்மன் வந்த பிறகு அவனுக்கு ஆகாரத்திலாவது, தூக்கத்திலாவது, இன்னம் தனது இதர அலுவல்களிலாவது மனம் செல்லவில்லை. தஞ்சை கலெக்டர் கச்சேரிக்குள் நுழைவது தூக்கு மேடைக்கு அழைத்துச் செல்லப்படுவதுபோல, அவனது மனதில் விவரிக்க இயலாத சங்கடத்தையும் வேதனையையும் உண்டாக்கியது. அவன் தமது ஊரிலிருந்து வந்திருந்த மற்ற மிராசுதார்களைப் பார்த்து, "சாமீ! என்ன வெசாரணை சாமீ! சுடுகாட்டேக் காத்துகிட்டுக் கெடக்கற இந்த நாயெ என்னாத்துக்கு சாமீ இம்பிட்டுத் தூரம் இளுக்கறாங்க. சங்கதி இன்னதுன்னு தெரிஞ்சா ரவையூண்டு சொல்லுங்க சாமீ. என் மனசு தவிக்குது சாமீ! ஏஞ்சாமீ! கலெக்ட்டரு தொர எப்பிடி இருப்பாரு சாமீ! நம்பளெப் போலெ இருப்பாரா, இல்லாமெப் போனா மதுரை வீரன் கணக்கா, அல்லாட்டி, பெரிய பூதங்கணக்கா இருப்பாரா சாமீ! நான் போனா அவரு என்னை என்னாச்சும் சேஞ்சுப்புடுவாரா சாமீ?" என்று பலவிதப்பட்ட விபரீத சந்தேகங்களையும் கவலையையும் கொண்டு அதே பைத்தியமாகப் பிடித்துப் பிரமித்து மருள மருள விழித்துக் கொண்டு சித்தக் கலக்கம் அடைந்து நின்று, கலெக்டரது பிரம்மாண்டமான கச்சேரிக் கட்டிடத்தைப் பார்க்கப் பார்க்க, அவனுக்கு அது பூலோகமோ தேவேந்திரலோகமோ என்ற மலைப்பும் மனப்பிராந்தியும் ஏற்பட்டுப் போயின. அத்தகைய விபரீதமான நிலைமையில் இருந்த காத்தானை சிரஸ்ததார் அழைத்துக் கொண்டு போய்க் கலெக்டருக்கு எதிரில் நிறுத்தினார். கிலியினால் அவனது உடம்பு குபீரென்று வியர்த்துப் போயிற்று. கைகால்களெல்லாம் வெடவெடவென்று உதறுகின்றன; சகிக்க வொண்ணாத திகிலினால் அவனது தொண்டை இறுகிப்

போகவே, அவன் வாயைத் திறந்து பேசுவதற்கும் கூடாமல் போய்விட்டது. பெரிய ஆசனத்தின்மீது உட்கார்ந்து கொண்டிருந்த கலெக்டரை அவன் நிமிர்ந்து பார்த்தான். அவர் மற்ற சாதாரண மனிதரைப் போல இருந்ததைக் காணவே, அவனது நிலைமை சிறிது கட்டிலடங்கத் தக்கதாக மாறியது. அதுவுமன்றி, தங்கள் ஊர் மிராசுதார்கள் அங்கு ஒரு புறத்தில் ஒன்றாக நின்று கொண்டிருந்ததைக் காணவே அவனது உயிர் மீண்டது. அவன் ஒருவாறு தைரியமடைந்து குனிந்து கலெக்டரை நோக்கி ஒரு கும்பிடு போட்டான். உடனே கலெக்டர் அவனைப் பார்த்து நிரம்பவும் அன்பாகவும், சுயமாகவும் பேசத்தொடங்கி, "உன் பெயர் காத்தானா?" என்றார்.

காத்தான் : ஆமாஞ்சாமீ!

கலெக்டர் : திருவடமருதூரில் சுடுகாடு காக்கிறது உன் வேலையா?

காத்தான் : ஆம்போ.

கலெக்டர் : இதோ நிற்கிறார்களே. இவர்கள் எல்லோரும் உன்னுடைய ஊர் மனிதர்கள்தானா? இவர்கள் உனக்குத் தெரிந்தவர்கள் தானா?

காத்தான் : ஆம்போ. ஆம்போ. எல்லாரும் எங்க வூரு ஆண்டமாருங்கதான். எல்லாரும் எனக்குத் தெரிஞ்சவங்கதானுங்க.

கலெக்டர் : நீ இப்போது இங்கே என்ன காரியமாக வந்திருக்கிறாய் என்பதை இவர்களிடத்திலாவது, வேறே யாரிடத்திலாவது நீ கேட்டுத் தெரிந்து கொண்டாயா?

காத்தான் : கேட்டேனுங்க. யாரும் சொல்லலிங்க.

கலெக்டர் : இவர்கள் எல்லோரும் எதற்காக வந்திருக்கிறார்கள் என்பதையாவது நீ கேட்டுத் தெரிந்து கொண்டாயா?

காத்தான் : இல்லீங்க எசமானே! அம்பிட்டுப் பெரிய தனம் எனக்கு ஆவுமா மவராசா! அவங்கள்லாம் பெரிய பெரிய ஆண்டமாருங்க. அவுங்களையா அந்த மாதிரி கேள்வி கேக்கறதுங்க. தொரைங்களுக்குத் தெரியாத சங்கதியா! – என்றான்.

அதைக்கேட்ட கலெக்டர், "ஓகோ அப்படியா! இவர்களிடம் நீ அதைக் கேட்கக் கூடாதா! இருக்கட்டும். இதோ பக்கத்து அறையில் உள்ள ஊர் மனிதர் இன்னொருவர் இருக்கிறார். அவரைக் கூப்பிடுகிறேன்; அவர் அவ்வளவு பெருமை பாராட்டு கிறவர் அல்ல. ஆகையால், அவரிடம் நீ கேட்டால், உனக்குத் தக்க உத்தரம் சொல்லுவார்" என்று கூறிய வண்ணம் குஞ்சிதபாத முதலியார் இருந்த அறைப் பக்கம் திரும்பி, "ஐயா! வாருங்கள் வெளியில்" என்றார்.

அடுத்த நிமிஷம் குஞ்சிதபாத முதலியார் அறைக்குள்ளிருந்து கூடத்திருந்து வந்து சேர்ந்தார். வந்தவர் எதிரில் நின்ற காத்தானைப் பார்த்தார். அவனும் நிமிர்ந்து அவர் யாரென்று பார்த்தான். பார்க்கவே, திடீரென்று பிரம்மாண்டமான ஒரு ஜோதி மனிதரது கண்ணில் வந்து தாக்கினால், அவர்கள் எவ்வாறு பிரமித்து திடுக்கிட்டு மதிமயங்கி நிற்பார்களோ அவ்வாறு காத்தான் தனது கண்களையே நம்பாமல் பிரமித்து ஸ்தம்பித்து ஒரு நிமிஷ நேரம் அப்படியே நின்றுவிட்டான். அடுத்த நிமிஷம் அவனது உடம்பு மின்சார சக்தியால் ஊக்கப் பட்டதுபோல அளவற்ற உற்சாகமும் கட்டிலடங்கா ஆவேசமும் கொண்டது. தான் பெரிய கலெக்டரின் கச்சேரியில் அவருக் கெதிரில் நின்றதையும் அவன் மறந்தான், தன்னையும் மறந்தான், மற்றவர் நின்றதையும் மறந்துபோய் சன்னதங் கொண்டவன் போல வாய்விட்டுப் பெருங்கூச்சல் செய்து, "ஆ! சாமீ! எங்கப்பா! நீயா இங்கிட்ட வந்திருக்கறே! என் ராசாவே! ஓங்களெ மறுதரம் இந்த ஜென்மத்துலெ காணப் போறேனான்னு, ஏங்கிக் கெடந் தேண்டாயப்பா! என் தொரையே! அன்னக்கி ராவுலே நம்ப ஊரு மசானத்துலெ ஓங்களை உட்டுப் பிரிஞ்ச மொதக்கொண்டு இன்னவரையிலே ராவாப்பவலா ஓங்க நெனெப்பே நெனப்பா இருக்கிறேனுங்க சாமீ! ஓங்க குடியும் குடித்தனமும் இருந்த இருப்பென்ன! ஓங்க செல்வமென்ன! செல்வாக்கென்ன! அப்பிடிப்பட்ட கர்ன மவராசனோடெ ராச்சியம் இருந்த எடந் தெரியாமெப் போயிடுச்சே! நீங்க எல்லாத்தியும் தோத்துப்புட்டு அரிச்சந்திர மவராசன், நள மவராசன், தர்மராசனெப் பெலே, பரதேசியாய்ப் போயிட்டீங்களே! ஐயா யப்பா! இந்த வவுத் தெரிச்சுக் கொடுமையெ என்னான்னு சொல்லப் போறேன் என்

ராசதொரையே'' என்று கூறிக் கதறியழுது கண்ணீரை ஆறாய்ப் பெருக விட்டவனாய் அப்படியே வேரற்ற மரம்போலக் குஞ்சிதபாத முதலியாரது பாதத்திற்கருகில் சாஷ்டாங்கமாக விழுந்து ஓலமிட்டு அலறத் தொடங்கிவிட்டான். அவனது மனதில் கரையுடைத்து விடப்பட்ட பெருத்த நதியின் வெள்ளம் போல அபாரமான மனவெழுச்சியும், ஆனந்தப் பெருக்கும், துயரப் பெருக்கும் பொங்கி அவனை மேற்கொண்டெழுந்து கரைபுரண்டோடின. ஆதலால், தான் கலெக்டரது கச்சேரியில் இருந்ததையாவது அவர் தன்னைக் கோபித்துத் தண்டிப்பாரோ என்பதையாவது சிறிதும் எண்ணாமல் துடிதுடித்துப் பதறிக் கீழே சாய்ந்து மனமுருகிக் கனிந்து தேம்பித் தேம்பி அழத் தொடங்கி விட்டான். அந்தக் காட்சி கல்லும் கரைந்துருகத்தக்க மகா பரிதாபக் காட்சியாக இருந்தமையால், குஞ்சிதபாத முதலியார் அழுகிறார், கிராம முன்சீப் முதலிய சாக்ஷிகள் எல்லோரும் பொருமிப் பொருமி அழுகின்றனர். கலெக்டரும் குழந்தைபோல விம்மி விம்மி அழுகிறார். சிரஸ்ததார், டலாயத்துகள், டபேதார் முதலிய சிப்பந்திகளும் அழத் தொடங்கி விட்டனர். அந்த ஆனந்த கரமான அழுகை ஐந்து நிமிஷ காலம் எவராலும் அடக்க இயலாததாய் நீடித்து நின்றது. கலெக்டர் தமது கண்ணியமான நிலைமையைக் கருதி உடனே தமது கண்ணீரைத் துடைத்து மனத்தைத் திடப்படுத்திக்கொண்டு காத்தானை நோக்கி, ''அடா காத்தான்! எழுந்திரு. எழுந்திரு. போதும் இந்த ஐயாவிடம் சங்கதி தெரிந்து கொண்டது. இது சர்க்கார் கச்சேரி என்பதைக்கூட மறந்து கீழே விழுந்து இப்படிக் கூச்சலிடுகிறாயே! எழுந்திரு'' என்று அதட்டிக் கூறினார்.

உடனே காத்தான் பயந்து, சரேலென்று எழுந்து வணக்கமாக நின்று, ''இல்லீங்க தொரையே! இங்க எசமானுக்கு வந்த கதியெ நீங்க கேட்டீங்கன்னா, அப்படியே உருவிப் போயிடுவீங்க ராசாவே! என்னமோ நானு ஏளெயிங்க. தயாளமாக் கஞ்சி வாத்து எங்க குடும்பத்தெ காப்பாத்தின புண்ணியவானெப் பாத்தா ஒடனே என்னயறியாமப் பொங்கிப் போயிடிச்சுங்க. கோவம் வைக்காதீங்க'' என்று தேம்பித் தேம்பி அழுத வண்ணம் நிரம்பவும் பணிவாகக் கூறினான்.

கலெக்டர், "இந்த ஐயாவுக்கு என்ன கதி வந்ததப்பா? நீ சொல்வது எனக்கு விளங்கவில்லையே! விவரமாகச் சொல்," என்றார்.

உடனே காத்தான் குஞ்சிதபாத முதலியாரது குடும்ப வரலாறு, அவர் மார்படைப்பினால் ஸ்மரணை தப்பிப் போனது, அவர் சுடுகாட்டில் வைத்துக் கொளுத்தப்பட்ட பின்னர் பிழைத்து எழுந்தது, பிறகு தான் அவரது மாளிகைக்குப் போய்த் திரும்பி வந்து அவரை அனுப்பி வைத்தது முதலிய விருத்தாந்தம் யாவையும் சவிஸ்தாரமாக எடுத்துக் கூறினான். அதைக்கேட்ட சாக்ஷிகளும் மற்றவரும் குஞ்சிதபாத முதலியார் மீது அளவற்ற இரக்கமும், தயாளமும் காட்டி, அவருக்கு நேரிட்ட மகா துக்ககரமான அவகேட்டைக் குறித்து மிகுந்த விசனமும் அநுதாபமும் கொண்டு கலங்கியுருகித் தவித்து நின்றனர்.

உடனே கலெக்டர், காத்தானை நோக்கி, "ஏனப்பா காத்தான்! நெருப்புப் பற்றிக்கொண்டு கொஞ்ச தூரம் எரிவதற்குள் இந்த ஐயா எழுந்து ஜதையை விட்டு இப்பால் வந்துவிட்டதாகச் சொல்லுகிறாயே! அது நிஜமாக இருக்கலாம். எரிந்துபோன இவருடைய எலும்பை எடுத்துக்கொண்டு போய் ஆற்றில் போடவும், இவருடைய சாம்பலைக் கரைத்து விடவும் இவரைச் சேர்ந்த மனிதர்கள் மறுநாள் மயானத்திற்கு வந்திருப்பார்களே. அப்போது அவர்கள் வந்து பார்த்து எவ்வித சந்தேகமும் கொள்ளவில்லையா? அப்பொழுது நீ அவர்களிடம் உண்மையை வெளியிட வேண்டுமென்று நினைக்கவில்லையா?" என்றார்.

காத்தான் "ஆமாஞ்சாமீ! அதுவும் ஒரு கேவிதானுங்க. இந்த எசமான் நெருப்பெ உட்டு இப்பாலெ வந்த பொறவாலே, நானு நெருப்பே கவனிக்கவே இல்லீங்க. கட்டைங்களும் எருமுட்டைங்களும் தானா எரிஞ்சு அடங்கி அவுஞ்சி சாம்பலாப் போயிடிச்சுங்க. மைக்கா நாளு ஐயாவோடெ மாமனாரும் இன்னம் இரண்டொருத்தரும் வந்தாங்க. ஐயா பொளச்சிக்கின சங்கதி அந்த மாமனாருக்கு ராத்திரியே தெரியுமல்ல, அதுனாலே அவுரே தந்தரமா அதுக்கு ஒரு சமாதானம் சொல்லிப் புட்டாரு. ஐயாவோடெ ஒடம்பு ரொம்ப வயசாயி எளச்ச மெலிஞ்சுபோன

ஒடம்பு. கட்டையிங்க அதியம். அதுனாலே எலும்பு கிலும்பு எல்லாம் வெந்து நீறாப் போயிருச்சு – இன்னு அவுரு மத்தவங்களுக்குச் சமாதானம் சொன்னாரு. அவுங்க அதெ நெசமுன்னு நம்பி சொம்மா இருந்துட்டாங்க. அப்பாலெ மரக்கட்டெச் சாம்பலெயெல்லாம் அவுங்க தண்ணியே ஊத்திக் கரைச்சுப்புட்டுப் போயிச் சேர்ந்தாங்க. அமிட்டுதான் சேதி'' என்றான்.

அதைக் கேட்ட கலெக்டர் திருவிடமருதூரிலிருந்து வந்திருந்த சாக்ஷிகள் எல்லோரையும் பார்த்து, ''ஏன் ஐயா என்ன சொல்லு கிறீர்கள்? இவன் சொல்லுகிற வரலாறு உண்மையாக இருக்குமா? இவர் உங்கள் ஊர்க் குஞ்சிதபாத முதலியார்தானா, அல்லவா?'' என்றார்.

உடனே எல்லோரும் ஏகமனதாக, ''காத்தான் சொல்வது நிஜமாகத்தான் இருக்க வேண்டும். இவர் குஞ்சிதபாத முதலியார் என்பதைப் பற்றிக் கொஞ்சமும் சந்தேகமில்லை'' என்றனர்.

உடனே கலெக்டர், ''சரி; அது இருக்கட்டும். இவர் இப்போது உங்களுடைய ஊருக்குள் வந்தால், நீங்கள் இவர் மேல் கல்லை விட்டெறிந்து இவரை அடித்துக் கொன்று விடுவீர்களா?'' என்றார்.

ஜனங்கள், ''ஐயோ பாவமே, நாங்களேன் அப்படிச் செய்கிறோம். நாங்களும் மனிதர்கள்தானே; பேய் பிசாசுகள் அல்லவே; ஒரு நாளும் நாங்கள் அப்படிச் செய்ய மாட்டோம்'' என்றனர்.

கலெக்டர், ''மற்றவர்கள் அப்படிச் செய்தால், அதைப் பார்த்துக்கொண்டு சும்மா இருப்பீர்களா?'' என்றார்.

எல்லோரும், ''அதற்கும் நாங்கள் இடம் கொடுக்க மாட்டோம்'' என்றனர்.

உடனே கலெக்டர் அவர்கள் எல்லோரையும் நோக்கி, ''சரி; நீங்கள் இனி உங்கள் ஊருக்குப் போகலாம். நான் இப்போது செய்த விசாரணையின் விவரத்தையெல்லாம் நம்முடைய துரைத் தனத்தாருக்கு அனுப்பப் போகிறேன். அவர்களுடைய முடிவான உத்தரவு வெகு சீக்கிரத்தில் வந்துவிடும். மறுபடி குஞ்சிதபாத

முதலியார் உங்கள் ஊரில் இருக்க நேரிட்டால், நீங்கள் எல்லோரும் இவருக்கு யாரும் எவ்வித இடைஞ்சலும் செய்யாமல் பாதுகாக்க வேண்டும். அது விஷயமாக இவருக்குப் போலீஸ் பந்தோபஸ்தும் கிடைக்கும்படி நான் எழுதுகிறேன். நீங்கள் இனி போகலாம். அடே காத்தான்! ஐயா சீக்கிரம் ஊருக்கு வந்து விடுவார் என்றும், இவருக்கு யாராவது கெடுதல் செய்ய எத்தனித்தால் அவர்கள் கடுமையான சர்க்கார் தண்டனைக்கு ஆளாவார்கள் என்றும் ஊர் முழுதும் தண்டோரா போட்டுத் தெரிவி'' என்றார்.

அதைக்கேட்ட காத்தான் தாங்க வொண்ணாத பெரு மகிழ்ச்சியடைந்து ஆனந்தக் கூத்தாடி, "புத்தி புத்தி சந்தோசம் சந்தோசம்; இப்பவே ஓடி ஓடனே தமுக்குப் போட்டுட்டு மறு சோலி பாக்கறேனுங்க. எசமானே மாத்திரம் சுருக்குனு ஊருக்கு அனுப்பி வையுங்கோ. தொரையே! ஓங்கிளிக்கு ஆயிரங்கோடி புண்ணியமுண்டுங்க. ஓங்க புள்ளெ குட்டிங்க நல்லா சந்தோசமா ஆயிரங்காலம் வாளுவாங்க,'' என்று கூறி சாஷ்டாங்கமாகக் கலெக்டருக்கெதிரில் விழுந்து கும்பிட்டு விட்டுக் குஞ்சிதபாத முதலியாரிடத்திலும் உருக்கமாகவும் பணிவாகவும் செலவு பெற்றுக் கொண்டு வெளியில் சென்றான். மற்ற சாக்ஷிகளும் உடனே வெளியேறினர். பிறகு கலெக்டர் குஞ்சிதபாத முதலியாரது கைரேகை அடையாளத்தை இரண்டு மூன்று காகிதங்களில் பதிய வைக்கச் செய்தபின், தமது சிரஸ்ததாரை அழைத்து, "ஐயா! என்னுடைய மோட்டார் வண்டியில் இவரை உட்கார வைத்துக்கொண்டு நீர் உடனே திருவையாற்றுக்குப் போய் இவருடைய ஜாகையில் இவரை ஜாக்கிரதையாகக் கொண்டுபோய்ச் சேர்த்துவிட்டு வந்து சேரும்'' என்று கட்டளையிட்டார்.

உடனே குஞ்சிதபாத முதலியார் கலெக்டர் தம்மிடம் காட்டிய அளவுகடந்த அன்பையும் மரியாதையையும் உணர்ந்து தமது மனத்தில் பொங்கியெழுந்த நன்றியறிதலின் பெருக்கை வெளியிட்டு அவரைப் பலவாறு மெச்சிப் புகழ்ந்து விடைபெற்றுக் கொண்டு சிரஸ்ததாருடன் அவ்விடத்தைவிட்டு வெளியில் சென்றார்.

உடனே கலெக்டர் திருவடமருதூருக்கு சம்பந்தப்பட்ட சப்ரிஜிஸ்டிரார் கச்சேரியிலிருந்து முன்னரே தருவிக்கப்பட்டிருந்த குஞ்சிதபாத முதலியாரது பழைய ரேகைக் குறிகள் அடங்கிய புஸ்தகத்தையும், அப்போது எடுக்கப்பட்ட ரேகைகள் அடங்கிய காகிதங்களையும் சர்க்கார் ரேகை பரிசோதக உத்தியோகஸ்தரிடம் அனுப்பி வைக்க, அவர் அவைகளை நிரம்பவும் ஜாக்கிரதையாக ஆராய்ச்சி செய்து பார்த்து அவைகள் எல்லாம் ஒரே விரலின் ரேகைக் குறிகள்தாம் என்று உறுதிமொழி எழுதி அனுப்பி வைத்தார். அதையும், மற்ற விசாரணை விவரங்கள் அடங்கிய காகிதங்களையும் கலெக்டர் உடனே சென்னை துரைத் தனத் தாருக்கு அனுப்பி வைத்தார். குஞ்சிதபாத முதலியாரால் எழுதப் பட்டிருக்கும் மனு முற்றிலும் உண்மையானதென்றும், அவர் செய்து கொண்டிருக்கும் வேண்டுகோள்கள் நியாயமானவை யென்றும், அதன்படியே துரைத்தனத்தார் உத்தரவு பிறப்பிக்க வேண்டுமென்றும் தாம் பலமாய்ச் சிபாரிசு செய்வதாகவும் கண்டு கலெக்டர் ஒரு கடிதமும் எழுதியனுப்பிக் கொண்டார்.

அதன்பிறகு ஒரு வார காலம் கழிந்தது. சென்னை துரைத் தனத்தாரிடத்திலிருந்து உத்தரவு கிடைத்துவிட்டது. குஞ்சிதபாத முதலியாரது மனுவின் கோரிக்கைகள் முற்றிலும் ஒப்புக் கொள்ளப்பட்டதோடு, அவருக்குத் தேவையான போலீஸ் உதவிகளையும் தஞ்சை ஜில்லா கலெக்டர் செய்து கொடுக்க வேண்டு மென்றும் துரைத் தனத்தார் உத்தரவு பிறப்பித்திருந்தனர். அந்த உத்தரவின் பிரதியொன்றை சென்னை துரைத்தனத்தார் தபால் மூலமாக நேரில் குஞ்சிதபாத முதலியாருக்கே அனுப்பி வைத்தனர். அதைப் படித்த திவான் முதலியாரும் அவரது தந்தையும் அளவற்ற களிப்பும் குதூகலமும் அடைந்தனர். முக்கியமாகத் தஞ்சை ஜில்லா கலெக்டர் தமது தந்தையின் மனு விசாரணை காலத்தில் காட்டிய அன்பையும், மரியாதையையும், புத்திசாலித் தனத்தையும் அறிந்து, அதுபற்றி அளவளாவி இருந்த தருணத்தில், சென்னை துரைத் தனத்தாரின் உத்தரவு கிடைத்த மையால், தாம் எடுத்துக் கொண்ட முயற்சி தோல்வியிலும் அவமானத்திலும் முடியாமல் வெற்றியாயும் பூர்த்தியாயும் தாம் நினைத்தபடியும் முடிவுற்றதை எண்ணி உவகை பூத்து உள்ளங் குளிர்ந்ததன்றி, அன்றைய தினம் சுமார் பதினாயிரம் ரூபாய்

வரையில் செலவு செய்து சுவாமிக்கு அபிஷேகம், சகஸ்ரநாம அர்ச்சனை, நிவேதனம் முதலியவைகளை நடத்தி வைத்ததோடு ஏழைகளுக்கு அன்ன தானம் வஸ்திர தானம் முதலியவை களையும் தாராளமாக நடத்தி வைத்தார். உத்தரவு வந்து சேர்ந்த தினம் முழுதும் தந்தையும் புத்திரரும் அந்த அபார சந்தோஷத்தில் மெய்ம்மறந்து போயிருந்தனர். ஆதலால் அந்த உத்தரவின்மேல் தாம் எவ்விதமான நடவடிக்கை எடுத்துக் கொள்வதென்ற விஷயத்தில் தமது கவனத்தைச் செலுத்தாது இருந்தனர். மறுநாள் காலையில் அவர்கள் அந்த விஷயத்தைப்பற்றி யோசிக்கவாரம்பித்து முதலில் தஞ்சை ஜில்லா கலெக்டருக்கு ஒரு கடிதமெழுதி, அதில் குஞ்சிதபாத முதலியார் தமது மனமார்ந்த நன்றியறிதலை அவருக்கு அறிவித்துக் கொண்டார். சென்னைத் துரைத் தனத்தாரது உத்தரவின் முக்கிய அம்சங்கள் அடியில் வருவன:—

1. திருவடமருதூர் மிராசுதாரான குஞ்சிதபாத முதலியார் மார்படைப்பினால் பிரக்ஞை தவறியிருந்த சமயத்தில், அவரைச் சேர்ந்த மனிதர்களும் மற்றவர்களும் அவர் இறந்துபோய் விட்டாரென்று தப்பாக அபிப்பிராயப்பட்டு அவரை மயானத்தில் ஜதையில் வைத்துக் கொளுத்திவிட்டுச் சென்றனர் என்பதும், பிறகு அவர் இறக்காமல் இப்போதும் இருந்து வருகிறார் என்பதும், தஞ்சை ஜில்லா கலெக்டர் நடத்திய மகா திறமையான விசாரணையிலிருந்து சந்தேகமற நிச்சயப்படுவதால், அவர் இறக்கவில்லை யென்பதையும், அந்தத் தேதி வரையில் அவருக்கு இருந்து வந்த சொத்து சுதந்திரங்களின்மேல் அவருக்கு இருந்த உரிமை அப்படியே இருந்து வருகிறதென்பதையும் நாம் ஏற்றுக் கொள்வதோடு, இதை சர்க்கார் கெஜட்டுகளின் மூலமாகவும் தண்டோரா மூலமாகவும் பகிரங்கப்படுத்த உத்தரவு செய்கிறோம்.

2. அவர் உயிரோடு இருக்கிறார் என்பதைத் தெரிந்து கொண்டும், அவரது மனைவியும், அவளுடைய தகப்ப னாரும் அவரது ஸ்தாவர சொத்துக்களை விற்றது தவறு. அவர் இறந்து போயிருந்தாலும், அவரது பெயரானது முடிவு தெரியாதிருக்கும் நிலைமையில் அதை அவர்கள் விற்றதும், மற்றவர் அதை வாங்கினதும் சட்டப்படி செல்லத்

தக்க விஷயங்களல்ல. ஆயினும், அவர் அவற்றிற்காகக் கொடுக்கப்பட்ட தொகையைத் தாமே திருப்பிக் கொடுத்து விடுவதாக ஒப்புக் கொள்ளுகின்றார். ஆதலால், அந்தச் சொத்துக் களை வாங்கியவர்கள் பணத்தைப் பெற்றுக் கொண்டு அவற்றை அவரிடம் ஒப்படைக்கக் கடமைப்பட்டவர்களாகி றார்கள். அவர்கள் அப்படிச் செய்யத் தவறினால், சிவில் கோர்ட் அதிகாரிகள் இந்த உத்தரவைத் தங்களுடைய டிக்ரிகள் போல பாவித்து, சட்டப்படி நிறைவேற்றி வைக்கக் கடமைப்பட்டிருக்கிறார்கள்.

3. குஞ்சிதபாத முதலியாருக்கு மற்ற ஜனங்கள் எவ்விதமான துன்பமும் இழைக்காமல் அவரையும் அவரது சுதந்திரங்களையும் பாதுகாக்கவும், அவரது மனைவி இருக்கும் இடத்தைக் கண்டுபிடித்து அந்த அம்மாளை அவரிடம் ஒப்புவிக்கவும், எல்லா ஊர்ப் போலீசாரும் கிராம அதிகாரிகளும் அவருக்குத் தக்க உதவி செய்ய வேண்டு மென்று இதன் மூலமாய்க் கட்டளையிடுகிறோம். இவையே உத்தரவின் முக்கியமான அம்சங்கள்.

அந்த உத்தரவின் மேல் தாம் எவ்விதமான நடவடிக்கைகள் எடுத்துக் கொள்வதென்பதைப் பற்றி திவான் முதலியார் ஆழ்ந்து சிந்தனை செய்தார். தாம் அத்தனை தினங்களாய்த் தேடியலைந்தும், துப்பு விசாரித்தும், தாம் தமது இளைய தாயைக் கண்டுபிடிக்க இயலாமற் போனதை உணர்ந்த திவான் சாமியாருக்கு, அவள் எளிதில் அகப்பட மாட்டாளென்ற ஒரு சந்தேகம் தோன்றியது. ஆகவே, தமது தந்தையை அடிக்கடி தனிமையில் இருக்க விடுத்துத் தாம் வெளியூர்களுக்குப் போகவேண்டியிருக்கும் ஆதலால், தாம் தமது தந்தையைத் திருவடமருதூரில் தனியாக விடுத்துச் சென்றால், அவரது ஸ்தாவர சொத்துக்களை விலைக்கு வாங்கியவர்களோ மற்றவர்களோ அவர்மீது பகைமை பாராட்டி அவருக்கு ஏதேனும் தீங்கிழைப்பர் என்ற எண்ணம் உதித்தமையால், தாம் தமது இளைய தாயைக் கண்டுபிடிக்கிற வரையில் தமது தந்தை திருவையாற்றிலேயே இருப்பது அவருக்கு உசிதமாகப்பட்டது. அந்த யோசனையை அவர் கிழவரிடம் கூற, அவரும் அதுவே நலமானதென்று

ஒப்புக்கொண்டார். அதுவுமன்றி சென்னை துரைத் தனத்தாரால் வெளியிடப்பட்ட உத்தரவோடு கிழவரது இளைய மனைவியான கமலவல்லி, அவளது தந்தை, தாய், தமயன் முதலியோரது அங்கமச்ச அடையாளங்களை விரிவாக எழுதிய குறிப்பையும் சேர்த்து லக்ஷக்கணக்கில் பிரதிகள் தயாரித்து, அவைகளைத் தஞ்சை ஜில்லா கலெக்டர் மூலமாகவும் மற்ற ஜில்லா கலெக்டர்கள் மூலமாகவும் எல்லா ராஜதானிகளிலுமுள்ள சகலமான ஊர்களின் கிராம முன்சீப்புகளுக்கும், போலீஸ் ஸ்டேஷன் களுக்கும் அனுப்பும்படி ஏற்பாடு செய்ய வேண்டுமென்றும் அவர்கள் இருவரும் முடிவு செய்தனர். அவ்வித அடையாள மும் இன்னின்ன பெயர்களும் உள்ள மனிதர்கள் எந்த ஊரில் இருக்கிறார்களோ, அந்த ஊர் கிராம அதிகாரிகளோ, போலீசாரோ அதைப்பற்றி உடனே தமக்குத் தந்தி மூலமாய் அறிவிக்க வேண்டுமென்றும், அவர்கள் தம்மிடம் வரப் பிரியப்பட்டால், உடனே அவர்களை அழைத்து வந்து தம்மிடம் சேர்க்க வேண்டுமென்றும், அவர்கள் வர மறுத்தால், அவர்களைப் பிடித்துப் போலீஸ் பந்தோபஸ்தில் வைத்துத் தமக்கு உடனே தந்தி மூலமாய் அறிவிக்க வேண்டு மென்றும், அப்படிச் செய்வோருக்கு ஆயிரம் ரூபாய் சன்மானம் கொடுக்கப்படும் என்றும் ஒரு வேண்டுகோளை யும் அந்த உத்தரவோடு சேர்த்துத் தயாரித்து அனுப்புவ தென்றும் அவர்கள் தீர்மானித்துக் கொண்டனர். உடனே திவான் சாமியார் சென்னையிலிருந்த பெரிய அச்சுக் கூடங்களில் இந்த உத்தரவையும் வேண்டுகோளையும் லக்ஷக்கணக்கில் அச்சியற்றி அவைகளைச் சகலமான ஜில்லாக்களின் கலெக்டர்களுக்கும் அனுப்பி வைத்துவிட்டுத் திருவையாற்றிற்கு வந்து சேர்ந்து விஷயத்தைத் தமது தந்தை யாரிடம் தெரிவித்தார். அந்த உத்தரவுகள் சுமார் ஒரு வார காலத்திற்குள் எல்லாக் கிராமங்களுக்கும் பரவி விடுமென்றும், சுமார் பத்து தினங்களுக்குள் எந்த ஊரிலிருந்தாவது தமக்குத் தந்தி வருமென்றும் உடனே கமலவல்லியைத் தாம் அழைத்து வந்து விடலாம் என்றும் அவர்கள் ஆவலோடு ஒவ்வொரு தினமும் எதிர்பார்த்துப் பார்த்து ஏக்கமும்

ஏமாற்றமும் அடைந்தவராய் இருந்தனர். சுமார் ஒருமாத காலம் கழிந்து போயிற்று. எந்த ஊரிலிருந்தும் எவ்விதமான தகவலும் வந்து சேரவில்லை. கமலவல்லி தனது கற்பு நிலைமையிலிருந்து தவறாமல் இருந்தால் மாத்திரம் தாம் அவளை ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டுமென்று அவர்கள் எண்ணியிருந்தார்கள் என்பதை நாம் இங்கு குறிப்பிடுவது மிகையாகும். அவள் ஒரு கால் தனது கற்பு நிலையில் தவறிப் போனதால், தம்மிடம் வர விருப்பங்கொள்ளாது எவ்விடத்திலாயினும் ஒளிந்து கொண்டிருக்கிறாளோ அல்லது தம்மைக் குறித்து சென்னை துரைத்தனத்தார் வெளியிட்ட உத்தரவு அவள் வரையில் எட்டாமல் இருக்குமோ அல்லது அவள் இந்தியாவிலேயே இல்லாமல் அக்கரைச் சீமைக்குப் போயிருப்பாளோ என்று தந்தையும் புதல்வரும் பலவாறு ஐயமுற்றுத் தவித்தவராய் இருந்தனர். தாம் எப்படியும் கமலவல்லியின் இருப்பிடத்தைக் கண்டுபிடித்து அவள் என்ன நிலைமையில் இருக்கிறாள் என்பதை அறிந்துவிட வேண்டுமென்ற தீர்மானத்தைச் செய்து கொண்டவர்களாய், தாம் அதற்குமேல் எவ்விதமான நடவடிக்கை எடுத்துக் கொள்ளலாம் என்பதைப்பற்றி இருவரும் இரவு பகல் எண்ணமிட்டுக் கொண்டிருந்தனர்.

15–ஆவது அதிகாரம்
காணிக்குற்றம் கோடிக் கேடு– பிரயாச்சித்தம்

–வது அதிகாரத்தின் முடிவில் குறிக்கப்பட்ட தினத்தன்று இரவில், புரசைப்பாக்கம் பூஞ்சோலையம்மாளது பங்களாவில் நிகழ்ந்த சம்பவங்களை இனி நாம் விவரிப்போம். அந்த பங்களா முன்னரே கூறப்பட்டுள்ளபடி பிரம்மாண்டமான பூஞ்சோலை முதலியவை களைக் கொண்ட விசாலமான கட்டிடம் ஆகையால், அவைகளைக் கவனித்து நல்ல நிலைமையில் வைத்திருப்பதற்காகவும், அவர்களது வண்டிகளை ஓட்டவும், குதிரைகளைப் போஷிக்கவும், அவர்களுக்குச் சமையல் செய்யவும், இன்னும் மற்றுமுள்ள எண்ணிறந்த குற்றேவல்களை நிறைவேற்றி வைக்கவும் சுமார் இருபத்தைந்து சிப்பந்திகள் நியமிக்கப்பட்டி ருந்தனர். அவர்களுள் மூவர் நால்வர் தவிர, மற்ற எல்லோரும் அப்பொழுது அந்த பங்களாவிலேயே இருந்தனர். அவர்கள் எல்லோரையும் பூஞ்சோலையம்மாள் நிரம்பவும் பக்ஷமாகவும் பெருந்தன்மையாகவும் நடத்தி வந்தனள். ஆதலால், எல்லோரும் அந்த அம்மாளைத் தமது சொந்தத் தாயைப் போல மதித்து அவளிடம் மிகுந்த சலுகையும் உரிமையும் பாராட்டி வந்ததன்றி அந்த அம்மாள் தமக்கு எவ்வித கெடுதலும் செய்யமாட்டாள் என்ற நம்பிக்கையையும் கொண்டவர்களாய் இருந்தனர். கோகிலாம்பாள் சகலமான சிப்பந்திகளையும் நடத்தி பங்களா வின் காரியங்களையெல்லாம் ஒழுங்காய்ச் செய்வித்த முக்கிய சூத்திரதாரியாதலால், அவள் அவர்களிடம் மாறிமாறி நயமாக வும், கண்டிப்பாகவும் இருந்து வந்தாள். வேலை வாங்கும் விஷயத்தில் அந்த மடந்தை நிரம்பவும் கண்டிப்பாக இருந்தனள்.

ஆனாலும், அவளது மனம் அபாரமான தயாள குணத்தையும், காருண்யத்தையும் உள்ளடக்கிய மகாசிரேஷ்டமான மனம் என்பதை எல்லோரும் அறிந்து கொண்டிருந்தனர் ஆதலால், அவளது மனம் கோணாதபடி நிரம்பவும் ஜாக்கிரதையாக நடந்ததன்றி, அவளிடம் அத்யந்த வாஞ்சையும், பாசமும் உடையவராய், அவளை மகா லக்ஷுமியின் அவதாரமென்றே மதித்து வந்தனர். சௌந்தரவல்லியைக் கண்டால், அவர்கள் நடுநடுங்கினர். அவள் உலக அநுபவத்தையும் பிறரது கஷ்ட சுகங்களையும் சிறிதும் அறியாத செல்லக் குழந்தை. தான் பிறருக்குக் கெடுதல் செய்யவேண்டுமென்றாவது, தான் துன்மார்க்கமான வழியில் நடக்க வேண்டுமென்றாவது அந்த மடந்தை எண்ணுகிறவளன்று. ஆனாலும், அவளிடத்திலும் தயாளம், பெருந்தன்மை, ஈகை, மற்ற ஒழுக்கத் தூய்மை முதலியவை சம்பூர்ணமாக நிறைந்திருந்தன. ஆனாலும், அவளிடம், தான் செய்வதே சரியான காரியம் என்றும், அதைப் பிறர் ஆக்ஷேபிக்காமல் அதற்கிணங்க நடந்துகொள்ள வேண்டு மென்றும் நினைக்கும் பிடிவாத குணம் பூர்த்தியாக நிறைந் திருந்தது. தான் எந்த விஷயத்திலும் அற்ப குற்றமும் செய்யாமல் ஒழுங்காய் நடப்பதாக அவள் அபிப்பிராயப்பட்டுக் கொண்டிருந் தமையால், பிறரிடம் அற்ப குற்றம் இருப்பதைக் கண்டாலும், அவளுக்கு அபாரமான கோபமும் வெறுப்பும் உண்டாகிவிடும். அவ்வாறு குற்றம் செய்தவர்களை அவள் நிரம்பவும் கடுமையாய் தண்டிப்பதோடு அதற்குப் பிறகு அவர்களது முகத்திலும் விழிக்க விரும்பமாட்டாள். தனது உத்தரவின்படி வேலைக்காரர் எவரேனும் கீழ்ப்படிந்து நடப்பதற்கு அற்ப காலதாமதம் ஏற்படுமானால்கூட அவள் உடனே அந்த வேலைக்காரரைப் பற்றித் தனது தாயிடம் கடுமையாகப் புகார் செய்து அவரை அலுவலினின்று நீக்கிவிட்டே மறுவேலை பார்ப்பாள். ஆதலால், அந்தப் பங்களாவிலிருந்த சுமார் இருபத்தைந்து சிப்பந்திகளும் அவளைப் பற்றி எப்போதும் சிம்ம சொப்பனம் கண்டு, அவள் எந்த வேலை இட்டாலும், அதை முதலில் நிறைவேற்றிய பின்னரே மற்ற அலுவல்களைக் கவனித்தனர்; அவளது கட்டளையென்றால் அதை அந்த க்ஷணத்தில் நிறைவேற்றி விட்டே மற்ற இருவரது காரியங்களையும் கவனிப்பார்கள்.

வேலைக்காரர்கள் ஸௌந்தரவல்லிக்கு முதன்மை கொடுத்தே எந்த வேலையையும் செய்கிறார்களென்பது பூஞ்சோலை அம்மாளுக்கும் கோகிலாம்பாளுக்கும் நன்றாகத் தெரியும். ஆனாலும், அவளிடம் அவர்களிருவரும் கொண்டிருந்த அபார மான வாஞ்சையினாலும், மதிப்பினாலும், அவளது மனம் கோணாதபடி வேலைக்காரர்கள் நடந்து கொள்ளுமாறு விடுத்திருந்தனர்.

ஆகவே, ஸௌந்தரவல்லியம்மாள், எள் என்பதற்கு முன் வேலைக்காரர்கள் எந்த நேரத்திலும் எண்ணெயாகவே, அவளது விருப்பத்தை நிறைவேற்றி, அவள் காலால் இடுவதைத் தலையாற் செய்து வந்தனர்.

அதுவன்றி, மேலே குறிக்கப்பட்ட தினத்தன்று அவள் தனியாக இருந்தமையால், அவளது உத்தரவுகளை ஒரு சக்கரவர்த்தினியின் ஆக்ஞையைப்போல, வேலைக்காரர் வெகு பயபக்தி சிரத்தையுடன் உடனுக்குடன் நிறைவேற்றியபடி, கைகட்டி வாய்பொத்தி அவள் இருந்த இடத்திற்குப் பக்கத்தி லேயே எப்பொழுதும் ஆயத்தமாக நின்று கொண்டிருந்தனர். அவள் முன் கூறப்பட்டுள்ளபடி, மூன்று நான்கு வேலைக்காரர் களைத் தமது உறவினர்களது வீடுகளுக்கெல்லாம் விரைவாகப் போய் விஷயத்தைத் தெரிவித்துவிட்டு வரும்படி செய்ததன்றி, டெலிபோன் எந்திரம் எந்தெந்த உறவினரது மாளிகைகளில் இருந்ததோ, அந்த மாளிகைகளிலிருந்தோருக்கு அந்த யந்திரத்தின் மூலமாகவும் செய்தியனுப்பி வைத்தாள். அதுவன்றி, கோகிலாம் பாள் மைலாப்பூரில் சுந்தரமூர்த்தி முதலியாரது பங்களாவில் இருக்கிறாளென்ற செய்தியைத் தனது தாய் வந்தவுடன் அவளி டம் வெளியிடக் கூடாது என்ற நினைவைக் கொண்ட வளாய், ஸௌந்தரவல்லியம்மாள் அந்தச் செய்தியை எந்த வேலைக்கார ருக்கும் தெரிவியாமல் தனக்குள்ளாகவே வைத்திருந்தாள்.

மைலாப்பூரிலிருந்த சுந்தரமூர்த்தி முதலியார் கோகிலாம்பாள் தமது பங்களாவில் இருக்கிறாள் என்ற செய்தியைத் தாம் தமது தங்கைக்கு அறிவித்திருப்பதாகக் கோகிலாம்பாளிடம் கூறினார் அல்லவா, அவ்வாறு தாம் அவளிடம் கூறியிருப்பதாக, அவர் புஷ்பாவதிக்கும் தெரிவித்தார். ஆதலால், பூஞ்சோலையம்மாள்

பங்களாவிற்குத் திரும்பி வந்தவுடன் புஷ்பாவதி அந்தச் செய்தியை அந்த அம்மாளிடம் வெளியிடக் கடமைப்பட்டிருந்தாள். அவ்வாறு அவள் வெளியிடாதிருப்பாளாயின், பிற்பாடு கோகிலாம்பாளும், அவளது தாயும் சந்தித்துப் பேச நேருமாதலால், அந்த முக்கியமான செய்தியைப் புஷ்பாவதி வெளியிடாமல் மறைத்ததைப் பற்றி அவள்மீது பெருத்த சம்சயம் ஏற்படும். ஆதலால், தாம் அந்தச் சம்சயத்திற்கு இடம் கொடாமல் முன் எச்சரிக்கையாக நடந்துகொள்ள வேண்டுமென்று புஷ்பாவதியும் செளந்தரவல்லியும் நினைத்து, பூஞ்சோலையம்மாள் வரும் பொழுது புஷ்பாவதி தனியான ஓர் அறைக்குள் படுத்துத் தூங்குவதுபோலப் பாசாங்கு செய்வதென்றும், தன் உடம்பின் நிலைமை சரியாக இல்லையாதலால், தானாக எழுந்து வருகிற வரையில் தன்னை யாரும் வந்து எழுப்ப வேண்டாமென்று புஷ்பாவதி சொல்லிவிட்டுப் படுத்துத் தூங்குவதாகச் செளந்தரவல்லி தனது தாயிடம் சொல்வதென்றும், இடையிடையில் என்னென்ன விசேஷ சம்பவங்கள் நடக்கின்றனவென்பதை செளந்தரவல்லியம்மாள் ஒரு வேலைக்காரியின் மூலமாக அவளுக்கு ரகஸியத்தில் சொல்லி அனுப்புகிறதென்றும் அவர்கள் தீர்மானித்துக்கொண்டு அதற்கு அனுகூலமான ஓர் அறையும் குறித்துக்கொண்டனர். அதுவுமன்றி, செளந்தரவல்லி தனது தாயையும், அக்காளையும் அவமானப்படுத்துவதை குரோத நினைவினால் வேண்டுமென்றே செய்வதாகக் காட்டிக்கொள்ளாமல் எவ்விதக் கெட்ட கருத்தும் இன்றி அறியாமையினால் உள்ளதை உள்ளபடி எல்லோருக்கு முன்னும் வெளியிடுவது போலக் காட்டிக் கொள்ள வேண்டுமென்று புஷ்பாவதி தெரிவிக்க, அப்படியே செய்வதாக செளந்தரவல்லி ஒப்புக் கொண்டதன்றி, வேலைக்காரர்களுள் மூவரைப் பங்களாவுக்கு வெளியில் ரஸ்தாவில் இருக்கச் செய்து, தம்மைச் சேர்ந்த மனிதர் யார் வந்தாலும், அவர்கள் தூரத்தில் வரும்பொழுதே பார்த்துத் தெரிந்து கொண்டு ஓடிவந்து தன்னிடம் அந்தச் செய்தியைக் கூறும்படி அமர்த்தியிருந்தாள்.

அன்றைய தினம் காலையில் புறப்பட்டுச்சென்ற கோகிலாம்பாள் இரவு வரையில் திரும்பி வராததைப் பற்றியும், அவளைத் தேடிச் சென்ற பூஞ்சோலையம்மாளும் வராமையைப் பற்றியும்

வேலைக்காரர்களும், வேலைக்காரிகளும் மிகுந்த கவலையும் கலக்கமும் மனவேதனையும் கொண்டு தவித்து ஆவலே வடிவாகத் துடிதுடித்திருந்தனர். சௌந்தரவல்லியம்மாளோ அவர்களெல்லோரையும்விடப் பன்மடங்கு அதிகரித்த கவலையும் மனத் துடிப்பும் அடைந்தவள்போல வேலைக்காரர்களுக்கு எதிரில் நடித்து, அடிக்கடி தனது கைகளைப் பிசைந்துகொண்டு, "என்ன துன்பம் இது! அக்காளும் வரவில்லை! அம்மாளும் வரவில்லையே! அவர்களுக்கு என்னவிதமான அபாயம் நேரிட்டுவிட்டதோ தெரியவில்லையே! அவர்களைத் தவிர எனக்கு இந்த உலகத்தில் வேறு உற்றார் யார் இருக்கிறார்கள்! அவர்களை இழந்துவிட்டு நான் எப்படி உயிர்வாழப் போகிறேன்! ஐயோ தெய்வமே! இந்த அபாய வேளையில் நீதான் எனக்குத் துணையிருக்க வேண்டும்," என்றும், வேறு பலவாறாகவும் கூறிப் பிரலாபித்து சோகரஸம் நடித்துக் காட்டியபடி பொழுதைப் போக்கிக் கொண்டிருந்தாள்.

அவ்வாறு ஒரு நாழிகைகாலம் கழிந்தது. பூஞ்சோலையம்மாள் வந்து சேர்ந்தாள். அந்த அம்மாளினது அப்போதைய மனநிலைமை விவரித்துக் கூறுவதற்குச் சிறிதும் சாத்தியமற்ற பரம சங்கடமான நிலைமையாக இருந்தது. அந்த அம்மாள் போலீஸ் ஸ்டேஷன், சப் ஜெயில், மாஜிஸ்டிரேட்டின் கச்சேரி, போலீஸ் இன்ஸ்பெக்டரது மாளிகை முதலிய இடங்களுக்குச் சென்று முடிவில், கோகிலாம்பாள் போலீஸ் இன்ஸ்பெக்டராலேதான் வஞ்சிக்கப் பட்டிருக்க வேண்டுமென்ற தீர்மானத்துடன் திரும்பி பங்களாவிற்கு வந்ததாக முன்னரே கூறியிருக்கிறோம். கோகிலாம்பாள் மனத்திண்மையும், கற்புநிலை தவறாத் தன்மையும் வாய்ந்த உத்தம குணப் பெண்மணி. ஆதலால், அவள் இன்ஸ்பெக்டரது சூழ்ச்சி வலையிற்பட்டு அதிலிருந்து தப்ப மாட்டாமல், ஒருக்கால் தனது உயிரை மாய்த்துக் கொண்டிருப்பாளோ என்ற எண்ணமே அந்த அம்மாளினது மனத்தில் உறுதியாக எழுந்தது. ஆகையால், அவளது நிலைமை கட்டிலடங்காத மகா கொடிய நிலையாக இருந்தது. அத்தனை வருஷ காலம் தங்கப் பதுமை போலத் தான் வளர்த்த தனது அருங்குணப் புதல்வியைத் தான் இனி உயிருடன் காண முடியாமல் போய்விடுமோ என்ற கவலை அந்த அம்மாளின் உயிரை ஓயாது பருகியபடி இருந்தது. அவள் திடீரென்று காணாமல் போனதைப் பற்றி, தான் பிறருக்கு எவ்விதமான

சமாதானம் கூறுகிறது என்ற கவலை இன்னொரு புறத்தில் அந்த அம்மாளினது மனத்தைக் கலக்கி நிலை தடுமாறிப் பைத்தியங் கொள்ளச் செய்து கொண்டிருந்தது. அந்த இரவில் தாம் வேறு எங்கும் போய் அவளைத் தேடவும் மாட்டாமல், அந்தப் பரம வேதனையான நிலைமையைச் சகித்துக் கொண்டிருக்கவும் மாட்டாமல் பூஞ்சோலையம்மாள் தன்னையும் உலகையும் மறந்து நடைப்பிணம்போல வந்து தனது பங்களாவிற்குள் புகுந்து ஸ்திரீகளின் மகாலுக்குள் நுழைந்தாள். அவ்விடத்தில் ஒரு பக்கத்தில் சுமார் பதினேழு பதினெட்டு வேலைக்காரர்களும், இன்னொரு புறத்தில் சௌந்தர வல்லியம்மாளும் மிகுந்த கவலையும் கலக்கமும் தோற்றுவித்தவராய் இருந்தனர். பூஞ் சோலையம்மாளைக் கண்டவுடனே சௌந்தரவல்லி, "அம்மா! வந்தீர்களா!" என்று ஆவலோடு பதறிக் கதறிய வண்ணம் குபீரென்று எழுந்து தனது தாயினிடம் ஓடி வந்தாள். அது போலவே, மற்ற வேலைக்காரர்களும் மிகுந்த மனவெழுச்சியோடு சரேலென்று எழுந்து, "அம்மா! பெரிய குழந்தை அகப்பட்டதா?" என்று ஆவலாய்க் கேட்டபடி வந்து நெருங்கினர். பூஞ்சோலை யம்மாள் திரும்பி வந்த காலத்தில் ஒருக்கால் கோகிலாம்பாள் தனக்கு முன்னால் பங்களாவிற்கு வந்திருந்தாலும் இருக்கலாம் என்ற ஒருவித நம்பிக்கையும் சந்தேகமும் கொண்டு வந்தாள். வேலைக்காரர்கள் அந்த அம்மாளிடம் கேட்ட கேள்வியிலிருந்து அந்த அற்ப நம்பிக்கையும் இல்லாமல் போகவே, சகிக்க வொண்ணாத துயரமும் வேதனையும் எழுந்து முன்னிலும் பலமாகக் கப்பிக் கொண்டன. அந்த அம்மாளது மனதும் தேகமும் நிலைகொள்ளாமலும், கட்டிலடங்காமலும் தத்தளித்துத் தள்ளாடியது. ஆதலால், அவள் அதிதூரம் நடந்து போக ஆற்றாத வளாய் எதிரில் இருந்த ஒரு வெல்வெட்டு ஸோபாவின் மேல், "உஸ்! அப்பா!" வென்று கூறியபடி அலுத்துத் தளர்ந்து முற்றிலும் ஓய்ந்து வேரற்று வாடிப்போன கொடிபோலத் துவண்டு அப்படியே சாய்ந்துவிட்டாள்.

தாங்கள் கேட்ட கேள்விக்குத் தங்கள் எஜமானியம்மாள் எவ்வித உத்தரமும் கூறாமல் களைத்துப் போய்த் தளர்ந்து சாய்ந்து விட்டதைக் கண்ட வேலைக்காரர்கள் வெளியில் ஏதோ விபரீதமான காரியம் நிகழ்ந்திருக்க வேண்டுமென்றும்,

கோகிலாம்பாள் காணப்படவில்லையென்றும் யூகித்துக்கொண்டு துடிதுடித்துப் போய் அக்கினித் தணல்களின் மேல் நிற்போரைப் போல் சகிக்க இயலாத வேதனையில் பட்டு மெய்ம்மறந்து போய், விஷயம் இன்னதென்பதை அறிந்துகொள்ள வேண்டு மென்ற தமது பேராவலை அடக்கவும் மாட்டாமல், பூஞ்சோலை யம்மாளை வருத்தவும் மனமற்று இருதலைக் கொள்ளி எறும்பு போல் நின்று விட்டனர்.

தங்களது எஜமானியம்மாளது பரம துக்ககரமான நிலை மையைக் காணச் சகியாதவராய் அவர்கள் மனமார்ந்த அநுதாப மும், இரக்கமும், துக்கமும், சஞ்சலமும் கொண்டு உருகித் தவித்து நின்றனர்.

சௌந்தரவல்லியோ வெளிப்பார்வைக்கு மாத்திரம் மற்றவர் களைக் காட்டிலும் அதிக விசனமடைந்தவள் போல நடித்தாள். ஆனாலும், தனது தாய் கண்ணபிரானது கடிதத்திற்கு இணங்கிக் கோகிலாம்பாளைத் தனிமையில் அனுப்பியது பெருத்த குற்றத் திற்கு அந்தத் தண்டனை தனது தாய்க்குப் போதியதல்ல வென்று நினைத்து, தான் ஏற்கெனவே தீர்மானித்திருந்தபடி தனது தாயை யும் அக்காளையும் எல்லோருக்கு முன்னாலும் அவமானப்படுத் தியே தீரவேண்டுமென்ற முடிவை முன்னிலும் அதிக உறுதியாக செய்துகொண்டு தனது தாயண்டை நெருங்கிப்போய் நின்று, "அம்மா! அம்மா! ஏனம்மா ஒரு மாதிரியாக இருக்கிறீர்கள்? அக்காள் எங்கே? இன்று காலை முதல் நான் என் காரியங்களைக் கவனித்துக் கொண்டு என் விடுதியில் இருந்தேன். இன்று காலையில் அக்காள் தனிமையில் புறப்பட்டு எங்கேயோ போன தாகவும், அவளைத் தேடிக்கொண்டு நீங்களும் மத்தியானம் 4-மணிக்குப் புறப்பட்டுப் போனதாகவும் வேலைக்காரர்கள் சொன்னார்கள். அதைக் கேட்க என் மனம் தவித்துப் போய் விட்டது. நீங்கள் தேடிக்கொண்டு போனதிலிருந்து, அக்காளுக்கு ஏதாவது அபாயம் நேர்ந்திருக்குமோ என்ற கவலை உண்டாகி விட்டது. நீங்களும் இந்நேரம் திரும்பி வராதிருந்தது எங்கள் எல்லோருக்கும் வேதனையாக இருந்தது. நீங்கள் மாத்திரம் இப்போது தனியாக வந்ததைப் பார்க்க எங்களுடைய வேதனை அதிகப்படுகிறது. உங்களோடு அக்காள் ஏன் வரவில்லை?" என்று நயமாகவும் பணிவாகவும் கூறினாள்.

அதைக்கேட்ட பூஞ்சோலை யம்மாளினது நிலைமை முன்னிலும் பன்மடங்கு கேவலமானதாகி விட்டது. அவளது மன வேதனை அபரிமிதமாகப் பெருகியது. அத்தனை சிப்பந்திகளுக்கு முன்னால் கோகிலாம்பாளைப் பற்றிய உண்மையை வெளியிட அந்த அம்மாளுக்குச் சிறிதும் மனமொப்பவில்லை. வெளியிடாமல் விஷயத்தை அடியோடு மறைத்து வைப்பதும் அநுசிதமாகப் படவில்லை. தான் தனது இளைய புதல்வியைத் தனியாக அழைத்துப் போய் அவளிடத்தில் மாத்திரம் ரகஸியமாகச் சில தகவல்களைக் கூறலாம் என்றாலோ, அது சிப்பந்திகளுக்கு சந்தேகாஸ்பதமாகத் தோன்றும். ஆகவே, இந்த இக்கட்டான நிலைமையில் தான் எவ்விதமாக நடந்து கொள்வதென்பதை நிச்சயிக்க மாட்டாதவளாய்ப் பூஞ்சோலையம்மாள் சிறிதுநேரம் தவித்துத் தயங்கி மௌனமாயிருந்த பின்னர் சௌந்தரவல்லியை நோக்கி நிரம்பவும் வாஞ்சையாகவும் பக்ஷமாகவும் பேசத் தொடங்கி, "சௌந்தரா! கொஞ்சம் பொறம்மா! நான் போய் வந்த அலுப்பில், என்னால் வாய் திறந்து கூடப் பேசமுடியவில்லை. கொஞ்சம் களைப்புத் தீர்ந்தவுடன், எல்லாச் சங்கதியையும் சொல்லுகிறேன்" என்று கூறினாள்.

அதைக்கேட்ட சௌந்தரவல்லி தனது தாயின் மனநிலைமையை ஒருவாறு யூகித்துணர்ந்து கொண்டாள். உண்மையை வெளியிட இஷ்டமில்லாமையால் தனது தாய் அவ்வாறு சாக்குப் போக்குச் சொல்லுகிறாள் என்று நினைத்துக் கொண்ட அந்த மடந்தை முன்னிலும் நயமாகவும் பணிவாகவும் தனது தாயை நோக்கி, "அம்மா! தங்களுக்குக் களைப்பாக இருந்தால், தாகத்துக்கு ஏதாவது கொண்டுவரச் சொல்லட்டுமா? அல்லது ஆகாரம் ஏதாவது வரவழைக்கட்டுமா? நீங்கள் என்றைக்கும் இல்லாமல் இன்று இப்படிப் புதுமாதிரியாக நடந்துகொள்வது எங்களுக்கு நிரம்பவும் வேதனையாக இருக்கிறது. முக்கியமாக அக்காள் உங்களோடு வரவில்லையே என்கிற விஷயந்தான் எங்களைக் கொல்லுகிறது. கொஞ்சம் பொறுக்கும்படி நீங்கள் சொல்லுகிறீர்கள். எங்கள் மனம் அந்தக் கொஞ்ச நேரத்திற்குள் பைத்தியங் கொண்டு விடும் போலிருக்கிறது. நீங்கள் அதிகமாகப் பேச வேண்டாம். இரண்டொரு வார்த்தையில் சங்கதியைச் சொல்லுங்கள்" என்று நயமாக வற்புறுத்திக் கூறினாள்.

அதைக்கேட்ட பூஞ்சோலையம்மாள் தான் என்ன செய்வது அல்லது என்ன சொல்வது என்பதை அறியாமல் முற்றிலும் தவித்துச் சிறிது நேரம் மௌனமாக இருந்த பின்னர், "கண்ணூ சௌந்தரா! இப்பேர்ப்பட்ட தொந்தரவான சந்தர்ப்பத்தில், எனக்கு இவ்வளவு தூரம் உபசார வார்த்தை சொல்ல வேண்டுமென்ற ஆசையும் உணர்ச்சியும் உன் மனசில் உண்டானதைக் காண, எனக்கு நிரம்பவும் சந்தோஷம் உதிக்கிறது. குழந்தாய்! எனக்குப் பசி தாகம் முதலிய உபத்திரவம் எதுவுமில்லை. இரண்டொரு நாளாய் ஏற்பட்டுக் கொண்டே போகும் மனவேதனையைத் தாங்க முடியாத அலுப்பே தவிர வேறொன்றுமில்லை. நான் கொஞ்சநேரம் நிம்மதியாகப் படுத்திருந்தால், அதுதான் எனக்கு நிரம்பவும் ஹிதமாக இருக்கும். ஆனாலும், உங்களுக்கு விஷயம் தெரியாமல் இருப்பது கஷ்டமாக இருக்கிறதென்று நீ சொல்லு கிறபடியால், நான் பேசாமல் இருப்பதும் சரியல்ல. அம்மா! நம்முடைய கோகிலாவைக் காலையில் ஒரிடத்துக்கு நான் அவசரமாக அனுப்பி வைத்தேனல்லவா. அவள் மத்தியானத்துக்குள் எப்படியும் திரும்பி இங்கே வந்திருக்க வேண்டும்; வரவில்லை. ஆகையால், நான் அவளைத் தேடிக் கொண்டு அவள் போன இடத்துக்குப் போனேன். அவள் அங்கே போய்க் கொஞ்ச நேரம் இருந்தபின் புறப்பட்டு இங்கே வந்துவிட்டதாக அவர்கள் சொல்லுகிறார்கள். ஆனால் அவள் இதுவரையில் இங்கே வர வில்லை. அவள் வந்தபோது நம்முடைய சொந்தக்காரர் யாராவது கண்டு, தம்முடைய வீட்டுக்கு வந்துவிட்டுப் போகும்படி சொல்லிக் கட்டாயப்படுத்தி அழைத்துக்கொண்டு போயிருப்பார்களோ என்னவோ தெரியவில்லை. நானும் நம்முடைய உறவினர்களான இரண்டொருவருடைய வீடு களுக்குப் போய்ப் பார்த்து விட்டு வந்தேன். அவள் அகப்பட வில்லை. ஒருவேளை அவள் எனக்கு முன்னால் இங்கே வந்திருப் பாளோவென்று எண்ணிக் கொண்டே வந்தேன். வந்தவுடன் நீங்கள் கேட்ட முதல் கேள்வியே அவள் இங்கே வரவில்லை யென்ற அர்த்தத்தைக் கொடுத்துவிட்டது. ஆகையால், என்னு டைய சோர்வு அதிகமாய்விட்டது" என்றாள்.

அதைக்கேட்ட சௌந்தரவல்லியம்மாள், "அதெப்படியம்மா! நடுவழியில் எவர்களாவது கண்டு தங்களுடைய வீட்டுக்கு

வரும்படி கூப்பிட்டால், அக்காள் அங்கே போகலாமா? போனாலும் இரவு நேரம் வரையில் வீட்டை நினைக்காமல் இருக்கலாமா? நாமெல்லோரும் அக்காளைப் பற்றிக் கவலைப் படுவோம் என்ற விஷயம், எவ்வளவோ புத்திசாலியான அக்கா ளுக்குத் தெரியாதா? அவளென்ன அறியாத குழந்தையா? காரியம் அந்த மாதிரி நடந்திருக்குமாவென்பது எனக்குச் சந்தேகமாக இருக்கிறது'' என்றாள்.

பூஞ்சோலையம்மாள், ''தான் சீக்கிரமாக வந்துவிடலா மென்று அந்த இடத்துக்குப் போயிருக்கலாம். போன இடத்தில் எதிர்பாராத இடைஞ்சல் ஏதாவது நேரிட்டிருக்கலாம். அதனால், அவள் உடனே புறப்பட்டு வர முடியாமல் போயிருக்கலாம். வேறு மனிதரையும் அனுப்பக்கூடாத நிலைமையில் இருக்கலாம். எதையும் நாம் நிச்சயமாகச் சொல்ல முடியவில்லை'' என்றாள்.

சௌந்தரவல்லி, ''ஆம். வாஸ்தவந்தான். நீங்கள் சொல்வது போலவும் காரியம் நடந்திருக்கலாம். காலையில் அக்காள் போனது நம்முடைய சொந்தக்காரர்களுடைய வீட்டுக்கா அல்லது இதற்கு முன் நம்முடன் அதிகமாய்ப் பழகாத அன்னிய மனிதருடைய வீட்டுக்கா?'' என்றாள்.

பூஞ்சோலையம்மாள் சிறிது நேரம் யோசனை செய்தாள். தான் உண்மையை மறைத்து ஒரு பொய் சொன்னதிலிருந்து மேன்மேலும் பொய்யான தகவல்களைச் சொல்லிக்கொண்டே போகவேண்டியிருக்கிறது என்ற கவலையும் கலக்கமும் அடைந்தாள். ஆனாலும், முதலில் சொன்னதை மாற்றிக் கூற வேறு வகையில்லாது இருந்தமையால், கோகிலாம்பாள் உறவினரான ஒருவரது வீட்டிற்கே போனாள் என்பதை ஊர்ஜிதப்படுத்துவதே உசிதமானதெனத் தீர்மானித்துக் கொண்டாள். அதற்கு முன் பழக்கமில்லாத அன்னியரது வீட்டிற்கு, யௌவனக் குமரியான கோகிலாம்பாளை அனுப்புவதென்றால், அது வேலைக்காரர் களுக்குச் சம்சயமாகவும், விகாரமாகவும் தோன்றுமென்று நினைத்துக்கொண்ட பூஞ்சோலையம்மாள், ''என்ன கண்ணு! நீ இந்தக் கேள்வியைக் கேட்கவும் வேண்டுமா? இதற்கு முன் பழகாத அன்னியர் வீட்டுக்கு நம்முடைய கோகிலாவை அனுப்புவேனா. நம்முடைய சொந்தக்கார மனிதருடைய வீட்டுக்குத்தான் அனுப்பினேன்'' என்றாள்.

சௌந்தரவல்லி : ஒகோ! அப்படியா! நான் அதிக விவேக மில்லாத சின்னப் பெண்தானே! நீங்கள் சொன்னால்தான் எதுவும் எனக்குத் தெரிகிறது. நானே இதையெல்லாம் அவ்வளவு குறியாக யூகிக்க என்னால் முடியுமா? அக்காள் நல்ல விவேகி; அவளாக இருந்தால், எதையும் சரியானபடி யூகித்துச் சரியாகச் சொல்லி விடுவாள். ஆம் அம்மா! அது இருக்கட்டும். நீங்கள் அக்காளை யார் வீட்டுக்கு அனுப்பினீர்கள்?

பூஞ்சோலையம்மாள் : (நிரம்பவும் தவித்துப்போய்த் தான் மேன்மேலும் பொய் சொல்ல நேருகிறதேயென்று நினைத்துத் தத்தளித்து, அப்பொழுது தான் பின் வாங்குவது உசிதமல்ல வென்று நினைத்து) இதோ ராயபுரத்தில் உன்னுடைய சிற்றப்பா வுக்கு மருமகப்பிள்ளை இருக்கிறாரல்லவா? அவருடைய வீட்டுக்குத்தான் போனாள்.

சௌந்தரவல்லி : ஒகோ அப்படியா. இன்கம்டாக்ஸ் கலெக்டர் ஆபீசில் பெரிய மானேஜர் வேலையில் இருப்பதாகச் சொன்னார்களே. அந்த ஐயாவின் வீட்டுக்குத்தானே? அவர் களுடைய பெயர் பொன்னுரங்க முதலியார் இல்லையா?

பூஞ்சோலையம்மாள் : ஆம். அவருடைய வீட்டுக்குத்தான் போனது.

சௌந்தரவல்லி : ஏனம்மா, நம்முடைய கோகிலா அந்த ஐயாவுடன் இதற்குமுன் பேசிப் பழகியதுண்டா? இதற்குமுன் அவள் அவருடன் பேசியிருந்தாலும் அவர் அவ்வளவு நெருங்கிய பந்துவல்ல. ஆகையால் புத்தியறிந்த பெண்ணான நம்முடைய கோகிலா இப்போது அவருடன் பேசுவது ஒழுங்காகுமா?

பூஞ்சோலையம்மாள் : கோகிலா அவரோடு பேசுவாளா. அவருடைய சம்சாரத்துடன்தான் பேசுவாள்.

சௌந்தரவல்லி : ஒகோ! அப்படியானால் சரிதான். அதிருக்கட்டும். நானும் எத்தனையோ வருஷ காலமாய்ப் பார்த் திருக்கிறேன். நம்மிடம் யாராவது எதைப் பற்றியாவது பேச இஷ்டப்பட்டால், அவர்களே நேரில் இங்கே வந்திருக்கிறார் களேயன்றி இப்படி யாரும் நம்மைக் கூப்பிட்டதில்லையே. அதுவும் நம்முடைய கோகிலா மாத்திரம் தனியாய்ப்

போகவேண்டிய அவ்வளவு முக்கியமான காரியம் அவர்களுக்கும் நமக்கும் என்ன இருக்கிறது?

பூஞ்சோலையம்மாள் : அந்த ஐயா அவர்களுடைய கச்சேரிக்குப் போக வேண்டியிருப்பதால், அவர்களே நேரில் வர முடியாமல் போயிருக்கலாம். அவர்களுடைய சம்சாரத்தைத் தனிமையில் அனுப்பி வைக்கவும் முடியாமல் இருந்திருக்கும். நம்முடைய பங்களாவில் நடந்த விஷயங்கள் சம்பந்தமாக ஏதோ முக்கியமான சில ரகசியங்களை நேரில் சொல்ல வேண்டு மென்றும், அதற்காக நான் உடனே புறப்பட்டு வரவேண்டு மென்றும் எழுதினார்கள். நான் போக முடியவில்லை. ஏனென் றால், அந்தக் கற்பகவல்லியம்மாளைப் பற்றி எந்தச் சமயத்தில் எவ்விதமான தகவல் கிடைக்குமோவென்றும், அதற்குத் தகுந்தபடி நடந்துகொள்ள அவளுக்குத் தெரியுமோ தெரியாதோ வென்றும் நினைத்து, நான் இங்கே இருந்து கொண்டு அவளை அனுப்பி வைத்தேன். அவள் போய் அந்த ஐயாவுடைய சம்சாரத்தினிடம் பேசி விஷயங்களைத் தெரிந்துகொண்டு வரும்படி அவளை அனுப்பி வைத்தேன். அவ்வளவுதான் சங்கதி.

சௌந்தரவல்லி : ஓகோ! சரிதான். மத்தியானம் நீங்கள் புறப்பட்டுப் போனீர்களே! அவர்களுடைய வீட்டுக்குத்தான் போய் அக்காளைத் தேடினீர்களோ?

பூஞ்சோலையம்மாள் : ஆம். அங்கேதான் போய்ப் பார்த்தேன்.

சௌந்தரவல்லி : அம்மாள் மாத்திரம்தான் இருந்தார்களா, ஐயாவும் இருந்தார்களோ?

பூஞ்சோலையம்மாள் : அம்மாள் மாத்திரம் இருந்தார்கள்.

சௌந்தரவல்லி : அவர்கள் அவசரமாக நமக்குச் சொல்ல எண்ணிய முக்கிய சங்கதி இன்னதென்பதை நீங்கள் அந்த அம்மாளிடம் கேட்டுத் தெரிந்து கொண்டீர்களல்லவா?

பூஞ்சோலையம்மாள் : அதைத் தெரிந்து கொள்ளாமலா வந்திருப்பேன்.

சௌந்தரவல்லி : என்ன சங்கதியம்மா அது?

பூஞ்சோலையம்மாள் : சௌந்தரா! கொஞ்ச நேரம் பொறுத்துக் கொள். நான் எல்லாச் சங்கதியையும் உன்னிடம் விவரமாகச் சொல்லுகிறேன். நம்முடைய கோகிலா இன்னமும் வீட்டுக்கு வரவில்லையே என்ற கவலையினால் எனக்கு இப்போது புத்தி சுவாதீனத்தில் இல்லை. உன்னோடு நான் என்ன பேசுகிறே னென்பது கூடத் தெரியவில்லை. கொஞ்சநேரம் நான் பேசாமல் இப்படியே நிம்மதியாகப் படுத்திருந்தால்தான், என் உடம்பு கட்டுக்கடங்கும் போலிருக்கிறது. கொஞ்சம் பொறம்மா.

சௌந்தரவல்லி : சரியம்மா! இப்படியே படுத்துக் களைப் பாருங்கள். நீங்கள் யாருடனும் பேச வேண்டாம். எல்லா விஷயங் களையும் இனி நானே கவனிக்கிறேன் – என்று கூறினாள்.

அதைக்கேட்ட பூஞ்சோலையம்மாள் எல்லா வேலைக்காரர் களும் சூழ்ந்து நிற்கையில் சௌந்தரவல்லி அநுசிதமான கேள்விகளைக் கேட்டுக் கொண்டே போனதைப் பற்றி மிகுந்த சஞ்சலமும் வேதனையும் அடைந்து, அவள் எப்பொழுது ஓய்வா ளென்று ஆவலோடு எதிர்பார்த்தாள். ஆதலால், அவள் அவ்வளவோடு தன்னை விட்டதைப்பற்றி மிகுந்த ஆறுதலடைந்து தனது கண்களை மூடிக்கொண்டு துவண்டு ஸோபாவில் சாய்ந்து கொண்டாள். அங்கு கூடிநின்ற வேலைக்காரர்கள் எல்லோரும் பூஞ்சோலையம்மாள் கூறிய வரலாற்றை உண்மையென்றே நம்பி கோகிலாம்பாள் காணாமல் போயிருந்ததைப் பற்றி அளவற்ற கலக்கமும் குழப்பமும் திகிலும் அடைந்து சகிக்கவொண்ணாத கவலையும் வேதனையும் கொண்டு தவித்து நின்றனர். அப்பொழுது சௌந்தரவல்லியம்மாள் சிறிது தூரம் அப்பால் சென்று ஒரு வேலைக்காரனை அழைத்து ரகசியமாக அவனுடன் பேசி, இராயபுரத்திலிருக்கும் பொன்னுரங்கம் முதலியார் வந்தால், அவரை அழைத்துக் கொண்டுபோய்த் தனியான ஓர் அறையில் உட்கார வைத்துவிட்டுத் தன்னிடம் வந்து தெரிவிக்கும்படி கூறி அவனை வெளியில் அனுப்பி வைத்தபின், இன்னொரு வேலைக் காரியை அழைத்து கோகிலாம்பாள் வரும் பக்ஷத்தில், அவளை அவ்விடத்திற்கு அழைத்து வராமல் தனியான ஒரு விடுதிக்கு அழைத்துப் போகும்படி கூறி அவளையும் அனுப்பிவிட்டுத் தனது தாய்க்கு அருகில் வந்து சேர்ந்தாள். பிறகு கால்

நாழிகையாயிற்று. ஒரு வேலைக்காரன் தடதடவென்று அங்கே ஓடி வந்தான். அவனைக் கண்ட மற்ற வேலைக்காரர்கள் எல்லோரும் அவன் எவ்விதமான செய்தி கொண்டு வந்திருக்கிறானோ என்ற ஆவலும் மனவெழுச்சியும் கொண்டு அவனது முகத்தை உற்றுப் பார்த்தனர். உடனே செளந்தரவல்லி அவனை நோக்கி, "என்னடா! யார் வந்திருக்கிறது? அக்காளா?" என்று ஆவலோடு வினவினாள். அப்பொழுது சுய உணர்வோடு இருந்த பூஞ்சோலையம்மாளும் திடுக்கிட்டு, சகிக்க வொண்ணாத ஆவலும் துடிப்பும் அடைந்து ஒருக்கால் கோகிலாம்பாள்தான் வந்திருப்பாளோ என்ற நினைவைக் கொண்டு தனது கண்களைத் திறந்து பார்த்தாள். வெளியிலிருந்து ஓடிவந்த வேலைக்காரன் செளந்தர வல்லியை நோக்கி, "அம்மா! வாசலில் ஐந்தாறு வண்டிகள் வந்திருக்கின்றன. நம்மைச் சேர்ந்த ஜனங்கள் சுமார் இருபது முப்பது பேர் வந்திருக்கிறார்கள்" என்றான்.

அவன் கூறிய சொற்கள் பூஞ்சோலையம்மாளது செவியிலும் நன்றாகப் பட்டன. ஆதலால், அந்த அம்மா திடுக்கிட்டுத் தனது கண்களை விழித்துக்கொண்டு அந்த வேலைக்காரனைப் பார்த்து, "ஏனப்பா, அவர்களோடு நம்முடைய மூத்த குழந்தையும் வந்திருக்கிறதாவென்று பார்த்தாயா?" என்று மிகுந்த ஆவலோடு வினவினாள்.

வேலைக்காரன், "வரவில்லையம்மா! நானும் அதைத்தான் முக்கியமாகக் கவனித்தேன். ஒவ்வொரு வண்டியிலிருந்தும் இறங்கிய எல்லா மனிதரையும் நான் உற்றுப் பார்த்தேன். நம்முடைய பெரிய குழந்தை காணப்படவில்லை" என்றான்.

அதைக்கேட்ட பூஞ்சோலையம்மாள் ஒருவாறு திகைத்துப் போய், "அப்படியானால், இவர்கள் எதற்காக இப்போது இங்கே வந்திருக்கிறார்கள் என்பது தெரியவில்லையே! இவர்களுக்கு இந்த விஷயத்தை யாராவது தெரிவித்திருப்பார்களோ என்னவோ தெரியவில்லை! நான் அலுத்துப் போய் இருக்கும் அசந்தர்ப்ப வேளையில் இவர்கள் எல்லோரும் வந்து தொண தொண வென்று கேள்விகள் கேட்பார்களே! நான் எப்படி இவர்களைத் திருப்தி செய்யப் போகிறேன்" என்றாள்.

உடனே சௌந்தரவல்லியம்மாள் அந்த வேலைக்காரனை நோக்கி, “ஏனப்பா, வந்திருப்பவர்கள் எல்லோரும் ஆண் பிள்ளைகளா, பெண் பிள்ளைகளும் இருக்கிறார்களோ” என்றாள்.

வேலைக்காரன், “பெண் பிள்ளைகளும் இருக்கிறார்கள்” என்றான்.

அதைக்கேட்ட சௌந்தரவல்லி தனது தாயை நோக்கி, “அம்மா! நீங்கள் உடம்பை அலட்டிக் கொள்ளாமல் பேசாது படுத்துக் கொண்டிருங்கள். வருகிறவர்களுடன் நான் பேசுகிறேன். உங்களுக்கு உடம்பு சரியாக இல்லையென்பதையும், நான் இவர்களிடம் தெரிவிக்கிறேன்; இவர்கள் உங்களை உபத்திர விக்காமல் பார்த்துக் கொள்ளுகிறேன். இன்று சாயங்காலம் நான் தூங்கி விழித்தேன். விழித்தவுடன் உங்களையும் காணவில்லை; புஷ்பாவதியம்மாளையும் காணவில்லை. நான் உடனே வேலைக் காரர்களைக் கூப்பிட்டு விசாரித்தேன். அக்காளைத் தேடிக் கொண்டு நீங்கள் பகல் நான்கு மணிக்கே எங்கேயோ போய் விட்டதாகச் சொன்னார்கள். புஷ்பாவதி அம்மாளுக்கு உடம்பில் ஏதோ தொந்தரவு ஏற்பட்டுப் போனதாகவும், தான் போய்ப் படுத்துத் தூங்கினால் அது சரியாய்ப் போகுமென்றும், தானே எழுந்து வருகிற வரையில் யாரும் வந்து தன்னை எழுப்ப வேண்டாம் என்றும் அந்த அம்மாள் வேலைக்காரிகளிடம் சொல்லிவிட்டு தனியான ஓரிடத்தில் படுத்துத் தூங்குவதாகவும் கேள்வியுற்றேன். நான் உடனே போய்ப் பார்த்தேன். அந்த அம்மாள் தூங்கிக் கொண்டிருந்தார்கள். அவர்களை எழுப்பக் கூடாதென்று வந்துவிட்டேன். ஆனால் உங்கள் இரண்டு பேரைப் பற்றித்தான் எனக்கு நிரம்பவும் அதிகமாக திகில் உண்டாகி விட்டது. நான் பிரமாதமாக நடுங்கிப்போய் விட்டேன். நான் சும்மா இருக்கவும் முடியவில்லை; நான் எங்கே போய் உங்களைத் தேடுவதென்பதும் தெரியவில்லை. நான் உடனே ஒரு காரியம் செய்தேன். நம்முடைய வேலைக்காரர்களில் நாலைந்து மனிதரைக் கூப்பிட்டு இந்த ஊரிலுள்ள நம்முடைய சொந்த ஜனங்களின் வீடுகளுக்கெல்லாம் போய் இந்த மாதிரி நீங்கள் இருவரும் திரும்பி வரவில்லையென்ற சங்கதியைச் சொல்லி, அவர்களை உடனே அழைத்துவரும்படி சொல்லியனுப்பினேன். சிலருக்கு டெலிபோன் மூலமாகவும் செய்தியனுப்பினேன். ஆனால், நீங்கள் குறித்த

ராயபுரம் பொன்னுரங்க முதலியாருக்கு மாத்திரம் நான் ஆள் அனுப்பவில்லை. அவரைப் பற்றிய ஞாபகம் எனக்கு உண்டாக வில்லை. ஆகையால் நான் அவர்களுடைய வீட்டுக்கு மாத்திரம் ஆளை அனுப்பவில்லை,'' என்றாள்.

அந்தச் செய்தியைக் கேட்ட பூஞ்சோலையம்மாள் நிரம்பவும் திடுக்கிட்டு நடுநடுங்கிப் போனாள். ஆனாலும், சௌந்தரவல்லி பொன்னுரங்க முதலியாரது வீட்டிற்கு ஆள் அனுப்பவில்லை யென்ற விஷயம் அந்த அம்மாளுக்கு ஒருவித ஆறுதலையும் மனோதிடத்தையும் உண்டாக்கியது. ஆயினும் கோகிலாம்பாள் தனியாக அனுப்பப்பட்ட விஷயத்தை தமது பந்துக்களுக்குத் தெரிவிக்க நேருமே என்றும், அவர்கள் அதைப்பற்றிப் பின்னால் ஏதேனும் வம்பு பேசுவார்களோவென்றும் பூஞ்சோலையம்மாள் பெரிதும் கவலையுற்று, சௌந்தர வல்லியம்மாள் அவ்வளவு தூரம் செய்தி சொல்லி அனுப்பி இருக்க, அதை அப்போது தான் எப்படி மாற்றுவது என்று நினைத்து நினைத்துப் பார்த்தாள். எவ்வித யுக்தியும் தோன்றவில்லை. அவ்வாறு அந்த அம்மாள் தவித்துத் தத்தளித்து மௌனத்தில் ஆழ்ந்திருக்க, சௌந்தரவல்லி யம்மாள் உடனே வேலைக்காரனைப் பார்த்து, "வந்த ஜனங்கள் வெளியில் காத்திருப்பார்கள். நீ உடனே போய் எல்லோரையும் இங்கே அழைத்துக் கொண்டு வந்து சேர், மற்ற வேலைக்காரர்கள் எல்லோரும் இப்படியே இருங்கள். எங்கேயும் போய்விட வேண்டாம்; வருகிறவர்களுக்கு நாற்காலிகள் போட்டு உபசரிக்க வேண்டியிருக்கும்'' என்றாள். முன் குறிக்கப்பட்ட வேலைக்காரன் உடனே வெளியில் போய் விட்டான். மற்றவர்கள் அவ்விடத் திலேயே கும்பலாக நின்றனர். பூஞ்சோலையம்மாளினது நிலைமை சிறிதும் சகிக்க வொண்ணாததாக இருந்தது. தாம் ரகஸியத்தில் செய்த தவறான காரியம் அத்தனை ஜனங்களுக்கும் தெரிந்து போய்விடுமே என்றும், தங்களுக்கு அதனால் பழிப்பும் அவமானமும் உண்டாகி விடுமே என்றும் நினைத்துக் கலங்கி வேதனையுற்றவளாய்த் தனது கண்களை மூடியபடி பூஞ்சோலை யம்மாள் ஸோபாவில் சாய்ந்திருந்தாள்.

ஐந்து நிமிஷநேரம் கழிந்தது. உறவினர்கள் எல்லோரும் அந்த இடத்திற்கு வந்து சேர்ந்தனர். பின்னி கம்பெனி துபாஷ் சம்பந்த முதலியார், அவருடைய மனைவி, அக்கவுண்டண்ட் ஜெனரல்

ஆபீஸ் சூபரின்டென்டெண்ட் ஞானசாகர முதலியார், அவரது மனைவி, மெடிகல் காலேஜ் புரோபஸர் செல்வரங்க முதலியார், அவரது மனைவி, இஞ்சினீயர் சிங்காரவேலு முதலியார், அவரது மனைவி, மயிலை கபாலீசரம் தர்மகர்த்தா மாதவராய முதலியார், அவரது மனைவி, ஹைகோர்ட் வக்கீல் சீனிவாச முதலியார், அவரது மனைவி, சாண்ட் பாங்கி காசியர் சதாசிவ முதலியார், அவரது மனைவி, ஹம்பக் இன்ஷுரன்ஸ் கம்பெனியின் டைரக்டர் சடகோப முதலியார், மூர்மார்க்கெட் லாட்டரி அண்ட் கம்பெனி மூர்த்தி முதலியார், அவரது மனைவி, மோசம்பேட்டை ஜெமீந்தார் அண்ணாத்தை முதலியார் முதலிய கன தனவான்களும் அவரது சீமாட்டிமார்களும் ஜாஜ்வல்லியமாக மின்னிய வைர ஆபரணங்கள் பட்டாடைகள் முதலியவை நிறைந்தவர்களாய் வெகு ஆடம்பரமாக உள்ளே வந்து தடதடவென்று நுழைந்து விட்டனர். மிகுந்த கண்ணியமும் பெருமைப்பாடும், நாகரீகமும், புத்திசாலித்தனமும் வாய்ந்தவர்களான அத்தனை உறவினர்களையும் காணவே, பூஞ்சோலையம்மாளின் நாடி முற்றிலும் தளர்ந்து போயிற்று. பெருத்த திகிலும் கலக்கமும் நடுக்கமும் தளர்ச்சியும் உண்டாகிவிட்டன. அந்த அம்மாள் தட்டித் தடுமாறி எழுந்து சுவரின் ஒரு மூலையைப் பிடித்துக்கொண்டு குனிந்து நின்ற வண்ணம் ஜனங்களை நோக்கி, ''வாருங்கள். வாருங்கள். நாற்காலிகளில் உட்கார்ந்து கொள்ளுங்கள்'' என்று மிருதுவான குரலில் கூறி உபசரித்தாள். அதற்கு மேல் அந்த அம்மாளால் பேச இயலாமற் போய்விட்டது.

அவ்வாறு வந்த ஜனங்கள் ஆண்பாலாரும் பெண்பாலாரும் வெவ்வேறாகப் பிரிந்து இரண்டு கும்பல்களாக வந்தனர். ஆகவே சௌந்தரவல்லி பெண்பாலாரின் கும்பலை நோக்கிச் சென்று அவர்களை வரவேற்று உட்காரச் செய்தாள். உடனே வக்கீல் சீனிவாச முதலியார் சௌந்தரவல்லியை நோக்கி, ''என்ன குழந்தை! அம்மாள் எங்கேயோ காணாமல் போய்விட்டதாக டெலிபோனில் சொன்னாயே! அம்மாள் எப்போது திரும்பி வந்தார்கள்? எங்கே போயிருந்தார்கள்? கோகிலா எங்கேயோ போனதாகச் சொன்னாயே? அது திரும்பி வந்ததா இல்லையா?'' என்றார்.

உடனே செளந்தரவல்லி அவரை நோக்கி, "அம்மாள் இப்போதுதான் கொஞ்ச நேரத்துக்குமுன் வந்தார்கள். அக்காள் போன இடந் தெரியவில்லை" என்றாள்.

அதைக் கேட்ட உறவினருள் பலர் மிகுந்த வியப்பும் கவலையும் தோற்றுவித்து, "என்ன ஆச்சரியம் இது! கோகிலா வென்ன சிறு குழந்தையா? அவள் வயசான பெண். நல்ல விவேகி. அவள் காணாமல் போகிறதென்றால், அது கொஞ்சமும் நம்பத்தகாத சங்கதியாக அல்லவா இருக்கிறது! காலையில் அவள் யாருடைய வீட்டுக்குப் போனாள்?" என்று கேள்வி கேட்கலாயினர்.

உடனே செளந்தரவல்லி, "அக்காள் எங்கே போனாள் என்ற விவரம் எனக்கு இதுவரையில் தெரியாது. இப்போதுதான் அம்மாள் சொல்ல, அதை நான் தெரிந்து கொண்டேன். இன்கம் டாக்ஸ் கலெக்டர் ஆபீஸ் மானேஜர் உத்தியோகத்தில் இருக்கும் ஐயா ராயபுரத்தில் இருக்கிறார்களல்லவா. அவர்கள் இன்று காலையில் ஒரு கடிதம் அனுப்பினார்களாம், ஏதோ அவசரமான விஷயத்தைப்பற்றி அம்மாளுடன் பேசவேண்டு மென்றும், அம்மாள் உடனே புறப்பட்டு வரவேண்டு மென்றும், அவர்கள் எழுதி இருந்தார்களாம். கற்பகவல்லியம்மாள் தாம் தற்கொலை செய்து கொள்ளுவதாக ஒரு கடிதம் எழுதி வைத்து நேற்றிரவு சொல்லாமல் புறப்பட்டு எங்கேயோ போய்விட்டார்கள். அவர்களைத் தேடி அழைத்து வரும்படி அம்மாள் மனிதர்களை அனுப்பினார்கள். அவர்களைக் கண்டுபிடிக்க முடியாமல் போய் விட்டது. அந்த அம்மாளைப் பற்றி ஏதாவது தகவல் திடீரென்று கிடைத்தால் தாம் அதற்குத் தகுந்த அவசரமான நடவடிக்கை ஏதாவது எடுத்துக்கொள்ள வேண்டியிருக்கு மென்று நினைத்து அம்மாள் இங்கேயே இருந்துகொண்டு, கோகிலாவைத் தனியாக ராயபுரத்திற்கு அனுப்பி வைத்தார்களாம். காலையில் போன கோகிலா மத்தியானம் நாலுமணி வரையில் திரும்பி வராததைக் கண்டு அம்மாள் கவலைப்பட்டு, அவளைத் தேடிக்கொண்டு புறப்பட்டுப் போனார்களாம்! போய்விட்டு இப்போதுதான் திரும்பி வந்தார்கள். அம்மாள் ராயபுரத்திலுள்ள அந்த ஐயாவின் வீட்டுக்குப் போய் விசாரித்ததில், கோகிலா வந்து கொஞ்ச நேரம்

இருந்தபின் விஷயங்களைத் தெரிந்துகொண்டு புறப்பட்டு வந்துவிட்டதாக அவர்கள் சொன்னார்களாம். அம்மாள் அங்கிருந்து புறப்பட்டு கோகிலா வேறு சொந்தக்காரர் எவர் களுடைய வீட்டுக்காவது போயிருப்பாளோ வென்று போய்த் தேடிப் பார்த்துவிட்டு எங்கேயும் அவளைக் காணாமல் அலுத்துப்போய் இப்போதுதான் வந்து என்னிடம் விஷயத்தைத் தெரிவித்தார்கள். உடனே நீங்களும் வந்தீர்கள். ஒரு நாளும் இல்லாத புதுமையாக அக்காள் தனியாகப் போனதையும், அவளைத் தேடிக்கொண்டு அம்மாள் போனதையும், பிறகு இருவரும் வராமல் இருந்ததையும் அறிய, நான் நிரம்பவும் பயந்து நடுங்கிவிட்டேன். என்ன செய்வதென்பதே தெரியாமல் போய்விட்டது. இந்த ஆபத்துச் சமயத்தில் நம்முடைய சொந்த ஜனங்களையாவது வரவழைப்போம் என்று நினைத்து உடனே உங்கள் எல்லோருக்கும் செய்தி சொல்லியனுப்பி, இந்த இரவு வேளையில், நீங்கள் இவ்வளவு தூரம் வரும்படியான கஷ்டத்தைக் கொடுத்துவிட்டேன்" என்றாள்.

அந்த வரலாற்றைக் கேட்ட உறவினர் எல்லோரும் கோகிலாம்பாளைப்பற்றி மிகுந்த கவலையும் விசனமும் அடைந்து பதறலாயினர். உடனே சதாசிவ முதலியார், "என்ன ஆச்சரியம் இது! பொன்னுரங்க முதலியார் நிரம்பவும் பெரிய மனிதர் ஆகிவிட்டார் போலிருக்கிறதே! இவர்களுக்கு ஏதாவது சங்கதி சொல்ல வேண்டுமென்றால், அவரே நேரில் வந்து பெரிய அம்மா ளிடத்தில் அதைச் சொல்லிவிட்டுப் போக எவ்வளவு நேரம் பிடிக்கப் போகிறது; ஒரு மணி நேரங்கூடப் பிடிக்காதே! அவருடைய பொழுது என்ன அவ்வளவு கிராக்கியாகி விட்டதா வென்ன. இந்த வீட்டில் யாரும் ஆண் பிள்ளைகள் இல்லை யென்பது அவருக்குத் தெரியாதா? அதுவுமில்லாமல், இவ்விடத்தில் நிச்சயதார்த்தம் நடந்ததையும், இடையில் நேரிட்ட விஷயங் களையும் அவர் அறியாரா? இந்தச் சமயத்தில் தானா, இந்த வீட்டுப் பெண் பிள்ளைகள் அந்தச் சீமானைத் தேடிக் கொண்டு அவருடைய சமூகத்துக்குப் போக வேண்டும். இதென்ன பணத் திமிரா அல்லது உத்தியோக மமதையா என்பது தெரிய வில்லையே!" என்றார்.

உடனே சடகோப முதலியார், "இரண்டும்தான் இருக்கும். அவரென்ன இலேசான மனிதரா. நேற்று நம்முடைய ரென்பென்னெட் கம்பெனியில் அவர் 7 ரூபாய் சம்பளத்தில் பார்சல் கட்டுகிற வேலையில் தொண்ணூற்று நின்றவர் இன்று இன்கம் டாக்ஸ் ஆபீசில் முன்னூறு ரூபாய் வாங்கினால், அவருடைய கௌரதை எவ்வளவு தூரம் உயர்ந்துவிட்டது என்பதை நீங்களே பார்த்துக் கொள்ளுங்களேன். அப்பேர்ப்பட்ட சீமான் தானே இங்கே வருவாரோ! இவர்கள்தான் அவரிடம் போக வேண்டும்," என்று நிரம்பவும் குத்தலாக மொழிந்தார். உடனே மாதவராய முதலியார், "அதைப் பற்றி நாம் விசாரிக்காமல், அவர் பேரில் குறை கூறுவது சரியல்ல. ஒருவேளை அவரே வர முடியாதபடி ஏதாவது அசௌகரியம் ஏற்பட்டிருக்கலாம். ஆனால், குழந்தை கோகிலா தனியாக அங்கே போயிற்றல்லவா. அதன் பிறகாவது அவர்கள் கொஞ்சம் எச்சரிப்படைந்து, பெண் திரும்பி வந்தபோது, அதை ஜாக்கிரதையாக வீட்டில் கொண்டுவந்து விடும்படி யாரையாவது மனிதரைத் துணையாக அனுப்பி இருக்கக்கூடாதா. அல்லது அவருடைய சம்சாரம்தான் பெண்ணை இங்கே கொண்டுவந்து விட்டுவிட்டுப் போகலாகாதா? சில மனிதர்கள் இப்படித்தான் இருக்கிறார்கள். தங்களுக்கென்றால் ஒரு நியாயம்; மற்றவருக் கென்றால் இன்னொரு நியாயம். அவருடைய சொந்தப் பெண்ணாக இருந்தால், அவர் இப்படி நிராதரவாக அனுப்பு வாரா?" என்று நிரம்பவும் இளக்காரமாக மொழிந்தார்.

வக்கீல் சீனிவாச முதலியார், "அதெல்லாம் போகட்டும். பெண் அவ்விடத்தை விட்டு வந்தபிறகு, பெரியம்மாள் அங்கே போய்ப் பெண் பங்களாவுக்கு வரவில்லையென்று சொல்லித் தேடினார்களே, அவர் ஒழுங்கான மனிதராக இருந்தால், அப்போது அவர் என்ன செய்யவேண்டியது. இந்த அம்மாளோடு அவரும் கூட வந்து எங்கெங்கே போய்த் தேடவேண்டுமோ அங்கங்கே போய்த் தேட வேண்டும்; அதுவுமன்றி இப்போது இங்கேயும் வந்திருக்க வேண்டுமல்லவா. எதிலும் சம்பந்தப் படாமல் இப்படி அன்னிய மனிதர் போல நடந்து கொண் டிருக்கும் அவர் என்ன விதமான ரகஸியச் செய்தியை இவர் களுக்குச் சொல்லியிருப்பாரென்பது தெரியவில்லையே!" என்றார்.

உடனே ஞானசாகர முதலியார், "அவர் எந்த ரகஸியத்தை யாவது சொல்லியிருக்கட்டும். அதையெல்லாம் நாம் இப்போது கேட்பது சரியல்ல. இன்றைக்கில்லா விட்டாலும் அவரை நாம் நாளைய தினமாவது சந்திப்போம்; அப்பொழுது இந்த நியாயத்தை நேருக்கு நேர் கேட்போம். அது இருக்கட்டும். பெண் காணாமல் போயிருப்பதாக நாம் முதலில் போலீசாருக்கு அறிவிக்க வேண்டுமே. பெரிய அம்மாள் தேடிப் பார்த்து வந்த சமயத்தில், போலீஸ் ஸ்டேஷனில் எழுதி வைத்தார்களா இல்லையா என்பது தெரிய வேண்டும். இல்லாவிட்டால், இப்போதாவது நாம் போய்ச் சொல்லிவிட்டு வரவேண்டும்" என்றார்.

அதைக் கேட்ட சௌந்தரவல்லியம்மாள் உடனே தனது தாயண்டை ஓடி, "ஏனம்மா! நீங்கள் ராயபுரத்திலுள்ள அவர்கள் வீட்டுக்குப் போய்விட்டு வேறு எங்கெங்கோ போய்த் தேடியதாகச் சொன்னீர்களே! இதைப்பற்றி போலீஸ் ஸ்டேஷனில் எழுதி வைத்தீர்களா?" என்றாள்.

பூஞ்சோலையம்மாள் அந்தக் கேள்விக்கு மறுமொழி கூற மாட்டாது விழித்துத் தத்தளிக்கலானாள். சிறிதும் சம்பந்தப்படாத வரான பொன்னுரங்க முதலியாரைப்பற்றி தான் அபாண்டமான செய்தியைச் சொல்லியதிலிருந்து தங்கள் உறவினர்கள் எல்லோரும் அவர் மீது ஆத்திரப்பட்டு அவரைத் தூஷித்ததைக் கேட்க அந்த அம்மாளது மனம் பல வகையில் வேதனையடைந்து தவித்தது. தங்களது ஜனங்கள் பொன்னுரங்க முதலியாரைக் கண்டு அதைப்பற்றி விசாரித்தால், அவர் எல்லாவற்றையும் அவசியம் மறுத்து தமக்கு எந்தச் சங்கதியும் தெரியாதென்றும், தமது வீட்டிற்கு யாரும் வரவில்லையென்றும் சொல்வது நிச்சயம் ஆதலால், அப்பொழுது தனது நிலைமை சகிக்க வொண்ணாமல் ஆய்விடுமே என்ற எண்ணம் அப்பொழுதே தோன்றிப் பூஞ்சோலை யம்மாளை வதைக்கலாயிற்று. அதுவுமன்றி தான் போலீஸ் ஸ்டேஷனுக்குப் போனதாகச் சொல்வதா, போகவில்லை என்று சொல்வதா என்பதையும் நிச்சயிக்க மாட்டாதவளாய், கல்சிலை போல் அப்படியே சிறிது நேரம் ஓய்ந்து நின்றுவிட்டாள்; தான் போலீஸ் ஸ்டேஷனில் பதிய வைத்து விட்டதாகச் சொன்னால், எந்தப் போலீஸ் ஸ்டேஷனில் பதிய வைத்தது என்ற கேள்வி

பிறக்கும். அல்லது சிலர் உடனே அந்த ஸ்டேஷனுக்குப் போய்க் கேட்பார்கள். தான் சொன்னது பொய்யாகி விடும். தான் பதிய வைக்கவில்லையென்றால், யாராவது உடனே ஓடி கோகிலாம்பாள் பொன்னுரங்க முதலியாரின் வீட்டுக்குப் போனது முதலிய பொய்த் தகவல்களையெல்லாம் மெய் போல எழுதி வைப்பார்கள். உடனே போலீசார் பொன்னுரங்க முதலியாரிடம் போய் விசாரித்தாலும் விசாரிக்கலாம். அவர் எல்லாம் பொய்யென்று மறுப்பது நிச்சயம் என்று பூஞ்சோலையம்மாள் பலவாறு எண்ண மிட்டுத் தத்தளித்து, "அம்மா சௌந்தரா! கோகிலா அவ்விடத்தை விட்டுப் புறப்பட்டு வந்துவிட்டாள் என்ற செய்தியைக் கேட்ட பிறகு என் புத்தியே ஸ்வாதீனத்தில் இல்லாமல் போய்விட்டது. அதன் பிறகு நான் எங்கெங்கே போனேனென்பதே எனக்கு இப்போது சொல்லத் தெரியவில்லை. என் மனம் இப்போது முன்னிலும் அதிகமாக கலங்கிப் போயிருப்பதால், எல்லாம் ஒரே குழப்பமாக இருக்கிறது" என்றாள்.

உடனே சௌந்தரவல்லி, "அப்படியா! ராயபுரத்திலுள்ள பொன்னுரங்க முதலியார் அவர்களுடைய வீட்டுக்கு நீங்கள் போனது நிச்சயமாக நினைவிருக்கிறதல்லவா? நினைவில்லா விட்டால் இப்போது வேறே யாரையாவது அங்கே அனுப்பி வைக்கிறோம்" என்றாள்.

பூஞ்சோலையம்மாள், "அங்கே போய்விட்டு வந்ததாகத்தான் நினைவிருக்கிறது" என்றாள்.

சௌந்தரவல்லி, "நீங்கள் அங்கே இருந்து புறப்பட்டு வந்த போது, அந்த வீட்டு முதலியார் உங்களோடு வரவில்லையா?" என்றாள்.

பூஞ்சோலையம்மாள், "வரவில்லை. கோகிலா ஒருவேளை வேறே வழியாக இங்கே வந்து சேர்ந்திருப்பாளோ என்று நாங்கள் நினைத்தோம். ஆகையால், அப்போது எங்கள் மனசில் அவ்வளவு பயம் ஏற்படவில்லை. அந்த ஐயாவும் கூட வந்து தேட வேண்டு மென்ற எண்ணம் உண்டாகவில்லை. ஆகையால் அவர்கள் வர வில்லை" என்றாள்.

சௌந்தரவல்லி, "அப்படியானால் நீங்கள் உடனே நேரில் இவ்விடத்திற்கு வந்து பார்க்க வேண்டுமல்லவா. அதைவிட்டு

வேறு பல இடங்களுக்கெல்லாம் போய் அலைந்துவிட்டு இவ்வளவு நாழிகை கழித்து வந்தீர்களே. அவர்களுடைய வீட்டை விட்டு வந்த பிற்பாடு உங்கள் மனசில் கோகிலா பங்களாவுக்கு வந்திருக்க மாட்டாள் என்ற சந்தேகம் எப்படி உண்டாயிற்று?'' என்றாள்.

அவள் அவ்வாறு கேள்விகள் கேட்டுக்கொண்டிருந்த தருணத்தில் ஒரு வேலைக்காரன் ஓடிவந்து சௌந்தரவல்லி யம்மாளின் காதண்டை முகத்தை நீட்டி, "அம்மா! ராயபுரத் திலிருந்து பொன்னுரங்க முதலியார் வந்திருக்கிறார்கள். அவர்களைத் தனியான ஒரு விடுதியில் உட்கார வைத்திருக் கிறேன்'' என்று ரகஸியமாகக் கூறினான்.

அதைக் கேட்டவுடன், சௌந்தரவல்லியம்மாள் திடுக் கிட்டுப் போனவள் போலக் காட்டிக்கொண்டு அவனை நோக்கி வாய்விட்டு உரத்த குரலில் பேசத் தொடங்கி, "ஆகா! அப்படியா! ராயபுரத்திலிருந்து அந்த முதலியாரும் வந்திருக்கிறார் களா! நான் அனுப்பிய ஆள்கள் தாமாகவே அந்த ஐயாவின் வீட்டுக்கும் போய்ச் சொல்லியிருந்தாலும் இருக்கலாம். அல்லது அவர்களுக்கே வீட்டில் இருக்கை கொள்ளாமல், அம்மாள் புறப்பட்டு வந்த பிற்பாடு தாமும் வீட்டை விட்டுப் புறப்பட்டுக் கோகிலாம்பாளைத் தேடிக் கொண்டு இங்கே வந்திருக்கலாம். சரி; போய் அவர்களையும் இவ்விடத்துக்கு அழைத்துக்கொண்டு வா. ஏன் அவர்களை வெளியில் நிற்க வைக்கிறாய்? நம்முடைய சொந்த ஜனங்கள் உள்ளே வருவதற்குக் கூட எங்களுடைய அனுமதி கேட்க வேண்டுமா? போ சீக்கிரம்'' என்றாள். உடனே அந்த வேலைக்காரன் வெளியில் போய் விட்டான்.

இராயபுரம் பொன்னுரங்க முதலியார் அங்கு வராமல் அந்த மகா முக்கியமான சந்தர்ப்பத்தில் நிரம்பவும் அசட்டையாக இருந்து விட்டாரென்ற எண்ணத்தினால், உறவினருள் சிலர் அவர்மீது அருவருப்படைந்திருந்தனர்; சிலர் அவரே பெண்ணுக்கு ஏதேனும் தீங்கிழைத்திருப்பாரோ வென்று சந்தேகித்திருந்தனர். அவர் பூஞ்சோலையம்மாளையே வரும்படி கடிதம் எழுதினார். ஆதலால், கோகிலாம்பாளுக்குக் கெடுதல் செய்ய வேண்டுமென்று அவர் கருதியிருக்க மாட்டாரென்றும், அவள் காணாமல் போனது அவரால் நடந்த காரியமல்லவென்றும் மற்றும் சிலர் தமக்குத்

தாமே ஆட்சேபணை சமாதானங்கள் செய்து கொண்டிருந்த சமயத்தில் அவரே வந்துவிட்டாரென்ற செய்தி கிடைக்கவே, அவர் கோகிலாம்பாளைப்பற்றி ஏதேனும் நல்ல செய்தி கொண்டு வந்திருப்பாரோ வென்று சிலர் நினைத்து அவரது வருகையை ஆவலுடன் எதிர்பார்த்தனர்; தனிமையில் இருக்கும் பெண் பிள்ளைகளை இராயபுரத்திற்கு வரும்படி அவர் அழைத்ததைப் பற்றி அவரை நேருக்கு நேர் கண்டிக்க வேண்டுமென்று சிலர் ஆத்திரமடைந்து அவரது வருகையை எதிர்பார்த்தனர். அங்ஙனம் அவர்களது மனநிலைமை பலவாறாக இருக்க, பொன்னுரங்க முதலியார் வந்திருக்கிறார் என்ற செய்தியைக் கேட்கவே பூஞ்சோலையம்மாளின் தேகம் கிடுகிடுவென்று ஆடியது. பிரம்மாண்டமான பேரிடி வந்து தாக்குவதுபோல, அந்த விபரீதச் செய்தி அந்த அம்மாளின் மனத்தில் பெருத்த அனர்த்தத்தை விளைவித்தது. "ஐயோ! நான் பெரிய மனிதர்களான இத்தனை உறவினர்களுக்கு முன்பு அபாண்டமான பொய்யைச் சொல்லி விட்டேனே! அவர் இப்போது வந்து எல்லாவற்றையும் பொய்யாக்கி விடுவாரே! என்னையும் கோகிலாம்பாளையும் பற்றி இவர்களெல்லோரும் பலவாறாகச் சந்தேகித்து முற்றிலும் கேவலமாக மதிப்பதோடு வெளியிலும் போய்த் தூற்றுவார்களே! இதனால் எனக்கும் என் குழந்தைகளுக்கும் என்றும் அழியாத மானக்கேடும், பழிப்பும், தாழ்ச்சியும் உண்டாகி விடுமே! ஈசுவரா! இந்த மகா பயங்கரமான அபாயத்திலிருந்து நான் எப்படித் தப்பி மீளப் போகிறேன். இவர்களுடைய முகத்தில் இனி நான் எப்படி விழிக்கப் போகிறேன்! ஐயோ தெய்வமே! நான் ஒரு சிறிய தவறு செய்தது விபரீதமான அநர்த்த பரம்பரையாய்ப் பெருகி விட்டதே! கண்ணபிரான் எப்படிப்பட்ட பிராணாபாய நிலைமையில் இருந்தாலும், அவனுடைய கடிதத்தைப் பார்த்தவுடன், நான் கோகிலாம்பாளை அனுப்பியது பெருத்த தவறு என்பது இப்போது தெரிகிறதே யொழிய, அப்போது என் மூட புத்திக்குப் படாமல் போய்விட்டதே. அந்தத் தவறுக்காக நானும், என் மூத்த பெண்ணும் என்னென்ன பிராயச் சித்தங்களை அநுபவிக்க வேண்டுமோ தெரியவில்லையே?'' என்று நினைவுகள் அம்மாளின் மனத்தில் பெருத்த திகிலையும் குழப்பத்தையும் தடுமாற்றத்தையும் உண்டாக்கிவிட்டன. அந்த அம்மாள் நிலை

கலங்கித் தனது கண்களை மூடியபடி அப்படியே சுவரில் சாய்ந்து விட்டாள்.

அங்கே கூடியிருந்த உறவினர்களும், சிப்பந்திகளும் கோகிலாம்பாள் காணாமற் போயிருக்கும் விஷயத்திலேயே தங்களது முழுக் கவனத்தையும் செலுத்தியிருந்தனர். ஆதலால், பூஞ்சோலையம்மாளது மனத் தடுமாற்றத்தின் உண்மையான காரணத்தைப் பற்றி அவர்கள் அப்போதும் சந்தேகிக்காமல் இருந்தனர். சௌந்தரவல்லியம்மாள் தனது தாய் நிரம்பவும் அவமானப்பட்டு நரக வேதனை அநுபவிக்கிறாள் என்று உணர்ந்து மிகுந்த திருப்தியும் அதிகரித்த ஊக்கமும் அடைந்து, தான் எடுத்த காரியத்தைக் கடைசி வரையில் நிறைவேற்றி வைத்தே மறு வேலை பார்க்க வேண்டுமென்ற தீர்மானத்தை முன்னிலும் அதிகமாக ஊர்ஜிதப்படுத்திக்கொண்டு, துஷ்டர்களையும், அக்கிரமிகளையும் சிறிதும் இரக்கமின்றிக் கடுமையான தண்டனைக்கு உள்ளாக்கும் கடவுள் போலவும், நியாயாதிபதி போலவும், சிறிதும் மனத்தளர்ச்சியாவது, இரக்கமாவது கொள்ளாமல் மிகுந்த மனோ திடத்துடன் நின்றாள்.

ஐந்து நிமிஷ காலத்தில் பொன்னுரங்க முதலியார் சிறிதும் கபடமற்ற முகத்தோற்றத்தோடு அங்கே வந்து சேர்ந்தார். ஆயினும், கோகிலாம்பாளும் அவளது தாயும் எப்படிக் காணாமல் போயிருப்பார்களென்ற விஷயம் அவரது மனத்தில் மிகுந்த கவலையையும் ஆவலையும் பதைப்பையும் உண்டாக்கியது என்பதை மாத்திரம் அவரது முகம் காட்டியது.

அவரைக் கண்டவுடன் அங்கிருந்தோரில் சிலர் அவரை அடிக்க வருபவர்போலச் சீறிப் பாய்ந்து பலவிதமான கேள்வி களைக் கேட்கலாயினர். வேறு சிலர் அவரைப் பார்த்துத் தாறு மாறாகத் திட்ட ஆரம்பித்தனர். மற்றும் சிலர் குறுக்கில் விழுந்து அவர்களைத் தடுத்து ஆத்திரப்படாமல் நிதானமாக விஷயத்தைக் கேட்டுத் தெரிந்து கொள்வதே ஒழுங்கு என்றனர். சிலர், "பெண் எங்கே ஐயா?" என்றனர். சிலர், "பெண்ணைக் கொலைசெய்து விட்டீரா? உண்மையைச் சொல்லும்" என்றனர்.

தாம் அவ்வாறு நடத்தப்படுவோம் என்பதைக் கனவிலும் நினையாதவரும் நிரபராதியுமான பொன்னுரங்க முதலியார்

திக்பிரமை கொண்டு அப்படியே ஸ்தம்பித்து நின்றுவிட்டார். இரண்டொரு நிமிஷ நேரம் வரையில் அவரது குன்றிய தேகம் குன்றியபடியே இருந்துவிட்டது. ஆயினும், அவர் நிரம்பவும் தைரியசாலியாதலாலும், தாம் எவ்விதமான தவறும் செய்யாது இருக்கையில் அவர்கள் தம்மிடம் அவ்வாறு தாறுமாறாக நடந்து கொள்ள வேண்டிய காரணமென்னவென்பதை அறிய வேண்டு மென்று அவரது மனம் பதறியது. ஆகையாலும், அவர் கம்பீரமாக நிமிர்ந்து அங்கிருந்தோரைப் பார்த்து, "என்ன விபரீதம் இது? பெண் எங்கேயென்று என்னிடம் கேட்கிறீர்கள்! பெண்ணை நான் கொன்று விட்டதாகச் சொல்லி என்னை வைகிறீர்கள்! என்ன அடாப்பழி ஐயா இது! கொஞ்ச நேரத்துக்கு முன் யாரோ ஓர் ஆள் வந்து கோகிலா இன்று காலையில் வீட்டைவிட்டு எங்கேயோ போனது திரும்பி வரவில்லை யென்றும், அதைத் தேடிக்கொண்டு போன பெரிய அம்மாளையும் வெகு நாழிகையாகக் காணோ மென்றும் சொன்னான். அந்தச் சமயத்தில் நான் சாப்பாட்டுக்கு இலையண்டை உட்காரப் போனேன். இந்தச் செய்தியைக் கேட்டவுடன், பரிமாறப்பட்டிருந்த இலையை அப்படியே போட்டுவிட்டு, நானும் என் சம்சாரமும் புறப்பட்டு மோட்டார் வண்டியில் இங்கே வந்திருக்கிறோம். என்னைப் பார்த்து, "பெண் எங்கே" என்றால், எனக்கு ஒன்றும் விளங்கவில்லையே! எல்லோரும் பதறாமல் விஷயத்தைச் சொல்லுங்கள். இவ்விடத்தில் என்ன நடந்தது, கோகிலா எங்கே போயிற்று, எப்பொழுது போயிற்று, பெரியம்மாள் எங்கே போனார்கள்; அவர்கள் வந்தார்களா இல்லையா, என்மேல் நீங்கள் என்ன காரணத் தினால் இப்படிக் கோபித்துக் கொள்ளுகிறீர்கள் என்ற சங்கதிகளைக் கொஞ்சம் நிதானமாகச் சொல்லுங்கள்" என்றார்.

உடனே மூர்த்தி முதலியார் என்பவர் அவரைப் பார்த்து, "என்ன ஐயா! முழுப் பூசணிக்காயை இலைச் சோற்றில் மறைப்பது போலப் பேசுகிறீரே! எந்த விஷயத்தையும் அறியாத காக்கை பிடிக்கும் பைத்தியக்காரி போலப் பேசினால், உம்மை விட்டு விடுவார்களென்று எண்ணிக்கொண்டு இப்படி சாமர்த்தியம் செய்கிறீரா! மற்ற விஷயத்தைத்தான் அடியோடு புரட்டுகிறீர் என்றால், அதோ கண்ணுக்கு எதிரில் மலைபோல் நிற்கும் அம்மாளைப் பார்த்தும் பார்க்காதவர் போலப் பாசாங்கு பண்ணு

கிறீரே!'' என்றார். அதைக் கேட்ட பொன்னுரங்க முதலியார் அப்போதே நிமிர்ந்து பார்த்துப் பூஞ்சோலையம்மாள் நின்றதைக் கண்டு, ''ஓகோ! அம்மாள் திரும்பி வந்துவிட்டார்களா? பெண் இன்னமும் வரவில்லையா!'' என்று நிஷ்கபடமாகக் கூறினார். அதைக் கேட்ட மூர்த்தி முதலியார் முன்னிலும் அதிக ஆத்திர மடைந்து, ''என்ன ஐயா நீர், கதையா பண்ணுகிறீர்? ஐயா! பொன்னுரங்க முதலியாரே! நான் நல்ல மாதிரியாகச் சொல்லு கிறேன். வீணாய் நல்ல உடம்பைக் கெடுத்துக் கொள்ளாதேயும். நான் செய்ததற்குச் சாட்சி யார் இருக்கிறார்கள். இவர்கள் நம்மைப் போலீசாரிடம்தானே ஒப்புவிப்பார்கள். அவர்கள் சாட்சியில்லாமல் என்ன செய்யப் போகிறார்களென்று நினைக்க வேண்டாம். உம்மை நாங்கள் போலீஸார் வரையில் அனுப்பப் போகிறதில்லை. நாங்களே உம்முடைய உயிரை உண்டு இல்லையென்று செய்துவிடுவோம். நிஜத்தைச் சொல்லிவிடும்'' என்று அதட்டிக் கூறினார்.

உடனே வக்கீல் சீனிவாச முதலியார், ''ஏன் சாட்சி இல்லை! இவர் எழுதியனுப்பிய கடிதம் இருக்கிறதல்லவா! அது ஒன்றே போதுமான சாட்சியமாயிற்றே'' என்றார்.

அவ்வாறு மூலைக்கொருவராய் பொன்னுரங்க முதலியாரை அதட்டவும் வையவும் பயமுறுத்தவும் தொடங்கியதை உணர்ந்த பூஞ்சோலையம்மாள் சகிக்கவொண்ணாத திகிலடைந்து நடுநடுங்கிப் போய், அவ்வளவும் ஒன்றுக்குப் பத்தாய்ப் பிற்பாடு தனக்கு வந்து விளையப் போகிறதேயென்ற கவலைகொண்டு, தான் அப்பொழுதாவது உண்மையை உள்ளபடி வெளியிட்டு விடலாம் என்று நினைத்தாள். ஆயினும் அதுவரையில் தான் பொய்யான தகவல்களைக் கூறிவிட்டு அப்பொழுது திடீரென்று மாற்றுவதற்கும் அந்த அம்மாளினது மனம் துணிவடையவில்லை. ஆதலால், அந்த அம்மாள் தான் என்ன செய்வதென்பதை நிச்சயிக்க மாட்டாமல் சோர்ந்து மயங்கிச் சுவரில் சாய்ந்தபடி நின்றாள்.

பொன்னுரங்க முதலியாரோ பைத்தியங் கொண்டவரைப் போலானார். அவர் பொறுமையோடு அதுவரையில் தம்மை அடக்கிக்கொண்டு, ஏதோ தவறு நடந்து போயிருக்கிறதென்று நினைத்து உண்மையை அறிய முயன்றார். மற்றவர் அவரிடம்

மரியாதைக் குறைவான வார்த்தைகளை உபயோகித்ததைக் காணக் காண அவரது மனதில் ரௌத்திராகாரமான கோபம் பொங்கி யெழுந்தது. ஆனாலும், பெண் காணாமல் போயிருக்கிற சந்தர்ப் பத்தில் தாம் பதறி விகாரமாக நடந்து கொள்வது உசிதமல்ல வென்று நினைத்து மிகுந்த பாடுபட்டுத் தமது ஆத்திரத்தை அடக்கிக்கொண்டே அது வரையில் மொழிந்தார். கடைசியில் வக்கீல் சீனிவாச முதலியார் தாம் ஏதோ கடிதம் எழுதியதாகக் கூறியதைக் கேட்கவே, அவருக்கு மிதமிஞ்சிய கோபாவேசம் பொங்கிப் போய்விட்டது. அவர் தம்மை மறந்து உக்கிரமாகப் பேசத் தொடங்கி, “நீங்கள் எல்லோரும் கௌரவம் வாய்ந்த மனிதராயிருந்து இப்படி மாடுகளாக எப்பொழுது மாறினீர்கள் என்பது தெரியவில்லை. இந்தச் சங்கதியை இப்போதுதான் முதன் முதலாக நான் கேள்வியுற்று இங்கே வந்ததாக நான் சொல்லு கிறேன். அதைக் காதில் வாங்காமல் மனம் போனபடி நீங்கள் பேசுகிறீர்கள். நான் ஏதோ கடிதம் எழுதியதாக வக்கீல் முதலியார் சொல்லுகிறார். அது என்ன கடிதம் ஐயா! அதை எடுத்து இத்தனை ஜனங்களுக்கு முன்னால் காட்டுங்கள். நான் இவர் களுக்கு எப்போதாவது எவ்விதமான கடிதம் எழுதி இருந்தா லாவது, அதைக் கொண்டு வந்து காட்டுங்கள். நீங்கள் எனக்கு இந்த இடத்தில் எவ்விதமான சிக்ஷை நடத்தி வைத்தாலும், அதற்கு நான் உடன்படுகிறேன். நான் இவர்களுக்குக் கடிதமே எழுதவில்லையென்று ருஜுவானால், பிறகு உங்களை நான் இலேசில் விடமாட்டேன். என் காலில் இருப்பதை எடுத்து, என்னை அவமரியாதையாகப் பேசின நாய்களை இவ்விடத் திலேயே அடித்தே தீருவேன்” என்று மிகுந்த ஆவேசத்தோடு கூறினார்.

அதைக் கேட்ட சிலர் உடனே பயந்து அடங்கிப் போயினர். சிலர் முன்னிலும் அதிகரித்த கோபாவேசமும் மூர்க்கத்தனமும் அடைந்து, “அடேய்! யாரையடா செருப்பால் அடிக்கிறேன் என்கிறாய்! ஆகா! அவ்வளவு தூரத்துக்கு வந்துவிட்டதா! எங்கே அடி பார்க்கலாம்” என்று மிகுந்த ஆத்திரத்தோடு கூறிப் பதறிய வண்ணம் தமது உடைகளை இறக்கிக் கட்டிக்கொண்டு அவருடன் யுத்தம் செய்ய ஆயத்தமாயினர். உடனே வக்கீல் சீனிவாச முதலியார் நிரம்பவும் ஓங்கிய குரலில் பேசத்தொடங்கி,

"ஐயா! எல்லோரும் தயவு செய்து கொஞ்சம் நிதானியுங்கள். நாம் பெரிய மனிதர்களாயிருந்தும் இப்படிக் கேவலமாகச் சண்டை போடுவது விகாரமாக இருக்கிறது. நாம் கிரமப்படி எதையும் செய்வோம். அம்மா சௌந்தரவல்லி! இந்தப் பொன்னுரங்க முதலியார் இன்று காலையில் உங்களுக்கு அனுப்பிய கடிதம் இப்போது எங்கே இருக்கிறது? அதை எடுத்துவர முடியுமா?" என்றார்.

சௌந்தரவல்லி அந்தக் கடிதத்தை தான் அப்பொழுது வெளிப்படுத்துவது உசிதமல்லவென்று தனக்குள் தீர்மானித்துக் கொண்டு சீனிவாச முதலியாரை நோக்கி, "அந்தக் கடிதத்தை நான் அம்மாளுடைய மேஜையின் மேலிருந்து எடுத்து வந்து மடியில் சொருகிக் கொண்டிருந்தேன். ஆனால் அதை நான் படிக்கவில்லை. கடிதம் என் அறையில் எங்கேயோ நழுவி விழுந்து விட்டது. அதைத் தேடி எடுத்துக்கொண்டு வரும்படி ஒரு வேலைக்காரியை அனுப்பி வைத்திருக்கிறேன். அவள் வந்தவுடன் கடிதத்தை இந்த ஐயாவுக்குக் காட்டுவோம். அதற்குள் விஷயத்தை நன்றாகத்தான் இந்த ஐயாவுக்குச் சொல்லுங்களேன். இவர்களும் பொய் பேசக் கூடியவர்களல்ல. இவர்கள் தக்க பெரிய மனிதர்கள். இவர்கள் எழுதியதுபோல வேறே யாராவது பொய்க் கடிதம் எழுதியனுப்பினாலும் அனுப்பி இருக்கலாம்" என்றாள்.

அதைக்கேட்ட சிலர், "அப்பொழுது கோகிலாம்பாளும், அம்மாளும் இவருடைய வீட்டுக்குப் போனதும் பொய்யாக இருக்க வேண்டுமே" என்றனர்.

சௌந்தரவல்லி, "அப்படியும் இருக்கலாம். அம்மாளுக்குத் தான் இப்பொழுது புத்தி சுவாதீனத்தில் இல்லையே" என்றாள்.

அதைக்கேட்ட சீனிவாச முதலியார், "அம்மாளுக்குப் புத்தி சுவாதீனமில்லாமல் போனது இப்பொழுது கால் நாழிகையாக வல்லவா? அதற்கு முன் உங்களிடம் பேசிய போதெல்லாம் சரியான நிலைமையில்தானே இருந்தார்கள். இருக்கட்டும். உன் இஷ்டப்படி விஷயத்தை நான் இவரிடம் சொல்லுகிறேன். ஐயா! பொன்னுரங்க முதலியாரே! இந்த வீட்டு எஜமானியம்மாளிடம் ஏதோ அவசரமான ரகஸிய சங்கதிகளைச் சொல்ல வேண்டு மென்றும், அவர்கள் உடனே புறப்பட்டு நேரில் உம்முடைய

ஜாகைக்கு வரவேண்டுமென்றும் நீர் இன்று காலையில் கடிதம் எழுதி ஓர் ஆளிடம் கொடுத்தனுப்பினீர். வேறு அவசர ஜோலிகள் இருந்ததைக் கருதி இந்த அம்மாள் தாமே புறப்பட்டுவர முடியவில்லை. ஆகையால் தமது மூத்த பெண்ணான கோகிலாம்பாளை உம்முடைய வீட்டுக்கு அனுப்பினார்கள். பகல் 4 மணி வரையில் பெண் திரும்பி வரவில்லை. அம்மாள் கவலை கொண்டு தாமே புறப்பட்டு உம்முடைய வீட்டுக்கு வந்தார்கள். பெண் அதற்கு முன்பே அவ்விடத்திலிருந்து புறப்பட்டு வந்துவிட்டதாக உம்முடைய சம்சாரம் சொல்லி அம்மாளை அனுப்பி வைத்தார்கள். அம்மாள் வேறு பல இடங்களில் போய்த் தேடி விட்டு, கொஞ்ச நேரத்துக்கு முன் இங்கே வந்து கலங்கிப் போய் நிற்கிறார்கள். இந்த விவரம் உமக்குத் தெரியாததல்ல. அப்படி இருந்தும், நான் இதை இன்னொரு தடவை சொல்லும்படிச் செய்கிறீர். நீர் இப்போது நடந்துகொள்ளும் மாதிரியைப் பார்த்தால், பெண் காணாமல் போன விஷயத்தில் உம்மேல் சம்சயம் கொள்ள இடம் கொடுக்கிறது. நீர் கடிதம் எழுதியதையும், இவர்கள் வந்து போனதையும் நீர் சாதாரணமாக ஒப்புக்கொண்டிருந்தால், பெண் ஒருவேளை வேறு எவ்விதமாகவாவது காணாமல் போயிருக்குமோவென்றும் சந்தேகிக்க இடம் உண்டாகும். இப்போது உம்முடைய நடத்தையே உம்மைக் காட்டிக் கொடுப்பதுபோல இருக்கிறது'' என்றார்.

அவரது சொற்களைக் கேட்ட பொன்னுரங்க முதலியார் நிரம்பவும் பதறிப்போய், ''ஆகா! என்ன ஆச்சரியம்! இது பெருத்த அண்டப் புளுகாக இருக்கிறதே! நான் இவர்களுக்கு எவ்விதமான கடிதமும் என்றைக்கும் எழுதினதே கிடையாது. இவர்களிடம் அவ்வளவு தூரம் உரிமைப் பாராட்ட நான் இவர்களுக்கு அவ்வளவு நெருங்கிய பந்துவுமில்லை. இவர்களுக்கு நான் ரகஸியமாகச் சொல்லக்கூடிய முக்கிய சங்கதியும் ஒன்று மில்லை. அப்படி நான் இவர்களுக்கு ஏதாவது சங்கதி சொல்ல எண்ணியிருந்தாலும், நானோ என் சம்சாரமோ நேரில் இங்கே வந்து இவர்களிடம் தெரிவித்திருப்போமேயன்றி, தனிமை யிலிருக்கும் பெண் பிள்ளைகளான இவர்களை நான் என் வீட்டிற்கு அழைக்க ஒரு நாளும் துணிந்திருக்க மாட்டேன்.

அப்படிச் செய்தால், நான் இவர்களை நிரம்பவும் அகௌரதை யாக நடத்துகிற மாதிரியாகும் என்பது எனக்குத் தெரியாதா! அதுவுமன்றி இங்கே இது அசந்தர்ப்ப சமயம் என்பதை நான் அறியாதவனா? நான் இன்று காலை பத்து மணிக்கு வீட்டை விட்டுப் புறப்பட்டுக் கச்சேரிக்குப் போய் மாலை ஏழரை மணிக்கே வீட்டுக்குத் திரும்பி வந்தேன். என் கச்சேரியில் இருக்கிறவர்கள் எல்லோரும் அதை மெய்ப்பிப்பார்கள். இந்த அம்மாள் என்ன சொல்லுகிறார்கள்? நான் இன்று வீட்டிலிருந்த தாகவா சொல்லுகிறார்கள்?'' என்றார்.

சௌந்தரவல்லி, ''இல்லை காலையில் கோகிலாம்பாள் அங்கே வந்ததாகச் சொல்லும் சமயத்தில் நீங்கள் வீட்டில் இருந்தீர்களோ இல்லையோ என்பதை அம்மாள் சொல்லக் கூடவில்லை. மத்தியானம் நாலரை மணி சமயத்துக்கு அம்மாள் உங்களுடைய வீட்டுக்கு வந்ததாகவும், உங்கள் சம்சாரம் மாத்திரம் இருந்து, தகவல் தெரிவித்ததாகவும் சொன்னார்கள்'' என்றாள்.

பொன்னுரங்க முதலியார், தமக்குப் பின்னால் நின்ற தமது மனைவியை நோக்கி, ''என்ன மலைப்புளுகு இது பார்த்தாயா? இன்று காலையிலாவது மத்தியானமாவது இந்த வீட்டுப் பெண் பிள்ளைகள் யாராவது நம்முடைய வீட்டுக்கு வந்தார்களா? நீயே எல்லாருக்கும் முன்னால் சொல்'' என்றார்.

உடனே அம்மாள், ''இவர்கள் யாரும் எங்களுடைய வீட்டுக்கு இன்றைய தினமாவது வேறு என்றைய தினமாவது வந்ததே இல்லை. இவர்கள் வேறு யாரைக் குறிக்கிறார்களோ என்னவோ! இதோ நான் பூஞ்சோலையம்மாளிடம் போய் நேரில் கேட்கிறேன்'' என்று கூறிய வண்ணம் விசையாக நடந்து அந்த அம்மாள் நின்று கொண்டிருந்த இடத்திற்குப் போய், ''அம்மா! அம்மா! கண்ணைத் திறந்து என்னைப் பாருங்கள்! எங்கள் வீட்டுக்கு நீங்கள் இன்று வந்தீர்களா? என் முகத்தை நீங்கள் பார்த்தீர்களா? என்னோடு நீங்கள் பேசினீர்களா? சுவாமி சாட்சியாகச் சொல்லுங்கள். உங்களுக்கும் குழந்தைகள் இருக்கின்றன. எனக்கும் குழந்தைகள் இருக்கின்றன. யார் பொய் சொன்னாலும் சரி, அவர்களுடைய தலையில் உடனே இடி

விழுந்து விடுவது நிச்சயத்திலும் நிச்சயம்! அம்மா! ஏனம்மா கண்ணை மூடிக்கொண்டு பேசாமல் நிற்கிறீர்கள்? சங்கதியை எங்களுக்கு முன்னால் சொல்லுங்கள்'' என்று அதட்டிக் கூறினாள்.

அந்த வார்த்தைகளைக் கேட்டு, பூஞ்சோலையம்மாளது உயிரில் பெரும் பாகமும் போய்விட்ட தென்றே கூறவேண்டும். சகிக்க வொண்ணாத பெருத்த அவமானத்தினாலும் பயத்தினா லும் அந்த அம்மாளினது கைகளும் கால்களும் வெடவெட வென்று ஆடுகின்றன. உடம்பு கட்டிலடங்காமல் செயலற்றுத் துவண்டு துவண்டு தாறுமாறாய்ப் போனது. மனம் இருளடையத் தொடங்குகிறது. அறிவு பிறழ்ந்து தடுமாறுகிறது. நிரபராதிகளான பொன்னுரங்க முதலியாரும், அவரது சம்சாரமும் தான் சொன்ன பொய்யின் பலனாய் மற்றவர்களால் அவமானத்திற்கும் துன்பத்திற்கும் ஆளாகிறார்களேயென்ற நினைவு கூர்மையான ஆயிரம் ஈட்டிகள் குத்துவதுபோல அவளது மனத்தைக் குத்திப் புண்படுத்துகின்றது. தான் முதலில் கூறிய பொய்யை அப்பொழுது மாற்றிப் பேசினால், கோகிலாம்பாள் வேறு எந்த இடத்திற்குப் போனாள் என்ற கேள்வியும், உண்மையைச் சொல்லாமல் பொன்னுரங்க முதலியாரின் மேல் குற்றம் சுமத்த வேண்டிய காரணம் என்னவென்ற கேள்வியும் பிறக்கும். ஆதலால், அவைகளுக்குத் தான் எவ்விதமான சமாதானம் சொல்வதென்று பூஞ்சோலையம்மாளுக்கு விளங்கவில்லை. ஆகவே, எவ்விதமான மறுமொழியையும் தரமாட்டாமல் கலக்கமும் குழப்பமும் மயக்கமும் அடைந்து, கண்களைத் திறவாமல் தலையைப் பிடித்துக்கொண்டு சுவரில் சாய்ந்து நழுவி அப்படியே கீழே உட்கார்ந்து கொண்டாள்.

அந்த அம்மாளது நிலைமை அங்கிருந்தோர்க்கு முற்றிலும் பரிதாபகரமாக இருந்தது. ஆதலால், அவர்களுள் ஒருவர், "பெண் காணாமற் போன விசனத்தில் அம்மாளுக்குக் கொஞ்சம் மயக்கம் உண்டாகி இருக்கு போலிருக்கிறது. கொஞ்ச நேரம் பொறுத்திருக்கலாம். அவர்கள் தெளிவடைந்து சங்கதிகளை யெல்லாம் உள்ளபடி சொல்லுவார்கள். அப்பொழுது இந்தப் பொன்னுரங்க முதலியாருடைய பேச்சு உண்மையானதா தப்பானதாவென்பது வெளிப்பட்டுப் போகிறது. எது எப்படி

இருந்தாலும், இந்த வீட்டு அம்மாள் பொய் சொல்லுகிறவளல்ல. பொன்னுரங்க முதலியாரின்மேல் அபாண்ட பழிபோட வேண்டுமென்று அவர்கள் ஒரு நாளும் எண்ண மாட்டார்கள். இவர்கள் தெளிவடைந்து, நமக்கு முன்னிலையில் எவ்விதமாக தகவலைச் சொல்லுகிறார்களோ அது உண்மையாத்தான் இருக்க வேண்டுமேயன்றி பொய்யா இராது. பெண் பொன்னுரங்க முதலியாருடைய வீட்டுக்குத்தான் போனது என்று இவர்கள் நமக்கெதிரில் இப்போது சொல்லிவிடும் பக்ஷத்தில், அதுவேதான் வேத வாக்கியம். பிறகு பொன்னுரங்க முதலியார் கோகிலாவைக் கொணர்ந்து ஒப்புவித்தே தீரவேண்டும்'' என்று நிரம்பவும் கண்டிப்பாகவும் அழுத்தமாகவும் கூறினார். உடனே பொன்னுரங்க முதலியார், ''சரி; அப்படியே செய்யுங்கள். இந்த வீட்டு அம்மாள் மாத்திரம் என் மேல் நேருக்கு நேர் இந்தக் குற்றத்தைச் சுமத்தும் பக்ஷத்தில், நீங்கள் என்னை எவ்விதமான தண்டனைக்கும் உட்படுத்தலாம். இந்த வீட்டு எஜமானியம்மாள் தெளிவடைந்து பேசுவதற்கு எவ்வளவு நாழிகை ஆனாலும் சரி நாங்கள் இருக்கிறோம்'' என்றார்.

அவ்வாறு அவர்கள் அவ்விடத்தில் ஒருவரோடொருவர் சச்சரவு செய்துகொண்டிருந்த சமயத்தில், ஒரு வேலைக்காரன் சௌந்தரவல்லியண்டை மெதுவாக வந்து நெருங்கி, ''அம்மா! உங்கள் தமக்கை வந்துவிட்டார்கள்'' என்று ரகஸியமாகக் கூறினான். அதைக்கேட்ட சௌந்தரவல்லி, ''சரி; சந்தோஷம்; அவள் இப்போது எங்கே இருக்கிறாள்?'' என்றாள். வேலைக் காரன், ''நீங்கள் சொன்னபடி தனியான ஒரு விடுதியில் அழைத்துக் கொண்டுபோய் வைத்திருக்கிறேன்'' என்றான். சௌந்தரவல்லி, ''என்ன காரணம் சொல்லி அங்கே அழைத்துக் கொண்டு போனாய்?'' என்றாள். வேலைக்காரன், ''உள்ளே யாரோ சில பெரிய மனிதர்கள் வந்திருக்கிறார்கள் என்றும், அவர்கள் போகிற வரையில் மறைவாயிருக்கும்படி நீங்கள் சொன்னதாகவும் சொல்லி அங்கே அழைத்துக் கொண்டு போனேன்'' என்றான். சௌந்தரவல்லி, ''சரி; நல்ல காரியம் செய்தாய். இங்கே நம்முடைய சொந்த ஜனங்கள் இன்னின்னார் வந்திருக்கிறார்களென்பது அவளுக்குத் தெரியாதே?'' என்றாள். வேலைக்காரன், ''தெரியாது'' என்றான். இவ்வாறு அவர்கள்

இருவரது சம்பாஷணையும் மற்ற எவருக்கும் தெரியாதபடி நிரம்பவும் தணிவான குரலில் ஒரே நிமிஷத்தில் நடந்தேறியது.

உடனே சௌந்தரவல்லி தனது அக்காளைப் பற்றி அதற்கு முன் எவ்விதமான தகவலும் தெரிந்து கொள்ளாதவள் போலவும், அவள் அன்றைய காலையிலிருந்து காணாமல் போயிருந்தவள் வந்துவிட்டதாக அப்பொழுதுதான் முதன் முதலில் தான் தெரிந்து கொள்ளுகிறவள் போல திடுக்கிட்டு மிகுந்த களிப்பும் ஆனந்தமும் பெருத்த ஆவேசமும் கொண்டு தன்னை மறந்தவள் போலவும் நடித்து எல்லோரையும் பார்த்து, "கோகிலா வந்துவிட்டாள்! கோகிலா வந்து விட்டாள்!" என்று உரக்கக் கூவினாள்.

அதைக் கேட்ட ஜனங்களெல்லோரும் திடுக்கிட்டு மிகுந்த ஆவலும் ஆவேசமும் களிப்பும் அடைந்து, "எங்கே? எங்கே?" என்று நாற்புறங்களிலும் திரும்பித் திரும்பி ஆசையோடு பார்த்தனர். அப்பொழுது அரை உணர்வோடிருந்த பூஞ்சோலை யம்மாளுக்கு அந்த வார்த்தைகள் கனவுபோலத் தோன்றின. கோகிலாம்பாள் வந்துவிட்டாள் என்ற செய்தி பூஞ்சோலை யம்மாளின் மனத்தில் உற்சாகத்தையும் சந்தோஷத்தையும் உண்டாக்கின. ஆனாலும், தான் கூறிய வரலாற்றிற்கு மாறாக அவள் தாறுமாறாக உளறி, பந்து ஜனங்களுக்கு முன் இன்னும் அதிகரித்த அவமானத்தையும் தலை குனிவையும் உண்டாக்கி விடப் போகிறாளே என்ற அச்சமே பெரிதாக எழுந்தமையால், அந்த அம்மாளினது மன நிலைமை முன்னிலும் பன்மடங்கு கேவலமாக மாறிவிட்டது. காலையிலிருந்து காணாமல் போய் அருமையாய்த் திரும்பி வந்திருக்கும் கோகிலாம்பாளைப் பார்க்க வேண்டுமென்ற ஆவலும் இல்லாமல் போயிற்று. ஆகவே, அந்த அம்மாள் தனது நெற்றியைப் பிடித்துக்கொண்டு குன்றிப்போய் அப்படியே உட்கார்ந்து போய்விட்டாள்.

பந்து ஜனங்கள், "கோகிலாம்பாள் எங்கே?" என்று ஆவலுடன் கேட்டதற்கு மறுமொழியாக சௌந்தரவல்லி, "அவள் இப்போதுதான் வந்தாளாம்; இங்கே ஜனக் கும்பல் அதிக மாயிருக்கிறதென்று வேலைக்காரர் சொன்னதைக் கேட்டு பக்கத் திலுள்ள அறைக்குள் போயிருக்கிறாளாம். நாமெல்லோரும்

நம்முடைய ராயபுரத்து முதலியார் ஐயா பேரில் அநியாயமாகச் சந்தேகப்பட்டோம். அம்மாள் இவர்களுடைய பெயரைக் குறித்து இத்தனை வேலைக்காரர்களுக்கும் முன்னால்தான் சொன்னார்கள். அம்மாள் அப்படி ஏன் சொன்னார்கள் என்பது தான் தெரியவில்லை. இருக்கட்டும். நீங்கள் எல்லோரும் கொஞ்ச நேரம் இங்கேயே இருங்கள். நான் போய் அக்காளைப் பார்த்து அவள் எங்கே போயிருந்தாள் என்ற உண்மையான தகவலைத் தெரிந்து கொண்டு வருகிறேன். பண்டமோரிடம் பழியோரிடம் என்கிறபடி நாம் அக்கிரமமாக அவர் பேரிலும் குற்றம் சுமத்துவது சரியல்ல. நம்முடைய உறவினர்களெல் லோரும் தக்க பெரிய மனிதர்கள். அவர்களுடைய உறவு இன்றோடு போகிறதல்ல. ஆகையால், நாம் ஆத்திரப்படாமல் உண்மையைத் தெரிந்து கொள்வதே நல்லது. ராயபுரத்து முதலியார் ஐயா பேரில் அம்மாள் சொன்னது அநேகமாய்த் தப்பாகத்தான் இருக்குமென்று நான் எண்ணுகிறேன். கோகிலா என்ன சொல்லுகிறாளென்று கேட்டுப் பார்த்து விடுவோம்'' என்று கூறிய வண்ணம், தங்கள் வேலைக்காரர்கள் எல்லோரையும் தன்னுடன் அழைத்துக்கொண்டு அவ்விடத்தைவிட்டு வெளியில் சென்றாள். இரண்டு மூன்று பெரிய கூடங்களுக்கும் அறை களுக்கும் அப்பால் இருந்த தனியான ஒரு விடுதியில் கோகிலாம்பாள் அப்பொழுதுதான் போய் உட்கார்ந்து கொண்டாள். தன்னைத் தேடிக்கொண்டு தனது தாய் போயிருப் பதாக சுந்தரமூர்த்தி முதலியார் கூறக் கேட்டது முதல் தனது தாயைப் பற்றிய கவலையே பெரிதாக அவளது மனத்தில் பெருகி, ஓயாத வேதனையை உண்டாக்கிக் கொண்டிருந்தமை யால், அவள் பங்களாவிற்கு வந்தவுடன் தனது தாயைப் பற்றிய தகவலைத் தெரிந்து கொள்ளவே ஆவலுற்றாள். ஆயினும் வேலைக்காரன் ஸௌந்தரவல்லிக்குப் பயந்து, கோகிலாம்பாளிடம் வேறு எவ்விதத் தகவலையும் தெரிவிக்காமல் யாரோ சில பெரிய மனிதர்கள் வந்திருப்பதால், தனியாகக் கொஞ்ச நேரம் மறைவாயிருக்கும்படி ஸௌந்தரவல்லி சொல்லச் சொன்னாள் என்று மாத்திரம் தெரிவித்துவிட்டு, பந்து ஜனங்கள் முதலியோர் கூடியிருந்த இடத்தை நோக்கி ஓடிவிட்டான் ஆதலால், தனிமையில் விடப்பட்ட கோகிலாம்பாள் எந்த விவரத்தையும்

தெரிந்து கொள்ள மாட்டாதவளாய்த் தத்தளித்திருந்ததன்றி, பங்களாவில் அப்பொழுது வேறு யார் வந்திருப்பார்களென்றும், அவர்கள் யாருடன் பேசிக் கொண்டிருப்பார்களென்றும் பலவாறு சிந்தனை செய்த வண்ணம் ஆவலே வடிவாக வீற்றிருந்தாள்.

அவள் இருந்த அறைக்குச் சௌந்தரவல்லி போய்ச் சேர்ந்தாள். அவளைத் தொடர்ந்து வேலைக்காரிகளும் அந்த அறைக்குள் நுழைந்தனர். சௌந்தரவல்லி தனது அக்காள் காலையிலிருந்து காணாமல் போனதைப் பற்றி மிகுந்த கலக்கமும் கவலையும் அடைந்து தவித்திருந்தவள் போலவும், அவள் திரும்பி வந்ததைக் கேட்டு அளவற்ற சந்தோஷமடைந்து அவளைப் பார்க்க ஆசைகொண்டு ஓடிவந்தவள் போலவும் காட்டிக்கொண்டு, "அக்கா! அக்கா! வந்தாயா! உன்னை யாராவது அபகரித்துக் கொண்டு போயிருப்பார்களோ என்று நாங்களெல்லோரும் நினைத்து இந்நேரம் தாமரை இலைத் தண்ணீர் போலத் தத்தளித்துப் போய் விட்டோம். நல்ல வேளையாக வந்து சேர்ந்தாயே! உன்னை யாரம்மா அழைத்துக் கொண்டு வந்தார்கள்? நீ தனியாகவா வந்தாய்? இப்போது எங்கிருந்து வந்தாய்?" என்றாள்.

அவளுக்குப் பக்கத்திலிருந்த சிப்பந்திகள் கோகிலாம்பாள் திரும்பி வந்ததைக் குறித்து மனப்பூர்த்தியான மகிழ்ச்சியும் பூரிப்பும் அடைந்து இனிமையாய் மலர்ந்த முகத்தினராய்க் கோகிலாம்பாளை நிரம்பவும் பக்ஷத்தோடும் பிரேமையோடும் பார்த்தபடி நின்றனர். ஆனாலும், சௌந்தரவல்லி தனது அக்காளிடம் சம்பாஷித்துக் கொண்டிருக்கையில், தாம் குறுக்கிட்டுப் பேசினால் இளையவளுக்குத் தம்மீது கோபம் உண்டாகுமோ வென்று அஞ்சி மௌனமாகவே நின்றனர். ஆயினும், அவர்களது அகத்தின் நிலைமை முகத்தில் ஸ்பஷ்டமாகத் தெரிந்தது. அவர்கள் எல்லோரையும் கண்ட கோகிலாம்பாள் திடுக்கிட்டு வெட்கத்தினால் குன்றிப் போனாள். தனது வரலாற்றை அவர்கள் எவ்வளவு தூரம் தெரிந்து கொண்டிருப்பார்களோ என்ற சந்தேகம் அந்தப் பெண்மணியை வதைக்கத் தொடங்கியது. ஆயினும் சௌந்தரவல்லி கேட்ட கேள்விகள்

அவளுக்கு மிகுந்த வியப்பைக் கொடுத்தது. தான் மைலாப்பூரில் இருந்தபொழுது சுந்தரமூர்த்தி முதலியார் தன் வரலாற்றை டெலிபோன் மூலமாய்ப் புஷ்பாவதிக்குத் தெரிவித்தார். ஆதலால், அதைப் புஷ்பாவதி ஸௌந்தரவல்லிக்கும் தனது தாய்க்கும் மற்றவர்க்கும் சொல்லி இருக்க வேண்டுமென்று அவள் நினைத்திருந்தாள். தன்னைக் கண்டவுடன் ஸௌந்தரவல்லி கேட்ட கேள்விகளிலிருந்து, புஷ்பாவதி அந்தச் செய்தியைத் தன் தங்கையிடம் வெளியிடவில்லையென்று நினைக்க இடம் கொடுத்தது. அதுவுமன்றி, நிச்சயதார்த்த தினத்திற்குமுன் தானும் கண்ணபிரானும் பூஞ்சோலையில் தனியாயிருந்த காலத்தில் ஸௌந்தரவல்லி அங்கே வந்து நிரம்பவும் கோபமாய்ப் பேசிவிட்டு வந்ததற்குப் பிறகு அவள் கோகிலாம்பாளுடன் பேசாமல் மிகுந்த குரோதம் பாராட்டிக் கொண்டிருந்தாள். ஆதலால், அப்படி இருந்தவள் அவ்வளவு தூரம் மாறுபட்டுத் தன்னிடம் நிரம்பவும் வாஞ்சையாகவும் உருக்கமாகவும் பேசியதைக் காணக் கோகிலாம்பாளின் மனம் அத்யந்த சந்தோஷத்தினால் பொங்கிப் பரவசமடைந்தது. அவள் தன்னிடம் கொண்டிருந்த கோபமும் குரோத நினைவும் மாறிப் போய்விட்டனவென்றும், அவள் தன்னிடம் பழையபடி அந்தரங்கமான பாசமும் வாத்சல்யமும் உடையவளாய் இருக்கிறாளென்றும் கோகிலாம்பாள் நினைத்து விட்டதன்றி, அவளிடம் தான் எதைப் பற்றியும் கபடமாகப் பேசுவது ஒழுங்கல்லவென்றும் எண்ணி அவளை நோக்கி, "அம்மா! ஸௌந்தரா! நீ கேட்ட கேள்விகளுக்கெல்லாம் நான் பதில் சொல்லுகிறேன். நம்முடைய அம்மாள் பங்களாவுக்குத் திரும்பிவந்து விட்டார்களா இல்லையா என்ற விஷயத்தை மாத்திரம் நீ முதலில் தெரிவித்து விடு. அதைப் பற்றித்தான் என் மனம் நிரம்பவும் சஞ்சலமடைந்து கொண்டிருக்கிறது" என்று அன்பொழுக வினவினாள்.

உடனே ஸௌந்தரவல்லி, "அம்மாள் பங்களாவுக்கு வந்து விட்டார்கள். அம்மாள் உன்னைத் தேடிக்கொண்டு பங்களாவை விட்டுப் போனார்கள் என்ற சங்கதிகூட உனக்குத் தெரிந்திருக் கிறதே! அதை உன்னிடம் யார் சொன்னார்கள்?" என்றாள்.

கோகிலாம்பாள், "ஸௌந்தரா! நீ பேசுவதைப் பார்த்தால், உனக்கு என்னைப் பற்றிய தகவல் எதுவுமே தெரியாது

போலிருக்கிறதே! உனக்கு மாத்திரந்தான் அது தெரியாதா, அம்மாள் முதலிய மற்ற எவருக்குமே தெரியாதா என்பது தெரியவில்லையே! புஷ்பாவதியம்மாள் இப்போது நம்முடைய பங்களாவில் இருக்கிறார்களல்லவா? அவர்கள் உன்னிடம் எவ்விதமான தகவலும் தெரிவிக்கவில்லையா?'' என்றாள்.

சௌந்தரவல்லி, "அக்கா! இன்று காலையில் எழுந்தபிறகு நான் வழக்கப்படி என்னுடைய ஜோலிகளையே கவனித்துக் கொண்டிருந்தேன். நீ பங்களாவை விட்டுப் புறப்பட்டு இன்று காலையில் எங்கேயோ போனாய் என்பதுகூட எனக்குத் தெரியாது. நீயும் அம்மாளும், புஷ்பாவதியும் ஒன்றாக இருக்கிறீர் களென்றே நான் நினைத்திருந்து விட்டேன். அதுவுமன்றி முக்கியமாக எனக்கு இன்றைய காலையிலிருந்து உடம்பு சரியாகவே இல்லை. நான் படுக்கையை விட்டு எழுந்து வெளியே வரவே இல்லை. சாப்பாட்டைக்கூட நான் படுக்கை யறைக்கே வரவழைத்துக் கொண்டேன். கொஞ்ச நேரம் தூங்கு வதும், கொஞ்ச நேரம் விழித்துக் கொண்டபடி படுத்திருப் பதுமாய் நான் என் படுக்கையறையிலேயே சாயங்காலம் ஆறு மணிவரையில் இருந்ததில், அதன் பிற்பாடு உடம்பு சரியான நிலைமைக்கு வந்தது. பூஞ்சோலை பக்கம் நடந்துபோய் விட்டு வர வேண்டுமென்ற ஆசை உண்டாயிற்று. நான் எழுந்து உள்ளே பார்க்கிறேன், யாரும் காணப்படவில்லை. நீங்கள் மூன்று பேரும் சேர்ந்து ஒரு வேளை பூஞ்சோலைக்குத்தான் போயிருப்பீர்களோ வென்ற சந்தேகமும் உண்டாயிற்று. அதை நிச்சயப்படுத்திக் கொள்ள வேண்டுமென்று நான் உடனே வேலைக்காரரைக் கூப்பிட்டு விசாரித்தேன். அப்போதுதான் எனக்கு எல்லாச் சங்கதியும் தெரிந்தது. திருவல்லிக்கேணியிலுள்ள நம்முடைய நெருங்கிய பந்துவொருவர் அம்மாளிடம் ஏதோ அவசரமான சங்கதி பேசவேண்டுமென்றும், அவர்கள் உடனே புறப்பட்டுவர வேண்டுமென்றும் கடிதம் எழுதி அனுப்பினாராம். அம்மாள் போக முடியவில்லையாம், உன்னை அனுப்பினார்களாம். அங்கே போன நீ மத்தியானம் நாலு மணிவரையில் திரும்பி வரவில்லையாம். அதன்மேல் அம்மாளுக்கு உன்னைப்பற்றிய கவலை உண்டாகிவிட்டதாம். உன்னைத் தேடிப் பார்த்து அழைத்துக் கொண்டு வருவதற்காக அம்மாளும் பங்களாவை

விட்டுப் புறப்பட்டுப் போயிருப்பதாகச் சொன்னார்கள். புஷ்பாவதியம்மாளையாவது கண்டு விவரம் என்ன என்பதை நன்றாகக் கேட்டுத் தெரிந்து கொள்ளலாமென்று நினைத்து அந்த அம்மாள் எங்கே என்று கேட்டேன். அந்த அம்மாள் அதற்குக் கொஞ்ச நேரத்துக்கு முன்புதான் டெலிபோனில் யாருடனோ பேசிக் கொண்டிருந்தார்களாம். டெலிபோனைவிட்டு வந்த வுடனே, அந்த அம்மாளுக்கு உடம்பில் ஏதோ சங்கடம் ஏற்பட்டுப் போய்விட்டதாம்; உடனே அவர்கள் போய்ப் படுத்துக் கொண்டார்களாம்; தாமே எழுந்து வருகிற வரையில் தம்மை யாரும் எழுப்ப வேண்டா மென்றும், தாம் படுத்து நித்திரை செய்து தாமாக எழுந்தால்தான் உடம்பு சரிப்பட்டு வரும் போல் இருக்கிறதென்றும் சொல்லிவிட்டுப் படுத்தார்களாம். அந்த அம்மாள் இன்னம் எழுந்திருக்கவில்லை. டெலிபோனில் யார் என்ன சங்கதி சொன்னார்களோ தெரியவில்லை, அது ஏதாவது விபரீதச் சங்கதியாக இருக்க வேண்டுமென்று வேலைக்காரர்கள் சொன்னார்கள். அவ்வளவுதான் எனக்குத் தெரியும்'' என்றாள்.

அதைக் கேட்ட கோகிலாம்பாளின் மனத்தில் ஒரு யோசனை தோன்றியது. தனக்குச் சிப்பாயிகளால் நேரிட்ட அபாயத்தைப் பற்றிய வரலாறு எதையும் புஷ்பாவதி சிப்பந்திகளிடம் வெளி யிடவில்லை. ஆதலால், தானும் அதை அப்பொழுது அவர்களுக் கெதிரில் வெளியிடாமல், பிற்பாடு சௌந்தரவல்லிக்கும் தனது தாய்க்கும் மாத்திரம் தனிமையில் வெளியிடலாமென்றும், அந்தச் செய்தி வேறு யார் மூலமாகிலும் பின்னர் சிப்பந்திகளுக்குத் தெரிந்தாலும், அதனால் கெடுதல் இல்லையென்றும் நினைத்துக் கொண்டாள். அதுவுமன்றி, தான் சிப்பாயிகளிடத்தில் அகப் பட்டுக்கொண்ட அபாய சங்கதியைக் கேட்டதனால் உண்டான மன அதிர்ச்சியைத் தாங்க மாட்டாமல் புஷ்பாவதி அயர்ந்து தளர்ந்து படுத்துவிட்டாள் என்றும் கோகிலாம்பாள் எண்ணிக் கொண்டவளாய் சௌந்தரவல்லியை நோக்கி, ''ஓகோ! அப்படியா சங்கதி! அப்படியானால் புஷ்பாவதியம்மாள் யாரிடத்திலும் எந்தச் சங்கதியையும் வெளியிடவில்லையா? அம்மாள் இப்போதுதான் திரும்பி வந்ததாகச் சொன்னாயே. அம்மாள் கூடப் புஷ்பாவதியம்மாளிடம் பேச சந்தர்ப்பம் ஏற்பட்டிராது போலிருக்கிறது'' என்றாள்.

சௌந்தரவல்லி : ஆம். அம்மாளும் புஷ்பாவதியை இன்னம் பார்க்கவில்லை. நீ பேசுகிற மாதிரியிலிருந்து, நீ தான் டெலிபோன் மூலமாய் புஷ்பாவதிக்கு எதோ செய்தியனுப் பியவள் என்று எண்ண வேண்டியிருக்கிறது!

கோகிலாம்பாள் : நான் அந்த அம்மாளுக்கு எந்தச் சங்கதி யையும் சொல்லவில்லை. அவர்களுடைய தமயனார்தான் டெலிபோன் மூலமாய் அவர்களுடன் பேசியது.

சௌந்தரவல்லி : அவர்கள் எங்கே இருந்து பேசினார்கள்? அது உனக்கு எப்படித் தெரிந்தது?

கோகிலாம்பாள் : காலையில் அம்மாள் என்னை ஓரிடத் துக்கு அவசரமாக அனுப்பினார்களல்லவா, அந்தக் காரியத்தை முடித்துக்கொண்டு நான் மத்தியானத்துக்குமேல் மைலாப்பூருக்குப் போக நேர்ந்தது. அவ்விடத்தில் புஷ்பாவதியம்மாளின் தமயனார் என்னைக் கண்டு அவர்களுடைய பங்களாவுக்கு வரும்படி கூப்பிட்டு அழைத்துக்கொண்டு போனார்கள். இவ்வளவு நேரம் அங்கே இருந்துவிட்டு இப்போது அங்கே இருந்துதான் நேராக நான் வருகிறேன். என்னைப்பற்றி நம்முடைய அம்மாள் கவலைப்படுவார்களென்றும், நான் உடனே புறப்பட்டுப் போக வேண்டுமென்றும் நான் எவ்வளவோ சொல்லியும் அவர்கள் கேட்காமல், நான் கொஞ்ச நேரம் அங்கே இருந்துதான் வர வேண்டுமென்று நிரம்பவும் பிடிவாதம் பிடித்தார்கள். என் மனசிலும் ஒரு முக்கியமான எண்ணம் ஏற்பட்டிருந்தது. ஆகையால் அதைக் கருதி நான் அவர்களுடைய விருப்பத்திற்கு அனுசரணையாக நடந்து கொள்ள நேர்ந்தது. அதாவது, நீ அவர்களையே கட்டிக்கொள்ள வேண்டுமென்று ஒரே உறுதியாக இருக்கிறாயென்பது எனக்குத் தெரியும். என் சம்பந்தமாக நேர்ந்த சில சம்பவங்களைக் கண்டு அவர்கள் ஒருகால் தங்களுடைய எண்ணத்தை மாற்றிக் கொண்டிருப்பார்களோ என்ற சந்தேகம் இருந்தது. அந்த விஷயத்தைப் பற்றி முடிவாகப் பேசி, அவர்கள் உன்னையே கட்டிக் கொள்வது என்ற வாக்குறுதியை நான் அவர்களிடம் வாங்கிக் கொண்டு வந்து சேர்ந்தேன். இன்னும் கொஞ்சநேரம் முன்னால் வரவேண்டுமென்று நான் பிரயத்தனப் பட்டேன். வண்டிக்காரர்கள் ஒருவர்கூட அகப்படவில்லை.

அவர்களுள் ஒருவன் வீட்டில் குழந்தை இறந்து போய்விட்ட தாம். அதனால் ஒருவரும் இந்நேரம் வரையில் அகப்படவில்லை. இப்போதுதான் வந்தார்கள். நான் உடனே புறப்பட்டு வந்து சேர்ந்தேன். வந்த உடன் உன்னைக் கண்டு முக்கியமான இந்த சந்தோஷ சங்கதியை உனக்குச் சொல்ல வேண்டுமென்று என் மனசு துடித்துக் கொண்டிருந்தது. அதற்குத் தகுந்தபடி உன்னையே நான் முதலில் கண்டேன் – என்று அந்தரங்கமான பிரியத்தோடும் பரிவோடும் கூறினாள்.

தனது அக்காள் தன்மீது ஆழ்ந்த பிரியம் வைத்திருக்கிறாள் என்பதையாகிலும், அவளைத் தான் மற்றவருக்கு எதிரில் மான பங்கப்படுத்துவது அக்கிரமம் என்பதையாகிலும் சௌந்தரவல்லி சிறிதும் உணராமல், தனது அக்காள் தன்னிடம் கபடமாகவும் தந்திரமாகவும் பேசுகிறாள் என்றும், தான் தீர்மானித்துக் கொண்டபடி அவளை எல்லோருக்கும் எதிரில் அவமானப் படுத்தியே தீரவேண்டும் என்றும் எண்ணிக் கொண்டவளாய்த் தானும் அவளிடம் கபடமாகவும் தந்திரமாகவும் நடந்து, அவளைக் கவிழ்த்துவிட நினைத்து நிரம்பவும் நயமாக மறுமொழி கூறத் தொடங்கி, "அக்கா! உன்னுடைய நல்ல மனசைப் போல வேறே யாருக்கு இருக்கப் போகிறது? ஆதியிலிருந்தே அவர்களுக்கு உன்பேரில் தான் கண். இப்போது இந்த நிச்சயதார்த்தம் இப்படி அலங்கோலமாய் முடிந்தபிறகு நீயே உன்னுடைய பழைய தீர்மானத்தை மாற்றிக்கொண்டு எனக்குப் போட்டியாக வந்து விடுவாயோ என்று நான் சந்தேகப்பட்டுக் கொண்டிருந்தேன். நீ இப்போது சொன்னதிலிருந்து என் சந்தேகம் தப்பானதென்று நிச்சயமாயிற்று. இந்தச் சங்கதி இருக்கட்டும். இதைப்பற்றி நாம் தனியாகப் பேசிக் கொள்வோம். நம்முடைய அம்மாள் வெளியில் போய்விட்டு வந்தது முதல், உன்னைக் காணோமே என்ற திகிலில் பித்துக் கொண்டவர்கள் போல ஒரே கலக்க மாகவும் கவலையாகவும் அப்படியே கல்போல உட்கார்ந் திருக்கிறார்கள். நீ வந்துவிட்டதாக வேலைக்காரன் வந்து என்னிடம் சொன்னான். அதை நான் அம்மாளிடம் உடனே சொன்னால், அவர்களுக்கு அது எப்படி இருக்குமோவென்று உன்னோடு பேசி எல்லா விஷயங்களையும் தெரிந்துகொண்டு உன்னையும் உடனே அம்மாளிடம் அழைத்துக்கொண்டு போகலாமென்று ஓடி வந்தேன்" என்றாள்.

அந்த வார்த்தையைக் கேட்ட கோகிலாம்பாளுக்குத் தனது தாயைப்பற்றி மிகுந்த கவலையும் ஆவலும் பெருகிவிட்டன. அந்தக் கலவரத்தில், யாரோ சில பெரிய மனிதர்கள் உள்ளே வந்திருப்பதாக வேலைக்காரன் கூறியதைப் பற்றிய நினைவு அவளுக்கு அப்பொழுது உண்டாகவில்லை. அவள், ''சரி; போவோம், சா'' என்று கூறிய வண்ணம் எழுந்தாள். அவளை அழைத்துக்கொண்டு நடக்கத் தொடங்கிய சௌந்தரவல்லி, "இன்று காலையில் நீ திருவல்லிக்கேணிக்கு ஏதோ அவசரமான காரியமாய்ப் போனதாகக் கேள்வியுற்றவுடன் எனக்கு ஓர் எண்ணம் தான் உண்டாயிற்று. இவ்வளவு தூரம் உரிமை பாராட்டி நம்மை அழைக்கக் கூடியவர்களும், நீ தனிமையில் போய்ப் பேசக்கூடியவர்களுமான நம்முடைய நெருங்கிய பந்து திருவல்லிக்கேணியில் வக்கீல் சீனிவாச முதலியாரைத் தவிர வேறு யாருமில்லையே. நீ அநேகமாய் அங்கேதான் போயிருக்க வேண்டுமென்று நினைத்துக் கொண்டேன். நிச்சயதார்த்த சமயத்தில் போலீஸ் இன்ஸ்பெண்டர் வந்து மாப்பிள்ளையைக் கைதுசெய்த விஷயமாய் வக்கீல் ஐயா ஏதாவது யோசனை சொல்லுவதற்காக அம்மாளைக் கூப்பிட்டிருப்பார்களோ வென்றும் நினைத்தேன். ஆனால் அதைப்பற்றியெல்லாம் நான் உன்னிடம் கேட்டால், என்னை மதித்து நீ உள்ள சங்கதியைச் சொல்லவே மாட்டாயென்றும் நினைத்துக் கொண்டேன். இப்போதும் அதைப்பற்றி நான் உன்னிடம் கேட்க வேண்டு மென்ற ஆசையும் தூண்டியது. கேட்கக் கூடாது என்ற எண்ணமும் அதைத் தடுத்தது. நீ இப்போது என்னிடத்தில் நிரம்பவும் பிரியமாகப் பேசுவதைக் கண்டவுடன், நீ என்னை மதித்து உண்மையைச் சொல்வாயென்ற எண்ணம் எழுந்து தூண்டியது. ஆகையால், நான் என் மனசில் இருந்ததை அப்படியே சொல்லி விட்டேன்'' என்றாள்.

அதைக்கேட்ட கோகிலாம்பாள் இரண்டொரு நிமிஷநேரம் ஆழ்ந்து சிந்தனை செய்து பார்த்தாள். தனது தாய் அன்று காலையில்தான் திருவல்லிக்கேணிக்குப் போனதாகச் சொல்லி இருக்கிறாளென்பதால், அந்தப் பேட்டையில் தங்களுக்கு நெருங்கிய பந்து வக்கீல் சீனிவாச முதலியாரைத் தவிர வேறு யாரும் இல்லை. ஆதலால், அவரது வீட்டுக்கே தான் போனதாகச்

சொல்ல வேண்டுமென்று தனது தாய் தனக்குள் எண்ணிக் கொண்டிருக்க வேண்டுமென்பது கோகிலாம்பாளுக்கும் நிச்சய மாகப்பட்டது. அத்தனை வேலைக்காரர்களுக்கும் முன்னிலையில் ஸௌந்தரவல்லி தன்மீது குறை கூறியதுபோலப் பேசியதைக் கேட்டு, அக்காளுக்கும் தங்கைக்கும் உள்ளுக்குள் ஒருவித மனஸ் தாபம் ஏதோ இருப்பதாய் வேலைக்காரர் எண்ணிக் கொள்ளும் படி தான் இடங்கொடுக்கக் கூடாதென்று நினைத்த கோகிலாம் பாள் நிரம்பவும் பட்சமாக அவளிடம் பேசத்தொடங்கி, “என்ன ஸௌந்தரா! என்னிடம் நீ இப்படி வித்தியாசம் பாராட்டிப் பேசுகிறாய்! உனக்குத் தெரியாத ரகஸியம் உண்டா? அப்படியும் இதில் ரகஸியம் என்ன இருக்கிறது? அம்மாள்தான் என்னைத் திருவல்லிக்கேணிக்கு அனுப்பியதாகச் சொன்னார்கள் என்கிறாயே! அந்த ஊரில் நம்முடைய நெருங்கிய பந்து வேறே யார் இருக்கிறார்கள். வக்கீல் ஐயாவின் வீட்டுக்குத்தான் நான் போயிருக்க வேண்டுமென்று நீயேதான் சொல்லிவிட்டாயே. இதைப்பற்றி மறுபடியும் ஏன் சந்தேகமாய்க் கேட்கிறாய்?” என்றாள்.

அதைக் கேட்ட ஸௌந்தரவல்லி, “நீ திருவல்லிக்கேணிக்குப் போனதாக யாரோ வேலைக்காரர்தான் என்னிடம் நேரில் சொன்னார்கள். அம்மாள் என்னிடம் அந்த மாதிரி சொல்ல வில்லை. சரி, அது எப்படியோ, நீ க்ஷேமமாய்த் திரும்பி வந்து சேர்ந்தாயே. அதுதான் முக்கியமான சங்கதி. வா நாம் போகலாம்” என்று கூறியபடி கோகிலாம்பாளை அழைத்துக் கொண்டு தனது தாயும் மற்ற உறவினரும் இருந்த கூடத்திற்கருகில் போய்ச் சேர்ந்தாள். அவர்களுடன் மற்ற வேலைக்காரர்களும் தொடர்ந்து சென்றனர். அந்தக் கூடத்திற்குள் நுழைவதற்கு முன் ஸௌந்தர வல்லி கோகிலாம்பாளை நோக்கி, “நீயும் அம்மாளும் காணாமல் போகவே, எனக்குத் திகில் அதிகமாய் விட்டது. புஷ்பாவதி யம்மாளுடைய நிலைமையும் அப்படியாகி விட்டது. ஆகையால் நான் வேலைக்காரர்களை கூப்பிட்டு என் திகிலை வெளி யிட்டேன். அவர்கள் ஓடி நம்முடைய மனிதரில் சிலரை அழைத்துக்கொண்டு வந்தார்கள். அவர்களும் அம்மாளண்டை இருக்கிறார்கள்” என்று கூறிய வண்ணம் கூடத்திற்குள் நுழைந்து விட்டாள்.

அதைக்கேட்ட கோகிலாம்பாள் ஒருவாறு திடுக்கிட்டுப் போனாள். ஆனாலும் வக்கீல் சீனிவாச முதலியாரும் அங்கே வந்திருப்பார் என்ற எண்ணம் அவளது மனத்தில் உடனே உண்டாகவில்லை. சௌந்தரவல்லி கூடத்திற்குள் போய்விட்டா ளாதலால், தான் பின் தங்குவது சரியல்லவென்று நினைத்து கோகிலாம்பாளும் கூடத்திற்குள் சென்றாள். அவளைத் தொடர்ந்து வேலைக்காரர்களும் அங்கே வந்து சேர்ந்தனர். உடனே சௌந்தரவல்லி எல்லோரையும் பார்த்து உரத்த குரலில் பேசத் தொடங்கி, "இதோ நம்முடைய கோகிலா வந்துவிட்டாள்! அவள் வேறே எங்கேயும் போகவில்லை. திருவல்லிக்கேணியில் நம்முடைய பந்துவான வக்கீல் ஐயா ஒருவர் இருக்கிறார்களாமே. அவர்களிடத்திலிருந்துதான் கடிதம் வந்ததாம். அவர்களுடைய வீட்டுக்குத்தான் அவளை அம்மாள் அனுப்பினார்களாம். அங்கே போய்க் காரியத்தைப் பார்த்துக் கொண்டு, மைலாப்பூருக்கு வேறொருவர் வீட்டுக்குப் போய்விட்டு அங்கிருந்து நேராக வருகிறாளாம். போன இடத்தில் தனக்கு எவ்வித அபாயமும் நேரவில்லையென்று அக்காள் சொல்லுகிறாள். அதுதான் முக்கிய மான சந்தோஷ சங்கதி. வீட்டிலிருந்த உங்கள் எல்லோரையும் எங்கள் வேலைக்காரர்கள் அழைத்துவந்து அந்த இரவு காலத்தில் வீண் பிரயாசைக்கும் மனவேதனைக்கும் ஆளாக்கிவிட்டார்கள். அதுதான் எங்கள் மனசுக்கு வருத்தமாக இருக்கிறது. உபயோக மற்ற விஷயம் பிரமாதமாக வளர்ந்து விட்டது. திருவல்லிக்கேணி யிலிருந்து அந்த வக்கீல் ஐயா வரவில்லை போலிருக்கிறது. அவர்கள் வந்திருந்தால், நம்முடைய கவலையெல்லாம் இப்போதே தீர்ந்து போயிருக்கும். நான் அந்த ஐயாவை அவ்வளவாகப் பார்த்ததில்லை. அவர்கள் இப்போது இங்கே இருக்கிறார்களோ இல்லையோவென்பது தெரியவில்லை" என்று தந்திரமாகவும் நயமாகவும் கூறியபடி ஒரு பக்கமாகப் போய் நின்றாள்.

அவள் கூறிய வார்த்தையைக் கேட்டு, அங்கிருந்த பெருத்த ஜனக்கும்பலைக் கண்ட கோகிலாம்பாள் திடுக்கிட்டு முற்றிலும் பிரமித்து நடுநடுங்கி ஸ்தம்பித்து அப்படியே நின்றுவிட்டாள்.

சௌந்தரவல்லி கூறிய சொற்களைக் கேட்கவே, அந்தக் கும்பலில் இருந்த பலர் ஒரே காலத்தில் பேசத்தொடங்கி பல

மாதிரியான கேள்விகள் கேட்டு உரத்த சப்தம் செய்யத் தொடங்கினர். இராயபுரம் பொன்னுரங்க முதலியார் மற்ற வர்கள் எல்லோரையும்விட அதிக பலமாகக் கூச்சலிட்டுத் துள்ளிக் குதித்து, "ஆகா! என்னுடைய யோக்கியதையென்ன! கண்ணியம் என்ன! எல்லோரும் சேர்ந்து என்மேல் அபாண்டப் பழி சுமத்த ஆரம்பித்து விட்டீர்களே! தானே திருட்டுத் தனமெல்லாம் பண்ணிவிட்டு வக்கீல் முதலியார் என்னையல்லவா போலீஸ்கார ரிடம் ஒப்பித்து விடுவதாகப் பயமுறுத்துகிறார்! தாம் எழுதிய கடிதத்தை வைத்துக்கொண்டு என்னைத் தண்டிக்கிறவரல்லவா இவர்! ஆகா! வக்கீல் இருந்தாலும் இப்படியல்லவா இருக்க வேண்டும்! அடடா; என்ன மேதாவி ஐயா இவர்!" என்று அடுக்கடுக்கான வசை மொழிகளால் வக்கீல் சீனிவாச முதலியாரைத் தாறுமாறாக இகழ்ந்து கைகளையும் கால்களையும் ஆட்டிக்கொண்டு பிரமாதமாக நர்த்தனம் செய்கிறார். சீனிவாச முதலியாருக்குப் பரிந்து பேசிய மூர்த்தி முதலியார், "போதுமையா! அடக்குமையா! சீனிவாச முதலியார் கடிதம் எழுதியதாகப் பெண் சொல்லுகிறது; ராயபுரம் பொன்னுரங்க முதலியார் கடிதம் எழுதியதாகவும், அவருடைய வீட்டுக்கே தாங்கள் போனதாகவும் அம்மாள் சொல்லுகிறார்கள். எதையா நிஜம்? இவர்களுக் குள்ளேயே பித்தலாட்டமாக இருக்கிறதே ஐயா! இதில் யார் சொல்வது புரட்டு, யார் சொல்வது மெய்யென்பது தெரிந்த பிறகல்லவா, நீங்கள் ஒருவரையொருவர் திட்டிக்கொள்ள வேண்டும். அதையும் விசாரித்துப் பார்த்து விடுவோம்" என்றார்.

மூர்த்தி முதலியார், "அம்மாளுக்குத்தான் புத்தி ஸ்வாதீன மில்லாமல் இருக்கிறதே. ஏதோ புத்திக் குழப்பத்தில் அவர்கள் தான் தப்பாக உளறி இருக்கவேண்டும். கோகிலா நல்ல அறிவோடி ருப்பதால், அது சொல்வதுதான் நிஜமாயிருக்க வேண்டும்" என்றார்.

சதாசிவ முதலியார், "அடே போய்யா; அது மாத்திரம் எப்படி நிஜமாயிருக்கும்? பெண்ணுக்குத்தான் எவராலும் யாதொரு அபாயமும் நேரவில்லையே. அப்படியிருக்க, சீனிவாச முதலியார் இதை ஒப்புக் கொள்ளாமல் ஏனையா மறுக்க வேண்டும்? பெண்ணைக் காணாமையால், தாயார் பைத்தியங்

கொண்ட மாதிரி இருக்கிறார்கள். இத்தனை ஜனங்கள் கூடித் தவிக்கிறார்கள். பங்களா அல்லோல கல்லோலப்படுகிறது. சீனிவாச முதலியார் கடிதம் எழுதியதன் மேல் பெண் அவருடைய வீட்டுக்கு வந்து போயிருந்தால், அதை அவர் சாதாரணமாக ஒப்புக்கொண்டிருப்பாரேயன்றி அதை மறைக்க வேண்டிய பிரமேயமே இல்லையே! ஆகையால் பெண் சொல்வதும் தப்பு. அம்மாளைப்போல பெண்ணுக்கும் புத்தி மாறாட்டம் ஏற்பட்டிருப்பதாகவே நாம் கருதவேண்டும்'' என்றார்.

உடனே மாதவராய முதலியார், ''சீனிவாச முதலியார் ஒப்புக் கொள்ளாமல் மறுத்ததனாலேயே, பெண் அவருடைய வீட்டுக்கு வரவில்லையென்று சொல்லிவிட முடியுமா? அவரே கடிதம் எழுதி இருக்கலாம். பெண் அவருடைய வீட்டுக்குப் போய்விட்டுப் பிறகு அங்கிருந்து வேறு எங்கேயாவது போயிருக்கலாம். அம்மாளுக்கு அந்த விஷயம் தெரியாது. ஆகையால், பெண் வரவில்லையே என்று கேட்டதிலிருந்து, பெண்ணுக்கு ஏதேனும் அபாயம் நேர்ந்திருந்தால், அந்தப் பழி தம்மை வந்து சாருமோவென்று பயந்து சீனிவாச முதலியார் தமக்கு எதுவுமே தெரியாதென்று அடியோடு எல்லாவற்றையும் மறுத்துவிட முயன்றிருக்கலாம். காரியம் ஏன் அம்மாதிரி நடந்திருக்கக் கூடாது?'' என்றார்.

உடனே சீனிவாச முதலியார் கோகிலாம்பாளை நோக்கிக் கோபப் பார்வையாகப் பார்த்து, ''என்ன கோகிலா இது? ஏன் இப்படி நீ மொட்டைத் தலைக்கும் முழங்காலுக்கும் முடிச்சுப் போட்டுப் பேசுகிறாய்? நான் இன்று காலையில் உங்களுக்குக் கடிதம் எழுதினேனென்று நீ பிரமாணிக்கமாகச் சொல்லுவாயா? நான் எழுதியதாகச் சொல்லும் கடிதத்தைக் காட்டுவாயா? அல்லது நீதான் இன்றைய தினம் காலையில் என் வீட்டுக்கு வந்ததுண்டா? எங்கே என் முகத்தைப் பார்த்துச் சொல். நீ என் வீட்டுக்கு வந்ததாகச் சொல்லுகிறாயே. நீ அங்கே என்னென்ன அடையாளங்களைப் பார்த்தாய்? சொல் பார்க்கல்லாம். வீட்டின் உள்பக்கம் வெளிப் பக்கமெல்லாம் எப்படிக் கட்டப்பட்டிருக் கின்றனவென்று சொல்'' என்று கூறினார்.

கோகிலாம்பாள் தனது கடைக்கண்ணால் அங்கிருந்த ஜனங்கள் எல்லோரையும் விரைவாகப் பார்த்து, இன்னின்னார் வந்திருந்தனர் என்பதை உடனே தெரிந்து கொண்டாள்; தங்களது சொந்த ஜனங்கள் அத்தனை பேரும் தங்கள் பங்களாவிற்குள் வந்திருப்பர் என்பதையாவது, அத்தகைய சச்சரவுகள் ஏற்படும் என்பதையாவது கோகிலாம்பாள் கனவிலும் நினைத்தவளன்று ஆதலால், அத்தகைய எதிர்பாராத பயங்கரமான நிலைமையில் தான் அகப்பட்டுக் கொண்டதை உணரவே, அவளுக்குத் தனது உயிர் போய்விட்டது போலவே இருந்தது. அவமானத்தினாலும், மனவேதனையினாலும் அவளது தேகம் குன்றி உட்கார்ந்து போயிற்று. முகம் சடக்கென்று மாறி விகாரப்பட்டுப் போயிற்று. மனதோ, அயர்ந்து தளர்வுற்று செயலற்றுப் போய்விட்டது. அவள் உடனே தனது தாயின் நிலைமையையும் கவனித்துணர்ந்தாள். தான் இராயபுரம் பொன்னுரங்க முதலியாரது வீட்டிற்குப் போனதாகத் தனது தாய் கூறியதாக மூர்த்தி முதலியார் சொன்னதையும் அவள் கவனித்தாள். அந்தக் கும்பலில் பொன்னுரங்க முதலியார் இருந்ததையும் அவள் கண்டாள். ஆதலால், தான் அப்பொழுது அகப்பட்டுக் கொண்டதுபோல, தனது தாயும் பொய் சொல்லிவிட்டு எக்கச் செக்கமாக அகப்பட்டுக் கொண்டு தத்தளிக்கிறாள் என்றும் கோகிலாம்பாள் உடனே யூகித்துக் கொண்டாள். உடனே அவளது மனத்தில் இன்னொரு முக்கியமான சந்தேகம் தோன்றியது. தனது தாய் தான் இராயபுரம் பொன்னுரங்க முதலியாரின் வீட்டிற்குப் போனதாகச் சொல்லி இருக்க, சௌந்தரவல்லி அதை வேறு விதமாக மாற்றி, தான் திருவல்லிக்கேணிக்குப் போனதாகத் தனது தாய் சொன்னாளென்று கூறியதன் முகாந்தரம் எதுவாக இருக்கு மென்று அந்த மடந்தை சிந்தித்துப் பார்த்தாள். சௌந்தரவல்லி தங்களை அத்தனை ஜனங்களுக்கும் முன்பு மானபங்கம் படுத்தும்பொருட்டு அவ்வாறு சூழ்ச்சி செய்திருப்பாளென்று அவள் சிறிதும் நினைக்கவே இல்லை. ஆதலால், சௌந்தர வல்லியைப் பற்றி தப்பான எண்ணம் கொள்ள அவளது மனம் இடம் தரவில்லை; ஆகவே, தனது தாய் காலையில் வேலைக் காரனிடத்தில் ஒரு விதமாகவும், அப்பொழுது சொந்த ஜனங்களுக்கு முன்பு வேறு விதமாகவும் தகவல் கொடுத்திருக்க

வேண்டுமென்றே கோகிலாம்பாள் தனக்குள் சமாதானம் செய்து கொண்டாள். அவ்வாறு அவள் தனக்குள் எண்ணமிட இரண் டொரு நிமிஷ காலமே பிடித்தது. தானும், தனது தாயும் கண்ணியம் வாய்ந்த அத்தனை ஜனங்களுக்கும் முன்னிலையில் அவ்வாறு விகாரமான நிலைமையிலிருந்தது அவளால் சகிக்க வொண்ணாத மகா சங்கடமான நிலைமையாக இருந்தது. அவ்வாறு தாம் அவமானத்திற்கு ஆளாவதும் அவளது மனத்திற்குச் சிறிதும் ஒவ்வாதிருந்தமையால், அந்தப் பெண்மணி அங்கிருந்த சொந்த ஜனங்களை நோக்கி நிரம்பவும் நயமாகவும் பணிவாகவும் பேசத் தொடங்கி, "ஒன்றுமில்லா சங்கதி இவ்வளவு தூரத்திற்கு வளரவும், தக்க பெரிய மனிதர்களான நம்முடைய சொந்த ஜனங்கள் ஒருவர் மேலொருவர் ஆத்திரமாகப் பேசிக் கொள்ளவும் காரணம் ஏற்பட்டதைக் காண, என் மனம் தவிக்கிறது. இன்று காலையில் ஒரு முக்கியமான காரியமாக அம்மாள் என்னை ஓரிடத்திற்கு அனுப்பி வைத்தார்கள். அது இன்ன இடமென்று வேலைக்காரர்களுக்குத் தெரிந்தால், அவர்கள் அதைப்பற்றி மேன்மேலும் கேள்விகள் கேட்பார்கள். அவைகளுக்கு நாங்கள் சமாதானங்கள் சொல்ல வேண்டியிருக்கும். அல்லது, அதை அவர்கள் அன்னியரிடம் பிரஸ்தாபிப்பார்கள். அன்னியர்கள் அதைப்பற்றி மனம்போனபடி புரளி செய்து வம்பு வளர்ப் பார்கள். அதற்கெல்லாம் இடம் கொடுக்க எங்களுக்கு இஷ்டம் இல்லை. அதுவுமன்றி இந்தப் பங்களாவில் நாங்கள் நிச்சய தார்த்தம் நடத்த எத்தனித்த சமயத்தில் எங்களுக்கு அவமானம் நேரிட்டது எல்லோர்க்கும் தெரிந்த விஷயமல்லவா. அந்த துக்கத்தினால், வேலைக்காரர்களிடம் அவ்வளவு தாராளமாகக் குடும்ப விஷயங்களைப் பற்றிப் பேச எங்களுக்கு லஜ்ஜையாக இருந்தது. ஆகையால் நாங்கள் அவர்களிடம் உண்மையான தகவலைச் சொல்லவில்லை. ஆகவே, என்னை ஓர் அவசர காரியமாய்ச் சொந்தக்காரருடைய வீட்டுக்கு அனுப்பி இருப்பதாக அம்மாள் சொல்லி இருக்கலாம்; எங்கே யாருடைய வீட்டுக்கு என்று யாராவது கேட்டதன்மேல் தடுக்க முடியாமல் யாராவது உறவினர் ஒருவருடைய பெயரை ஒப்புக்காகச் சொல்லி யிருக்கலாம். ராயபுரத்திலுள்ள பொன்னுரங்க முதலியார் ஐயாவின் வீட்டுக்கு நான் போனதாக அம்மாள் சும்மா சொல்லி

வைத்தார்கள் போலிருக்கிறது. அவ்வளவே தவிர, நான் உண்மையில் அவர்களுடைய வீட்டுக்குப் போகவில்லை! வக்கீல் ஐயாவுடைய வீட்டுக்கும் போகவில்லை. அவர்களுள் எவர் பேரிலும் நாங்கள் எவ்விதமான குற்றமும் சுமத்தவில்லை. நான் இப்பொழுது வந்தவுடன் என் தங்கை ஸௌந்தரவல்லியம்மாள் வந்து, "நீ திருவல்லிக்கேணியிலுள்ள நம்முடைய நெருங்கிய பந்து ஒருவர் வீட்டுக்குப் போனதாக வேலைக்காரர்கள் சொன்னார்களே. அந்த ஊரில் வக்கீல் ஐயாவைத் தவிர நமக்கு நெருங்கிய பந்து யாரும் இல்லையே; நீ அவர்களுடைய வீட்டுக்கா போயிருந்தாய்?" என்று கேட்டாள். வேலைக்காரர் களெல்லோரும் அவர்களுடன் கூட வந்திருந்தார்கள். அம்மாள் அப்படிச் சொல்லியிருந்தால், நான் அதைப் பொய்யாக்கக் கூடாதென்றும், பிற்பாடு தனிமையில் ஸௌந்தரவல்லிக்கு உண்மையைச் சொல்லலாமென்றும் எண்ணி, "ஆம் அங்கேதான் போயிருந்தேன்" என்று சும்மா சொல்லி வைத்தேன். நீங்கள் எல்லோரும் இங்கே வந்திருப்பீர்களென்றாவது, இந்த உபயோக மற்ற பேச்சு இவ்வளவு பிரமாதமான அநர்த்தத்தை விளைவிக்கும் என்றாவது நானும் எதிர்பார்க்கவில்லை; அம்மாளும் எதிர்பார்த் திருக்க மாட்டார்கள். இதுதான் உள் மர்மம்."

அதைக்கேட்ட ஸௌந்தரவல்லி தனது அக்காளை நோக்கி, நயமாகப் புன்னகை செய்து சிநேகபாவமாய்ப் பேசுகிறவள் போல நடித்து, "ஓகோ! அப்படியா சங்கதி! **கண்டால் காமாட்சி நாயக்கர், காணாவிட்டால் பள்ளிப்பயல்** என்றும், **கண்டால் சாமி சாமி காணாவிட்டால் பாப்பான்** என்றும் சிலர் நடந்து கொள்வ துண்டு. அதுபோல இருக்கிறது காரியம். சொந்தக்காரர் இல்லா விட்டால், அவர்களுடைய பெயரை எப்படி வேண்டுமானாலும் உபயோகித்துக் கொள்ளுகிறது. அவர்கள் இருந்தால் அவர்களிடம் நிரம்பவும் மரியாதையாக நடந்து கொள்ளுகிறது. இந்த மாதிரி நியாயம் மூட ஜனங்களிடத்தில் இருக்கத் தகுந்ததென்றல்லவா நான் நினைத்தேன். நாகரீகம் கண்ணியம் முதலியவை வாய்ந்த நம்மைப் போன்றவர்களிடத்தில்கூட இந்த நியாயம் இருப்பது ஆச்சரியமாக இருக்கிறது. நீ சொன்னதை அப்படியே உண்மை யென்று நினைத்து நான்கூட ஏமாறிப் போய் இங்கே வந்து அப்படியே சொல்லிவிட்டேன். அதனால் இப்போது நானல்லவா

முட்டாளாகி விட்டேன். உண்மையான ஒரு சங்கதியை வெளியிடாமல் மறைத்து வைப்பதுகூட அவ்வளவு உசிதமான ஒழுக்கமல்ல. இருந்தாலும், பிறருக்கு அதனால் அநியாயமான கெடுதல் நேரக்கூடியதாக இருந்தால், அதனால் மற்றவருக்குக் கெடுதல் நேராது என்ற நிச்சயம் இருந்தால், சில சந்தர்ப்பங்களில், உண்மையை மறைத்து வைக்கலாம். ஆனால், எப்படிப்பட்ட சந்தர்ப்பமாக இருந்தாலும், உண்மையை மாற்றி பொய்யான தகவல்களை மாத்திரம் உற்பத்தி பண்ணிச் சொல்வது கூடவே கூடாது. நீ இப்போது வக்கீல் ஐயாவின் பெயரை அநாவசியமாக இழுத்து விட்டாயே! இதனால் எவ்விதமான கெடுதலும் அவமானமும் நேருமென்று நீ எண்ணவே இல்லை. யாருக்கும் எவ்விதக் கெடுதல் செய்ய வேண்டுமென்றும் நீ கருதவில்லை, பின்னால் வேலைக்காரர்களுடைய அஜாக்கிரதையினால் நமக்குக் கெடுதல் வராமல் இருக்க வேண்டுமென்ற முன் எச்சரிக்கையாகவே நீ இந்தக் கற்பனையைச் சொன்னாய். அது இப்பொழுது பிறருக்கும் நமக்கும் எப்படிப்பட்ட சங்கடத்தையும் அவமானத்தையும் உண்டாக்கிவிட்டது பார்த்தாயா?" என்று கணீர் கணீர் என மணியடிப்பது போல மொழிந்தாள்.

அதைக்கேட்ட கோகிலாம்பாள் தனது தங்கையின் ஒழுங்கான மனப்பான்மையைக் கண்டு மிகுந்த மகிழ்ச்சியும் பூரிப்பும் கொண்டவளாய் அவளை நோக்கிப் புன்னகை புரிந்து, "சௌந்தரா! மனிதர் பட்டுப் பட்டுத்தானம்மா தேர்ச்சியடைய வேண்டும். நான் ஒன்றை நினைத்து, நிரம்பவும் புத்திசாலித்தனமாய் நடந்து கொள்வதாக எண்ணிக்கொண்டு, அப்படி சொல்லி விட்டேன். அது இப்படிப்பட்ட விபரீதத்தில் வந்து முடிந்தது. நீ என்னிடம் வந்து, 'திருவல்லிக்கேணியிலுள்ள வக்கீல் முதலியார் வீட்டுக்குத்தானே போயிருந்தாய்' என்று கேட்டவுடனே என் பாடு கஷ்டமாகிவிட்டது. 'ஆம்' என்று ஒப்புக் கொள்வது பொய். 'இல்லை' என்றால் நீ விடமாட்டாய், மறுபடி கேள்வி கேட்பாய். பிற்பாடு தனிமையில் சொல்லுகிறேன் என்றால், வேலைக்காரர்கள் தங்களிடம் நான் அவ்வளவு நம்பிக்கைகூட வைக்கவில்லையே என்றும், நான் போகக்கூடாத இடம் எதற்கோ போனதாகவும் எண்ணிக் கொள்வார்கள். சில காரணங்களை முன்னிட்டு, நான் உண்மையை அவர்களுக்கு எதிரில் சொல்லப் பிரியப்படவில்லை.

ஒரு குடும்பமென்றால், வேலைக்காரர்களுக்குச் சொல்லக்கூடிய சங்கதிகளும் இருக்கும், சொல்லத்தகாத சங்கதிகளும் இருக்கும். யுக்தா யுக்தம் பார்த்து நடந்து கொள்ள வேண்டுமல்லவா. அதைக் கருதி நான், நீ கேட்டதற்குச் சுலபமாக, "ஆம்" என்று சொல்லி வைத்தேன். பிறகு தனிமையில் உன்னிடம் உண்மையைச் சொல்லாமென்பது என்னுடைய எண்ணம்" என்று முற்றிலும் சிநேக பாவமாகவே கூறினாள்.

அவ்வாறு கோகிலாம்பாள் கூறியதைக் கேட்டவள் போல சௌந்தரவல்லி தனக்கருகில் நின்ற ஒரு வேலைக்காரியைப் பார்த்து ஒருவித சைகை காட்டினாள். அவள் வெளியில் சென்றாள். உடனே சௌந்தரவல்லி தனது அக்காளை நோக்கி, "ஆம் அக்கா! நீ சொல்வதுபோல மனிதர் பட்டுப் பட்டுத்தான் தேர்ச்சியடைய வேண்டும். ஆனால் ஒவ்வொருவர் ஒவ்வொரு விதமாகத் தேர்ச்சி யடைகிறார்கள். அகப்பட்டுக் கொள்ளாமல், தந்திரமாகப் பொய் சொல்வதிலும், புரட்டுகள் செய்வதிலும் சிலர் தேர்ச்சி யடைகிறார்கள். சிலர் நாணயத்திலும் நல்ல நடத்தை யிலும் தேர்ச்சியடைகிறார்கள். ஒரே அநுபவம் அவரவருடைய மனப்போக்கின்படி வெவ்வேறு விதமான பலனைத் தருகிறது. ஆனால் நீ இந்தச் சம்பவங்களிலிருந்து நல்ல நடத்தையில்தான் தேறியிருப்பாயென்பது நிச்சயம். அது எப்படியாவது இருக்கட்டும். உனக்கு ராயபுரத்து முதலியார் ஐயாவும் எவ்விதக் கெடுதலும் செய்யவில்லை. வக்கீல் ஐயாவும் எவ்விதக் கெடுதலும் செய்ய வில்லை. நீ எங்கேயோ ஒரு காரியமாகப் போய்விட்டு பத்திரமாக வீடு வந்து சேர்ந்துவிட்டாய். அதுவே பெருத்த சந்தோஷமாயிற்று. வெளியில் போன உனக்கு என்ன விதமான அபாயம் நேர்ந்ததோ என்று நம்முடைய அம்மாள் எண்ணிப் பைத்தியம் பிடித்தவர்கள் போல் மாறி அப்படியே உட்கார்ந்து போய்விட்டார்கள். நீ போன காரியத்தைப் பார்த்துக் கொண்டு எவ்வித அபாயமும் இல்லாமல் சாதாரணமாக வந்துவிட்டாயென்ற சங்கதியை நான் போய் அம்மாளிடம் சொல்லி அவர்களைத் தேற்றலாமல்லவா?" என்று நயமாகவும் வேடிக்கை போலவும் மொழிந்தாள். அவளது சொற்களைக் கேட்ட கோகிலாம்பாளுக்குத் தனது தாயை எப்படி யாவது தான் தேற்ற வேண்டுமென்ற நினைப்பே முக்கியமாகத் தோன்றியது. அவள் உடனே சௌந்தரவல்லியை நோக்கி,

"நம்முடைய அம்மாள் எங்கே இருக்கிறார்கள்? ஏராளமான ஜன நடமாட்டமுள்ள இவ்வளவு பெரிய பட்டணத்தில் பட்டப் பகலில் ஒரு மனிதருக்கு மற்ற மனிதரால் அபாயம் நேர்ந்துவிடு மென்று அம்மாள் பயப்பட வேண்டிய காரணமென்ன?'' என்றாள். அதைக் கேட்ட சௌந்தரவல்லி அங்கு ஒரு மூலையில் கண்களை மூடியபடி மயங்கி உட்கார்ந்திருந்த பூஞ்சோலையம்மா ளிடம் சென்று, "அம்மா! அம்மா! கோகிலா வந்துவிட்டாள்! அவளுக்கு என்ன அபாயம் நேர்ந்திருக்குமோவென்று பயந்தீர்களே! எதுவும் நேரவில்லையாம். அவள் சௌக்கியமாக வந்து சேர்ந்துவிட்டாள்'' என்று உரக்கக் கூறினாள். அப்பொழுதே தெளிவையடைந்து திடுக்கிட்டுத் தனது கண்களை விழித்துப் பார்த்த பூஞ்சோலையம்மாள், "ஆ! கோகிலா வந்தாளா! எங்கே அவள்? என் புத்திக் குறைவினால் அவளை அனுப்பியதும் போதும். இன்று காலை முதல் இதுவரையில் நான் பட்ட பாடும் போதும். வயசுப் பெண்ணை அனுப்பினோமே, இது சோம்பேறிகள் நிறைந்த அயோக்கியப் பட்டணமாயிற்றே, அவள் என்ன விதமான எக்கச் செக்கத்தில் மாட்டிக் கொண்டாளோ என்று நினைக்க நினைக்க எனக்குக் குலை நடுக்கம் எடுத்துக் கொண்டது. நல்ல வேளையாக அவள் எல்லா வற்றிற்கும் தப்பி க்ஷேமமாக வந்து சேர்ந்தாளே. அதுவும் சுவாமி செயல்தான்'' என்று உற்சாகத்தோடு கூறிக் கோகிலாம்பாளின் முகத்தை வாஞ்சையோடு உற்று நோக்கினாள்.

அவ்வாறு அந்த அம்மாள் பேசிக் கொண்டிருந்த சமயத்தில் சுந்தரமூர்த்தி முதலியார் மெதுவாக வந்து அந்தக் கும்பலில் நுழைந்து கொண்டார். அவரை உடனே உள்ளே அழைத்து வருவதற்காகவே சௌந்தரவல்லி சற்று நேரத்திற்கு முன்பு சைகை செய்து ஒரு வேலைக்காரியை வெளியில் அனுப்பி வைத்தாள். அந்தச் சமயத்தில் அந்தக் கும்பலின் ஒரு பக்கத்தில் புஷ்பாவதியும் காணப்பட்டாள். கடைசியாகப் பூஞ்சோலை யம்மாள், "நல்ல வேளையாக அவள் எல்லாவற்றிற்கும் தப்பி க்ஷேமமாக வந்து சேர்ந்தாளே! அதுவும் சுவாமி செயல்தான்'' என்று கூறி முடித்தவுடன், சுந்தரமூர்த்தி முதலியார் கணீரென்று ஒலித்த குரலில் உரக்கப் பேச ஆரம்பித்து, "ஆம், அம்மா! இதை சுவாமியின் செயலென்றுதான் சொல்ல வேண்டும், இல்லா

விட்டால், இப்பேர்ப்பட்ட மகா பயங்கரமான அபாயம் நேர்ந்ததற்கு சுவாமியின் சகாயம் மாத்திரம் இல்லாதிருந்தால், இந்நேரம் கோகிலாவின் மானமும் பிராணனும் ஒருங்கே அழிந்து போயிருக்கும். மனிதர் மூலமாகத்தானே தெய்வம் காப்பாற்ற வேண்டும் என்பது ஒருபுறமிருந்தாலும், இப்பொழுது நாமெல்லோரும் தெய்வ கடாக்ஷத்தைத்தான் முக்கியமாகப் பாராட்ட வேண்டும்'' என்று நிரம்பவும் நயமாகவும் பரிவாகவும் கூறினார்.

அதற்குமுன் கோகிலாம்பாளும், சௌந்தர வல்லியும் பேசிக் கொண்டதை மிகுந்த வியப்போடு கவனித்துக் கேட்டபடி மௌனமாக நின்று கொண்டிருந்த உறவினர்கள் அனைவரும் திடுக்கிட்டு அப்பொழுது பேசியது யார் என்று உற்றுப் பார்த்து, அது சுந்தரமூர்த்தி முதலியார் என்று உணர்ந்து, அவர் எவ்வித மான புதிய செய்தியைத் தெரிவிக்கப் போகிறாரோ வென்று மிகுந்த ஆவலுடன் அவரது வாயைப் பார்த்தபடி நின்றனர். தான் எதிர்பாராதவிதமாய் அவர் அந்த அசந்தர்ப்ப வேளையில் அங்கே வந்து பேச ஆரம்பித்ததைக் கண்ட கோகிலாம்பாள் திடுக்கிட்டு நடுநடுங்கி மிகுந்த திகில் கொண்டு குன்றிப் போய் தான் என்ன செய்வதென்பதை உணராமல் தலை குனிந்து நின்றாள். அப்பொழுது தனது தாய்க்கருகில் போய் நின்று கொண்டிருந்த சௌந்தரவல்லியம்மாள் சுந்தரமூர்த்தி முதலியாரைக் கண்டவுடன் கட்டிலடங்கா மகிழ்ச்சியும் பூரிப்பும் அடைந்தாள். ஆனாலும் ஒருவித நாணமும் கொண்டவளாய்த் தனது உண்மையான மன நிலைமையை மறைத்துக் கொண்டு தனது தாயைப் பார்த்து, "அம்மா இதென்ன புதைவாணம் போலப் புதிய புதிய சங்கதியாய்க் கிளம்புகிறதே! தனக்கு எவ்வித அபாயமும் நேரவில்லையென்று இப்போது தானே நம்முடைய கோகிலா சொல்லி வாயை மூடினாள். அவளுக்கு மகா பயங்கரமான அபாயம் நேரிட்டதாகவும், அதிலிருந்து தெய்வந்தான் அவளைக் காப்பாற்றியதென்றும் இப்போது ஒரு புதிய சங்கதி பிறக்கிறதே! பட்டுப் பட்டுத்தானே மனிதர் தேற வேண்டுமென்று கோகிலா சொன்னபோது, அவள் இனி நிஜத்தை மறைக்கமாட்டாள் என்றல்லவா நான் எண்ணிக் கொண்டேன். பேஷ்! அக்காள் நல்ல வழியில்தான் தேர்ச்சியடைந்திருக்கிறாள்!'' என்றாள்.

அவளது சொற்கள் கோகிலாம்பாளின் மனத்தை வாள்களால் அறுப்பது போலிருந்தன. சகிக்கவொண்ணாத வெட்கமும் அவமானமும் அடைந்து கோகிலாம்பாள் தலை குனிந்து குன்றி நின்றாள். சௌந்தரவல்லி அவ்வாறு கோகிலாம்பாளை இழிவு படுத்திப் பேசியதைக் கண்டு பொறாத பூஞ்சோலையம்மாள் சௌந்தரவல்லியை அடக்கித் தணிவான குரலில், "என்ன, சௌந்தரா! கொஞ்சம்கூட முன்பின் யோசிக்காமல் வார்த்தை களைக் கொட்டுகிறாயே! நீ இப்படிப் பேசினால், இத்தனை ஜனங்களுக்கும் முன்னால் அக்காளை அவமானப்படுத்துகிற மாதிரியல்லவா! அதுவுமன்றி, அதோ வந்திருப்பது உன்னைக் கட்டிக்கொள்ளப் போகும் ஐயாவல்லவா! அவர்களுக்கெதிரில் நீ வாயைத் திறக்கலாமா அல்லது அவர்களுக்கு நேரில்தான் வரலாமா! அப்பால் போய் மறைவாக இரம்மா" என்று அவளுக்கு மாத்திரம் கேட்கும்படியாக மொழிந்துவிட்டு, சுந்தரமூர்த்தி முதலியாரைப் பார்த்து உரத்த குரலில் பேசத் தொடங்கி, "நீங்கள் சொல்வதைப் பார்த்தால், கோகிலா ஏதோ அபாயத்திலிருந்து கடவுள் செயலால் தப்பி வந்ததாகத் தெரிகிறது. நாங்களும் அதே சங்கதியைத்தான் பிரஸ்தாபித்துக் கொண்டிருந்தோம். கொட்டிக் கொட்டி அளந்தாலும் குறுணி முக்குறுணியாகுமா என்று பழமொழி சொல்வார்கள். குழந்தை சௌக்கியமாக வீடு வந்து சேர்ந்தாள். அவ்வளவோடு நாம் சந்தோஷப்பட்டு இந்த விஷயத்தை இதோடு நிறுத்துவோம். நம்முடைய சொந்த ஜனங்களெல்லோரும் இந்த இரவு வேளையில் இப்படிப்பட்ட தொந்தரவுக்கு ஆளானதுதான் என் மனசை வருத்துகிறது. எல்லோரும் போஜனம் செய்தார்களோ என்னவோ தெரியவில்லை. நான் உள்ளே போய் இலை போடச் சொல்லுகிறேன். எல்லோரும் போஜனும் செய்து இன்றிரவு இங்கேயே படுத்திருந்து காலையில் போகலாம். எல்லோரும் தயவு செய்து இங்கேயே இருக்க வேண்டும்" என்று நிரம்பவும் நயமாகவும் பணிவாகவும் கூறினாள்.

அதைக் கேட்டவுடனே அங்கிருந்த ஜனங்களுள் பலர், "நாள்கள் சாப்பிட்டாய்விட்டது. எங்களுக்குப் போஜனம் தேவையில்லை. நாங்கள் படுக்கைக்கு வீட்டுக்கே போகிறோம். எப்படியாவது கோகிலா சௌக்கியமாக வந்து சேர்ந்தாளே!

அதுவே பெருத்த விருந்து சாப்பிட்ட மாதிரி'' என்று ஒரே காலத்தில் கூறினர். சிலர், ''எங்கள் வீட்டில் சாப்பாடெல்லாம் செய்து தயாராய் வைக்கப்பட்டிருக்கிறது. சாப்பிட உட்காரப் போன சமயத்தில், இந்தச் செய்தியைக் கேட்டு உடனே புறப்பட்டு ஓடி வந்தோம். நாங்கள் வீட்டுக்கே போய்ச் சாப்பிடுகிறோம். இல்லாவிட்டால், அங்கே தயார் செய்திருப்பதெல்லாம் வீணாய்த்தானே போகும். அதுவுமல்லாமல் இங்கே திடீரென்று இந்த இரவில் இத்தனை பேருக்கும் சாப்பாடு போடுவதென்றால், அதுவும் உங்களுக்கு அசௌகரியமாக இருக்கும். வேண்டாம். நாங்கள் வீட்டுக்கே போகிறோம். எங்களுக்கும் நேரமாகிறது. குழந்தை கோகிலா எங்கெங்கோ போய் அலைந்து கஷ்டப்பட்டு வந்திருக்கிறது. மற்றவர்களும் இன்னம் சாப்பிடவில்லை போலிருக்கிறது. ஆகையால் நீங்கள் போய் உங்கள் காரியத்தைப் பாருங்கள். நாங்கள் உத்தரவு வாங்கிக் கொள்கிறோம்'' என்றனர்.

கோகிலாம்பாளுக்கு என்னவிதமான அபாயம் நேரிட்ட தென்பதைத் தெரிந்து கொள்ளாமல், அவ்விடத்தை விட்டுப் போகச் சிலருக்கு மனமில்லை. ஆதலால், அவர்கள் சுந்தரமூர்த்தி முதலியாரிடம் நெருங்கிப் போய், ''கோகிலா ஏதோ பெரிய அபாயத்திலிருந்து தப்பியதாகச் சொன்னீர்களே; அது என்ன சங்கதி? அதைக் கேட்டுத் தெரிந்து கொண்டால்தான், மனம் நிம்மதியடையும் போலிருக்கிறது'' என்றனர். மற்றவர்களும் அதைத் தெரிந்துகொள்ளப் பிரியப்பட்டனர். ஆனாலும், அது பூஞ்சோலையம்மாளுக்கு இஷ்டமில்லையென்று உணர்ந்து பேசாமல் இருந்தனர். ஆனால் சிலர் அதைப்பற்றி சுந்தரமூர்த்தி முதலியாரைக் கேட்கவே, அவர்களும் அவரது வாயைப் பார்த்தபடி நின்றனர். அந்தக் குறிப்பை அறிந்த சுந்தரமூர்த்தி முதலியார் விஷயத்தை வெளியிட மனமற்றவர் போலவும், அவர்களது வற்புறுத்தலைத் தடுக்கமாட்டாமல் அரை மனதோடு அதை வெளியிடுகிறவர் போலவும் நடித்து, ''இன்று காலை முதல் பெண்ணைக் காணாமையால் இந்த வீட்டு எஜமானி யம்மாளும் மற்றவர்களும் நிரம்பவும் அல்லலும் மனவேதனையும் பட்டு, போஜனத்தைக்கூட அலட்சியம் செய்து தவித்திருந்திருக் கிறார்கள். இந்தச் சமயத்தில் நான் பயங்கரமான வரலாற்றை

யெல்லாம் சொல்லி, அவர்களுடைய அவஸ்தையை அதிகப் படுத்துவது உசிதமாகப்படவில்லை. நேற்று முதல் இவ்விடத் திலேயே இருக்கும் என் தங்கைக்கு நான் டெலிபோன் மூலமாக இந்தச் சங்கதியைத் தெரிவித்தேன். அவள் அதை இங்கிருந்த எல்லோருக்கும் சொல்லி இருப்பாளென்று நினைத்து, நான் இப்போது இந்தப் பிரஸ்தாபத்தை எடுத்துவிட்டேன். இல்லா விட்டால் நான் இதைக் குறித்துப் பேசியே இருக்கமாட்டேன்'' என்றார்.

உடனே புஷ்பாவதி நாணிக்கோணி நாகணவாய்ப் புள் மழலையாகப் பேசுவதுபோல மிருதுவாகப் பேசத் தொடங்கி, ''இல்லையண்ணா! நீங்கள் டெலிபோனில் அந்தச் சங்கதியைச் சொன்னீர்களல்லவா, அதைக் கேட்டவுடன் எனக்கும் குலை நடுக்கம் எடுத்துக் கொண்டது. கைகால்களெல்லாம் கட்டிலடங் காமல் உதற ஆரம்பித்தன. மூளையும் சுழல ஆரம்பித்தது. என்னால் நிற்க முடியாமல் போய்விட்டது. பெரியம்மாளும் அப்போது இங்கே இல்லை, சௌந்தரவல்லி தூங்கிக்கொண் டிருந்தது. நான் என் உடம்பின் ஸ்திதியை ஒரு வேலைக்காரி யிடத்தில் சொல்லிவிட்டு, என்னை எழுப்ப வேண்டாமென்று கேட்டுக்கொண்டு போய்ப் படுத்தவள் இப்போதுதான் கொஞ்சம் தெளிவடைந்து எழுந்து வருகிறேன்'' என்றாள். அதைக் கேட்ட உடனே அருகிலிருந்த ஜனங்களெல்லோருக்கும், அந்த அபாயம் இன்னதென்பதை அறிந்துகொள்ள வேண்டுமென்ற ஆவலும் துடிப்பும் அபாரமாகப் பெருகின. பூஞ்சோலையம்மாளுக்கும் அதை அறிந்துகொள்ள வேண்டுமென்ற ஆவல் ஒரு புறத்தில் எழுந்தது. ஆனாலும், தமது ஜனங்களெல்லோரையும் அனுப்பி விட்டுத் தனிமையில் அதைக் கேட்டுத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டு மென எண்ணினாள்; ஆனால் ஜனங்களை எப்படிப் போகச் சொல்வது என்பதையறியாது தவிக்கலானாள். கோகிலாம்பாளது நிலைமையோ பரமவேதனையானதாக இருந்தது. தனக்கு எவ்வித அபாயமும் நேரவில்லையென்று தான் சிறிது நேரத்திற்கு முன்பு சௌந்தரவல்லியிடம் கூறியது பொய்யாகப் போய் விட்டதேயென்றும், அத்தனை ஜனங்களும் தன்னைப்பற்றி எவ்விதமான கேவல அபிப்பிராயம் கொண்டு வெளியில் போய்த் தூற்றுவார்களோ என்றும் எண்ணி, பெருத்த கலக்கமும் அச்சமும்

அடைந்து குன்றிப்போய் முற்றிலும் தளர்வுற்று ஒய்ந்து நின்றபடி தனது கடைக்கண்ணால் சுந்தரமூர்த்தி முதலியாரது முகத்தை ஒரு முறை பார்த்தாள். அவ்வாறு பார்த்தது அங்கிருந்த தமது ஜனங்களுக்கு முன், எந்த வரலாற்றையும் தெரிவிக்க வேண்டா மென்று அவள் அவரிடம் நயந்து வேண்டிக்கொள்வது போல இருந்தது. சுந்தரமூர்த்தி முதலியார் அதைக் கவனித்தும் கவனிக் காதவர் போலத் தமது பார்வையை வேறு பக்கத்தில் திருப்பிக் கொண்டார்.

அப்பொழுது வக்கீல் சீனிவாச முதலியார் சுந்தரமூர்த்தி முதலியாரைப் பார்த்து, "ஐயா! நீங்களும், உங்கள் தங்கையும் சொன்ன வார்த்தைகள் எங்களுடைய ஆவலைத் தணிப்பதற்குப் பதிலாக அதை அபாரமாகப் பெருக்கிவிட்டது. சங்கதியை நீங்கள் விஸ்தாரமாய்ச் சொல்லவேண்டாம். இரண்டொரு வார்த்தையில், இன்னாரால் இன்னவிதமான அபாயம் நேர்ந்தது என்பதை மாத்திரம் சொல்லிவிடுங்கள். அதைக் கேட்டுக் கொண்டு நாங்கள் வீட்டுக்குப் போகிறோம்; எங்களுக்கும் நேரமாகிறது" என்றார்.

சுந்தரமூர்த்தி முதலியார் விஷயத்தை வெளியிட விரும் பாதவர்போலத் தமது முகத்தோற்றத்தை மாற்றிக்கொண்டு சீனிவாச முதலியாரை நோக்கி, "இந்த ஊரில் நம்முடைய பெண்களுக்கு யாரால் அபாயம் நேரக்கூடுமென்பதை நான் சொல்லவும் வேண்டுமா? நம்முடைய துரைத்தனத்தார் மணிக் கணக்குப்படி மாமிசத்தைப் போட்டு ஊட்டி வளர்த்து ஊர்சுற்ற விட்டிருக்கும் சண்டைக் கடாக்கள் இருக்கிறார்களே. தெரியாதா?" என்றார்.

மற்றவர் யார் யார்? வெள்ளைக்கார சோல்ஜர்களா? என்று வியப்போடும் ஆவலோடும் வினவினர். சுந்தரமூர்த்தி முதலியார், "இல்லை. அவர்களாக இருந்தால், இந்நேரம், கோகிலாம்பாள் மறு உலகத்துக்குப் போயிருப்பது நிச்சயம். நம்முடைய கருப்பு சோல்ஜர்கள் இருக்கிறார்களல்லவா. அவர்கள் தான் சிப்பாயிகள். அவர்களிடத்தில் நம்முடைய கோகிலா கால வித்தியாசத்தினால் இன்று அகப்பட்டுக் கொண்டது. எங்கேயாவது ஒரு மிருகம் செத்துக்கிடந்தால், வெகு தூரத்திற்கு அப்பால் இருக்கும்

கழுகிற்கு மூக்கில் வியர்வை உண்டாகுமாம். அது உடனே வேட்டைக்குப் புறப்பட்டு விடுமாம். அதைப்போல எங்கே யாவது யௌவனப் பெண்ணொருத்தி தனியாக இருக்கிறா ளென்றால், அந்தச் சங்கதி எப்படியோ, நம்முடைய சண்டைக் கடாக்களுக்குத் தெரிந்து போகிறது. எப்படியாவது அவர்கள் பெண்ணை அபகரித்துக் கொண்டு போய் விடுகிறார்கள்'' என்று பெரிய பீடிகை போட்டுப் பேச ஆரம்பித்தார்.

அதைக்கேட்கவே, அங்கிருந்தோர் நிரம்பவும் திகிலடைந்து நடுநடுங்கிப் போய்க் கோகிலாம்பாளைப் பற்றிப் பலவகையில் சந்தேகங் கொள்ளத் தொடங்கி சுந்தரமூர்த்தி முதலியாரது வாயையே பார்த்தபடி இருந்தனர்.

உடனே சுந்தரமூர்த்தி முதலியார் கோகிலாம்பாளுக்கு நேர்ந்த அபாயத்தைப் பற்றிய வரலாற்றைக் கூறத் தொடங்கி, அவள் அன்றைய தினம் காலையில் பெட்டி வண்டியில் உட்கார்ந்து சென்ற சமயத்தில் சாரதி முருகேசனைப் போலீசார் கைதி செய்து கொண்டு போனதை தூரத்திலிருந்து பார்த்த காசாரி மினியன் தான் வண்டிக்குப் பின்னால் ஓடியதாகவும், கோகிலாம்பாள் போலீஸ் இன்ஸ்பெக்டருடைய வீட்டு வாசலில் வண்டியை விட்டிறங்கி கையில் பலகார மூட்டையோடு உள்ளே போய் வெகுநேரம் இருந்து மறுபடி வெளியில் வந்ததாகவும், தான் அதுவரையில் அவ்விடத்திலேயே இருந்து அவளை வண்டியில் வைத்து அழைத்து வந்ததாகவும், வந்தபோது தனக்கு வயிற்று வலியும் மயக்கமும் வந்தமையால், தவறாக வண்டி வெகுதூரம் தெற்கில் வந்து கோட்டைக் கடுத்த இரும்புப் பாலத்தண்டை வந்து விட்டதாகவும், அவ்விடத்தில் தான் வண்டியை நிறுத்திவிட்டுக் கீழே இறங்கிப் பாலத்தடியில் போய் தேகபாதையை நிவர்த்தி செய்துகொண்டு கொஞ்ச நேரத்தில் தான் மேலே வந்து பார்த்ததாகவும், வண்டியும் கோகிலாம்பாளும் காணப்படவில்லை யென்றும், தான் உடனே பெருத்த பீதியும் நடுக்கமுமடைந்து பல இடங்களில் போய்த் தேடிப் பார்த்துவிட்டு ரஸ்தாவோடு தெற்கே மைலாப்பூர் வரையில் வந்து தமது பங்களாவிற்குள் நுழைந்த அந்த வரலாற்றை மினியன் தம்மிடம் வெளியிட்டதாகக் கூறிய தன்றி, உடனே தாம் கைத்துப்பாக்கியுடன் புறப்பட்டுப் போனது முதல் கோகிலாம்பாளைச் சிப்பாயிகளின் வசத்திலிருந்து மீட்டுத்

தமது பங்களாவிற்குக் கொணர்ந்து தேற்றிக் காப்பாற்றியது வரையில் விரிவாகவும் தெளிவாகவும் வளர்க்காமலும் எடுத்துரைத்தார்.

அதைக் கேட்கவே அங்கிருந்த ஜனங்களெல்லோரும் முற்றிலும் பிரமித்து ஸ்தம்பித்து ஒய்ந்துபோய் அப்படியே நின்றுவிட்டனர்.

நாலைந்து சிப்பாயிகள் தாழைக்காட்டில் தனிமையில் கோகிலாம்பாளை மானபங்கப்படுத்த எத்தனித்ததை அப்பொழுதே கண்ணிற்கெதிரில் காண்பவர்போல அவர்களெல்லோரும் கிடுகிடுத்து நடுங்கிப் போயினர். அந்த மகா பயங்கரமான காட்சி அவர்களது மனத்தைக் கலக்கியதைவிட, அவள் தனிமையில் போலீஸ் இன்ஸ்பெக்டரது மாளிகைக்குப் பலகார மூட்டையுடன் போய் வெகுநேரம் இருந்துவிட்டு வெறுங்கையோடு திரும்பி வந்தாளென்ற மகா விபரீதமான செய்தி அவர்களது புத்தி முற்றிலும் மயங்கித் தெறித்துப் போகும்படி செய்துவிட்டது. கோகிலாம்பாள் அப்படியும் நடந்து கொள்வாளா என்ற மலைப்பும் சந்தேகமும் பிரமாதமாக எழுந்தன. சுந்தரமூர்த்தி முதலியார் கோகிலாம்பாளுக்கு முன்னால் வெளியிட்டதை அவள் மறுக்காமல் மௌனமாக நின்றதிலிருந்து, அது உண்மையான வரலாறாகத்தான் இருக்க வேண்டுமென்று எல்லோரும் எண்ணிக் கொண்டனர். அதற்கு அநுசரணையாகத் தாயும் மகளும் உண்மையை வெளியிட வெட்கி, மகள் அன்று காலையில் சொந்தக்காரருடைய வீட்டிற்குப் போனாளென்று பொய்யான தகவல் கூறியதும், சுந்தரமூர்த்தி முதலியார் கூறிய வரலாறு உண்மையானதென்பதை ஊர்ஜிதப்படுத்தியது. ஆகவே, ஜனங்கள் எல்லோரும் அந்த வெட்கக்கேடான நிலைமையில் தாம் என்ன சொல்வதென்பதை அறியாதவராய்ச் சிறிதுநேரம் வியப்பே வடிவாக மாறி ஒய்ந்து மௌனமாக நின்றனர். அந்த வரலாற்றைப் பூஞ்சோலையம்மாளும் கேட்டுக் கொண்டே இருந்தமையால், தனது குமாரத்தி இன்ஸ்பெக்டரது வீட்டிற்கு துன்பமார்க்கமான உத்தேசத்தோடு சென்றாள் என்று எல்லோரும் சம்சயம் கொள்ளும்படியான நிலைமை ஏற்பட்டுப் போனதை உணர்ந்தும், பிறகு கோகிலாம்பாளுக்குச் சிப்பாயிகளால் நேரிட்ட மகா பயங்கரமான அபாயத்தைக் கேட்டும் அந்த அம்மாள் சகிக்க வொண்ணாத அவமானமும் விசனமும் கலக்கமும் மனவேதனை

யும் அடைந்து இடிந்து குன்றி அப்படியே உட்கார்ந்து போய் விட்டாள். கோகிலாம்பாளது மனநிலைமையை நாம் கூறுவதைவிட யூகித்துக் கொள்வதே எளிதென்று எண்ணுகிறோம். தான் இன்ஸ்பெக்டருடைய வீட்டிற்குள் போய் வந்ததைப் பற்றி அவர்களுக்குத் தான் திருப்திகரமான எவ்விதச் சமாதானம் கூறுகிறது என்பதை அறியாமல் அவள் முற்றிலும் சோர்ந்து சில நிமிஷநேரம் அப்படியே உயிரற்ற பதுமைபோலாய்விட்டாள்.

அதுதான் சமயமென்று கண்ட சௌந்தரவல்லி இன்னொரு தந்திரம் செய்தாள். தனக்குப் பக்கத்திலிருந்த வேலைக்காரியிடம் கொடுத்து வைத்திருந்த ஒரு கடிதத்தை அவள் அப்பொழுதே கண்டெடுத்துக் கொணர்ந்து கொடுப்பதுபோல நடிக்கச் செய்து, அதைத் தனது கையில் வாங்கி மிகுந்த வியப்பும் ஆவலும் கொண்டவள் போல நடித்து, "இதோ அந்தக் கடிதமும் அகப் பட்டுப் போய்விட்டது. இதை நான் படிக்கிறேன். எல்லோரும் கேளுங்கள். இதை யார் எழுதியது என்கிற உண்மை இப்பொழுதா வது விளங்கிப் போகும். இப்போது ஒருவர் மேலொருவருக்கு ஏற்பட்டிருக்கிற சம்சயமும் உடனே நீங்கிப் போகும்" என்று கூறிய வண்ணம், மற்றவர் அதற்கு என்ன மறுமொழி கூறப் போகிறார்கள் என்பதை எதிர்பார்க்காமல் கடிதத்தைப் பிரித்து மடமடவென்று படிக்கத் தொடங்கினாள். அந்தக் கடிதம் கண்ணபிரான் சிறைச்சாலையிலிருந்து கோகிலாம்பாளுக்கு எழுதியதென்பதை நாம் மறுபடி குறிப்பது அநாவசியம். கடிதத்தின் உள் விவரம் முன்னோரிடத்தில் வந்திருக்கின்றது. அந்தக் கடிதத்தை சௌந்தரவல்லி கணிரென்ற குரலில் விரைவாகப் படித்து முடித்தாள். தான் தனது அக்காளின் முகத்தையாவது, அம்மாளின் முகத்தையாவது பார்த்தால், அதைப் படிக்க வேண்டாமென்று அவர்கள் சைகை செய்வார் களென்றும், அதை மீறித் தான் படித்தால் தான் வேண்டுமென்றே எல்லா ஏற்பாடுகளையும் செய்ததாகத் தன்மீது சம்சயம் கொள் வார்கள் என்றும் நினைத்து அந்தக் கடிதம் முடிகிறவரையில் வேறு எந்தத் திக்கிலும் தனது பார்வையைச் செலுத்தாமல் சௌந்தரவல்லி தான் நடிக்க உத்தேசித்திருந்த கபட நாடகத்தை முடிவு வரையில் நடித்துப் பூர்த்தி செய்துவிட்டு, முற்றிலும் வியப்பும் கலக்கமும் அடைந்தவள் போலத் தோன்றி, "என்ன

ஆச்சரியம் இது! சிறைச்சாலையிலிருக்கிற கைதியல்லவா கோகிலாம்பாளை வரும்படி அழைத்திருக்கிறார்! இது ஒன்றுக்கொன்று பொருந்தவில்லையே! சிறைச்சாலையிலிருக்கிறவர் கடிதம் எழுதினால் கோகிலாம்பாள் பலகாரத்துடன் போலீஸ் இன்ஸ்பெக்டருடைய வீட்டுக்குப் போக வேண்டிய காரணமென்ன! ராயபுரத்திலுள்ள முதலியார் ஐயாவும், திருவல்லிக்கேணியிலுள்ள வக்கீல் ஐயாவும் கடிதம் எழுதியதாக இவர்கள் சொல்வதென்ன! அது அம்பட்டன் வீட்டுக் குப்பையைக் கிளறுவது போலத்தான் இருக்கிறது. இது எப்படியாவது இருக்கட்டும். வீட்டுக்குப் பெரியவர்கள் செய்யும் காரியத்தில் நான் தலையிடுவது சரியல்ல. எனக்கென்ன அவ்வளவு பெரியத்தனம். நான் என்னுடைய இடத்துக்குப் போகிறேன்'' என்று கூறிய வண்ணம் அந்தக் கடிதத்தை தனது அம்மாளிடம் போட்டுவிட்டு அவ்விடத்தைவிட்டு அப்பால் போய்விட்டாள். அங்கிருந்த ஜனங்கள், அந்தப் பரம விகாரமான நிலைமையில் பூஞ்சோலையம்மாளிடத்திலாவது கோகிலாம்பாளிடத்திலாவது சமாதானங்கள் கேட்டுக் கொண்டிருக்க மனமற்றவராய் எவரிடத்திலும் சொல்லிக் கொள்ளாமல் ஒருவர் பின்னொருவராய் எல்லோரும் அவ்விடத்தைவிட்டு நழுவி வெளியில் போய்விட்டனர்.

வேலைக்காரர்களும் வெட்கிப் போய்ப் பலவிடங்களுக்கும் சென்று மறைந்து கொண்டனர். புஷ்பாவதி, கோகிலாம்பாள், பூஞ்சோலையம்மாள் ஆகிய மூவருமே அந்தக் கூடத்தில் மிஞ்சி நின்றனர்.

பூஞ்சோலையம்மாளும் கோகிலாம்பாளும் அப்படியே இடிந்து உட்கார்ந்து போய்விட்டார்கள். சகிக்க வொண்ணாத அபாரமான அவமானத்தினாலும் வெட்கத்தினாலும் அவர்களது உடம்பு குன்றி முற்றிலும் தளர்ந்து சோர்வடைந்து விழுந்து போய்விட்டது. அங்கே வந்திருந்த ஜனங்கள் இருந்ததைவிட திடீரென்று புறப்பட்டுத் தங்களிடம் சொல்லிக் கொள்ளாமல் அசட்டையாக அவ்விடத்தைவிட்டுப் போனதே ஆயிரம் ஈட்டிகளால் குத்தியது போலவும், தங்களை அவர்கள் கேவலம் பதர்களாக மதிப்பது போலவும், தங்களை ஜாதியினின்று விலக்கி விட்டதாய்ச் சொல்லிவிட்டுப் போனது போலவும் இருந்தது. அந்தச் சமயத்தில் அவ்விடத்தில் புஷ்பாவதி நின்றதனால்,

அவர்களது அவமானமும், இழிவும் ஆயிரமடங்கு அதிகமாய்த் தோன்றின. மனிதர் தவறிக் கீழே வீழ்ந்தவுடன், தங்களது உடம்பில் ஏற்படும் காயங்களையும், அதனால் உண்டாகும் துன்பத்தையும் கவனியாமல் அருகில் வேறு மனிதர் எவரேனும் இருக்கின்றனரோ என்பதையே முதலில் கவனிப்பது உலக இயல்பு. தங்களுக்கு ஏற்படும் அவமானத்தைவிட, அதைப் பிறர் கவனிப்ப தாகிய அவமானமே அதிகமாய் உறைப்பது சகஜமாதலால், அன்னிய மனிஷியும், தங்களை நிரம்பவும் கண்ணியமாக மதித்துள்ளவளும், தங்களுடன் கலியாண சம்பந்தம் செய்து கொள்ளப் போகிறவளுமான புஷ்பாவதி அந்தச் சமயத்தில் அவ்விடத்தில் இருந்ததே அவர்கள் இருவருக்கும் பெருத்த துன்பமாக இருந்தது. யார் என்ன பேசுவது என்பது உணராமல் இருவரும் அயர்ந்து தளர்ந்து செயலற்று கால் நாழிகை நேரம் அப்படியப்படியே கற்சிலைகள் போல நின்று விட்டனர்.

புஷ்பாவதி தானும் மற்றவர்கள் செய்ததுபோல அந்தச் சமயத்தில் அவர்களை விடுத்துப் போய்விடுவது உசிதமல்ல வென்றும், தாம் கருதியிருந்த கபட நினைவு பலிதமாகப் போகிற தருணத்தில் தான் அவ்விடத்திலேயே இருந்து தமது கோரிக் கையைப் பூர்த்தியாக நிறைவேற்றிக் கொள்ள வேண்டுமென்றும் நினைத்ததன்றி, தன்மீது அவர்கள் சிறிதும் சந்தேகம் கொள்ளாமல் இருக்குமாறு தான் நிரம்பவும் தந்திரமாக நடந்துகொள்ள வேண்டு மென்றும் தனக்குள் தீர்மானம் செய்து கொண்டாள். தனது புதல்வியான கோகிலாம்பாளுக்கு இன்ஸ்பெக்டரது வீட்டிற்குள் என்ன விதமான அபாயம் நேரிட்டதோவென்பதைக் கேட்டறிய வேண்டுமென்ற ஆவல் பூஞ்சோலையம்மாளது மனதில் எழுந்து தூண்டிக் கொண்டிருந்தது. தனது தாய் ஒரு வேளை கண்ணபிரானைக் கண்டு அவனுடன் சம்பாஷித்து, அவன் கடிதமெழுதித் தன்னை வரவழைத்த முகாந்தரம் என்ன வென்பதைத் தெரிந்து கொண்டு வந்திருப்பாள். ஆதலால், அதைக் கேட்டறிய வேண்டுமென்ற ஆவல் கோகிலாம்பாளின் மனத்தில் துடித்துக் கொண்டிருந்தது. ஆயினும் அப்பொழுது அவ்விடத்தில் புஷ்பாவதி இருந்ததைக் கருதி அவர்கள் தங்களது ஆவலை அடக்கிக் கொண்டதன்றி, அவ்விடத்தில் தங்களுக்கு நேரிட்ட இழிவைக் கண்ட புஷ்பாவதி தங்களிடம் எவ்விதமாக

நடந்து கொள்ளுவாளோ என்றும் தங்களை நிரம்பவும் இளக்காரமாக மதித்து தூஷணையான சொற்களை உபயோகிப் பாளோவென்றும் நினைத்துப் பெரிதும் கவலைகொண்டு அஞ்சிக் கலங்கித் தவித்திருந்தனர்.

ஆனால் புஷ்பாவதி அதற்குமுன் அவர்களிடம் காட்டியதை விடப் பன்மடங்கு அதிகமான வாஞ்சையும், உரிமையும், பரிவும், இரக்கமும் காண்பித்து நிரம்பவும் நயமாக அவர்களை உபசரித்து அவர்களிருவரும் ஸோபாவின்மீது சௌகரியமாக உட்கார்ந்து கொள்ளச் செய்ததன்றி அவர்கள் சிறிதும் எதிர்பாரா விதமாக அவர்களிடம் கரைகடந்த அன்பும் பட்சமும் காட்டிப் பேசவே, அதைக் கண்ட மற்ற இருவருக்கும் மனம் ஒருவாறு நிலைக்க ஆரம்பித்தது. அவர்களது தேகமும், மனதும் ஸ்திமிரப்படத் தொடங்கின. அவர்களது இயற்கையான நிலைமையும், மனத் தெளிவும், அமைதியும் மறுபடி தோன்றலாயின. அதைக் கண்ட புஷ்பாவதி அவர்கள் இருவரையும் நோக்கி நிரம்பவும் பரிவாகவும், உருக்கமாகவும் பேசத் தொடங்கி, "என்ன கால வித்தியாசம் இது! பட்ட காலிலேயே படும்; கெட்ட குடியே கெடும் என்பது சரியாயிருக்கிறதே, மனிதர் ஏற்கெனவே புண்பட்டுக் கிடக்கையில், மேன்மேலும் மனம் புண்ணாகத் தக்க காரியங்களே நேருகின் றனவே! அதுவுமல்லாமல் நாம் கெட்ட வழியில் போக வேண்டு மென்று சொப்பனத்திலும் எண்ணாமல், ஒழுங்கான வழியிலேயே நடந்து கொண்டு போகையில், நாம் எதிர்பார்க்காத இடிகள் வருகின்றனவே! அதை என்னவென்று சொல்லுகிறது! நீங்கள் இருவரும் சன்மார்க்க நெறியைவிட்டு ஒரு மயிரிழையும் தவறி நடக்கக் கூடியவர்களன்று; கெட்ட காரியம் எதையும் மனசால் கூட நினைக்கிறவர்களன்று. அப்படி இருந்தும், கால வித்தியாசம் இப்படித் தாறுமாறாக வந்துவிடுகிறதே! கோகிலாம்பாள் எப்படியும் கண்ணபிரான் முதலியாரைத்தான் கட்டிக்கொள்ள வேண்டுமென்று உங்களுக்குள் முடிவான தீர்மானம் ஏற்பட்டுப் போயிருக்கிறது. அவர் கடிதம் எழுதினார். அவரிடம் உங்களுக்கு ஏற்பட்டிருந்த அளவு கடந்த பிரியத்தினால் நீங்கள் கோகிலாவை அனுப்பினீர்கள். அவர் பொது ஸ்தலமான போலீஸ் கச்சேரியில் இருக்கிறார். அவ்விடத்திற்குக் கோகிலா போனால், அவளுக்கு யாரும் எவ்விதமான கெடுதலும் செய்துவிட முடியாது.

அவ்விடத்தில் அவளுக்கு எவ்வித இழிவும் நேர்ந்துவிடப் போகிறதில்லை. பெண் தைரியசாலியா யிருந்தால், அங்கே போய் வருவதில் எவ்விதமான கெடுதலுமில்லை. ஆனால் கலியாண மாகாத யௌவனக் குமரி தனிமையில் போலீஸ் ஸ்டேஷனுக்குப் போய் தனக்கு வரிக்கப்பட்டிருக்கும் புருஷருடன் பேசினா ளென்றால், அது பார்ப்பதற்கு விகாரமாக இருக்கு மென்ற எண்ணத்தினால் நீங்கள் அதை ஒரு விதமாக மறைத்துச் சொன்னீர்கள். அதில் தப்பிதம் என்ன இருக்கிறது. ஒன்றுமில்லை. என்னிடம்கூட நீங்கள் இப்படி மாற்றிச் சொன்னீர்களே என்ற எண்ணங்கூட என் மனசில் உண்டாகவில்லை. இவ்விதமான சங்கதிகளை உள்ளபடி வெளியிட லஜ்ஜைப்படுவது சர்வ சகஜமான விஷயமே. மானத்தில் கண்ணும் கருத்தும் உடைய மனிதர் யாரும் இப்படித்தான் நடந்து கொண்டிருப்பார்கள். ஆனால், நாம் யாரும் எதிர்பாராத விதமாக உங்களுடைய பந்து ஜனங்களெல்லோரும் இங்கே வந்து கும்பலாகக் கூடியதனால் அல்லவா, காரியம் விகாரமாகி விட்டது. உங்களுடைய வேலைக் காரர்கள், நிரம்பவும் அவசரப்பட்டு அவர்களைக் கூட்டிக் கொண்டு வந்துவிட்டார்கள். ஆனால் நாம் அவர்களுடைய நிலைமையையும் எண்ணிப் பார்த்தால் அவர்கள் உங்களிடம் வைத்திருக்கும் பிரியத்தினாலும் பட்சத்தினாலும் அவர்கள் போய் மற்றவர்களிடம் இதைச் சொல்லி இருக்கிறார்களென்றே நினைக்க வேண்டியிருக்கிறது. ஆகையால் நாம் அவர்களைக் கண்டிப்பதற்கும் இல்லை. இதெல்லாம் கால வித்தியாசத்தினால் ஏற்பட்டதென்றுதான் நாம் சொல்ல வேண்டும். இன்று கோகிலாவுக்கும், உங்களுக்கும் நிரம்பவும் பொல்லாத வேளை யென்றே நினைக்கிறேன். இன்னம் ஏதோ பெருத்த அபாயம் நேரவேண்டியது. அது இவ்வளவோடு விட்டுவிட்டது. இல்லா விட்டால், சிப்பாயிகளிடத்தில் அகப்பட்ட பெண் மீண்டு வருவ துண்டா? அதுவும் கோகிலா எவ்விதமான களங்கமுமில்லாமல் திரும்பி வந்திருப்பதைப் பார்த்தால், இன்று மலைபோல வந்த ஆபத்து பனிபோல விலகிப் போயிருக்கிறது'' என்று நிரம்பவும் நயமாகத் தேனொழுகுவது போலக் கூறினாள்.

அவள் தங்களிடம் அவ்வாறு சர்வ சாதாரணமாக நடந்து கொள்வாள் என்பதை அவர்கள் இருவரும் சிறிதும் எதிர்பார்த்தவர்

களன்று. ஆதலால், அவர்கள் மிகுந்த உற்சாகமும் மனத்திடமும் இன்பகரமான மனவெழுச்சியும் அடைந்தனர். உடனே கோகிலாம்பாள் புஷ்பாவதியை நோக்கி, "அம்மா! இன்றைய தினம் என் மானத்தையும் உயிரையும் காப்பாற்றியது உங்கள் தமையனாரே! அவர்கள் இன்று பெருத்த புண்ணியத்தைக் கட்டிக் கொண்டார்கள். இல்லாவிட்டால் இந்நேரம் என் பிணம் மைலாப்பூருக்கு அப்பாலுள்ள தாழைக் காட்டில் கிடக்கும். காக்கைகளும் நரிகளும் அதைத் தின்று கொண்டிருக்கும். அந்தச் செய்தி இவர்களுக்குக் கூட எட்டி இராதென்றே நினைக்கிறேன். இதற்கு முன் இரண்டு தடவைகளில் இன்னொரு புண்ணியவான் என் உயிரைக் காப்பாற்றினார். இன்று உங்கள் தமையனார் தெய்வம் போல நல்ல சமயத்தில் வந்து தோன்றி, எல்லோரையும் துப்பாக்கியால் சுட்டு ஒரு நிமிஷத்தில் ஓட்டி விட்டார்கள். அது மாத்திரமல்ல. அதன் பிறகு அவர்கள் என்னை உங்களுடைய பங்களாவுக்குக் கொண்டுபோய், அவ்விடத்தில் எனக்குச் செய்த உபசாரங்களை நான் என்னவென்று சொல்லப் போகிறேன்! அதை ராஜோபசாரமென்றே சொல்ல வேண்டும்" என்று நிரம்பவும் உருக்கமாகக் கூறினாள்.

அதைக்கேட்ட பூஞ்சோலையம்மாளது கண்களும் மனதும் நன்றியறிதலின் பெருக்கினால் முற்றிலும் கலங்கி இளகிப் போயின. அந்த அம்மாளும் புஷ்பாவதிக்கு உபசார வார்த்தை கூறத் தொடங்கி, "நமக்கு வேறே ஆண் துணை இல்லையல்லவா. இவர்கள் இருவரும்தான் இனி உங்கள் குடும்பத்துக்குப் பற்று கோல் என்று சொல்வது போலக் கடவுள் இந்த அபாயங்களைக் காட்டி இவர்கள் இருவரையும் கொண்டு அவைகளை நிவர்த்தி செய்திருக்கிறார் என்பது நிச்சயமாகத் தெரிகிறது. எல்லாம் சர்வேசனுடைய திருவிளையாட்டு. நம்மால் ஆவது ஒன்றுமில்லை. ஆனால் உங்கள் தமையனாருக்கு மாத்திரம் ஒரு மனக்குறை இருக்கலாம். அவருக்கு நம்முடைய கோகிலாவைக் கட்டிக் கொள்ள வேண்டுமென்கிற ஆசை உள்ளூற இருப்பது நன்றாகத் தெரிகிறது. அந்த ஒரு விஷயத்தில்தான் நாங்கள் செயலற்றவர் களாய் இருக்கிறோம். நாங்கள் இரண்டு பேரும் சேர்ந்து இந்தக் கலியாண ஏற்பாட்டை மாற்ற நினைத்தால்கூட, காரியம் ஒரு நாளும் நிறைவேறாது. நம்முடைய ஸௌந்தரவல்லி இவரைத்தான்

கட்டுவேனென்று ஒரே பிடிவாதமாக இருக்கிறாள். உங்கள் தமையனார் கோகிலாவையே கட்டிக் கொண்டாலும் அல்லது அன்னியர் வீட்டுப் பெண் எவளையாகிலும் கட்டிக் கொண்டாலும், சௌந்தரவல்லி உடனே கிணற்றில் விழுந்து தன்னுடைய உயிரை மாய்த்துக்கொண்டு விடுவாள். இது நிச்சயமான சங்கதி. நீங்கள் இந்த இரண்டொரு தினங்களாய் இங்கிருந்து பழகியதில், அவளுடைய குணம் உங்களுக்கே நன்றாகத் தெரிந்திருக்கலாம். உங்கள் தமையனாருடைய மனம் இன்னமும் பழைய மாதிரியே இருக்கும் பக்ஷத்தில் அதை எப்படியாவது நீங்கள்தான் மாற்றித் திருப்பவேண்டும். இந்த விஷயத்தில் நான் உங்களைத்தான் மலைபோல நம்பியிருக்கிறேன்'' என்றாள்.

உடனே கோகிலாம்பாள் பேசத் தொடங்கி, ''அம்மா! நான் இவர்களுடைய பங்களாவில் இருந்தபொழுது இந்தப் பிரஸ்தாபம் வந்து ஒரு விதமாக முடிவாகிவிட்டது. நீங்கள் எண்ணியது போலவேதான் இவர்களுடைய தமயனார் முதலில் பிரியப்பட்டு அதை என்னிடமே நேரில் தெரிவித்தார்கள். நான் அவர்கள் ஏற்றுக் கொள்ளும்படியான சமாதானங்களைச் சொன்னதன்மேல் அவர்கள் அதை ஏற்று, சௌந்தராவையே தாம் கட்டிக் கொள்வதாய் ஒப்புக்கொண்டு விட்டார்கள். அந்த சந்தோஷச் செய்தியை உங்கள் மூவரிடமும் முதல் முதலில் சொல்ல வேண்டுமென்ற ஆசையோடு நான் இங்கே ஓடி வந்தேன். வந்த இடத்தில் இவ்விதமான விபரீதம் நேர்ந்துவிட்டது'' என்றாள்.

உடனே புஷ்பாவதி நிரம்பவும் பரிவாகவும் உருக்கமாகவும் பேசத்தொடங்கி, ''என் தமயனாரும் சரி, நானும் சரி, எப்போதும் நியாயத்துக்குக் கட்டுப்படுகிறவர்கள். எங்களுக்கு மனிதரே பிரதானம். நீங்கள் மூவரும் தங்கமான மனிதர்கள். உங்கள் மூவருடைய குணத்தழகும் ஒரே மாதிரியாகவே இருக்கிறது. கோகிலாவுக்கும், சௌந்தராவுக்கும் அதிக பேதம் பாராட்டி நாங்கள் ஆரம்பத்தில் பேசியது தவறென்பதை இப்போது நாங்களே நன்றாக உணர்ந்து கொண்டோம். எந்தப் பெண் மூலமாவது, உங்களுடைய சம்பந்தம் எங்களுக்கு ஏற்பட்டால், அதுவே போதுமானது. கிரகசாரத்தினால் உங்களுக்கு இந்த இரண்டு மூன்று தினங்களாய் நேரும் அவமானத்தைக் கண்டு

வேறே மனிதராயிருந்தால், உங்களுடைய சம்பந்தம் உதவாதென்று நினைத்துக் கொண்டு பேசாமல் போயிருப்பார்கள். எங்களுடைய குணம் அப்படிப்பட்டதல்ல. பழகப் பழகப் பாசம் அதிகரிப்பது தான் உத்தமமான சிநேகிதர்களுடைய லக்ஷணம். யானைக்கும் அடிசறுக்குவது உலக இயல்பு. அப்படி இருக்க, ஒரு மனிதருக்கு ஏதோ வேளை பிசகினால் ஓர் அபாயம் நேரிட்டுவிட்டால், அதைக்கொண்டு அவர்களை அதோடு வெறுத்து விலக்கி விடுகிற தென்றால், அது அதம குணமுடையவர்கள் செய்கிற காரியம். எங்களுடைய மனசு எப்படிப்பட்டதென்பது இன்னம் போகப் போகத்தான் உங்களுக்கு நன்றாகத் தெரியும்'' என்றாள்.

பூஞ்சோலையம்மாள், "இதுவும் ஈசனருள்தான். அழிப்பவரும் அவரே; ஆக்குகிறவரும் அவரே; நாங்கள் இப்படிப்பட்ட பொல்லாங்குகளை அநுபவிக்கையில் எங்களுக்கு ஆறுதலாகவும் துணையாகவும் தங்களைப்போன்ற உத்தம நண்பர்களையும் கடவுள் எங்களுக்கு உண்டாக்கிக் கொடுத்திருக்கிறார். இல்லா விட்டால், எங்களுடைய கதி நிர்க்கதியாகி விடுமல்லவா? கடவுள் பாம்பையும், தேளையும், வியாதிகளையும் சிருஷ்டித்திருக்கிறார்; அவைகளுக்குப் பரிகாரமான மருந்துகளையும் கூடவே சிருஷ்டித்து வைத்திருக்கிறார் அல்லவா. கல்லிற்குள் இருக்கும் தேரைக்கும், முட்டைக்குள் இருக்கும் கருவுக்கும் ஆகாரத்திற்கு ஏற்பாடு செய்கிற கடவுள் நம்மைக் காப்பாற்றாமல் விட்டுவிடப் போகிறாராவென்று முன்னே குழந்தைகள் சொன்னது சாதாரண மான சொல்லா?'' என்றாள்.

தொடர்ச்சி அடுத்த பாகத்தில்...